

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

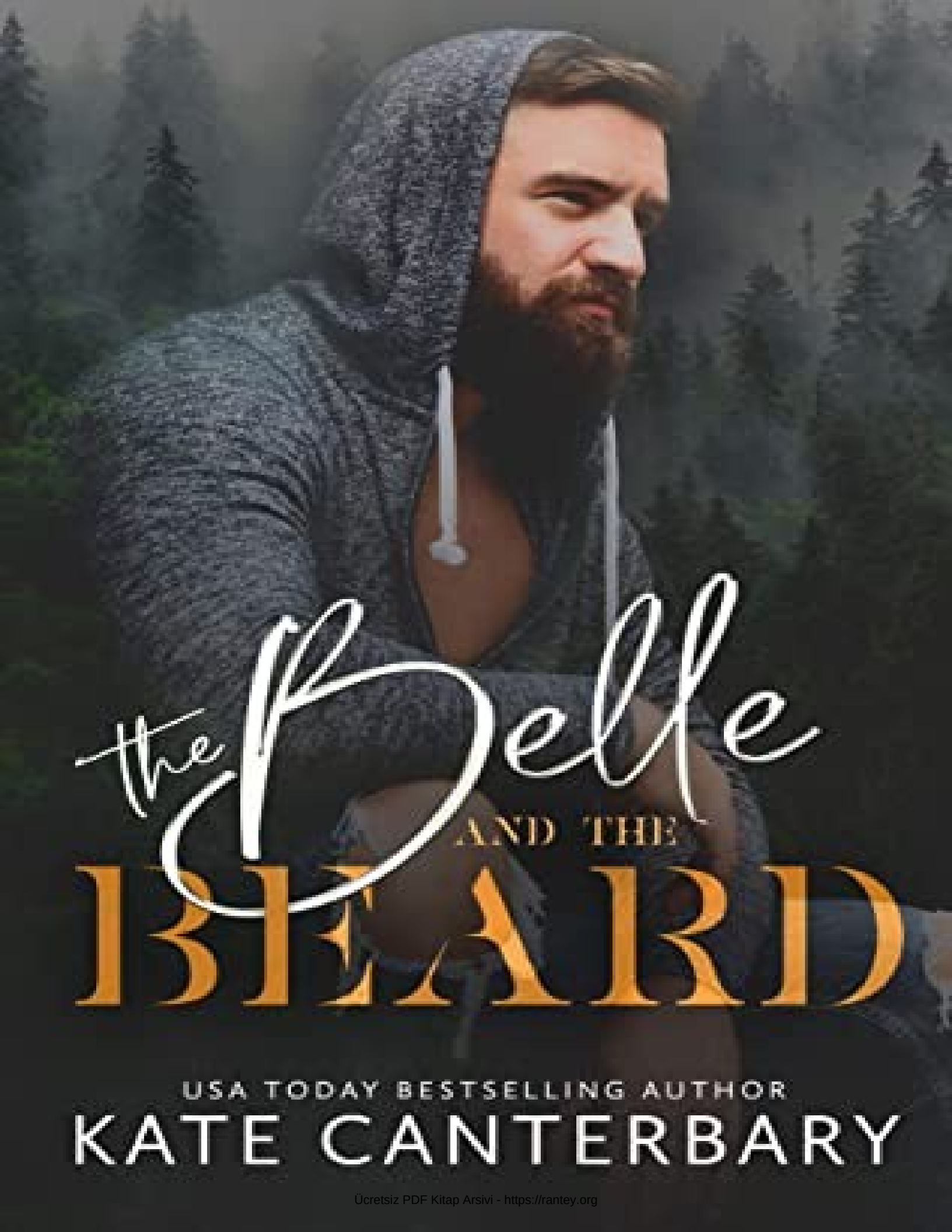
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the Belle
AND THE
BEARD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE CANTERBARY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZEL VE SAKALLI

KATE CANTERBARY

VESPER BASIN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Kate Canterbury tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilemez.

Ticari markalı isimler bu kitap boyunca yer almaktadır. Ticari markalı bir ismin her geçtiği yerde bir ticari marka sembolü kullanmak yerine, isimler, ilgili sahibinin ticari markalarını ihlal etme niyeti olmaksızın editoryal bir şekilde kullanılmıştır.

Düzenleme Julia Edits'ten Julia Ganis ve Erica Edits'ten Erica Russikoff

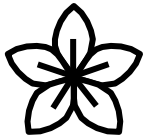
tarafından yapılmıştır. Düzeltme Jodi Duggan tarafından yapılmıştır.

Kapak tasarımı Okay Creations'dan Sarah Hansen tarafından

yapılmıştır. Kapak fotoğrafı CJC Photography tarafından

sağlanmıştır.

Kapak modellemesi Jake McManus tarafından yapılmıştır.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Güzel ve Sakal Hakkında İçeri

dalmadan önce...

Önsöz

1. Linden
2. Jasper
3. Linden
4. Jasper
5. Linden
6. Jasper
7. Linden
8. Jasper
9. Linden
10. Jasper
11. Linden
12. Jasper
13. Linden
14. Jasper
15. Linden
16. Jasper
17. Linden
18. Jasper
19. Linden
20. Jasper
21. Jasper
22. Linden
23. Jasper
24. Linden
25. Jasper
26. Linden
27. Jasper
28. Linden
29. Jasper
30. Linden

Sonsöz

Sonsöz

Kate Canterbury tarafından da yazılmıştır

Teşekkür

GÜZEL VE SAKAL HAKKINDA

Jasper-Anne Cleary'nin, kendinizi 35 yaşında herkesin önünde aşağılanmış, işsiz ve işsiz bulduğunuzda hayatınızı kurtarma rehberi - yeni bekarlıktan bahsetmiyorum bile:

1. Kaçın. Cidden, ortadan kaybolmakta utanılacak bir şey yok. Teyzenizin size bıraktığı o eski kulübeye gidin. Yarasa kolonisine ve sızdıran çatıya dikkat et. Bir de omuzları ahırın geniş tarafı gibi olan fıçı göğüslü komşuya. Kesinlikle ona dikkat et.
2. Yuvarlanmayı bırakın ve meşgul olun. Fark etmez. nasıl yemek yapılacağını ya da evdeki işlerin nasıl halledileceğini bilmiyorsanız. Yine de yapın. Güneyli misafirperverliğinizin tozunu alın ve o iri yarı, sakallı komşunuza cevizli turta yedirin.
3. Yeni insanlarla tanışın. Huysuz adam-ayısı ile sohbet et. Annesi ikinizi zor durumda bıraktığında, büyük bir aile partisine onun sevgilisi olarak gitmeyi kabul edin. Endişelenme, bu sadece geçici bir durum.
4. Ağlayın. Hayatınızı mahvetmek size şarap, karamsar müzik ve kesintisiz hıçkırma hakkı verir.
5. Birinin altına girerek her şeyin üstesinden gelin. Sahte erkek arkadaşınızın çarşafı arasında çok gerçek bir aksiyon sunacağına güvenin.
6. Devam edin. Kaybolma numarası, yazlık, sahte sevgili. Hiçbiri sonsuza dek sürmez.

Linden Santillan'ın, cehennem topuklu bir kampanya stratejisti yan odaya taşındığında istiladan kurtulma rehberi:

1. İlişki kurmayın. Onun odunlarını kesmeniz, kutularını taşımanız ya da elmalarını toplamanız için iyi bir neden yok.
2. Hediyeleri kabul etmeyin, özellikle de ev yapımı olanları. Kapı zilini kapatın, telefonunuzu bir köprüden aşağı atın, gerekiyorsa bodrumda saklanın, ama onun turtasını yemeyin.
3. Onu arkadaşlarınızla ve ailenizle tanıştırmayın. Onu size tercih edecekler ve bunu asla unutmanıza izin vermeyecekler.
4. Arka verandada ağlarken müdahale etmeyin. Onun için tüm dünyayı düzeltme arzusunu görmezden gelin. Hiçbir şekilde onu kollarınıza alıp şeftali gibi tatlı kıvrımlarını ezberlememelisiniz.
5. Onu yatağa götürmeyin, bu sadece onu sisteminizden çıkarmak için olsa bile.
6. Hiçbir koşulda ona aşık olma.

Uyarı: Güzel ve Çirkin'in bu ateşli, modern uyarlaması bir buluşma-hırsızlık, ölümsüz bir kedi, biyolojik bir tehlike olan muzlu ekmek, her şeye burnunu sokan bir anne, süslü tost ve biraz fazla kalıcı hissettirmeye başlayan geçici bir kaçamak içeriyor.

DALMADAN ÖNCE...

Ortamı hazırlamak için birkaç melodiye ihtiyacınız varsa, [The Belle and the Beard'a eşlik eden çalma listesine](#) göz atın.

[Kate Canterbury'nin Office Memos posta listesine](#) katılarak ara sıra haber ve güncellemelerin yanı sıra yeni yayın uyarıları, özel genişletilmiş epiloglar ve bonus sahneler ve pasta. Her zaman pasta vardır.

Kitaplar hakkında sohbet etmek, yeni kitaplara erkenden göz atmak ve diğer kitapseverlerle takılmak için [Kate'in özel okur grubunu](#) ziyaret edin!

Haber bültenleri size göre değilse, ön sipariş ve yeni yayın uyarıları için [Kate'i BookBub'da takip edin](#).

ÖNSÖZ

Ormana gidiyorum, aklımı kaybedip ruhumu bulmak için.

~ John Muir

LINDEN

Açık olmak gerekirse, onun eve zorla girdiğine asla inanmadım.

Elinde levye ve elektrikli matkapla boş bir eve doğru yürüyen yabancı bir kadın gören herkesin kafasında soru işaretleri oluşurdu. Durum hakkında oldukça meraklıyım.

Ama onun bir hırsız olduğunu düşünmedim. Hiçbir şey düşünmedim. Sadece orada neler olduğunu bilmek istedim.

Varsayımlar konusunda suçlu olan biri varsa o da kardeşimdi. Ash her şeyi herkesten önce çözmekten zevk alırdı. Doğru cevabı bulma konusunda çok başarılıydı.

"Yandaki eve zorla giren biri var," diye seslendi ön kapıdan, uygun bir selamlama yerine. "Bundan haberin var mıydı?"

Başımı gazeteden kaldırmadım. Pek ilgimi çekmiyordu ama kardeşimle yapmak üzere olduğum görüşme daha da az ilgimi çekeceğe benziyordu. "Devam eden bir suçtan haberim var mıydı? Hayır."

Ash dizüstü bilgisayar çantasını mutfak masasında karşımdaki sandalyeye bıraktı ve bana cevabımdan hoşlanmadığını belli eden yavaşça göz kırpan bir bakış attı. Onu son otuz altı yıldır tanımıyor olsaydım bile bunu bilirdim. Benden büyük olan (yirmi dokuz dakika farkla) ağabeyim kolay okunur biriydi.

"Bu cevaptan hiç hoşlanmadım." Masanın etrafında dönüp dolaptan bir bardak seçerken bana ters ters baktı. "Her neyse, bir göz atmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ve iş hesaplarımla ilgili aylık tartışmamızı atlatalım mı?" Gazeteyi kapattım, ikiye katladım. Yan tarafta hiçbir şey olmuyordu.

Orada hiçbir şey olmadı, artık olmuyor. "Beyninin bunu bir seçenek olarak nasıl üreteceğini bildiğini fark etmemiştim."

Bir şişe soğuk demleme kahveyi sallarken buzdolabını dirsekleyerek kapattı. "Önce işlenmekte olan suçu kontrol ederiz, ifadelerinizi sonra gözden geçiririz. Belli ki."

"Belli ki." Masadan kalktım ve sözde hırsız daha iyi görebilmek için ön pencereye doğru yürüdüm.

Wompatuck Eyalet Parkı'nın gölgeli bir kenarına sıkışmış bu çıkmaz sokağın dibindeki diğer tek ev olan yandaki bungalov, Maureen "Midge" Misselbush öldüğünden beri birkaç yıldır olduğu gibi unutulmuş görünüyordu. Boyası soyulmuş ve ahşap kaplaması ağaçkakanlara ve çürümeye teslim olmuştu. Karşı taraftaki arka kapı, geçen yıl çıkan tropik bir fırtınada camları kırıldığından beri tahtalarla kapatılmıştı. Perdeler çekilmişti ve pencereler terk edilmişliğin loş, süt gibi puslu havasını yayıyordu. Ölmek bilmeyen ortanca çalıları ve sonbaharın yıldızlarına bürünmüş birkaç ağaç dışında burası hayalet bir kasabaydı.

Midge bundan nefret ederdi. Cılız, paslı merdivenin üzerinde boyayı kazıyıp on ya da on iki yeni renk denedikten sonra kapımı çalıp her zaman kullandığı "eski moda gri"ye sadık kalacağını söylerdi.

Bu açıdan ön kapıya iyi bakamasam da kimseyi görmedim. Arabanın yarısı garaj yolunda, yarısı da sokakta park edilmişti ve gün ışığıyla birleşince, bu hırsızın gizliliği hedeflemediği anlaşılıyordu. Büyük ihtimalle hırsız değildi. Muhtemelen bir satış elemanı ya da yanlış yönlendirmeleri takip eden biri. Belki de karışık bir adres sorunu. Yoksa kimse bu sokağın kıvrımından aşağı inmezdi.

Gördünüz mü? Varsayım yok. Asla varsayımda bulunmadım.

"Ne zamandan beri bir insan taş gibi eski bir Volvo steysin vagonu kaçış arabası olarak kullanıyor?" Ben sordum.

Ash elindeki buzlu kahveyle yanıma geldi. "Geçerli bir nokta." Omzunu yukarı kaldırdı. "Hâlâ garip. O kişi kesinlikle kapıyı açmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu."

Birlikte durduk, boş bir eve ve park etmiş bir arabaya baktık ve bir iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedik.

"Ne kadar oldu? Boş kalalı?" diye sordu. "Yaklaşık iki yıldır."

"Uzun zaman oldu."

Başımı salladım. Midge'in pek ailesi yoktu ve burada, New England'da yaşamıyorlardı ama ölümünden beri ziyarete gelmemeleri beni çok rahatsız ediyordu. Fırtınadan sonra arka kapıyı kapatan bendim.

"Emlak vergilerini kimin ödediğini merak ediyorum." Ash bunu merak ederdi. Bu tür şeyler onun aklına gelirdi. Benim aklıma gelmedi. "Muhtemelen malikane. Vasinin kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Burada hiçbir şey olmuyor. Haneye tecavüz yok, soygun yok. Çimlerin büyümesini izleyecek vaktim yok. Mali durumunuzla ilgilenelim."

Hiçbir şey olmamasını beklerken pencereden dışarı bakmak, mali konularla ilgili herhangi bir tartışma yapmaktan çok daha tercih edilirdi. Muhasebeci olan kardeşimle bile. Parayı önemsemediğimi söylemenin bir ayrıcalık olduğunu biliyordum ve ağaç dikme uzmanlarına olan talep tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştığı için şanslıydım ama gelişen bir işe sahip olmak iş hakkında konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu. "Bana kısa bir özet geçip günü bitirebilir misin?"

"Yani, evet, tabii ki *yapabilirim*. Her zaman olduğu gibi, en son kar ve zararınız hakkında bir şeyler bilmenizi tercih ederim-"

"Bu bilgiyle bir şey yapacağımı düşündüğün için mi?"

Ash elini yüzünde gezdirdi. Bir kahkahayı bastırdım. İş konuşmaktan nefret ederdim ama kardeşimi sıkıştırma fırsatını severdim. Üçüzlerin en küçüğü olarak bu bana bahşedilen birkaç ayrıcalıktan biriydi. Yaşımız ne olursa olsun Ash ve kız kardeşimiz Magnolia'yı her fırsatta kızdırmak benim doğuştan hakkımdı.

"Geçen ayın K&Z'sinin bir sonucu olarak günlük işlerinizi değiştirecek misiniz? Hayır. Genel giderleriniz son derece düşük ve gelir akışlarınız istikrarlı, bu da muhasebeden ziyade ağaç doktorluğuna odaklanmanız için iyi bir durum oluşturuyor."

"Benim için argümanlar üretmen hoşuma gidiyor," dedim.

"Geçen ayın Kâr ve Zarar tablosunu, Magnolia'nın size daha büyük fırsatlar sunacak olan ortaklık teklifini değerlendirmeniz gerektiğine dair bir kanıt olarak kabul edecek misiniz?"

"Bu düşünceni unutma."

Ellerimi pencerenin çerçevesine dayayarak cama doğru eğildim ve Volvo'ya doğru yürüyen beyaz bir kadını izledim. Ama onun sadece yürüdüğünü söylemek çok hafif kalırdı. Bu bir adımdı, her adımda

Amaçlı ve keskin, sanki yeryüzünün kendini tekrar etmeyeceğini bilmesini ister gibiydi. Ondan enerji yayılıyordu, sıcak olmaktan uzaktı ama soğuk da sayılmazdı ve o güzel yüksek topuklu ayakkabılarından biriyle tepinebileceği, yoluna çıkanları tamamen sindirecek kadar derin bir uçurum açabileceği ve ellerine en ufak bir kir bulaşmadan onlarla işini bitirebileceği açıktı.

Saçının ya da gözlerinin rengini ya da vücuduyla ilgili herhangi bir şey söyleyemezdim ama yürüyüşünden onun hakkında her şeyi biliyordum.

Ve bu bana bir şey yaptı. Açıklayamadığım bir şey. İçimde tutuşturduğu sarsıcı, gürleyen uğultuyu incelemeye bile başlayamadım.

Kadına doğru işaret ettim. Üzerinde 1950'lerden kalma bir eser gibi görünen bir elbise vardı. "Hırsızınız *bu* mu?"

"Sanırım öyle."

Parmağımı ona doğru uzatarak devam ettim: "Bu ne biçim bir hırsız?"

"Alışılmışın dışında bir hırsız gibi görüldüğünü kabul ediyorum." Daha da yaklaştı, omuzları benimkilere çarparak yer değiştirdi. "Ne taşıyor? Bir bijon anahtarı mı?"

"Hayır, bu bir levye ve -ah, Tanrı aşkına- elektrikli matkap." Bir adım geri atıp kapı koluna uzandım. "Hadi gidelim. Hadi gel. Bakalım bütün bunlar neyle ilgili."

Sık bir gül sırasının benim arazimi Midge'inkinden ayırdığı araba yolunun sonuna ulaştığımızda kardeşim de benimle birlikte adım attı. "Buradaki plan nedir?" diye mırıldandı, hâlâ buzlu kahvesini tutuyordu.

Ona sabırsız bir bakış attım ama kardeşimin yapısını değiştiremezdim. Biftekli sandviç yapmak için stratejik bir plana ihtiyacı vardı. Onu görmezden gelerek kadına seslendim, "Günaydın. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Elinde matkap ve kolunun altına sıkıştırdığı levyeyle Midge'in kapısına doğru döndü. Cevap verirken gülümsemedi, "Merhaba. Günaydın. Ben hazırım, teşekkür ederim."

Sessiz bir kovulmayla kapıya geri döndü.

Ash kahvesini kaldırarak, "Birini çağıralım mı?" dedi.

"Gereksiz. Bunu biz hallederiz." Kardeşimi geride bırakarak güllerin etrafından dolaştım ve Midge'in bahçesine girdim, kapıdan epey uzakta durdum. Burada ne olursa olsun, bir kadını verandada tuzağa düşüren adam ben olmayacaktım. Özellikle de o kadın

birkaç silaha ve kalın bir korkusuzluk bulutuna sahipti. "Affedersiniz. Ne yapıyorsunuz?"

Yüzünü tekrar bana çevirdi, sorduğum sorulara verdiği tek görünür tepki eğik kalçası oldu. "Bu kilit anahtarım ile ilgilenmediği için kapıyı zorlayarak açıyorum."

"Yani sende bir anahtar var."

Halkasından tek bir anahtar sarkan bir zinciri havaya kaldırdı. Zincirin diğer ucundan şeftali şeklinde göz kamaştırıcı bir tılsım göz kırpıyordu. "Bende bir anahtar var."

Sesinde bal vardı, sıcak ve güneyli bir şey ve *çenesinin* geri kalanıyla tamamen çelişen, *sizi okyanusa sürükleyen ve kemiklerinizi ezip sizi bir kraken titreşimi gibi yok eden bir şey.*

"Burası Midge'in evi," diye cevap verdim. "Ve üzgünüm ama kim olduğunuzu bilmiyorum, bu yüzden kapısını kırıp açmanıza izin vermeden önce biraz daha bilgiye ihtiyacım olacak."

"Bana *izin* vermeden önce. Mmhmm. Bu büyüleyici." Ellerimi kalçalarım da birleştirdim. "Öyle mi?"

Otorite ifadesi çok daha korkutucu bir şeye dönüşmeden önce bana bir saniye göz kırptı. Gözleri parladı ve dudakları bir gülümsemenin en hafif fısıltısıyla yanlara doğru çekildi ve anlık eğlencesinin tuzağı, onun *muhteşem* olduğunu fark etmem için yeterince uzun süre dikkatimi dağıttı. Zengin burbon gibi saçlar, koyu renk gözler, dolgun, tatlı kıvrımlar. Bana esintide çarpan yazlık kapıları, olgun çilekleri ve sırtınızdan aşağı ter akmasına neden olan bunaltıcı sıcaklığı hatırlattı.

Bu da bana bir şeyler yaptı. Hiçbir kısmını açıklayamıyordum ama onunla tartışmaya devam edecek kadar verdiğim tepkiden rahatsız olduğumu biliyordum.

"İlginiz gereksiz olsa da takdire şayan. Midge benim teyzem. Daha doğrusu teyzemdi."

"Teyzen," diye tekrarladım. Bir yeğen hakkında bir şey duyduğumu hatırlamıyordum ve Midge'in bir sürü hikâyesini dinlemiştim. "O senin teyzen miydi?"

"Bu doğru. Bu evi bana bıraktı."

Tek yapabildiğim onun sözlerini tekrarlamak olduğu için, "Evi... terk etti. Sana. *Bu* evi."

"Ben de öyle dedim."

"O zaman neden senin hakkında konuşmadı? Aklına gelen diğer her şeyden bahsetti," dedim.

"Eminim fark ediyorsundur, buna cevap vermem mümkün değil." Yer değiştirdi ve hareket ediş şeklinden karnım döndü. Belinden eğilmek yerine çömeldi ve elbisesinin bir oyunun sonundaki perde gibi bacaklarının etrafına düşmesine neden olacak şekilde kıçını aşağı indirdi. Kapıyı kırıp açmakla ya da gelişigüzel park etmekle aynı hizaya gelmeyen mütevazı, klasik bir anlamda ağırbaşlıydı.

Anlamadım. Bu kadınla ilgili hiçbir şey anlamadım.

Ve tüm bunlar beni *gerçekten* rahatsız etti.

"Midge'den bahseden bendim. İçeri girip onun uzun süredir kayıp olan yeğeni gibi davranmadığımı nereden bileyim?"

"Mmhmm. Görünüşe göre bu küçük oyunu oynama yolunda ilerliyoruz." Matkabı ve levyeyi verandaya bıraktı, avuçlarını birbirine zımparaladı ve ayağa kalktı. "Midge'den bahsettin ama öldüğünden bahsetmedin. Evet, beni orada mat edebilir ve köhne evler aradığımı ve şansımı bu evde denediğimi söyleyebilirsin ama o zaman sana soygun için neden bu puantiyeli evi seçtiğimi sormak zorunda kalırım. Cape Cod'da boş duran milyonlarca dolarlık evler ve Boston'daki her yüksek binada saf kapıcılar varken bu pek mantıklı gelmiyor. Gerçek, her zaman olduğu gibi, benim dahi bir hırsız olduğuma dair uydurma bir hikayeden çok daha az heyecan verici. Maureen Misselbush bana burayı bıraktı, ancak sizi çevreyi korumakla görevlendirdiğinden haberim yoktu. O not vasiyetinde yoktu." Merdivenlerden inerken elini uzatarak, "Ben Jasper-Anne Cleary. Nasılsınız?"

JASPER

"BEN JASPER-ANNE CLEARY. Nasılsınız?"

Verandanın merdivenlerinden aşağıya doğru yürüdüm, *yardım* etmeye niyetli bu koca ayıya bakıyordum. Bugün kaldırabileceğim en son şey -yani *en son* şey- planlarımı zorlaştıran başka bir insandı, hele de ön bahçemde dolaşıp bana nereye ait olduğumu söyleyen bir vahşi.

Tek yapmak istediğim içeri girmek, tost makinemi fişe takmak ve yirmi ila otuz saat uyumaktı. Eğer beslenme ihtiyacım ortalarda galip gelmezse kırk. İşte buydu - kızarmış ekmek, uyku, yalnızlık ve Midge iki yıl önce öldüğünden beri bu kulübeyi görmezden geldiğimi hatırlatan tek bir şey bile olmaması.

Alttan ikinci basamakta durdum çünkü bu adam benimle yazlık üzerindeki hak iddiam konusunda tartışmayı planlıyorsa, önce kendini buraya atmalı ve elimi sıkmalıydı. Onun için mesafeyi kapatacak değildim.

Çimenlerin üzerindeki pozisyonundan elime baktı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve sakalıyla birlikte kadınların mülk sahibi olmasına izin verilip verilmediği konusunda ciddi şüpheleri varmış gibi ileri atıldı.

İyi ki merdivenlerde kalmışım. Aksi takdirde üzerimde yükselirdi ve söz konusu ev sahipleri arasındaki kutsal savaşlar olduğunda buna izin veremezdik.

Elime sinirli bir bakış attıktan sonra, ondan beklediğimden çok daha az agresif bir şekilde hızlıca sıkamak için elini içine aldı. "Linden Santillian. Orası benim evim." Elimini bırakarak yandaki ikiz kulübeyi işaret etti. "Dediğim gibi, Midge'in bir yeğeni olduğunu bilmiyordum."

Linden'a cephaneliğimdeki en pratik gülümsemeyi sundum. Bu gülümseme beni hiç yanıltmadı. Huysuz yaşlı politikacıları ve buldog gibi saldırgan bağışçıları büyülemişti. Ardı arkası kesilmeyen muhabirleri, serseri metresleri ve birkaç sıkı güvenlik detayından daha fazlasını yağlamıştı. Bu adamda da işe yarayacaktı. Her zaman işe yarardı. "Komşusunun bir bekçi köpeği olduğunu bilmiyordum."

"Affedersiniz ama sanki haneye tecavüz ediyor gibiydiniz."

"Söz konusu olan sizin evinizse bu haneye tecavüz sayılmaz. Bu sadece sıkışmış bir kapıyı bazı aletler yardımıyla açmaktır."

Tek tepkisi sert bir bakış oldu, eğer enerjim olsaydı bunu milyonlarca farklı şekilde yorumlayabilirdim. Gerçekten yoktu.

Ona tekrar gülümsedim. Bu sefer işe yaramalıydı. Elimde kalan tek şey buydu. "Geldiğin için teşekkürler. Seninle ziyaret etmek gerçekten güzeldi."

Merdivenlerden yukarı, ön kapıya doğru ilerledim. Bu lanet şey, hayatımdaki en tatsız hafta maratonunda son bir kilometre olarak duruyordu ve tıpkı benim gibi hem parçalanıyor hem de inatla sağlam duruyordu.

Levyeyi verandanın zemininden toplarken, "Bir saniye bekle" dediğini duydum.

"Üzgünüm. Yapamam. Yapmayacağım." Kapıya tekrar saldırdım, kilit ile pervaz arasında biraz kıpırdama varmış gibi görünen parçalanmış tahtaya yöneldim. Tam biraz esneme hissetmeye başlamıştım ki, çubuk ellerimden fırladı. Döndüğümde Linden'in bana ters ters baktığını gördüm. "Ne yaptığını sandığını sorabilir miyim?"

"Bunu yapmanın doğru yolu bu değil," dedi.

"Kesinlikle olmaz," diye cevap verdim. "Bunu benim için yapacak aşırı derecede yardımsever bir komşu varken olmaz." Bana kenara çekilmemi işaret etti. Ben çekilmedim. "Beni yardıma ihtiyacı olan biriyle karıştırdınız. Ayrıca yaşadığım haftadan sonra bir dakikalık saçmalığa bile tahammül edebilecek biri olduğumu da düşündünüz. Anlaman gereken şey şu. Bunu yaptığım sürece yanlış yapıp yapmadığım umurunda değil."

"Yan kapı tahtayla kapatılmış."

O rahat, şakacı ses tonu sabrımın son damlalarını da kesti. Belki de bu sabır, insan ilişkileri ya da beni genellikle iplerden bir korse gibi bir arada tutan diğer şeylerden biri değildi. Belki de gitmem gereken yere bu adamı biçerek varamayacağımı ve onun yerine etraftan dolaşmam gerektiğini fark etmemdi.

"Bunu fark ettim." Levyemi geri vermesi için ona yalvaracak olmadığımından anahtarı tekrar denedim. Kilide kolayca girdi ve hiç açılmadan döndü.

Ama sürgü sıkıştı ve kapı yerinden oynamadı. "Bu konuyu başka bir güne saklayalım, olur mu? Eminim siz de kabul edersiniz ki bugün epey yol kat ettik."

Çubuğu elinde çevirirken başını salladı. Ellerini umursamak istemiyordum ama kocaman olduklarını fark etmeden edemedim. Böyle pençelerle kapımı menteşelerinden sökebilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu yaklaşımla yaşayabilirdim. Tostumla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve bu noktada oraya nasıl ulaştığım umurunda değildi.

"Yan kapıdan bahsediyorum çünkü çalışır hale gelmeden önce değiştirilmesi gerekiyor. Eğer buna devam ederseniz" -çubuğu havaya fırlattı ve ters dönerken yakaladı- "kilidi kıracak ve çerçeveye zarar vereceksiniz. Bu da sizi kullanamayacağınız iki kapı ve birkaç bin dolarlık onarım masrafiyle baş başa bırakır." Çubuğu tekrar fırlattı ve bu kez diğer ucundan yakaladı. "Ama yanlış yoldan yaparsan umurunda olmaz, değil mi?"

Başka bir gün olsa, onun o küçük analizini darmadağın ederdim. Etrafında bir çember çizerdim ve bunu o kadar güneyli bir kız tatlılığıyla yapardım ki, beni mutlu bir şekilde yalnız bıraktıktan çok sonrasına kadar yenildiğini fark etmezdi. *Başka bir gün.* Tüm tatlı ve kavgacı yanım tükenmişti ve elimdeki tek koz, her şeyin kontrolüm altında olduğuna olan inancımdı. Her zaman kontrolüm altındaydı. Kaos ve felaketlerde bile ne yaptığımı bilirdim. Şu anda bunu kaybedemezdim ve bu adamın önünde dağılamazdım.

Benden hak etmeyen erkekler için yeterince gözyaşı dökmüştüm.

"Hava böyle bunaltıcı olduğunda eski kapılar yapışır." Sanki yaz sonu nemini toplayıp bana verebilecekmiş gibi el salladı. "Benim de aynı sorunum var. Bazen sadece bir itiş kakış gerekiyor."

"Mmhmm. Evet." Parmağımı çeneme vurdum. "İtmek aklıma geldi. Sen alet kullanan kadınlara karşı alarminla buraya koşmadan önce denemiştin."

"Kadınların alet kullanmasıyla ilgili bir sorunum yok. Ama onları yanlış kullananlarla bir sorunum var, Jasper-Anne."

"Jasper yeterli, teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Ve doğru tanımınızın kapsamı çok sınırlı olabilir."

"Olabilir, ama biri evine zorla girerken kendi işime baksaydım Midge peşimi bırakmazdı."

"Benim bir hırsız olduğuma dair aceleci varsayımınız hem hayal gücünden hem de mantıktan yoksundur. Lütfen bunu öne sürmeyi bırakın."

"Levy'e uyarsa." Omuz silkti. "Şu anahtara bir bakayım."

"*Hâlâ* benim bir tür suçlu olduğumu mu varsayıyorsun? Çünkü bu artık eskidi."

"Bu eve zorla girme girişiminiz de öyle. Bir bakayım." Anahtarı işaret etti. Hiçbir ilerleme kaydedemediğim için anahtarı uzattım. "Bazen cilalanmaları gerekir. Isıtılmaları, anlıyor musun? Otomat makinesindeki dolarlar gibi. Onları birkaç kez düzeltmeli, köşelerinden nefes almalısın. Ya da çatal uçlarına üfleme gereken o eski tip konsollardaki video oyunları gibi."

Koyu gri tişörtünün kenarındaki anahtarı parlattı ve kumaşı, göbeğinden aşağıya doğru uzanan koyu, bulanık saç izine bir bakış atmama yetecek kadar yukarı çekti. Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, boxer'ının avcı yeşili bel bandına bir göz atmamı sağlıyordu. Gömleğini anahtarın her kenarına ve çentiğine sürterken, Linden'in bir kıızılağaç kadar kalın ve neredeyse onun kadar uzun olduğunu fark ettim. Güneşin öptüğü teni koyu kahverengi saçlarını ve sakalını daha da koyulaştırıyordu.

Avluda sinsice ilerlerken iri yarı bir adam olduğunu fark etmişim ama şu ana kadar tüm parçaları bir araya getirememiştim. Kahretsin, kaçmak, ortadan kaybolmak için bu beyaz boğumlu koşuda etrafımı zar zor fark ettim.

Sabahın ikisinde yola çıkmış ve dikkat çekmemek için gece boyunca araba kullanmışım ve ateşli komşum kapımı açmama yardım etmekte ısrar edene kadar bu çok işe yaramıştı.

Doğrusu, kabalıktı. Tüm o vahşi yakışıklılığın bu her şeyi bilen, bana hayatımı anlatan, yırtık kotlu davetsiz şövalye için harcanması düpedüz saygısızlıktı. Bir kadının kapıyı açmak için levy'e kullanmaması gerektiğini duyurmak için birdenbire ortaya çıkmayan ölümüne seksi adamlar neredeydi? Yardım edip edemeyeceklerini soran ve reddedildiklerinde sadece takılmayı ve göz zevki olarak hizmet etmeyi teklif edenler neredeydi? Ya benim otomatik olarak bir suçlu olduğumu düşünmeyenler? Neden *onlar* benim komşularım olamadı?

Hayatımda kendimden ve ev yapımı sorunlarımdan oluşan vapurumdan başka kimseye yer yoktu. Benim karmaşamdan pay almak isteyen tek bir insan bile yoktu.

"Pekâlâ. Bir dene bakalım."

Linden kıpırdandı, kolunu bana doğru uzattı ve dudaklarında sert bir gülümseme belirdi. Omuzları kapının genişliği kadar uzanıyordu ve onunla göz göze gelmektense bakışlarımı kaçırmak için kendimi ikna etmek zorunda kaldım.

Anahtarı ondan aldıktan sonra bakışlarımı kilide diktim. Geniş omuzlar önemli değildi. Kurt sırtışları önemli değildi. Delicesine işgüzar komşuların önemi yoktu. Bir sonraki hamleden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kilidi birkaç kez denedim, düğmeyi birkaç kez çevirdim ve omzumu kapıya olabildiğince sert bir şekilde vurdum ama hiçbir şey olmadı. Bu deneyi iptal etmeye ve istediğimi elde edene kadar vurup kırma yöntemime geri dönmeye hazırdım ki Linden, "Levyeye bakmayı bırak. Bunun bir faydası olmayacak."

"O zaman alternatif bir çözüm önerin," diye cevap verdim, artık bu adama ve onun varlığına tamamen kızmıştım. "Aksi takdirde, bu işi kendim halledeceğim, teşekkürler."

"Bir tur daha at," dedi çenesini kapıya doğru eğerek. "Sen topuzla uğraş, ben de kapıya baskı uygulayayım."

"Kulağa-" Onunla gerçekten tartışmak istiyordum. Bunu çok istiyordum ve bu konuda onunla aynı fikirde olmadığım için bile değil, hayal kırıklığının ve öfkemin şu anda gidecek bir yere ihtiyacı olduğu için. Bütün bunları bu adama yüklemek son derece adaletsizdi ve bunu biliyordum. Daha iyi biliyordum. "Tamam. Tamam. Bu sefer senin yöntemini deneyeceğim."

Ellerini kapının paneli boyunca gezdirdi ve her birkaç santimde bir yumruğunu vurdu. "İşte burası," diye mırıldandı bir tür dengesiz kapı fisildayıcısı gibi. "Hadi. Yapalım şu işi."

Elimi topuzun etrafına kapatırken omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Tam oradaydı, vücudu benimkine yaslanmıştı. Etrafında dolaşan kahve kokusunu alabileceğim kadar yakındık. Normal şartlar altında, yeni tanıştığım bu kaba herifle aramda kibar bir mesafe olmasını tercih ederdim ama bir buçuk gündür uyanıktım ve aynı kıyafetleri giyiyordum, hayatım bir steysin vagonun arkasına tıkılmıştı ve kariyerim bir yağ yangınında yok olmuştu. Normal koşullar yoktu ve bunu yapmanın başka bir yolu da yoktu.

"Sürgünün kilitten kaydığını hissedebiliyorum," dedim. "Neredeyse oldu."

"Bekle," diye mırıldandı.

Neye ve nasıl tutunacağımı soramadan Linden omzunu panele çarptı, kapı açıldı ve içeri doğru tökezledik.

Çabucak toparlandı, ayağa kalktı ve "Sana söylediğim gibi, bazen bu eski kapılar yapışıyor" dedi.

Yapışkan eski kapılar ve onları kıran canavar adamlar.

Kendimi toparlayıp ayağa kalkarken uzattığı eli görmezden gelerek, "Çabalarınız için minnettarım," diye karşılık verdim. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Yardımları için ona doğru dürüst teşekkür edemeyecek kadar mutsuzdum.

"Lafı bile olmaz." Sonra açık kapı aralığına doğru eğilerek kaşlarını çattı. "Bunu duyuyor musun?" Ellerini kalçalarına koydu -ki bu da her ikisini de incelememi gerektiriyordu- ve bir yandan diğer yana baktı. "Sanki-" Beni aniden yere itti, kulübenin içinde bir yerden ani bir tiz gıcırta patlamasıyla bir eli başımın arkasındaydı. "Yarasalar. Yerde kal. Yollarından çekilirsen bizi görmezden gelirler," dedi, sözleri kulağıma doğru söylenirken sıcaktı.

Gürültü bir anda üzerimize çöktü, ciyaklamalar ve tokatlarla noktalanın uzun bir gök gürültüsü. Bu kaçış bir dakikadan az sürdü ama tepemizden ürkmüş yarasalar geçerken kirli sundurma zemininde yüzüstü yattığımız her saniye giderek daha da gülünçleşen sonsuzluklar serisiydi.

Kendi işine nasıl bakacağını bilmeyen ateşli komşuya gelince, o kolan ve kaslarıyla beni yarasalardan korumak için iyi bir iş çıkarıyordu. Bunu başarmak için göğsümü avuçlaması gerekip gerekmediği tartışılırdı ama dirseğimi bacaklarının arasına sokarak benden daha fazla faydalanmıyordu.

Kazara gerçekleşen yakınlaşma onun suçu değildi, ancak tüm bunları kendi başıma halledebileceğimi bir kez daha hatırladım. Buna yarasalar da dahil. Şaşırdın mı? Şaşırtıcı mı? Evet. Etkisizleştirici mi? Kesinlikle hayır.

"Sanırım bu sonuncusu." Elini göğsümden çekti ve üzerimden sıyrıldı. Elleme için bir *teşekkür* bile etmedi *hanımefendi*. "Ama kapıdan uzaklaşalım, belki bir kaçış olur."

Bunun ne zaman bir *ben* çabasından bir *biz* çabasına dönüştüğünü bilmiyordum, ancak bu beni bir kez daha bana yardım etmek için uzattığı eli görmezden gelecek kadar rahatsız etti.

Yardım, birinden isteyeceğim en son şeydi. Yardım kapalı bir döngüydü ve bana her zaman karşılayabileceğimden daha pahalıya mal oluyordu.

Yardım söz konusu değildi ama sağduyuya aldırıyordum, bu yüzden verandaya doğru yürüdüm, Linden de arkamdan geliyordu. Meme uçlarım, gördüğüm hoş sert muameleden sonra bizden bir adım öndeydi.

"Yarasa adamımı arayacağım. İçeri nasıl girdiklerini ve nerede yuva yaptıklarını bize söyleyebilir" dedi. Yine *biz*. "Arkalarında arkadaşlarını ya da ailelerini bırakıp bırakmadıklarını da."

Bir kıkırdama duyuldu ve Linden'in yanındaki, şimdiye kadar fark etmediğim adama sertçe göz kırptım. Ona çarpıcı bir şekilde benzeyen ama aynı zamanda tamamen farklı olan adama. Kardeş olmalıydılar.

"Elbette bir yarasa adamınız var," dedi.

"Evet, bir sopa adamım var," diye yanıtladı Linden. "Tıpkı senin muhtemelen vergi kaçakçılığı yapan bir adamın olduğu gibi."

Diğer adam saatine baktı ve başını salladı. "Vergi kaçakçılığı yapan bir *kadınım* var ama ne demek istediğini anlıyorum." Bana baktı. "Merhaba. Ash Santillian."

"Merhaba." Neredeyse Linden'inki kadar büyük olan elini sıktım. Birbirlerinin kopyası gibiydiler, biri açık, biri koyu ve farklı tonlarda sert. "Ben Jasper-Anne Cleary ve sizi temin ederim ki bu eve zorla girmeye çalışmıyordum."

Ash gülerek, "Bunu şimdi görebiliyorum," diye cevap verdi. Onunla şakalaşmak kolaydı. Yapabildiğini kanıtlamanın basit zevki için bir kapıyı menteşelerinden ya da bir ağacı topraktan sökmeye hazır görünmüyordu.

Linden kulağına telefonunu dayamış kulübenin içinde dolaşırken Ash'e hoş bir gülümseme sundum. Onu etrafta dolaşmaya davet ettiğimi hatırlamıyordum ama bu sabahın tekrar eden teması Linden'in bu tür inceliklere karşı genel ilgisizliği gibi görünüyordu.

"İkiniz de yan dairede mi yaşıyorsunuz?" Ben sordum.

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Ash. "Nişanım ve ben Boston'da yaşıyoruz."

Tüm bu yorgunluk ve stresin altında bir yerlerde, sosyal nezaketim devreye girdi. Konu insanlarla sohbet etmeye geldiğinde robottan farksızdım. "Boston'da ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben muhasebeciyim, o da arkeoloji yüksek lisansı yapıyor." Bir an bana baktı, yüzümü incelerken gözleri kısıldı. "Daha önce ziyaret etmiştiniz, değil mi? Çok tanıdık geliyorsun."

Bir yudum panikle sııttım. "Uzun zamandır görmedim," dedim. "Sadece şu tanıdık yüzlerden birine sahibim."

Yanağını ağzının köşesine yakın bir yere, tam da yanağımdaki başparmak izi doğum lekesinin olduğu yere dokundurdu. "Seni daha önce gördüğüme yemin edebilirim. Finansal hizmetlerde mi çalışıyorsun?"

Doğum lekesini bir galon kapatıcı olmadan kapatamazdım, bu da bir nebze olsun gizlenmek istiyorsam şapka ve güneş gözlüğü takmam gerektiği anlamına geliyordu. Kafamın şapkalar için tamamen yanlış olduğunu düşünürsek bu bir kabustu ama saçımı boyamamın imkanı yoktu. Sadece saklayacaktım. Her şeyi saklardım. Bu konuda korkunç derecede iyiydim. "Hayır, finans alanında olmaz," dedim. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

Bu kadarı doğrudu.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu, hâlâ beni şu anda ihtiyacım olandan çok daha fazla bir ilgiyle inceliyordu.

"Mmhmm. Danışmanlık, çoğunlukla," demeyi başardım. Bu *biraz* doğrudu. "Teyzemin mülküyle ilgilenmek için ara verdim."

Başka bir yarasa taburunun ortaya çıkması için iyi bir zaman olabilirdi. Ash'in yüzümü arkamdaki felaketlere bağlamasını engelleyecek herhangi bir şey.

"Bu sizi sık sık yollara düşürüyor mu?"

Linden'in merdivenlerden inişini izlerken hafif bir "Mmhmm" çekebildim. Hâlâ mülkümde dolaşmasına alışmamıştım. Çocuk hiçbir şey için davete ihtiyaç duymuyordu.

Linden bize katılırken, "Yarasalar sorunlarınızın en küçüğü," dedi.

"Ne kadar da gün ışığı saçıyorsun," dedi Ash.

Bir an için kardeşçe ifadeler takas ettiler ve bunun sade gerçekliği neredeyse beni güldürüyordu. *Neredeyse*. Gülmek, ayakları yere basmayan ve kablolu haber erişimi ya da internet bağlantısı olan herhangi biri tarafından tanınmamak için zekice kılık değiştiren insanlar içindi.

"Dinle," diye başladı Linden, "tahminimce yarasalar bacadan aşağı indi. Oturma odasını mahvetmişler. İçerisi tam bir felaket."

Bir el salladım. "Sorun değil. Şu anda bir oturma odasına ihtiyacım yok. Benim için bir sürü başka oda var."

Kıkırdadı. "O evde kalamazsın."

Ona baktım, duygularım ve yorgunluğum beni yenmek için savaşıyordu ve bu konuşmayı kibarca bitirmem gerektiğini biliyordum. *Yardıma için teşekkür ederim. Okşadığın için teşekkür ederim. Şimdi bu konuyu konuşuyor olmalıydım.* Bunun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve "Neden hâlâ burada olduğunu bana bir kez daha hatırlatır mısın?" dedim.

LINDEN

Leydi çok iyi bir soru sordu. Benim burada ne işim *vardı*? Sopacı adamımı çağırıp onu kendi haline bırakabilirdim. Denetlememe gerek yoktu. Kalmama gerek yoktu. Bunların hiçbirini umursamak zorunda değildim.

Midge'e karşı derin ve kalıcı bir sadakatim yoktu. İyi bir komşuydu, her zaman işime karıştırdı ama bir kez bile sözünü etmediği yeğenime bakmayı ona borçlu değildim.

Umursamak zorunda değildim. Neden umursadığımı bilmiyordum. Bu beni çok rahatsız ediyordu.

"Her şey eşit, yarasalarınızın yan tarafta yeni bir ev aramasını tercih etmem," diye cevap verdim. Yarasaların bu şekilde davranmadığı ve gece polen taşıyıcılarının ekosistem için oldukça önemli olduğu düşünüldüğünde zayıf bir yanıttı ama bu kadını yakalayıp istediğim şekilde sarsmaktan daha iyiydi.

"Uzanıp onları gökyüzünden mi koparacaksın? Belki de zahmete değmeyeceğine karar verene kadar onlara bağırırsınız. Böyle mi olacak? Planınız bu değilse, neden benim huzuruma çıkmanız gerektiğini anlayamıyorum."

"Lin, belki de-"

Kardeşimi susturmak için bir elimi kaldırdım. "Su ısıtıcı bir ara bozuldu ve bodrumu su bastı. Aşağıdaki her şey mahvoldu ve sıcak suyunuz yok. Ana yatak odasında küçük ama sürekli bir çatı sızıntısı var." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Belki de iki yıl beklemeseydin, ev bu kadar harap olmazdı."

Jasper bana bir aşağı bir yukarı baktı, bakışları sertti ve dudakları hiçbir sıcaklık vermeyen bir gülümsemeyle sıkıca bastırılmıştı. Her an ağzını açabilirdi.

ve benden sonsuza dek kurtulacaktı. Bir yanımda bunun gerçekleştiğini görmek için sabırsızlanıyordu. "Son iki yıldır nerede olduğum ya da olmadığımı sizi ilgilendirmez."

"Kardeşimin söylemeye çalıştığı şey" -Ash omzumu kavradı ve beni bir adım geri atmaya zorladı- "bu ev senin için güvenli ya da rahat görünmüyor."

"Buna karar vermek ona düşmez."

Ash omzumdaki tutuşunu sıkılaştırarak, "Bence bu onun kararı değil, su ısıtıcısının, yarasaların ve çatının ortak kararıydı," dedi.

Jasper yüzünü eve çevirdi, ellerini beline dayadı. Uzun bir süre öylece baktı, sonra bir iç çekiş vücudunu dalgalandırdı ve dalgalı, bıyık rengi saçlarını hıştırdı. Dönerek, "Daha kötülerle de çalıştım. Düşünceleriniz için hepinize teşekkür ederim, yine de idare edebilirim."

"Ne?" Ash başını salladı. "Hayır. Öyle değil-"

"Lütfen bunu bir kez daha düşünmeyin," diye araya girdi.

Komik olan şey, tüm bu güzel sözleri söyledi ve kulağa çok tatlı geliyordu ama aslında seni tokatlayarak yerine oturtuyordu. Şu anda her şeye sinirlenmiş olmasaydım, buna hayran olurum.

"Eskisinden biraz daha sade ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diye devam etti ve eve bir kez daha baktı. "Yaşadığım yolculuktan sonra yapmak istediğim son şey arabaya atlayıp başka bir yolculuğa başlamak."

"Linden ile kalabilirsin."

Kardeşimle yüzleşmek için döndüm. "Ne yapabilir ki?"

" "Hadi ama," diye cevap verdi. "Yerin var."

"Nerede olduğunu söylemek ister misin?"

"Çalışma odanızda açılır kapanır bir kanepeniz var," dedi, sanki burada sorun çıkaran benmişim gibi bana kaşlarını çatarak. "Jasper içeri bir tesisatçı sokana ve diğer başıboş hayvanları dışarı çıkarana kadar iyi olur."

Ona baktım, ağzım açıldı ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Ormanın kıyısında tek odalı bir kulübede yaşamının getirdiği huzur ve sessizliği ne kadar sıkı koruduğumu herkes gibi Ash de biliyordu.

"Bu teklif son derece nazik olsa da," diye başladı Jasper, "gerçekten tek başıma iyi olacağım. Zor işlerle uğraşan birine benzemiyor olabilirim" - kendini küçümseyen bir kahkaha attı- "ama bu tür şeylere aşinayım. Bu düşündüğünüz kadar kötü bir şey değil."

Midge'in evinde kalamazdı. Kemikleri kırabilecek ve uçurumlar açabilecek kapasitede olsa bile orada kalamazdı. Ve bunun centilmenlikle hiçbir ilgisi yoktu, zira bende bunlardan hiçbirisi yoktu. Orada kalamazdım ve yıllar boyunca pek çok şüpheli yerde kaldım.

Jasper, "Bütün gün benim dertlerimi dinleyeceğinizi düşünemiyorum," dedi. "Seni tuttuğum için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Harika," dedim, geriye doğru dev bir adım atarak. "Bu öğleden sonra randevularım var. Programım sıkıştı. Tamamen sıkışmış durumda. Günün geri kalanında tek bir boş dakikam bile yok. Ama yarasacı adam yakında burada olacak. Size bir tesisatçı tavsiye edebilir. Muhtemelen bir de çatı ustası. Ve bu her şeyi halledecektir."

Orada kalamazdı. Kalamazdı. Durum hakkında söylenebilecek tek şey buydu.

"Beni bırakmanıza izin vereceğim," dedi, sözlerine yine o sıcaklık dolmuştu.

"Evet, benim de şehre dönmem gerekiyor," dedi Ash. "Lütfen yan odada kalma teklifini düşün Jasper. Havlıyor ama ısırıyor. Eğer istersen sığınağa gelebilirsin. Fikrini değiştirirsen arka kapıyı açık tutuyor."

Bunu da yapamazdı. Bu bir seçenek değil. Başlangıç olarak, yerim yoktu. Çalışma odam gösterişli bir kilerdi. Bu kadın ve yanındaki her şey oraya sığmazdı. Ama daha da önemlisi, alanımda kimseyi istemiyordum. Orası *benim alanımdı* ve yabancıların evimde takılması fikrinden nefret ediyordum. Ash'e küçük dozlarda katlanabiliyordum ve annem de sanki burası çocukluk evimin bir uzantısıymış gibi gelip gidiyordu ve tüm bunlar tolere edilebilirdi. *Tahammül* edebilirdim.

Bu hırsız olma ihtimali yüksek, muhtemel sorunu alanıma davet etmek tahammül edilebilir bir şey değildi.

"Teklifiniz çok nazıkçe," dedi, bakışları Ash'in üzerinde sabitlenmişti, sanki bir şey anlatmak istiyordu. "Yine de Midge'in buradaki salaş şıklık versiyonundan oldukça memnun olduğuma yemin edebilirim. Eski püskü olanın üzerine bolca dökün, şık olanla süsleyin."

Kendime engel olamadığım için "Yarasalar bu işin neresinde?" diye sordum.

"Kesinlikle şık," diye cevap verdi kolayca, sanki bu soruyu en başından beri bekliyormuş gibi. "Ürkütücü olan her zaman şıktır. Vampirleri bu yüzden seviyoruz."

Ash, "Tamam, aslında geç kaldım ve-" dediğinde beni bu yorumu araştırmaktan kurtardı.

"-ve bu seni kaşındırıyor," dedim.

Gözlerini devirdi. "Senin randevuların yok mu? Öğleden önce buluşmamızın nedeni senin *yoğun günün değil* mi? Bugün nereye gidiyorsun ki?"

"Çok sıkışık," dedim. "Bir konsültasyon için Hyannis'te olmam gerekiyor, sonra Milton'da bir ağaç bekçisini ziyaret edeceğim, sonra da iki golf sahasını kontrol etmek için Plymouth'a uğrayacağım."

Ash sokağı işaret ederek, "Elbette," dedi. "Yolunuza devam edin. Kimse sizi durdurmayacak."

"Jasper'ı istediği zaman arka kapımdan içeri girmeye davet etme meselesini çözüme kavuşturmak için şöyle bir baktım." "Nereye gitti?"

"İçeride, muhtemelen. Hadi, mutfağınızdan çantamı almam gerekiyor."

Ash bahçeyi geçip benim ön kapımdan içeri girerken ben uzun bir süre Midge'in evine baktım. Burada ne görmeyi beklediğimden ya da yaşananların neden beni ölümcül derecede huzursuz hissettirdiğinden emin değildim ama sonunda ayaklarımın Jasper'ın garaj yolundan kalkması için Ash'in beni arabasına doğru çağırması gerekti.

"Hey," diye seslendi eski model Porsche'sinin tavanından. "Magnolia'nın geliştirdiği ortaklık teklifini görüşmek için seni daha sonra arayacağım. Bağımsızlığa olan takıntılı ihtiyacından bahsetmeden önce, bu birleşmeden göreceğin başlıca değişikliklerin işletme maliyetlerinde verimlilik ve programlama, faturalandırma ve benzeri konularda destek personelinin faydalanmak olduğunu hatırlatmak isterim."

"Faturalarımı sen ödüyorsun."

"Evet ve bu benim için tam bir baş belası. Okunaksız notlarınızı faturalara çevirmenin zamanımı verimli bir şekilde kullandığımı mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silktim. "İçimde bana öyle olmadığını söyleyeceğine dair bir his var."

Bana ters ters baktı. "Bu konu hakkında konuşacağız. Bu işte senin için çok fırsat görüyorum."

"Çok para demek istiyorsun." "Para seni öldürmez, Lin."

"Saçmalık. Bu saat için bana fatura kesiyorsun."

"Onda bir geri çekileceğim," diye cevap verdi gülerek. Parmağını Midge'in evine doğru uzattı. "İşte *bu* konuda bedava bir tavsiye. "

Gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Senin tavsiyen asla bedava değildir." "Dinle. Al benden de o kadar. Yabancı kıza kalacak bir yer ver."

Erkek kardeşimin nişanlısıyla uçakta tanışması, onu hemen ofisinde işe alması ve aynı gün onu eve götürmesiyle ilgili tuhaf bir hikayesi vardı. *Çok tuhaf*. "Bu tavsiyenin kırk yılda bir geçerli olduğunu söyleyebilirim."

"Tek söylediğim, iyi bir komşu ol. Evini düzene sokana kadar bir iki gece senin odanda kalmasına izin ver. Bu konuda götlük yapma. Ne olacağını asla bilemezsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

Bir an için Midge'in evine baktı, kaşlarını indirdi. "Yok bir şey. Sadece eşeklik etme. Şu anda uğraşması gereken yeterince şey var gibi görünüyor."

"Götlük yapmıyorum. Son derece makul davranıyorum. Sırf siz de benzer bir şey yaptınız ve alevler içinde kalmadınız diye rastgele bir kadını odamda kalmaya davet etmek çok saçma."

Sürücü koltuğuna otururken, "Onun bir hırsız olduğunu sandın," diye seslendi.

"Sen de öyle," diye bağırdım.

Motor kükrerken kulağını işaret etti. Ya beni duyamadı ya da duymak istemedi. Ben paramı ikincisine yatırdım. "Eşeklik etme," diye tekrarladı.

Garaj yolundan geri geri çıkarken, "Rastgele insanları alanımda istememek beni bir pislik yapmaz," dedim. "Senin etrafımda olmandan hoşlanmıyorum bile."

Cevap olarak sadece el salladı ve beni hayatıma soktuğu tüm sorunlarla baş başa bırakarak caddeden uzaklaştı.

Boş sokağa kaşlarımı çatarak baktıktan sonra Midge'in evine döndüm ve Jasper'ın bir kolunun altında tost makinesi, diğer dirseğinin kıvrımından sarkan iki market çantasıyla verandanın merdivenlerini tırmandığını gördüm.

Çantalar tıka basa dolu ve hantaldı, her adımda kolunun etrafında sallanıyor ve dönüyordu. Çantaların bacağına çarpmasını önlemek için kolunu dışarıda tutmak zorunda kaldı ama bu dengesiz pozisyon biraz yalpalamasına neden oldu.

Her şeyin kontrol altında olduğunu söylemişti. Ne yaptığını bildiğini. Eğer o çantaları ondan almak için avluya koşarsam, ihtiyacı olan son şeyin benim koşup ona eşyalarını nasıl taşıyacağını söylemem olduğunu söylerdi.

Benim yardımına ihtiyacı yoktu ve söylediği gibi yardım da istemiyordu.

Ve ben bu şekilde olmasını tercih ettim.

JASPER

En kötü alışkanlıklarımdan biri, uğraşmak istemediğim şeyleri görmezden gelme eğilimimdi. Bu noktada, bu muhtemelen bir alışkanlıktan çok bir kişilik özelliği idi. Eğer bir şeyin etrafından dolaşabiliyorsam, benden daha fazla zaman ve enerji talep etse bile, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Nakit paramın azaldığını bildiğimde bankacılık uygulamamdan kaçındım. Eğer bakmasaydım, para için panik yapmazdım.

Artık yürümeyen ilişkilerimden geri çekildim. Eğer katılmazsam, sorunları kabul etmek zorunda kalmayacaktım.

Kaçık, komplo teorileriyle dolu kuzenlerimi sosyal medyada takip etmeyi bıraktım. Paylaşımlarını görmeseydim, onlarla saçma sapan fikirler üzerine tartışmak zorunda kalmazdım.

Ve saçmalıklardan bahsetmişken.

Midge'in ölümüyle ilgili tüm kanıtları bir çekmeceye tıkmıştım. Cenazeyi, mirası, her şeyi. Eğer abartısız siyah bir elbise giymeseydim ve kilisenin bodrumunda salamlı sandviç yemeseydim - Avukatından gelen telefonları görmezden gelseydim - Evrakları dolabımın arkasına saklayıp orada yokmuş gibi davransaydım - Tüm bunları yapsaydım, gerçek olması gerekmezdi.

Ne yazık ki benim için dirseklere kadar lastik eldiven giyip Midge'in duvarlarını altı saat boyunca seyreltilmiş çamaşır suyuyla ovmaktan daha gerçek bir şey yoktu.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda saçmalıklar yüzünden.

Hoş olmayan konulardan takıntılı bir şekilde kaçınmamın diğer tarafında ise işi bitirmek için duyduğum takıntılı dürtü yer alıyordu. Şu anda tamamen işsiz olmama rağmen, en çekici profesyonel niteliklerimden biri *her* türlü sorunu aşma yeteneğimdi.

Soru sormama gerek yoktu. Toplantı çağrısı yapmama ya da gündem belirlememe gerek yoktu. Herkes sorunu tartışmayı ve tanımlamayı bitirmeden önce ben sorunu çözme yolunda ilerliyor olacaktım.

Ben hep böyleydim. Bir çöp torbasını sallayarak açmak, eldivenleri takmak ve toprağa girmek varken oyalanmaya vakit yok. Geçtiğimiz on yıl boyunca, sorun çözme tarzım ve her seferinde işi bitirme rekorum, iş güvenliğimin asla sorgulanmayacağı anlamına geliyordu. Ben yeri doldurulamaz bir sağ koldum.

Beş gün öncesine kadar.

Böylece bir kapıyı daha zorla açtım, bir duvarı daha temizledim, bir çöp torbasını daha doldurdum. Bütün hafta boyunca birkaç saatten fazla uyumamıştım ama bu işte iyiydim. Devam edersem, yolu bulacaktım. Bir yolunu bulurdum. Gözlerimi önümden ayırmazsam, her şeyi hallettiğim gibi bu durumu da halledebilirdim.

Her zaman böyle olmuştu. Her zaman sorunlar, meseleler, trajediler, felaketler, dramlar. Biri diğerinin arkasına sıralanırdı. Annem çarkların dönmesi için canını dişine takarak çalışırken, ben Midge ile yazları geçiren küçük bir çocukken de bu böyleydi. Bunları incelemek, üzerinde düşünmek ya da *bugün çözülmesi gereken sorun* dışında herhangi bir bağlama oturtmak için zaman yoktu.

Geriye bakmama gerek yoktu. Bir şeyi değiştirecek gibi değildi. Ne anlamı vardı ki? Zamanda geriye gidemezdim, sıcak bir mikrofonda söylediğim utanç verici şeyleri silemezdim, canlı yayın haberlerinde aşağılanmamın ve işten çıkarılmamın çifte tren enkazını durduramazdım, sözde arkadaşlarımla sırtlarını dönmelerini ya da meslektaşlarımla beni kara listeye almalarını engelleyemezdim. Diğerlerinin telefonumu destek mesajları ve daha fazla dedikodu için ince örtülü isteklerle patlatmasını engelleyemedi. Beni tekrar yayına çıkarmaya kararlı kablolu habercileri bile susturamadım, böylece başkanlık için anlamsız bir teklifin içinde gerçekte nasıl bir şey olduğunu tüm çaydanlığa dökebilirdim.

Tek çıkış yolu buradan geçiyordu.

Sopacının parasını öde, tesisatçı çağır, tavanları fırçala. Her şeyi çözdüğüm gibi bunu da çözecektim ve biraz para biriktirmiştım. İşler sarpa sarmadan önce bir süre idare edebilirdim.

Burada, Midge'in kulübesinde kalabilir ve haber döngüsü skandala dönüşen gafımı yerden yere vururken iki yıllık kaçışımı temizleyebilirdim. Bunun için birkaç ay ve iyi, mütevazı bir geri dönüş hikayesi gerekecekti - ya da bir başkası hakkında birkaç tatsız şikayetten çok daha kötü bir şeye adım atacaktı

Eski patronum, büyük Georgia eyaleti senatörü ve umutsuz başkan adayı Tyson Timbrooks. Bu anlamda, bir bekleme oyunundan başka bir şey değildi.

Yerleri fırçalayın. Dolaplardaki çürümüş yiyecekleri boşaltın. Tost makinemi fişe takın.

Tek yapmam gereken atlatmaktır.

Uykuya dalmak kolay olmalıydı. Başımı yastığa koyduğum anda komaya girmeliydim ama uyuyamayacak kadar yorgundum. Bu aşırı uçlarda ticaret yapmaktan nefret ediyordum ama bu benim yolum gibi görünüyordu. O kadar acıkmıştım ki iştahım kaçmıştı. O kadar stresliydim ki sakindim. O kadar kızgındım ki mutlu görünüyordum.

Ve şimdi, en son uyuduğumdan bu yana yaklaşık otuz saat geçmişti, gözlerimi kapalı tutamıyordum. On sekiz çöp torbası doldurmuş ve kulübeyi baştan aşağı sterilize etmişim. Her çarşafı ve havluyu, her masa örtüsünü ve perdeyi çamaşırhaneye taşıdım ve sıkma devri makineleri sallarken yapmam gereken her şeyin listesini çıkardım.

Markete giderken birkaç kez geri çevrildikten sonra yiyecek ve malzeme stokladım. Sonra dönüş yolunda da geri çevrildim. Washington, D.C. hakkında ne dersiniz deyin ama en azından sokaklar mantıklıydı.

Midge'in evini, titrek ışıklar ve sıcak su sıkıntısı olan herhangi bir yerin iddia edebileceği kadar yaşanabilir hale getirdim ve çalışma odasında kendime rahat bir alan yarattım. Midge'in odası çatıdaki sızıntı yüzünden hâlâ küflüydü ama bundan da öte, onun odasını almak bana doğru gelmiyordu. Çalışma odası her zaman benim odam olmuştu ve bunu değiştirmeye hazır değildim.

Bu hafta yaptığım onca işten ve yaşadığım onca şeyden sonra, dünya için ölmüş olmam gerekirdi. Ama bu uç noktayı sonuna kadar zorlayıp kendimi dinlenmeye bırakamazdım. Otuz altı yaşına girmeme birkaç ay kalmıştı ve ben hâlâ kendim için sorumlu seçimler yapamıyordum. Bedenim bunu nasıl yapacağını bilmiyordu çünkü kendimi her zaman ihtiyaçlarımı dinleme noktasının ötesine itiyordum ve şimdi kendimi bu noktadan dışarı itmem gerekiyordu.

En sevdiğim rahatlama uygulamasında bir uyku hikâyesi aradım ve tekerlekli yatağın yanına koyduğum çantayı el yordamıyla bulmaya çalıştım. Uyku maskem ve bir şişe melatonin sakızım en alttaydı ve onlara ulaşmak için tüm çantayı boşaltmam gerekiyordu.

Bu saldırı ekibiyle bile bir saat sürdü ve üç liste daha oluşturuldu (İncelenecek Şeyler: Ev Belgeleri; Gözden Geçirilecekler: Emlak Hükümleri; Bel Yolu Dışı, Danışmanlık Dışı İş Olanakları) göz kapaklarımın düştüğünü hissedecek kadar sakinleşmem bir saatimi aldı. Çok ateşli ve kaba komşumun Midge'i *tanıdığını* tam olarak anladığımda neredeyse oraya varmıştım.

Günün erken saatlerinde bu ayrıntıyı atlamış ve onu meraklı, laf ebesi ve ahır gibi yapılı biri olarak bir kenara bırakmıştım. Bu alışverişi kavrayışımın hiçbir yerinde, onun yan komşumuz olmasıyla Midge'i *tanıması* arasında bir bağlantı kurmamıştım.

Hepsi bu kadar bile değildi. Kadının hayalet olarak geri dönme ve ona karşı gelen herkese musallat olma konusunda ciddi olduğunu anlamıştı. Ailesini ve aslında bir yeğeni olmadığını duymuştu. Onu *önemseyecek* kadar uzun süre yan dairede yaşamıştı.

Bu beni tam suçluluk duygularımdan vurdu.

Midge her konuştuğumuzda ziyaret etmemi istemişti ve ben de deneyeceğime söz vermiştim ama bu hiçbir zaman tam anlamıyla verilmiş bir söz olmamıştı. Her zaman yetersizdi, *ne yapabileceğime bakacağım ve uzun bir hafta sonu yaklaşıyor olabilir ve bir bağış toplama yemeği için iki saatliğine Boston'da olacağız ama sonra kaçabilirim*.

Hayattaki en büyük başarım vazgeçilmez olmaktı ve vazgeçilmezlik harika bir ücretli izin paketiyle gelmiyordu. Kaçmak için hiçbir zaman iyi bir zaman olmadı. Aksine, korkunç, söz konusu bile olmayan, grip zamanlarında çalışmak vardı. Siyaset bir kalp gibi atıyordu ve kalp duraklamasıyla bilinmiyordu.

Birkaç yıldan fazla bir süredir ziyaret etmemiştim. Çok sık aramadım bile. Sağlığı ani bir dönüş yaptığında veda etme şansımı kaçırmıştım. Bir taksinin arkasından onu aradığımı ve kısa bir sesli mesaj bıraktığımı hatırlıyorum ve onu bir kez daha aramam gerektiğini biliyordum. Ama kendimi işe kaptırdım ve onu bir daha aramadım. Birkaç gün sonra vefat etti.

Şüpheli bir hırsızla yüzleşecek kadar ona saygı duyan komşusuna karşı da pek nazik değildim.

Lanet olsun.

Midge ona muzlu ekmek pişirirdi. Unlu mamullerin, özellikle de dilimlenip ısıtılması ve üzerine tereyağı sürülmesi gerekenlerin onarıcı gücüne inanırdı. Muzlu ekmek her şeyi yumuşatırdı. Bu her şeyi yoluna koyardı.

Telefonumu şarj aletine bağlı olarak yerde durduğu yerden almak için doğrulduğumda pencereye baktım ve orada siluet halinde duran fiğüre yüksek sesle bağırdım.

Sonunda yataktan düşüp kırımın üstüne kapaklandım ve kalbim küt küt atarken iki elimle göğsümü tuttum. "Nereden geldin sen?" Pencere pervazının bu tarafına tünemiş kediye sordum.

Kibarca selam vermekten kaçınan tek kişi ben olmadığım için, kedi hoşnutsuz bir tıslama çıkardı ve patisini cama vurdu.

"Çok özür dilerim ama kedice bilmiyorum," dedim. "Taleplerinizi daha açık bir şekilde ifade etmeniz gerekecek."

Bu istekten tatmin olmayan kedi yere sıçradı ve odadan dışarı çıktı, geçerken bana ters ters baktı.

"Bu evdeki beklenmedik yaratıkların sonuncusu olması için buna gerçekten ihtiyacınız var," diye mırıldandım.

LINDEN

Kapı çaldığında kahvemi yudumlarken homurdandım. Sabah insanı değildim. Ağaçlar üzerinde çalışıyordum ama bu çiftçi saatlerine uymamı gerektirmiyordu ve bunun için Tanrı'ya şükreliyordum.

Yalnız yaşamının ve kendim için çalışmanın en güzel yanı, kimsenin yavaş sabahlarıma müdahale etmemesiydi. Evin etrafında dolaşan birilerine ya da geveze iş arkadaşlarıma katlanmak zorunda kalmıyordum. Eğer zamanlamayı doğru yaparsam, öğle yemeği sonrasına kadar kimseyle konuşmak zorunda kalmadığım günler oluyordu. O günler en güzel günlerdi.

Kapı zilinin dokuzdan önce çaldığı günler pek iyi geçmezdi.

Sert, hevesli, göz ardı edilemeyecek vuruş sesi beni tekrar inletti. Kapının diğer tarafında kimin beklediğine dair iyi bir fikrim vardı.

Jasper Ash'in evimde kalma teklifini kabul etmemişti ve bu beni rahatlatmıştı. Dün gece Plymouth'ta akşam yemeği yedikten sonra geç saatlerde eve geldiğimde onu Midge'in evinde gördüm. Işıklar yanıyordu, perdeler ve pencereler açıktı ve büyük ön pencerenin ortasındaki bir merdivenin üzerinde duruyordu, elinde dev bir sünger vardı. Üzerindeki süslü elbiseyi değiştirmemişti ve saçları hâlâ dalga dalga omuzlarına dökülüyordu.

Hala açıklayamadığım nedenlerden dolayı, onu orada görmek omuzlarımin arasındaki kasları büktü ve sıkılaştırdı. O kalmıştı. Kalmıştı ve koşullardan o kadar rahatsız olmamıştı ki güzel kıyafetlerini bile değiştirmemişti.

Kamyonetimin içinde gereğinden uzun süre oturmuş, bir yandan telefonumla uğraşırken bir yandan da yan tarafa bakıyordum. Neden ya da ne istediğimi bilmiyordum.

Ama geceyi geçirmek için içeri girmeden önce görmem gerekiyordu.

Şimdi düşündüm de, beni en çok yarasalar endişelendiriyordu. Ben bir doğa adamıydım ama bu evimin etrafında yarasaların dolaşmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Ya da onun içinde. Benim asıl endişem buydu. Yarasalar.

Yarı uykulu ve Bayan Cleary'yle yeni bir ziyarete tamamen ilgisiz bir halde kapıya doğru yürüdüm. Belki de Bayan Cleary'ydi. Öyle ya da böyle fark etmezdi. Önemi yoktu. Neden olsun ki?

Aklımda bu sinir bozucu soru ve yüzümde buna uygun bir kaş çatmayla kapıyı açtım. Beklediğim gibi, Jasper diğer taraftaydı. Bugün elbise giymemişti ama üzerinde bir sürü küçük pilesini olan parlak sarı bir etek vardı. Bana bir akordeon gibi geldi ve ona dokunmak istedim. Hem de çok dokunmak istedim.

Onun yerine, yüzüne -ve omuzlarına dökülen bal rengi saçlarına- ve sonra taşıdığı tabağa bir bakış attım.

"Günaydın," dedi, daha ziyade işaret ederek. Sanki parmaklarımın arasında eteğini hissetmeyi hayal etmeden önce bir şey söylemem gerekiyormuş gibi.

"Evet," diye homurdandım. "Ne oldu?"

Bir an bana baktı, gözleri soğuk ve sert bir şekilde parlarken yüzünde sert bir sırıtış vardı. "Peki o zaman. Bu iş görür," dedi nefesinin altından. "Dünkü yardımın için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

Bir omzumu kapı pervazına yasladım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "En başta neden yardım ettiğimi sormak için bolca vaktin vardı."

Yanıt olarak hızlıca başını salladı. "Mmhmm. Tamam." Tabağı uzattı. "Sana muzlu ekmek yaptım. Teşekkür etmek için."

Tabaktaki nesne daha önce gördüğüm hiçbir muzlu ekmeğe benzemiyordu. Öncelikle, ıslak görünüyordu. Ve aynı zamanda çok pişmiş görünüyordu. Bunlar asla ama asla muzlu ekmekle aynı düşünce sürecine ait şeyler değildi.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Benim için bir zevkti," dedi ve tabağı tekrar bana doğru itti. "Dün oldukça telaşlıydı. Her şey için size teşekkür etmek istedim. Kapı, yarasalar-"

"Ağır suç işlemeye teşebbüs," diye mırıldandım.

Tamamen zorlama gibi görünen şakacı bir ifade takınarak, "İlk bakışta nasıl öyle görüldüğünü anlayabiliyorum. Şimdi, ben sadece

Midge ile olan geçmişiniz hakkında daha fazla şey duymak isterim. Neden beni içeri davet etmiyorsun?"

Bu sadece teknik bir soruydu. Bu doğrudan bir emirdi ve bu kadın oyun oynamıyordu. Onun dediğini yapmazsam eteğindeki levyeyi çıkarıp bana sallayacağından adım gibi emindim.

Yine bana bir şeyler yaptı. Çok sinirlenmiştim ve onunla tartışmak istiyordum. Aynı zamanda o tatlı, tatlı ateşi tükürürken o içi boş gülümsemelerini dinlemek istedim ve kapıyı yüzüne kapatmak istedim çünkü bana aynı anda çok fazla şey hissettirdi.

"Sizi içeri davet etmemem için pek çok neden düşünebilirim ama..." Geri çekildim ve onu takip etmesini işaret ettim.

"Ne kadar sıcak ve davetkâr bir ev sahibisiniz." İçeri girdi ve mutfığa doğru yöneldi, ilerlerken mekânı açıkça inceledi. "Bu duvarı açmışsın," dedi mutfak ile yaşam alanı arasını göstererek. "Vay canına. Midge'in evinde kaldıktan sonra bunun yarattığı farkı gerçekten görebiliyorum."

Cevap vermedim.

Bu sokaktaki evlerin çoğu 1920'lerde inşa edilmiş. Birkaç tuhaflik ve değişiklik dışında kat planları hep aynıydı. Birbiri ardına sıralanmış düzenli bungalovlar dizisi oluşturuyordu.

Zaman içinde bu evlerin çoğu yenilenmiş ya da yıkılmış, yeni inşaatlar eskilerinin yerini almıştı. Orijinal diziden geriye sadece benim ve Midge'in evi kalmıştı ve birbirlerinin aynadaki görüntüleriydiler.

"Vay canına. Dekoratörünüz var mı?" Jasper bir daire çizerken sordu. "Bu tasarım için ölünür."

Ellerimi ceplerime soktum. "Çirkin eski koltuklar ve birkaç *Godfather* posterini mi bekliyordun?"

Tabağı tezgâhın üzerine bıraktı ve dolabı inceledi. "Senin hakkında varsayımlarda bulunduğumu mu düşünüyorsun? Bu heyecan verici bir gelişme."

"O zaman neden bir dekoratör tuttuğumu düşünüyorsunuz?"

Sanki buranın sahibiymiş gibi çekmeceleri açıp kapamakla meşguldü, bu da bu kadının tam bir ele avuca sığmaz olduğunu hatırlatıyordu.

"Çünkü her şeyi *buna* benzetmek zordur" -çekmecedan uzun tırtıklı bir bıçak çıkardı ve levyeye takındığı aynı küstah tavrıyla salladı- "*bu*. Bilirsiniz işte. Bir araya getirilmiş. Yetişkin işi. Dergi kalitesinde."

Jasper'dan ve bıçak sallamasından uzaklaştım ve deniz mavisi duvarlarıyla yaşam alanını taradım. Elbette, birkaç duvarı yıkıp birkaç büyük pencere takmak istediğimde, ikisi de mimar olan kız kardeşimin en iyi arkadaşlarından yardım almıştım. Her şeyi bir araya getirmek için bazı tavsiyelerde bulundular. Bunların hiçbiri dergi kalitesinde değildi.

Doğru parçaları bulmak ve tam olarak istediğim gibi olana kadar bu alan üzerinde çalışmak için tonlarca zaman harcadığım için övgüyü umursadığımdan değil. Ama bu kadın bana bir şey için yağ çekiyordu. Ya da rutin olarak iki farklı kişilik arasında gidip geliyordu: tatlı şeftali turtası ve kavurucu acı biber.

"Sadece bir fincan kahve istiyorum." Mutfak masasının üzerine bıraktığım fincana doğru başıyla işaret etti.

"Eminim yaparsın," diye mırıldandım.

Ona kahve getirmek için harekete geçmediğimde Jasper, "Sen otur, ben de muzlu ekmeği getireyim," dedi.

Bıçağı hâlâ elinde olan Jasper, bir sonraki adımda neyi keşfedeceğine karar verememiş gibi ıslak ekmekle üst dolaplar arasında gidip geldi.

Bu kadının silahlarla ne işi vardı?

Dolaptan başka bir cam kupa çıkardım ve tezgahın üzerine koydum. "Al." Sonra buzdolabından soğuk demliği aldım. "Keyfine bak."

"Midge'in seni neden sevdiğini anlayabiliyorum." Bana gerçek bir duyguyla bağlantılı görünmeyen o gülümsemelerden biriyle daha vurdu ve "Seninle saçmalık yok. Sadede gel."

Bıçağı elinden aldım çünkü birinin parmak ucunu kesmesi ya da şahdamarını delmesiyle uğraşmak istemiyordum. Ama bunu yapmak mutfak masası ile dolapların bir köşesi arasında sıkışıp kalmamız anlamına geliyordu. Bu aralıkta gözlerindeki tüm altın benekleri görebiliyordum.

"Süt buzdolabında, eğer istersen."

Kıkırdadı ve -hiçbir neden yokken- bakışlarımı boğazının çukuruna indirdim. Kot ceketinin altına tüllü beyaz bir gömlek giymişti, bu da boynunu açıkta kalan tek teni yapıyordu. Kırılğanlığın tek parçası. Geri kalan her şey sahte gülümsemeler, zoraki kahkahalar ve beş dakika sonrasına kadar farkına varamayacağınız kadar sert yorumlardı. Ama o solgun, kusursuz ten gerçektir.

"Sen ve Midge çok iyi anlaşmış olmalısınız." Bardağına bolca süt doldurdu. "Ne kadar kavgacı bir ihtiyardı."

Muzlu ekmeği dilimledim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Boynuna daha fazla bakamazdım ve anılarımı tazelemekle de ilgilenmediğimden emindim. Sabah ışığında eteği yarı saydamken ve dün bana dişlerini gösterdikten sonra iyi davranmak için çok çalışırken olmazdı.

Dışı çimento, ortası çamur olan muzlu ekmek dilimlerini iki tabağa bıraktım ve birini Jasper'a doğru ittim. Benimkine doğru bir hareket yapmadım.

"Dün doğru dürüst tanışma fırsatı bile bulamadık. Tüm o kargaşanın içinde," diye ekledi, kahve ve sütü buzdolabına götürmek için yanımdan dönerek geçti, sonra daha iyi düşünerek ikisini de tezgâha koydu. "Söylesene, ne iş yapıyorsun? Sanırım ağaçlarla ilgili bir şey söylemiştin."

"Ağaç dikme uzmanı," diye homurdandım.

Dokunmasam bile tabağa odaklanmaya çalıştım. Ona ya da eteğine bakmak istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Bir duvarı havaya uçurmuş olabilirdim ama bu mutfak hala küçüktü ve o hala... güzel kokuyordu. Belli bir meyve ya da çiçek kokusu yoktu, daha ziyade yumuşak, nazik bir koku... hoştu. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey buydu. *Çok güzeldi.*

"Beni affet," dedi yine o kendini küçümseyen kahkahalarından biriyle. Güzelliği unutturacak kadar sinirimi bozdular. "Bir ağaç dikme uzmanının işi neye benzer? Daha önce hiç karşılaştığımı hatırlamıyorum."

"Ağaçlar. Ağaçlara benziyor." Yüzünü bana döndüğünde, burnu buruşmuş ve kaşları kırışmış bir halde, "Ağaçlara ve odunsu bitkilere bakmak. Ekolojik toplulukları korumak. Hastalıkları teşhis ve tedavi etmek. Ya da mantarları. İnsanlar, yerler ya da diğer sağlıklı ağaçlar için tehlike oluşturduklarında ağaçları kaldırmak. Aşırı çoğalan ya da istilacı hale gelen türleri ortadan kaldırmak." Omuz silktim. "Dediğim gibi, ağaçlar."

Başını birkaç kez salladı ve evin arka tarafındaki pencere duvarından görünen ormanı işaret etti. "Anladığım kadarıyla buralarda çok işiniz var."

"Çok fazla," diye yineledim. Ona daha fazlasını anlatmayı, bu bölgedeki ağaç bekçilerinin çalışmalarını ve yıkıma karşı devam eden mücadeleleri açıklamayı düşündüm.

hastalık ve yanlış yönlendirilmiş konut dikimleri, ama bu saatte konuşmaya devam etmedim. Giyinik olmam bile bir lütuftu.

"Bu her zaman elinizde olması gereken iyi bir sorun türüdür." Kupayı dudaklarına götürdü ve yudumlarken beni izledi.

Şimdi onun hakkında bir şeyler sormam gerekiyordu. Bu işler böyle yürüyordu. Bana olan ilgisini ifade etmişti ve ben de bu iyiliğe karşılık verecektim.

Bunu gayet iyi idare edebilirdim -gün boyu uyanık olduğumda insanları çok fazla umursamazdım- ama bunu Jasper'la yapmak istemedim. Bu, kaba olmak için duyduğum derin bir arzudan kaynaklanmıyordu ya da Midge'in bu kadından bir kez bile bahsetmemiş olmasına dayanmıyordu. Hayır, bunu onunla yapmak istemiyordum çünkü kafamı fena halde karıştırıyordu.

Plastik neşesiyle sabahımı böldü ama tenini düşünmeden edemedim.

Bana biyolojik bir tehlike olan muzlu ekmek getirdi ve cennet gibi kokuyordu.

Yıkık bir yarasa mağarasında uyumak için inatla ısrar etti ama eteğini yumruklarımınla sarmak istememe neden oldu.

Çok kafa karıştırıcıydı ve hayatımda bu çelişkilerden hiçbirini istemiyordum. Hiçbirini. Bütün gece beni evirip çeviren, yarı yarıya oraya gidip onu o evden çıkarmam gerektiğine ikna eden, yarı yarıya da bir kadını yatağından kaldırıp eve götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünürsem aklımı kaçırdığıma ikna eden parçaları bile.

Böyle hissetmek istemedim. Bunların hiçbirini hissetmek istemedim.

Bir ağız dolusu kahveyi yuttum. "Buralardan değilsin." "Bu konuda haklısın."

Lütfen Tanrım, beni ona başka bir soru sormak zorunda bırakma.

Sessizlik uzadıkça, şimdi yanağındaki ize baktığımı fark ettim. Orta kahverengiydi, soluk bir çil gibiydi ama kabuklu bir ceviz büyüklüğünde ve şeklindeydi. Ona dokunmayı eteğinden daha çok istiyordum.

Bir şekilde, "Güneyde mi?" demeyi başardım.

"Bunu anladın, değil mi?" Kupasının kenarından bana sırttı. Yanağındaki izi görmemi engellemek için kupayı yüzüne doğru tutuyor gibiydi ama kupanın şeffaf cam olduğunu unutmuştu. "Ne zaman evden uzun süre uzak kalsam aksanımı kaybediyorum. Hâlâ aksanımın olması bir mucize."

"Peki ev nerede?"

Kaşlarını indirerek aşağıya baktı. "Georgia'da büyüdüm. Gerçi uzun zamandır orada yaşamıyorum. Sadece ziyarete geldim."

Kahveye uzandı, kendi kahvesini yarısına kadar doldurdu ve sonra şişeyi bana doğru tutarak sordu. Fincanımı yaklaştırdım. "Süt için biraz yer bırak."

Jasper başını salladı ve dalgalı saçlarını ceketinin yakasına doğru savurarak üzerimi örttü.

"Şimdi nerede yaşıyorsun?"

Sütü dökerken bana baktı ve karnımın şiştiğini hissettim. Benim neyim vardı böyle?

Sütün kapağını kapattıktan sonra elindeki bardağı benimkiyle tokuşturdu. "Nerede yaşadığıma gelince, şey." Yüzüne sert bir gülümseme yerleştirdi. "Yan dairede oturuyorum."

O sırada fincanımı salladım ve kahve gömleğime sıçradı. Bu yeterince kötüydü ama Jasper elinde bir bulaşık havlusuyla beni sıvazlıyordu. Elleri her yerdeydi ve biz birbirimizle konuşmaya devam ederken tek yapabildiğim orada durmaktı.

Eli belime düştü. "Bana izin ver-"

Havluyu ondan almaya çalıştım. "Sorun yok ve-"

"Kıpırdama, ben-"

"Gerçekten, yapmak zorunda değilsin-"

Havluyu geri çekti. "Belki de üstünü değiştirmelisin-" "Orası değil-"

Kağıt havlu rulosuna uzandı. "Kı mı l dama, bir su birikintisi var

."

"Her şeyi düzeltmeye çalışmak zorunda değilsin." "Aslında, zorundayım."

"Sadece üstümü değiştireceğim. Sorun değil. Yapma-" Bir adım geri attım, ellerimi kaldırdım.

"Dur. Burada kal. Bırak ben halledeyim."

Yatak odama girdim, gömleğimi çıkardım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Eğer burada yeterince uzun kalırsam, eninde sonunda gidecekti. Öyle değil mi?

Tabii beni aramaya gelmediyse.

Kesinlikle beni aramaya gelirdi.

Belki de beni aramaya gelmesini istedim. "Benim neyim var böyle?" Homurdandım. "O da neydi?"

Jasper seslendi.

Ellerimi yüzümde ovuşturdum. "Bir şey yok."
Gitmiyordu. Gitse bile, hemen yan odada olacaktı.
Hiçbir yere gitmiyordu.

Hay sikeyim.

Hâlâ kahve kokuyordu, yeni bir gömlek giydim ve mutfığa döndüm; Jasper'ı yerde diz çökmüş buldum. Kahveyi silerken saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşmüştü ve tek yapabildiğim durup bakmaktı.

Pozisyon değildi. *Değildi.* Dizlerinin üzerinde, başı eğik, eteği nergis yaprakları gibi açılmış görüntüsüyle hiçbir ilgisi yoktu. *Burada*, benim alanımda olması ve yerleri kendi kişisel hatırasıymış gibi fırçalamasıydı ve gitmesini istediğim kadar kalmasını da istiyordum. Ve bundan, öğleden önce konuşmaya zorlanmaktan daha çok nefret ediyordum.

"Her şey hazır," dedi ayağa kalkarken.

Baktım. Nasıl bakmayayım? Muhteşem bir baş belasıydı.

Ellerimi meşgul etmek için fincanıma uzandım. Çoğunlukla boştu ve sabahları kalkmak için iki ya da üç fincan kahveye ihtiyacım vardı ama Jasper'la tekrar mutfak tangosu yapmamın imkânı yoktu. "Teşekkürler."

"Dünkü yardımınız için size teşekkür etmeliyim. İhtiyaç duymak gibi bir niyetim yoktu ama sen yine de bu duruma ayak uydurdun. Eminim Midge senin bu yönüne hayran kalmıştır."

Muzlu ekmeğe şöyle bir baktık. İkimiz de ona doğru bir hareket yapmadık.

"Midge'in pek çok şey hakkında pek çok fikri vardı," dedim. "Dün gece orada yeterince iyi idare etmişsin gibi görünüyor."

Kâğıt havluları çöpe atarken içini çekti. "Gayet iyi idare ettim. İnanın bana, daha kötülerıyla da çalıştım."

Bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyordum ama onunla tartışmayacaktım.

Zaten olduğumdan daha fazla değil. "Sanırım yarasarlar harekete geçti?"

"Yarasalar, evet, gerçi dün gece bir kedi beni on yıl boyunca korkuttu," dedi, sözlerinde soluksuz bir kahkaha vardı. "Birdenbire ortaya çıktı."

Bu sahte değildi. Gerçek olduğuna ikna olmamıştım ama başka bir boş gülümseme ya da hazır cevap değildi. "Göğsünde beyaz bir üçgen olan küçük siyah kedi mi? Smokin giymiş gibi mi görünüyor?"

Kupasını kaldırırken başını salladı. "Karanlıktı. İyi bakamadım."

"Eğer siyah bir kediye, muhtemelen Sinatra'dır." "Senin mi?" diye sordu yudumlar arasında.

"Hayır, o ormanda yaşıyor." Başımı arka pencerelere doğru eğdim. "Midge ona smokini için Sinatra adını verdi. Görünüşe göre gözleri de doğru ışıktaki biraz mavi görünüyor."

Yüzüne, boynuna ya da eteğine bakamadığım için dikkatimi önümdeki muzlu ekmeğe verdim ve bulabildiğim en yenilebilir köşeyi kopardım. *Yenilebilir* fazla iyimser bir terimdi. Tadı yanmış karton gibiydi ve garip, sıcak sirke benzeri bir tadı vardı.

"Mmhmm. Kendini içeriye davet etmek gibi bir alışkanlığı var mı? Çünkü kendimi buna hazırlamam gerekiyor."

"Genelde değil, hayır. Onu sadece bahçede gördüm. Bazen gelip güvertede oturuyor. Onu görmeden aylar geçiyor. Bir keresinde neredeyse bir yıl oldu."

"Aynı kedi olduğuna emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim ama Midge ikna olmuştu. Onun işaretlerini biliyordu. Sanırım arka merdivenlere onun için yiyecek bıraktı ama sonra verandasında rakunlar dolaşmaya başladı. En azından ben buraya taşındığımda bana böyle söylemişti. Bana söylediği ilk şey buydu. 'Kediyi beslemeyin çünkü o sadece rakun arkadaşlarını yemeye gönderir.'"

Jasper parmaklarını bardağın üzerinde gezdirdi. "Bu kedi kaç yaşında?" "Kimse bilmiyor."

"Kimse bilmiyor mu?" diye tekrarladı, sesinde bir kızgınlık tınısı vardı.

Kesinlikle bende bir sorun vardı çünkü bundan çok keyif almıştım. "Ben beş yıl önce buraya taşınmadan önce de buralardaydı. Midge ondan önceki yıllarda da onu ara sıra gördüğünü söylemişti. Buralarda takılmayı sevdiğini düşünüyordu çünkü burası on beş yirmi yıldır kullanılmıyordu, bu yüzden de bir sürü fare vardı." Bıçağı lavabonun leğenine bırakmak için yer değiştirdim. Jasper'ın o şeyi tekrar eline almasına ihtiyacım yoktu. "Midge'le bu kadar yakın olduğunuza göre onun hakkında bir şey duymamış olmanıza şaşırdım. O lanet kedi hakkında bir sürü hikâyesi vardı."

Jasper bu yorumlardan rahatsız olduysa da belli etmedi. Mutfağın karşısındaki duvarda, saatin altında duran eski barometreye ve gelgit tablosuna bakarak sırtıttı. "Ne ilginç bir tarih parçası. Bir evim ve arada sırada bir kedim oluyor."

"O zaman burada kalıyorsun. Sadece ziyaret etmiyorsun. Kalmak için buradasın."

Jasper'ın gözleri parladı. "Bu konuda çok endişeli görünüyorsun."

"*Endişelenmiyorum*. Ben de senin gibi sohbet ediyorum," diye cevap verdim kupalarımıza doğru el sallayarak. Benimki hâlâ acınacak derecede boştu. "Kendini davet ettiren sensin."

"Dünkü yardımınıza teşekkür etmek için bunu yaptım."

"Ki bunu yaptın." Ellerimi ceplerime soktum. Orada daha güvendeydiler. Orada onun güzel boynunu sıkmazlardı. "Belli ki istediğin başka bir şey var."

Öne doğru bir adım attı, ellerini kalçalarına dayadı. "Ben komşuluk yapıyorum. Sen de denemelisin."

Ben de onun adımlarına uydum. "Peki dün ne halt ettiğimi sanıyordun?"

Boğazında bir ses çınladı, boğuk ve kısık bir ses. Bu sese *bayılırdım* ve şimdi ayak parmağımızın ucunda durduğumuz için onu en saf haliyle duyma ayrıcalığına sahiptim. "Bir suçun işlenmesine engel olduğunu sanıyordun."

"Lanet olası bir levyen vardı, Jasper." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne yapmam gerekiyordu? Sana bir kek sepeti mi verseydim?"

Gözlerindeki altın rengi parladı. "Bir muffin her zaman erkeklere laf anlatmaya tercih edilir."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Saçının birkaç teli ön koluma değdi. Önemli bir şey değildi ama o hisler hâlâ tenimde ve omurgamda dalgalanıyordu. Ve *daha aşağı* .

"Evet, her neyse, bu nedir?" Çenemi tabağa doğru eğerek sordum. "Pek çok şey var ama muzlu ekmek değil."

"Kesinlikle öyle," diye tersledi. "O muzları kendim ezdim."

"Peki o muzların yanına başka ne koydun?"

"Her zamanki şeyler. Un, şeker, yumurta, vanilya. Bunun gibi şeyler."

Somunun bodur ve yoğun görünümünü işaret ettim. "Bunun bir kısmı yanlış gitti."

"Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum," diye cevap verdi. "Tarifi uyguladım. Elbette marketler tam bir kabus ama-"

"Ne demek istiyorsun, marketler bir kabus mu?"

"Onları bulmak imkânsız," dedi parmaklarını şakaklarına götürerek. "Yemin ederim, sadece bir saat boyunca aynı daire içinde araba sürdüm."

mağaza."

Ona baktım. "Döner kavşaktan mı bahsediyorsun?" "Trafik çemberi," dedi.

"*Rotary*. "

"Buna trafik çemberi deniyor. Adı bu."

Başımı salladım. Bu sabah bir güneyliyle New England lehçesini tartışmayacaktım. "Çıkmanız bir saat mi sürdü?"

Bir omzunu kaldırdı. "Belki tam bir saat değil."

"Ama yeterince yakın mı?" Tek yanıtı göz kırpmak olunca devam ettim: "Peki sonra ne oldu Jasper?"

Başını meydan okurcasına sallayarak, "Demek istediğim, sanırım doğru malzemeleri aldım. Aslında yıllardır bir markete gitmemiştim. Uygulamada genellikle satın aldığınız ürünlerin listesi olmadan çok bunaltıcı oluyor. Ekmek unu mu yoksa kek unu mu kullanmalıyım? Bilmiyorum. Bunu nasıl bilebilirim ki? Ve tüm o farklı şeker türleri. Pişirme için doğru olanı nasıl bilebilirim? Çoğu birbirinin yerine kullanılamaz mı? Tercih ettiğim ekmek markası bile yoktu ki bu gerçekten hayal kırıklığı yarattı. Tek söyleyebileceğim, eskiden alışveriş yaptığım mağazaları gerçekten özlediğim."

"Peki bunlar neredeydi?"

Jasper bana doğru delici bir bakış fırlattı. "Mid-Atlantic."

"Doğru. Atlantik'in ortası." Devam etmesini işaret ettim. "O zaman ne oldu? Muzlara karşı bu suçu nasıl işlediniz?"

"Fırın ısınmadığı için güveçte pişirmek zorunda kaldım ama -"

"Seni orada durdurmama izin ver." Başımı salladım. "Bir fırında pişirdin güveç kabı?"

"Ben de öyle dedim."

"Güveçler yemek pişirmek için değildir."

"Güveçler her şey içindir," diye yanıtladı. "Tencereler her şeyi pişirebilir ve aksini düşünüyorsanız hayal gücünüz zayıf demektir."

Tekrar somunu işaret ettim. "Bu gerçekten güzel bir argüman ama bu farklı düşünüyor. Un konusunda emin misin? Ya şeker? Yapıştırıcı olmadığına emin misin? Biraz macun tattığıma eminim."

Kardeşim burada olsaydı, bana aptallık ettiğimi söylerdi. Haksız da sayılmazdı.

Ellerini yumruk yaptı. "Sana teşekkür etmeye çalışıyordum. Bu nazik bir jest, biliyorsun."

"Evet, o kısmı anladım. Sadece nezaketinizle beni öldürmeye çalıştığınızdan emin değilim."

Yanakları neredeyse komik bir şekilde kızarmıştı ve azı dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyduğuma yemin edebilirdim. Gerçekten, *gerçekten* hastaydım çünkü bundan çok zevk alıyordum.

"Seni öldürmek isteseydim, bunu nezaketle yapmazdım."

Kalçamı tezgâha yasladım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda parmak boğumlarım ceketinin ön kısmına değdi. "O zaman nasıl yapardın?"

Elimin tersinin kot pantolona değdiği yere baktı. "Bu seni endişelendirmemeli."

"Neden olmasın?"

Elini göğsüme koydu ve şöyle dedi: "Çünkü yardımın için sana teşekkür ettim ve tüm nezaket beklentilerini yerine getirdim ve şimdi üzerime düşeni yaptığımı bilerek mutlu yaşayacağım. Yollarımız bir daha asla kesişmezse de mutlu yaşayacağım. Bu konuda bana yardımcı olur musun?"

Göğsüme bir kez daha vurduktan sonra Jasper benden uzaklaştı ve doğruca evimden dışarı çıktı, ön kapı arkasından gürültüyle kapandı.

JASPER sonraki yedi günü onu görmezden gelmeyi imkânsız hale getirerek geçirdi.

Denedim. Çok denedim ama kadın her yerdeydi. Bahçede volta atıyor ve kim bilir neyin ölçümünü yapıyordu. Tüm pencereleri ve perdeleri sürekli açık bırakıyor, ışıkları da açık bırakıyordu. Garajı garaj yoluna boşaltıyor ve sonra, görünüşe göre, hepsini oraya geri tikiyordu.

Jasper'dan kaçış yoktu.

Yanımda alev makinesi gibi bir kadın yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapsam bile, çekiç seslerini duymazdan gelemiyordum.

Her şeyi çekiçliyor. *Her şeyi*. Neye vurduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu üç gün boyunca gece gündüz yaptı.

Asıl can alıcı nokta kaldırımdı. Ne zaman sabah evden çıksam ya da akşam eve dönsem, Jasper kaldırıma bir şeyler sürüklüyordu. Çöp torbaları - bir sürü çöp torbası - kutular, harap olmuş mobilyalar, yuvarlanmış halılar, her türlü pislik.

İstesem de gözümü kaçıramazdım. Gözlerimi kapatıp kamyonetimi kazasız belasız garaj yoluna sokabilmek için dua edemezdim. Gözlerimi sonuna kadar açarak içeri girmeli ve kendimi Jasper'a bakmaya zorlamalıydım.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Sanki yaz yerini sonbaharın keskin ısırığına bırakırken giydiği elbiselerin, yüksek topuklu ayakkabıların ve uyumlu hırkaların zihinsel bir kataloğunu oluşturmamışım gibi. Sanki onu gördüğümde homurdanmıyormuşum gibi, omuzlarından sarkan dalgalar. Sanki geceleri bu duruma el koyma zamanının gelip gelmediğini düşünerek uyanık yatmıyormuşum gibi.

Onu bahçede ya da kaldırımında her gördüğümde, onun kurallarına göre oynamayı bıraktığım bir an oluyordu. Sadece bitmişti.

Bu öğleden sonra arabayla sokaktan aşağı inerken Jasper'ı evden kocaman, su lekeli bir kutu çıkarırken bulduğumda o an aklıma geldi. Kutu o kadar büyüktü ki arkasında kayboldu, sadece kolları ve bacakları görünüyordu.

Yaklaştıkça, o saniye daha da uzadı. Karnımın derinliklerinde uzun bir açlık gümbürtüsü gibi devam etti ve araba yoluma girdiğimde de durmadı.

Onun, önünü göremeyen herhangi birinin yapabileceğinden daha zarif bir şekilde hareket ederek, yürüyüş yolunun virgül kıvrımını takip edişini izledim. Neredeyse o da başarıyordu ama o kutunun sonu gelmişti. Dibi ıslak bir telaşla düştü ve ayaklarının dibinde ıslak, nemli, kahverengileşmiş bir kağıt yığını bıraktı.

Kutuyu indirirken ellerini kutunun kenarlarında sabit tuttu, dudakları yoğun hoşnutsuzluğunu ifade eden bir çizgiyle kıvrılmıştı. Sanki bir kutunun onu hayal kırıklığına uğratacak bir işi varmış gibi. Sonra gözlerini kapadı, yüzünü gökyüzüne çevirdi ve omuzlarının düşmesine izin verdi. İç çekişini ta buradan duyabildiğimden emindim.

Kendimi durduramadan kamyonetinden inip onun bahçesine girdim.

Kendimi durduramadan, "Bana ne halt ettiğini söyler misin?" diye bağıırıyordum.

JASPER

İZLEDİĞİNİ BİLİYORDUM. Bugünkü felaketi gördüğünü ve yan taraftaki ön sıradan izlediği diğer felaketlerle birlikte bir kenara koyduğunu biliyordum.

Adamdan kaçış yoktu. Nereye dönsem, oradaydı. Pencerelelerinde gizleniyor, bahçesinde oyalanıyor, kamyonetinin içinden bakıyordu. Çatık kaşlı bir izleyici olmadan nefes alamıyordum.

Tek yapabildiği kaşlarını çatmaktı. Sanki gölgelerimde belirirken sürekli limon emiyormuş gibi.

Sonra- "Ne halt ettiğini bana söyler misin?"

Gözlerimi bir süre daha kapalı tuttum. Elbisem ve ayakkabılarım sıırılsıklamdı ve kutunun içindekiler belli belirsiz mantar kokuyordu ama bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Güneşin sıcaklığını içime çekmek ve nemli bodrum çöpleriyle kaplı değilmişim gibi davranmak için sadece bir dakika. Her zaman yanımda olan ateşli komşumla bir tur daha atmadan önce kendime ayıracağım kısa bir dakika.

Geçen hafta kibarca isteseydi beni mutfak masasına oturtabilecek, her daim var olan ateşli komşu. Ya da o kadar kibarca değil.

Yüzümü güneşten çevirip tüm ağaç doktorluğu ihtişamıyla Linden Santillian'a baktım. Dirseklerine kadar kıvrılmış ekose gömlek, *tam* oturan bir kot pantolon, ela gözlerini gölgeleyen bir kasket. Şapka kesin bir şey söylemeyi zorlaştırıyordu ama gözleri bugün parlak, neredeyse vahşi görünüyordu.

Benim geldiğim yerde kurtlar kötü haberdı. Tavuk kümeslerini yok eder ve atları ürkütürlerdi. Amcamın kamyonetinin bardak tutucusunda bir tabanca saklamasının nedeni onlardı ya da bana öyle söylendi.

Yine de kurtlar ve beraberinde getirdikleri tüm kötü haberlerle ilgili tuhaf olan şey, var olmadıklarıydı. Gerçekte değillerdi, onlarca yıl

avlandıktan sonra değillerdi.

Nereli olduğumu.

Ama bu adam tam bir kurttu.

Onunla ilgili her Şey büyük ve karanlıktı, insan formundaki bir yeni ay gibi.

Ve kurtların -ve ayların- en çok göz ardı edilen özelliği gzellikleriydi.

Yırtıcıların hem güzel hem de ölümcül olmalarını yasaklayan bir kanun yoktu. Bu adam her ikisiydi de, hem de en iyi Şekilde. Sizi yok eder, mahveder, paramparça eder ve kanamanızı izler, sonra da gülümsedi.

Kurtlar tilkilere, akallara, dağ aslanlarına ya da çiftliklere ve kırsal alanlara musallat olduğu bilinen yaratıklara hiç benzemiyordu.

Kurtlar sinsi ya da kurnaz değillerdi ve tam olarak yüzsüz de değillerdi. Basit bir Şekilde cesurdular. İstedikleri Şeyin peşinden giderlerdi ve hepsi bu kadardı.

Bir kurtla yüz yüze geldiğinizde, dik durmalı ve gözlerinin içine bakmalıydınız. Korkarak kaçmak, diŐlerin derinize battığını hissetmek demektir.

Kamayacaktım.

Kutunun kalıntılarını yere bıraktım, ellerimin tozunu aldım ve belimdeki kurdeleli kemeri düzelttim. Bu kurttan korkmuyordum, ona fırsat veririm boğazıma saldıracağını bilsem bile.

Gözlerini kırpıŐtırarak bana baktı ve sözsüz bir Şekilde sorusunu tekrarladı. Dikkatimi çekmek için orada durmaktan başka bir Şey yapmasına gerek yoktu ve o da bunu biliyordu.

"Bir Şey mi dedin?" diye sordum. "Emin olamadım. Bazı homurtulu sesler duydum ama gerçek kelimeler duymadım. Sen miydin o? Homurtulu sesler çıkaran? O sesleri sen mi çıkarıyorsun?"

"Sen"-iki elini de bana doğru salladı-"o"-ve ii boşaltılmış kutu-"ne-ne-ne *halt* ediyorsun sen?"

Önümdeki dağınıklığa bir göz attım. "Gerçekten açıklama gerektiriyor mu yoksa her Şeyin senin için anlatılmasından hoŐlanıyor musun?"

"Evet, bunun için bir açıklama gerekiyor Jasper. Neden bu eşyaları kendin taŐıyorsun?"

"nk yapabilirim." Ve her küçük iş için birilerini kiralayacak durumda değildim. Islak, mantar bataklığına doğru işaret etti. "Belli ki değil."

"Bu kutunun arızasıydı, benim değil," diye karşılık verdim.

"En başta o kutuyu taŐımamalıydın."

"Bunu benimle birlikte çözün lütfen. Önce, bu işleri daha önce halletmek için burada olmadığım için kızgın ve rahatsızsın. Sonra buraya geldiğim için kızgınsın.

-Ve kaldım. Şimdi de burayla ilgilendiğim için mi böyle hissediyorsun? Buna hakkım var mı?"

Ellerini tekrar kalçalarına dayayarak kaşlarını çatarak sokağa doğru döndü.

Bir süre durakladıktan sonra, "Başka var mı?"

diye sordu. "Pardon?"

"Var mı? Var. Daha fazla." Cevap vermeyince ekledi, "Kutular, Jasper. Taşınması gereken başka kutular var mı? "Evet, ancak, ben-"

"Bodrumdalar mı?"

Ona ters ters baktım. "Yardıminızla ilgilenmiyorum."

"Bir küflü kartonun daha parçalanmasını izlemekle ilgilenmiyorum. Bana istediğin kadar bağırabilirsin," dedi eve doğru giderken. "Ama yapacağın tek şey bu."

"Sana ne bundan?" Arkasından seslendim.

Kiler merdivenlerini gürleyerek indi, her bir çizme darbesi sanki arkasından parçalanmalarını istiyormuş gibi basamaklara çarpıyordu.

Doğrusu, o eski merdivenlerin Linden Santillian'ın tüm gücüne karşı nazik davranmayacağından biraz endişeliydim. Peki o zaman bu sulu mezar gibi bodrumda kapana kısılmış bir halde ne yapacaktık? O bağıracaktı, ben bağıracaktım, ellerimi bir kez daha onun göğsüne koymam için bir neden olacaktı.

Mükemmel. Eğer mükemmel, bir haftadan daha uzun bir süre önce terk ettiğim cehennem kadar işlevsiz bir cehennem olsaydı.

"Bir soru sorduğumda cevap vermenizi tavsiye ederim," dedim. "Seni bir avukat olarak düşünmemiştim."

"Ben değilim."

Bodrum katını taradı. "Bu eski, bozuk su ısıtıcı."

Bakışlarını kâbuslarımın paslı silindrine doğru takip ettim. "Haklısın."

"Neden haklıyım? Neden hâlâ değiştirilmedi?"

Başımı salladım. "Bu seni ilgilendirmez."

Gülümsedi, loş yeraltı ışığında dişleri parlıyordu. "Komşuluk yapıyorum."

Oh, o tam bir kurttu.

Kollarımı eteğime sürmemek için göğsümün üzerinde kavuştururken avuç içlerim ısındı. "Su tesisatının daha kapsamlı bir çalışmaya ihtiyacı var.

sadece su ısıtıcısını değiştirmek. Kil borularla ilgili bir şey. Bilmiyorum. Görünüşe göre elektrik sistemi de çok iyi durumda değil ve başka bir şey kurulmadan önce güncellenmesi gerekiyor."

Tank ile eski topuzlu ve tüplü kablo tesisatı olan elektrik panosu arasında, betona vuran ayak sesleri dışında sessiz adımlarla ilerledi. "Ve sen hâlâ buradasın. Hâlâ burada kalıyorsun."

Elbette hâlâ buradaydım. Gidecek başka bir yerim yoktu ve sıcak suyun olmaması gibi küçük bir sorun şimdiye kadar karşılaştığım en kötü şey değildi. Duş almak için yerel bir spor salonuna ücretsiz deneme üyeliğim vardı - o iğrenç trafik çemberlerinin dışında olmayan bir spor salonu - ve burayı temizlerken ihtiyacım olan diğer her şey için kaynamış suyum vardı.

"Bu açıkça görülüyor, Linden."

Şapkasını çıkarıp kalın elini saçlarında gezdirirken, "Siktir git," diye mırıldandı. Bu düşünceyi geride bıraktıktan sonra, atılmak üzere merdivenlerin dibinde topladığım eşyaları incelemek için döndü.

Anlayabildiğim kadarıyla Midge, *Boston Globe*'un son kırk yılda basılan tüm nüshalarını saklamayı kendine görev edinmişti. Sel neredeyse hepsini yok etti. Diğerlerini kurtarmak için bir neden bulamadım.

"Bu kadar mı? Kaldırıma koyduğunuz şey bu mu?" diye sordu.

"Neden bunları benden daha başarılı bir şekilde yerine getirebileceğinizi düşünüyorsunuz?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Uzandı ve büyük boy kutulardan ikisini yerden aldı. "Yapabileceğimi biliyorum."

Merdivenleri kolayca tırmandı, sanki kutuların ağırlığı yokmuş gibi, beni arkasından şaşkın bıraktı. "Erkeklerden kesinlikle bıktım," diye homurdandım boş mahzene doğru.

Yığınını karıştırdım, nispeten kuru bir tabanı olan küçük bir kutu buldum ve ana kata çıktım. Linden çoktan dışarıdaydı, kutular sokakla kaldırım arasındaki çimenlik alana yan yana dizilmişti.

"Bu son derece gereksiz," diye seslendim ona. "Bunu kendim yapabilecek durumdayım."

"Elbette öylesin," diye yanıtladı dönüş yolunda beni geçerken. "Her şey planlandığı gibi gittiğinde işte böyle görünür."

"Bunun ne kadar plan dışı olduğunu bir bilsen" diye fısıldadığımda, muhtemelen bu kez üç kutu taşıyordu.

Bir süre sonra tekrar ortaya çıktı ve bu yolculuğun yükünü olaysız bir şekilde bıraktı. Eve doğru ilerlerken gözlerimle karşılaştı, sanki "*Bunu yapamazsın*" der gibi bir suçlama vardı yüzünde. *Hiçbir şey yapamazsın. Denememelisin bile.*

O döndüğünde, öfkem daha da artmıştı. "Evimi temizlememi -ne?-neden bu kadar rahatsız edici buluyorsun? Senin sorunun tam olarak nedir?"

Linden cevap vermedi.

Sanki beni duymamıştı ya da beni dinlemenin zamanını harcamaya değmeyeceğine karar vermişti.

Sesimin dilsiz ve değersiz hale getirilmesinden daha fazla nefret ettiğim hiçbir şey - tek bir kutsanmış şey bile - yoktu.

Onun yoluna çıktım. "Sorularıma cevap vermenizi tavsiye ederim."

Gözlerini bana dikti. "Cevap vermedim çünkü duymak isteyeceğin bir şey söylemedim."

Etrafımdan dolanarak eve girdi. Kalbim göğüs kemiğime çarpıyordu ve midem Georgia'daki evimde bırakmak için deli gibi çalıştığım o titreşim, ürpertici niteliğe bürünmüştü. Sağduyum, yüzleşmelerden, kumarlardan ve tavuk oyunlarından beslenen çok kötü olan sağduyumun yerini almıştı.

Onu takip ettim. Takip etmek zorundaydım. Bu yorumları cevapsız bırakamazdım. Uzun, çok uzun zaman önce artık kimsenin beni ezmesine izin vermeyeceğime karar vermiştim ve bu adam yan komşum olduğu için kurallarımı değiştiremezdi.

Merdivenlerden hızla indim ve kendimi Linden'in arkasına park ettim. "Sana bir kez daha soracağım. Sorunun ne senin?"

Omzunun üzerinden bana baktı, gözlerini gizlemedi. "Bunu hala yapıyor muyuz?"

"Evet, bunu yapıyoruz. Benim bodrumumdasın. Bir soruya cevap verebilirsin."

Yüzünü bana çevirdi, ellerini uzattı ve yanlarına bıraktı. "Şu son iki kutuyu da alıp gideceğim. Şimdi mutlu musun?"

"Hiç de değil."

Sanki bana daha iyi bakmaya ihtiyacı varmış gibi başını yana eğdi. "Bu konuda gerçekten üzgün müsün? Yoksa bunun üzölmek istediğin türden bir şey olduğuna karar verdin ve ne zaman fırsatını bulsan rolünü çok iyi oynuyorsun."

Şans mı? Çünkü o plastik gülümsemeler ve sahte şeker yorumlarla insanları manipüle edebileceğini fark ettiğinden beri gerçek bir duygu yaşamamışsın gibi görünüyor."

Kalbim boğazımda düğümlendi. Denedim ama konuşamadım. Sahip olduğum tek savunmayı, kelimelerimi oluşturamadım.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Eğildi, kollarını kalan kartonlara doladı ve beni bodrumda yalnız bıraktı.

Bir dakika sonra ön kapının kapandığını duydum.

Merdivenlere oturdum, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Bu hafta hiçbir şey benim için işe yaramıyordu. Artık hiçbir şey doğru gitmiyordu.

Önce su ısıtıcı ve onun çeşitli sorunları vardı. Bu evin ciddi işlere ihtiyacı vardı ve düzenli bir işim olmadan tüm bu projeleri tek başıma finanse etmemin imkanı yoktu. Birkaç teklif almış olsam da, bunların çoğu siyasi yorumcu türündendi, ancak canlı yayın skandalımdan bir konuşan kafa kişiliği yaratmak benim için bir yol değildi. Televizyonun mekaniği konusunda bile pek iyi değildim - bu yüzden mikrofonu elime yüzüme bulaştırmıştım - ve bu fikir beni soğutuyordu. Diğer ciyaklayan politikacılarla bir arada olmak ve kesintisiz beş saniyelik yayın süresi için çırpınmak son çaremdi.

Siyasete girmedim çünkü her küçük siyasi manevranın sonucunda gökyüzü düşüyormuş gibi görünmesini istedim. Buraya yerleşiklik, kabilecilik ya da saflık testleri için gelmedim.

Uzun, çok uzun zaman önce bir idealisttim. İnançlı biriydim. Değişimin mümkün olduğunu ve insanların bu işi kamu yararına hizmet etmek amacıyla yaptıklarını düşünüyordum.

Birkaç hafta önce, usta bir kampanya stratejistiydim. Siyasi yıkım silahıydım. Herkesin kişisel telefon numaralarına sahiptim ve iyilik istemekten çekinmiyordum. Hepsi benim sıcak ellerimdeydi.

Şimdi...şey, şimdi büyük bir şekilde istenmeyen kişiydim. Tam da Linden'in beni suçladığı gibiydim. Her şey tasarlanmış bir andı, ses getirecek bir şeydi, bir fotoğraf çekimiydi. Her zaman politik bir manevraydı.

Onarmaya gücümün yetmediği köhne bir evim vardı. En azından büyük şeyleri. Eğer mesele sadece halıları sökmek ve tuhaf dolapları söküp atmak olsaydı, bu işi hallederdim. Ama bir evin elektrik tesisatını yeniden döşeyemez ya da asrın tesisatını değiştiremezdim.

Darmadağınıktı ama eve gidebilecek gibi de değildim. Hayır, ev Hogwarts'a hiç benzemiyordu; yardım isteyenlere yardım edilmiyordu.

Georgia'ya dönsem bile, gururum ve ilkelerim yerle bir olmuş ve yanmış olsa bile, bu hiçbir şeyi daha iyi yapmayacaktı. Her zamanki gibi aynı eski saçmalıkları, nereye ait olduğuma, benim için neyin iyi olduğuna, neyi hak ettiğime dair aynı zehirli hikayeleri ve aynı utanç ve güçsüzlük tuzağını yaşayacaktım.

Orası bir kuyuya düşmek gibiydi. Işığı her zaman görebiliyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü çoktan çılglık çılgılığa bağırılmış ve çıkmaya çalışırken parmaklarımı kemiklerime kadar yıpratmıştım.

Evin bir faydası olmazdı. Orada kira ödemeden kalmama izin verilse bile -şüpheliyim- neredeyse yirmi yıl önce oradan ayrıldığımdan beri yaptığım her şey için sonsuza dek çarımıha gerilecektim.

Üniversite diploması almak mı? Elitist.

İlerici bir aday için mi çalışıyorsun? Bebek öldüren şeytana tapan.

D.C.'ye taşınmak, evlenmeden önce bir erkekle aynı yatağı paylaşmak? Fahişe. Benim de evlenmeden önce bir kadınla aynı yatağı paylaştığımı bilselerdi kullanacakları kelimeyi tekrarlamayı reddettim.

Canlı y a y ı n d a adayın laktoz intoleransını kötülemek mi? Shrew.

Ama sonuncusu... Onunla mücadele edemezdim.

Ev bir seçenek değildi ve bu eski bir acıydı ama beni rahatsız etmiyordu. Bu sorunu yıllar önce çözmüştüm. Şimdi bunun için üzülmenin bir anlamı yoktu.

Midge'in evini satmak da bir seçenektir. Bu durumda bile piyasa bana birkaç yılı maaş almadan geçirmeme yetecek kadar nakit bırakacak kadar olgunlaşmıştı. Eğer doğru oynarsam ve evi unutulmuş bir serpinti sığınağı gibi değil de heyecan verici bir tamir fırsatı gibi gösterirsem, kendimi yeniden keşfetmeme yetecek kadar para kazanabilirdim.

Tek yapmam gereken zamanımı beklemek ve kulağımı olaylardan haberdar etmekti ve kampanya işlerinden istediğimi seçebilecektim.

Kulağa harika *geliyordu* ama aynı zamanda *evi satmamı* da gerektiriyordu. Başka birine devretmemi ve bir daha geri dönmememi. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Yapmak istediğimden de emin değildim. Midge'in ölümünü gerçek anlamda kabullenmem iki yılımı ve kişisel bir felaketi almıştı. Evini satmak bunu kabullenmek anlamına geliyordu ve ben buna hazır değildim.

Son kullanma tarihi geçmiş kuponlar, düğmeler ya da ziyaret ettiği restoranların kibritleriyle dolu bir Country Crock küveti daha bulduğumda gözlerim yaşardı.

Kibritlerin hala geçerli olduğu zamanlarda. Yatak odasındaki çok sevdiği ve değer verdiği ahududu halısını söktüğümde bir iki damla gözyaşı döktüm ve yine kurutucuda bir sürü lacivert naylon diz çorabı bulduğumda, soğuk ve bunca zamandır eşleştirilmeyi bekliyordu. Dolaplarındaki All-Bran kutuları ve mutfak lavabosunun altındaki *L şeklinde* etiketlenmiş alyan anahtarlarından oluşan kahve kutusu için hem kıkırdadım hem de ağladım. Ve yıllar boyunca ona gönderdiğim tüm Anneler Günü kartlarıyla dolu plastik poşeti keşfettikten sonra derimin içinde kalabileceğimi sanmıyordum, pastel boya ile karalanmış ev yapımı olanlardan, büyüdüğümde eczaneden aldığım *Özel Bir Teyze İçin* çeşitlerine kadar. İçinde Noel ve doğum günü kartları da vardı, annemin mezuniyet ve diğer kutlamalardan göndermiş olması gereken fotoğraflar da.

Bildiğim tek güvenli alan olan Midge'den uzaklaşamazdım.

Bu sorunun benim için bir çözümü yoktu, bu özel görevi yerine getirmek için hiçbir şey yapamazdım. Bunu düzeltemezdim ve bu gerçek, geri dönemediğim evimden, vedalaşamadığım teyzemden ve dokuz gün boyunca görmezden geldiğim içimi acıtan e-postadan daha fazla, içimdeki havayı söndürdü.

LINDEN

Ben bir pisliktim.

Bodrum merdivenlerinden çıkarken bunu biliyordum. Kırık kutunun pisliğini temizlediğimde biliyordum. Kamyonetime atlayıp kırk beş dakika uzaklıktaki içki dükkanına, Palyaço Ayakkabıları Bira Fabrikası'nın iyi beyaz birasını stoklayan dükkana gittiğimde biliyordum. Ve mutfak penceremden dışarı baktığımda Jasper'ın arka verandada oturduğunu, hıçkırıklara eşlik eden o kusursuz titremeyle omuzlarının titrediğini gördüğümde de biliyordum.

Bu benim hatamdı. Hepsi benim suçum.

Düşünmek için durmadım. Parmaklarımı biraların etrafına doladım ve arka bahçeye doğru bir adım attım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama daha fazla izleyemeyeceğimi biliyordum. Bunu daha önce de yapamamıştım, şimdi de yapamazdım. Belki de bu, Jasper'ın beni suçladığı her şeyi yaptığım anlamına geliyordu. Belki de berbat bir komşuydum. Ama arkama yaslanıp onun burada tek başına ağlamasını izleyemezdim.

Verandanın kenarına oturmuş, bacaklarını önünde kavuşturmuş, bir kolunu beline dolamış, diğer eliyle alnını yoğuruyordu. Yüksek sesli, hıçkırıklı hıçkırıklar gece havasını doldurdu ve benim gelişimi planladığımdan daha sinsi hale getirdi.

Kendimi duyurmak zorundaydım. Ya bunu yapacaktım ya da gözyaşları beni fark edecek kadar yavaşlayana kadar bekleyecektim.

Bunu da yapamadım. Burada öylece *duramazdım*, bir şeyler *yapmalıydım*. Benim neyim vardı böyle? Gerçekten. Neyim vardı lan?

Birayı verandanın hırpalanmış zeminine, onun dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde bıraktım. "Hey, Jasper." Sırtımdan katlanmış bir bandana çıkardım.

cebine koydu ve başını kaldırdığında ona uzattı. "Her şey için özür dilerim."

Bandanayı benden aldı ve yüzüne bastırdı. "Aman Tanrım. Linden, cidden, şu anda yapamam."

"Ben-"

"Bunu yarın yapabilir miyiz? Lütfen?"

Başımı salladım. "Sana anlatmaya çalışıyorum-"

"Bu gece seninle kavga edemem ve sen bana bağırırken burada oturup buna katlanamam."

Yanına uzandım. "Bir dakika susar mısın?" Burnunu çekti. "Bira getirdim."

Bandanasını bıraktı, uzun teneke kutuların dörtlüsüne bakacak kadar. Yüzünü silmeye devam etmeden önce kaşlarını kaldırdı. Acı verecek kadar uzun sayılabilecek bir süre, aramızda sadece onun burnunu çekişlerine ve titreyen nefeslerine karışan gecenin ilk sesleriyle geçti. Eylül ayının bu noktası için ılık bir akşamdı, hafif ve kuru bir esinti vardı. Ormandan korna sesleri ve çağrılar yankılanıyordu.

Sonra, "Şarabım var." Jasper açılmamış bir şişe uzattı. "Birana ihtiyacım yok."

"Seninle paylaşacağımı ne zaman söyledim? Sadece getirdiğimi söyledim."

Bu Jasper'ın şuh ve hıçkırıklı bir kahkaha atmasına neden oldu. "Bununla yaşayabilirim. Peynir tabağı getirseydin ve paylaşmayı reddetseydin, her şey farklı olabilirdi."

"Burası son bölge mi? Peynir tabağı mı?"

"Oh, evet. Bunun için seninle kavga ederdim." Verandanın zeminini okşadı, boyası artık soluk bir renk imasından başka bir şey değildi. "Kimse peynirini benimle paylaşmadan benim köhne verandamda oturamaz."

Yapıyı şöyle bir gözden geçirdim, ahşap kalasları bazı noktalarda çürümüş, bazı noktalarda ise eğrilmiş ve yüzeyden yukarı doğru çıkmıştı. "Lanet olsun, burası birbiri ardına sorunlu çocuklardan oluşuyor."

Bezi tekrar gözlerine bastırırken omuzları titriyordu ama hıçkırıkları bu kez kahkahayla karışıyor gibiydi. "Sanki bu gözlemlerini kendine saklamaktan fiziksel olarak acızsın, Linden." Bana doğru baktı. "Bir kereliğine de olsa benim saçmalıklarımı söylemesen olmaz mı sence? Sadece bir kez?"

"Ben-" demek istemedim.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Sıcak suyu ve güvenilir elektriği olan temiz, sağlam evinden sonra buraya geldin ve altımıza çökmesine beş dakika kalan güverteye bakmadan edemiyorsun."

Biralardan birini halkasından kurtardım ve açtım. "Bunun için özür dilerim. Ve daha önce söylediklerim için de."

Jasper bezi kucağına bıraktı ve yüzünü bana çevirdi. "Bu yüzden mi geldin? Bu öğleden sonra için üzgün olduğumu düşündüğün için mi?"

Yudumlarken onaylarcasına omuzlarımı kaldırdım.

"Söylediğin hiçbir şey yüzünden ağlamıyordum." Uzanıp şarap şişesini boynundan yakaladı. "Tirbuşonum olmadığı için ağlıyordum."

Bu hiç mantıklı değildi. Azıcık bile mantıklı değil. Kimse erişilemeyen şarap için bu kadar üzülmeyiz.

Biramı yere bıraktım ve arka cebime uzanmak için verandayı ittim. "Bunu senin için halledebilirim."

"Bunu duyduğuma neden şaşırmadım?"

İsviçre çakımı açtım ve şişeyi işaret ettim. "Yan odaya gelip tirbuşon isteyebilirdin."

Mantar serbest kalınca Jasper boş kadehini uzattı. "Oraya son gittiğimde fırıncılığımıza hakaret etmiştin."

"Fırıncılığın beni aşağıladı," diye yanıtladım bardağını doldururken.

"Gördün mü? İşte bu yüzden sana sormadım. Bir kez daha hoş olmayan yorumlara ihtiyacım yoktu."

Jasper şarabını yudumlarken ben verandadaki yerime döndüm. "Peynir tabağım olsaydı bu konudaki fikrini değiştirirdin."

"Öyle mi?"

Zihinsel olarak buzdolabımın içindekileri gözden geçirdim. Pek bir şey yoktu. "Hayır."

"Bir kızla böyle alay etme. Gırtlığıma kadar sorunlara battığımı görmüyor musun, Linden? Elinde mal yoksa önümde peynir sallama."

Şarabı bir kenara koymakta hiç vakit kaybetmedi ve kısa süre sonra yeniden doldurmak için kadehini uzattı. "Evimin köşesinde küçük bir market var. Tek kişilik peynir tabakları satıyorlar. Küçük bir peynir çeşidi, biraz elma dilimleri ve incir reçeli, biraz ekmek ve kuruyemiş. Ne zaman şehirde olsam ve gece iznli olsam, bunlardan birini alırdım. Tam olarak ne olduğunu bilsem bile

içindeydi, onu mükemmel bir şekilde yeniden yaratabileceğimi sanmıyorum. Neden bilmiyorum. Ortaya aynı şey çıkmazdı."

"Gerçekten de senin son bölgen," diye mırıldandım.

Hızlı bir omuz silkmeye cevap verdi. "Kalmak zorunda değilsin. Şarabımın tıpasını açtınız ve beni garajda bulduğum baltayla onu kılıçlamaya çalışmaktan kurtardınız-"

"Yüce İsa, Jasper."

"-ki bu da bugünkü küçük atıp tutmalarınız için yeterli bir özürdür." "Lütfen o baltayı hiçbir şey için kullanma.

Tamam mı?"

"İzninize ihtiyacım yok." Bakışlarını bana çevirdi, kaşları kalkıktı ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar yumuşaktı. Muhtemelen şarabın etkisindeydi. Hepsi bu. Başka bir şey değil. "Bu şey gerçekten de parçalanmaya beş dakika uzaklıkta, değil mi?"

Yıpranmış yapının etrafına bakındım. "Evet."

"Sadece yan basamakları onarmak bile bir haftamı aldı ve konu açılmışken, küçük bir evin neden bu kadar çok giriş noktasına ihtiyacı var? Yan kapı, arka kapı, ön kapı. Bu çok saçma. Sadece bir kapı, giriş ve çıkış, tek ihtiyacım olan bu." Kaşlarını çatarak yere baktı. "Bu şeyi halletmek bir ay sürer. Aman Tanrım." Kaşları daha da çatıldı. "Sanırım zamanım var. Bunun için bir YouTube eğitimi olmalı."

"Çekiçle vurduğun şey bu muydu? Diğer taraftaki şu küçük merdivenler mi?"

Yavaşça başını salladı. "Mmhmm. Kapıdaki kırık camı değiştirdiğinden beri, bu bir sonraki mantıklı görev gibi görünüyordu."

"Nasıl gitti?"

"Sadece üç kez yanlış yaptım. Bence bu iyi bir şey." Bana doğru bir bakış attı. "Benim sevişmemi mi dinliyordun?"

Şu anda iki şey doğruydı. Birincisi, Jasper *berbat* durumdaydı. *Sıcak* bir karmaşa ama yine de bir karmaşa. Pek çok kötü gün yaşamıştım ve içine girdiğim gibi çöküşlerin kayıp bir tirbuşondan kaynaklanmadığını biliyordum.

İkincisi, burada oturup bu şekilde konuşurken ondan nefret etmiyordum. Şu anda hiçbir şeyden nefret etmiyorum.

"İstesem de kaçırıamazdım."

"Burada olmamın seni neden bu kadar rahatsız ettiğinden hâlâ emin değilim."

"Beni *rahatsız* etmiyor," diye cevap verdim çabucak. Beni birçok karmaşık yönden rahatsız ediyordu ve bunların hiçbirini bırakın Jasper'a, kendime bile açıklayamıyordum. "Ben... ben endişeliyim. Burası kötü

durumda. Burada rahat edemem.

burada uzun süre kalamam." İşleri daha da kötüleştirmekten hoşlandığım için, "Kız kardeşimin burada kalmasına izin vermezdim," diye eklemekten kendimi alamadım.

Jasper bir yudum aldı ve bardağının kenarından bana göz kırptı. Neredeyse saldırmak için kıvrıldığını hissedebiliyordum ve bu kadın söz konusu olduğunda biraz sapkınlıktan daha fazlası olduğumu görünce, nabzım beklentiyle hızlandı.

"Senin bir kız kardeşin var."

"Evet. Magnolia. Biz üçüzüz."

"Üçüzler," diye tekrarladı başını sallayarak. "Bu çok güzel." "Onun gibi bir şey."

"Ve bu kız kardeşin zamanını nerede ve nasıl geçireceğine siz mi karar veriyorsunuz?"

Neredeyse -neredeyse- Magnolia'nın artık bunun için bir kocası olduğunu söyleyecektim ama biramdan uzun bir nefes çekerek kendimi durdurdum. Şimdi boştu, kenara koydum ve bir tane daha istedim. "Eğer kız kardeşim bu evde yaşıyor olsaydı, kışımı kaldırıp buraya gelir ve burayı onarmasına yardım ederdim. Yapılacak en doğru şey bu."

"Öyle mi? Eminim kız kardeşiniz kendi başının çaresine bakabilecek ya da ihtiyaç duyduğunda destek isteyebilecek durumdadır. Neden kendinizi bu duruma dahil etmek zorunda hissediyorsunuz?"

"Asıl noktayı kaçırıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Sanırım oldukça net görüyorum."

"Görmeyi seçtiğin şeyi görüyorsun. Bazen o kadar da karmaşık değildir. Birine yardım etmektir, bu yardımı istemekte zorlansa bile." O başka bir çarpık yorumla araya girmeden önce ekledim, "Kendini her zaman olayların içine sokan kimdi biliyor musun? Midge. Burada yaşadığım ilk yıl, beni rahat bırakmasını sağlayamadım. Evimi satın almakla büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım çünkü şu ya da bu konuda kapıma dayanmadan bir gün bile geçiremiyordum."

Jasper benimle tartışmaya devam etmek istedi. Ne demek istediğini anlatmak ve bunu yeterince sert bir şekilde yapmak istiyordu. Bunu dudaklarını ayırışında gördüm, benim zorba davranışına başka bir açıklamayla karşılık vermeye hazırlanıyordu. Gözlerinde de vardı, küçümseme içinde daralmıştı. Ve elleri, Tanrım. Elleri, *sorunlarını sana açıklayacağım* jestiyle donmuştu.

Yine de ellerini kucağına bıraktı. "Ne? Neden?"

"Herhangi bir sebep. Ot biçme makinesini kulübeden çıkaracaktı, garaj yolumun etrafını düzeltmesinin bir sakıncası var mıydı? Fazladan bir sürahi sütü vardı, ihtiyacım var mıydı? Kendi elektriğinin titrediğini düşünüyordu,

benimki de öyle miydi? Ve her neyse, bu konuda çok kızgındı. Mesela

Güç bir saniyeliğine dışarı çıkarak onu kişisel olarak rencide etmişti ve savaş için müttefik toplamak istiyordu."

"Bu Midge'e benziyor."

"Alışmak biraz zaman aldı. Buraya taşındığımda beklediğim son şey, fazla sütü olduğunda bana bağırان bir komşuydu. Çok kafa karıştırıcıydı."

"Bana daha fazlasını anlat."

"Çok gürültülü partilere ev sahipliği yapacağım konusunda çok endişeliydi. Bana kasabanın gürültü yönetmeliğinin bir kopyasını ve ihlaller için para cezalarını verdi, böylece ciddi olduğunu anladım."

"O yaşlı kuş yönetmelikleri ve tüzükleri çok severdi, değil mi? Belediye meclisi toplantılarının gündemlerini onun notları ve halkın görüşlerini belirttiği oturumlardaki açıklamalarıyla dolu bulup duruyorum." Jasper güldü, gözleri sıcak ve ağzı yumuşaktı. Güzelliği canımı yaktı. İçimi acıttı. "Çocukken birkaç tanesine onunla birlikte gitmişim. Seçilmiş yetkilileri yakından izlemenin önemli olduğunu söylerdi çünkü seçildiklerinde mantıklarını ve omurgalarını kaybederler ama cüzdan iplerine demir gibi sarılırlardı."

"Bir gece önceki toplantının özetini vermek için sabahın köründe kapıma dayanırdı ve-"

"Nasıl uyuyacağını bilmiyordu! Altı buçuk saatlik uykusundan bir dakika bile fazlasını nasıl alacağını bilmiyordu ve fazladan bir saat daha yatakta yatmasına imkan yoktu."

Bana doğru ittiğinde Jasper'ın bardağını yeniden doldurdum. "Cumartesi günleri sabah altıda çimleri biçmeye bayılırdı. Bu onun için bir din gibiydi."

Jasper şarabı düşünürken bir an sessiz kaldı. "Çok iyi bir kalbi vardı. İmkânsız olduğu zamanlarda bile. Tüm tuhaflıklarına rağmen. Herkese, her zaman yardım ederdi."

İstemediklerini söyleseler bile.

Jasper'ın bu gerçeğe yüzleşmesine ne kadar ihtiyacım olsa da, bu gece ikimiz de herhangi bir şeyi kanıtlamayacaktık. Hakaret etmeyi bırakmıştık ve şiddete başvurmadan birbirimizin varlığını paylaşmayı başarmıştık. Ve Jasper'ın lekeli yanakları, şişmiş gözleri ve hafif buruk gülümsemesiyle içimi titretecek kadar güzel olduğunu görünce, onunla böyle birkaç dakika daha geçirebilmek için kendi yumruğumu bile yutabilirdim.

"Buna içerim," dedim biramı kaldırarak.

"Midge'in iyi kalbine," diye yanıtladı Jasper, eğilip bardağını teneke kutuya vurarak.

Olması gereken buydu. Hafif bir dokunuş, şarap kadehinden bira kutusuna, kadehler mühürlendi.

Olan bu değildi.

Biramı yanlış yöne çevirdim. Çok sert girdi. Bira, şarap ve kırılan camlar her yere saçıldı.

Çılgılık attı. "Aman Tanrım."

"Tamam, sorun yok, ben camı temizleyene kadar hareket etme." "Ne yaptın sen?"

"Ben ne yaptım ki? Camını kırdın-" "Çok yakındın!"

"Biramı kaldırdığımda ne kadar yakınsam o kadar yakındım."

"Tamam, bu konuya sonra değineceğim ama şimdi kanamam var. Ohhhh, wow. Oh, bu biraz kan."

"Lanet olsun, kanaman var." Jasper'ın yüzüne baktım ve onu solgun, gözleri donuk bir halde buldum. Verandayı ittim ve ona doğru uzandım, bir elim dirseğinde, diğeri sırtının küçük kısmında. "Benim evime gidip bu işi halledeceğiz. Hadi, bu taraftan. Ona bakma. Ciddiyim, bakmanın bir faydası olmaz."

"Benden elimden fışkıran kanı görmezden gelmemi istiyorsunuz. Bu kötü şekillendirilmiş bir seçim gibi görünüyor."

"Orada gözlerinin nasıl kaydığını gördüm. Belki yarasalarla takılabilirsin ama içimden bir ses kanın yasak olduğunu söylüyor."

"Haklı olman beni rahatsız ediyor," diye cevap verdi. "Bu yanlış elle yazmak gibi bir şey."

"Elbette öyle, tatlım." Onu güverteden evime doğru yönlendirdim, mutfığa doğru ilerlerken oturma odasının ışıklarını yakmak için durmadım. "İşte geldik."

Belinden tutarak tezgahın üzerine oturması için kaldırdım. Yaralı elini lavabonun üzerinde tuttum ve musluğu açtım, sıcaklığı test etmek için parmaklarımı akıntının altından geçirdim.

"Benim tartaklanmak istediğim izlenimini size veren nedir?"

Göğsümden yükselen kahkahayı durduramadım. "Oh, birkaç şey var." Elini suya doğru götürdüm. "Kıpırdamadan dur. Şunu yıkayayım."

Bu isteğe itaat etti ama ben iki elimle sabunu nazikçe köpürtürken tartışmayı kesecek gücü kendinde bulamadı. "Senin sertliğini sevmediğimi açıkça belirttiğim birkaç konuşmamız oldu-

başı" -yine güldüm çünkü işin zor tarafını bilmiyordu- "işgüzar, çağdışı bir tavır."

"Seni orada durduracağım. Farklı gördüğüm için değil, yaptığım her şey için meşru nedenlerim olduğu için değil ve benim hakkımda yanılıyor olabileceğin için değil."

Bana baktı, kaşlarının arasında küçük sevimli bir kırışıklık oluştu. "O zaman neden?"

"Çünkü kesiklerinizi temizledim ve çoğunlukla küçükler ama ilk yardım çantası banyomda. Seni bir dakikalığına burada bırakıp bırakamayacağımı söylemen gerekiyor. Mutfağında bayılmanı istemiyorum. Bu ikimiz için de muzlu ekmeklerinden birinden daha kötü olur. Zemin sert. Canın yanacak. Seni kaldırmam gerekecek ve muhtemelen bir kliniğe sürüklemem gerekecek."

"Pislik olmak tedavinin bir parçası mı?"

"Hayır, bu senin için bedava." Elinin etrafına bir kağıt havlu sardım ve ön kolunu başının üzerine kaldırdım. Bu çılgınca bir kanamadan ziyade kanı gözlerden uzak tutmakla ilgiliydi. "Böyle kal. Hareket etme. Bana bağırma için bile."

Banyo sadece birkaç adım ötedeydi ve seti alıp Jasper'a dönmem bir dakikadan fazla sürmedi ama tüm bunların nasıl başladığını hatırlamam için yeterince uzun sürdü. Ona gittim çünkü daha önce çizgiyi aşmışım. Bütün bu işi tek başına yapmak zorunda kalması beni çok rahatsız etse de. Durumunda paylaştığından çok daha fazlası olduğu *açık* olsa bile. Onunla tartışmak beni sapkın bir neşeye doldursa bile.

Hay sikeyim. Özellikle o zaman.

Ona seslenmek benim işim değildi. Onu benim yaptığım gibi eleştirmeye hakkım yoktu.

Bu ve komşumun peşinden gitmenin iyi bir şey getirmeyeceği gerçeği, düşüncelerimi bu gece flörtöz, ateşli şakalaşmamızı sürdürme fikirlerini bir kenara bırakmaya yetecek kadar değiştirdi.

Ta ki Jasper'ın mutfak ışığının ılık parıltısıyla yıkandığını, saçlarını kulaklarının arkasına topladığını ve elbisesinin eteğini hafifçe açılmış dizlerinin üzerine kadar kaldırdığını görene kadar.

Özellikle şaşırtıcı bir yanı yoktu ama belki de onu şaşırtıcı kılan da buydu. Çok güzeldi, kandan korkuyordu ve belki biraz da sarhoştı. Ve mutfağımdaydı, ona yardım etmemi bekliyordu.

Şu anda evrende istediğim başka hiçbir şey yoktu. Tek bir şey bile.

"Etkilendim," dedim, kaslarımda sıcak bir ürperti dolaşırken ona doğru ilerledim. "Talimatlara uydun. Bu bir ilk mi?"

Yüzü alaycı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Pekâlâ olabilir. Çizgilerin içini boyayan biri değilim."

Parmaklarımı dirseğine doladım ve bileğine kadar sıyırarak ilerledim. Teni gerçek dışıydı. Çok yumuşak, çok pürüzsüz. Ön kolunun kremi genişliğinde bir günümü kaybedebilirdim.

"Kanama durdu," dedim kağıt havluyu sıyırırken. "Biraz antiseptik, birkaç yara bandı ve hemen çekiçle vurmaya başlayacaksın." Avucundaki kesikleri bir kez daha sildim. "Belki yarın sabah ilk işim bu olmayabilir."

Başını salladı, bakışları benimkilere sabitlenmişti. "Yarın sabah olmaz." Başka tarafa bakamadım. Nefes bile alamadım.

"Benim yapmamı ister misin?" Sorum karşısında gözleri büyüdü. "Antiseptik. Ve bandajlar. Bunu senin için yapmamı ister misin? Bakmak zorunda kalmayasın diye mi?"

Dudakları hızlı bir nefesle aralandı. Başını salladı ama sonra kendini durdurarak, "Sorun değil. Yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Bileğini rahatlık ve kısıtlama arasında bir yerde duran bir şekilde sıktım. Ona daha çok ne vermek istediğimi bilmiyordum. "Yapamayacağın bir şey yok Jas, ama bir dakikalığına sorunlarla başkasının ilgilenmesine izin vermende bir sakınca yok. Özellikle de kanlı olanlarla."

"Kulağa iyi ve güzel geliyor ama asla o kadar kolay değil. Asla."

Gözleri parlarken başını eğdi, tepe lambasının ışığından uzak durdu. Alkolden mi yoksa duygularından mı bilinmez, görmemi istemiyordu.

Antiseptik kremi açtım. "Yanıldığını kanıtlamayacağım." "Çünkü gerçek bu," diye mırıldandı, ben kremi sürerken bakışlarını kaçırıyordu. Avucundaki kremi. "İnsanlar genellikle bunu doğru yapmazlar. Sorunlarla uğraşırken yani."

"Aslında bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

Başını yukarı kaldırdı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Şimdi ne yapacağız? Öylece... anlaşılamayız."

Avucundaki fazla kremayı sildim ve ellerimi kağıt havluya sildim. "Ne derler bilirsiniz. 'Eğer bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan

bunu kendin yapmalısın.' Muhtemelen bir yere yazdırmışsındır." Bileğini kaldırdım, alt tarafını incelemek için kolunu nazikçe bktm. "Burada değil. Belki diğerinde." Elimi karşı kolunda gezdirdim. "Hayır. Orada da yok." Elimi dizine indirdim, başparmağımı oradaki hassas çukurda okşadım. "Hadi ama. Nerede o?"

"Dövme yok. Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum." Dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi. Onu bir aşığı bir yukarı szdm. "Bundan emin misin? Senin için kontrol edebilirim."

Yanakları kızardı ve kıkırdadı, o kadar tuhaf ve yeni bir sest ki kendimi gülerken buldum. "Bakabilirsin ama bir şey bulamazsın."

"Ve Şimdi yine seninle aynı fikirde değilim çünkü çok şey bulabilirim Jasper." Dizinin arkasını gıdıkladım. "*Bolca.*"

Dikkatimi ilk yardım çantasına vermeden önce ağır bir an için bakışlarını tuttum. Kesikler iyileşirken avuç iini koruyacak bir bandaj bulmalıydım.

"Merakımdan soruyorum, göğsümü avuladığında bir şey buldun mu? Hani geçen hafta n kapıda?"

"Kahretsin. Bunun için özür dilerim."

"Olma. Dirseğim..."

"O gün dirseğinin nerede olduğunu biliyorum. O dirsekle *ilgili her şeyi* biliyorum."

"İyi bir izlenim bıraktığıma sevindim" diyerek Őakaęını ovuşturdu.

"İyi misin?" Bandajın yağlı kâğıt ambalajını yırtıp açtım. "ok sersemlemedin mi? Bayılmayacak mısın?"

"Senin üzerinde asla bayılmayacaktım," diye cevap verdi, her zamanki gibi ekşi. "Elbette bayılmayacaktım."

"Sadece çok fazla kan olduğunda biraz başım dönüyor. Çok fazla görmüyorum," diye düşündü. "İşim kan sporu gibi bir şey olduğu için bu komik. Mecazi anlamda."

Başparmağım yapışkanın üzerinden birkaç kez geçerek bandajı yerine oturttum. "rmş merdivenleri değiştirmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?"

"İlginç değil."

Başparmağım hâlâ elini okşarken kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "yle olması gerektiğini kim söyledi?"

Bandaja baktı ve dudaklarını bükerek dudaklarını uzattı. O dudak büküşünü ısırp koparmak istedim.

"Sana yeni bir şeyler pişirmem gerekecek," dedi.

Oh, lanet olsun, hayır. Lütfen hayır. "Neden?"

Çenesini yaralı elinin olduğu yöne doğru kaldırdı. "Bunun için. Bana yardım ettiğin için. *Tekrar.* "

Artık eli tedavi edildiğine göre, bacaklarının arasına girdim. "Sadece komşuluk yapıyorum."

Elini göğsüme götürdü ve göğüs kemiğimin ortasına bastırdı. Başını arkaya yatırarak bana baktı, dudakları zar zor ayrılmıştı. Bal rengi saçlarından yansıyan ışıkla sihir gibi görünüyordu. Ormanın altın renkli köşelerinde var olan sihir gibi, sıcak, elektrikli ve sonsuz. Saf, yüksüz doğanın kırılğanlığı ve meydan okuması gibi.

Ve hala o dudak büküşünü ısırmak istiyordum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Boğazından bir ciyıklama sesi geldi ama tişörtümü parmaklarının arasında döndürdü ve her konuda tartışırken gösterdiği şevkle beni öptü. Kalçalarının beşiğine sertçe bastırarak eğildim ve ellerimi gövdesinden aşağı doğru çektim. Olgun, zengin kıvrımlar ve bir noktaya kadar keskinleştirdiği sert kenarlarla birlikte düşünüldüğünde mümkün görünmeyen türden bir yumuşaklık hayaliydi. İki elimi arka tarafının altına soktum, onu yukarı kaldırdım ve bana doğru sıkıca tuttum. O da tişörtümü yukarı çekip karnımı ortaya çıkararak ve dizlerini kalçalarımaya doğru çekerek karşılık verdi.

Evet, dünyayı çatlatılabilir. Beni ikiye bölebilirdi. İsteddiği *her şeyi* yapabilirdi ve ben de ona izin verirdim. Ona izin verirdim.

Ve şu anda bunu istiyordu.

"Jasper," diye nefes aldım ve onun hülyalı bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekildim. Elleri hâlâ gömleğimdeydi, dizleri beni hâlâ kalçalarının arasına hapsediyordu, bakışlarını bana doğru kaldırdı ve "Linden, ben evliyim" dedi.

JASPER

LINDEN BENDEN UZAKLAŞTI, ellerini kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı.

Vücudumun her santimi onun sıcaklığı ve yakınlığı için çılgık atıyordu ama bunu söylemek zorundaydım. Saçlarımdaki elleri ve karnıma yasladığı sert çıkıntı düşüncelerimi elma püresine çevirdi - ki bu hiç olmadı, kanal tedavisi için sakinleştirici yüklendiğim ve ağız cerrahına D.C. belediye başkanlığı yarışında neden yanlış adayı desteklediğine dair kapsamlı bir açıklama yaptığım zaman bile. Spa günlerine gitmeyi ve masaj yaptırmayı bıraktım çünkü teknisyenler sanki vücudumda çok fazla stres taşımam benim suçummuş gibi her zaman çelik gibi sıkı omuzlarım hakkında yorum yapıyorlardı.

Açık olmadığım bir zaman hiç olmadı. Rüyalarım da bile hazır, mesajlı konuşmalar yapıyordum. Kulağa ne kadar saçma gelse de bu benim gerçekliğimdi. Kendimi hiç unutmadım, hiçbir şeyi ağzımdan kaçırmadım.

Ve yine de... "*Evli misin?*"

Bunu çevirmenin birkaç yolu vardı çünkü tüm evlilikler aynı şekilde oluşmazdı ve benimki - geriye kalanlar - sadece en kaba tanımı karşılıyordu. Ama Linden beni tezgâhın üzerine yatırdığında zihnim her zamanki gibi çalışmayı bırakmıştı ve o yara bandını yerine sabitlediğinde tamamen devre dışı kaldı. Birinin elimin üzerinden su akıtmasının beni nasıl yüzüyormuşum gibi hissettirdiğini anlamıyordum. Ayrıca eriyordum. Ve belki de derimden elektrik geçiriyordu.

Cinsel bir şey değildi. Linden'in dokunuşu gereğinden uzun sürdüğünde bile, bu dokunuşa gösterdiği dikkat kadar beni etkilemedi.

İçime. Böyle hissettiğim bir zamanı hatırlayamıyordum. Bunu daha önce yaşamış olsaydım bilirdim. Hatırlardım.

İşte böyle, mükemmel bir öpücüğü, kötü zamanlanmış bir medeni durum duyurusuyla mahvettim.

"Evet. Öyleyim."

Linden ellerini ceplerine soktu, kot pantolonunun önü birkaç dakika önce tadını çıkardığım kalınlıkla hâlâ şişkin duruyordu. Başını hızlıca sallayarak, "Beklediğim bu değildi," dedi. Konuyu açıklayamadan ya da nitelendiremeden devam etti. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bilmiyorum," dedi, ilk yardım malzemelerini toplamak için yer değiştirirken. "Ama yapacağım."

İçgüdülerim bu noktada mücadele etmemi söylüyordu ama kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Tezgâhı ittim ve güverteye açılan kapıya doğru adım attım.

Linden evinden çıkarken yolu gösterdi, gece karanlığı artık ağır ve serindi. Aramızdaki ölçülü mesafeyi korudu, ellerini bir kez daha ceplerine soktu. Verandamdan birkaç adım uzaklaşmıştık, paslı eski tepe lambası hala zayıf bir ışık yayıyordu ve içkilerimiz hala yerde terk edilmişti, "Bitti. Evliliğim yani. O artık hayatımın bir parçası değil..."

Her nasılsa, bu Linden üzerinde hiçbir etki yaratmadı. İlgisiz bir "Uh-huh" diye homurdandı ve verandanın çevresinden dolaştı. "Kırık camlarla ben ilgilenirim."

"Sen yeterince şey yaptın. Bardağı temizleyebilirim. O benim bardağım." "Tek elle olmaz, yapamazsın. Bu gece izin al, olur mu?"

Birinin arkamı temizlemesi fikrinden tiksindim ama ani bir uyuşukluk dalgası üzerime çöktü ve doğru dürüst bir mücadele veremedim. Ya da farası nerede bıraktığımı bulacak enerjiyi.

Verandanın kenarındaki, gereğinden üç kat fazla değiştirdiğim kısa basamaklara ulaştığımızda Linden bana döndü. "Pekâlâ, Jasper. Dinle. Yarın sabah Marion'da olmam gerekiyor ve günün büyük bir bölümünde Cape'te olacağım. En erken saat beşte, belki de altıda dönerim. Arka kapıyı açık bırakacağım. Gelip duşu, çamaşır makinesini, kurutucuyu, neye ihtiyacın varsa kullanabilirsin. Wi-Fi şifresi buzdolabının üzerinde. Bana bir iyilik yap ve gel. Muzlu ekmeğe gerek yok."

Linden'in beni evine davet etmesi imasına neredeyse gülecektim. *sadece* o orada olmadığına. Garip bornoz anları yok

Kim olursa olsun! "Yapmak zorunda değilsin-"

"Hayatta kalma modunuzu bir dakikalığına durdurabilir miyiz? İnanın bana, her şeyi yapabileceğinizi, kimseye ihtiyacınız olmadığını ve yardımın hoş karşılanmadığını biliyorum. Bunu anlıyorum Peach. Gayet açık ve net."

Belimdeki kemerle oynadım. "Tamam." Konuyu burada bırakamayacağım için ekledim: "Kendime güvenmekte yanlış bir şey yok. Erkekler bunu kimse sorun etmeden her zaman yaparlar. Kadınlar bunu yaptığında, onları kurtaracak birine ihtiyaç duyarlar."

Geri çekildi ve ormana bakarken başını salladı. "Kendine güvenmek ile hiçbir koşulda kimseye ihtiyaç duymamakta ısrar etmek arasında fark var." Eve doğru sinirli bir el salladı. "Bu sadece tek başına bir sürü boktan şey yaşadığın ve bunun böyle olmaması gerektiğini fark etmediğin anlamına geliyor." Bana kısa bir bakış attı. "Kapıyı kilitle, tamam mı? Camı ben hallederim."

Bugün ikinci kez, Linden Santillian sorunlarımı madde madde sıraladıktan sonra benden uzaklaştı.

Gerçekten komikti. Eskiden benim işim buydu.

Onun karanlığın içinde kayboluşunu izlerken, peşinden gitmeyi, ona hatalı olduğu tüm yolları anlatmayı ve kuma birkaç çizgi çizmeyi düşündüm. Bir öpücüğü paylaşmak hayatımı parçalara ayırmak için bir davet değildi. Beni tanımıyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Görmek istediğini gördü ve hatalı yorumlarını buna dayanarak yaptı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

Ama peşinden gitmedim. İtirazlarımla seslenmedim. Kollarımı gövdem üzerinde kavuşturdum ve içeri girdim. Önemli bir parçam hala yüzüyor, eriyor, elektrik iletliyordu, ama başka bir parçamın bir topun içine kıvrılması ve hepsini engellemesi gerekiyordu.

Üzerimde hâlâ bugünkü elbisem vardı, yatağıma uzandım ve üzerime bir yorgan çektim. Yüzümü yıkamadan ve pijamalarımı giymeden önce bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sakinleşmek için sadece bir dakika. İliklerime kadar işleyen kelimelerden kaynaklanan o titrek, ürpertici hissi durdurmak için bir dakika.

ERTESİ SABAH, Linden'ın büyük eliyle kavradığı büyük boy seyahat kupasıyla ön kapıdan çıkmasını izledim. Baş parmağımı

Avucumdaki bandajın üzerinden, o parmakların tenimdeki hissini hatırlayarak.

Bana doğru bir bakış bile atmadan kamyonetine tırmandı. Zaten beni görecekti. Ön pencereye dik olarak yerleştirdiğim katlanır televizyon masası ve mutfak sandalyesi bana güneş ışığı ve görünmezliğin mükemmel bir karışımını veriyordu.

Durakladım, kalemim listelere ayrılmış defterin üzerinde dondu, garaj yolundan geri geri çıkıp caddeye doğru ilerlerken baktım. Kamyonun arka lambaları kaybolduğunda kalemi bıraktım ve derme çatma masamdan telefonumu aldım.

Hayatım karmakarışık olmadığı zamanlarda bile annemi aramaktan kaçındım. Benim kendimce sebeplerim vardı, tıpkı onun da bu kaçınmanın mesafeye dönüşmesine izin vermek için sebepleri olduğu gibi.

Seattle'ın dışında Martin Mayo adında bir adamla yaşıyordu. Adam kendisinden on üç yaş büyük bir ticari havayolu pilotuydu, kadınsa birinci sınıf bir uçuş görevlisiydi ve Singapur ve Seul gibi yerlerde tatil yapıyor, birbirlerine uygun yedi serisi BMW'ler kullanıyorlardı. Onlar için durum böyleydi. Yüksek pamuk.

Tüm bunlar, eğer isteseydim annemin bana para konusunda yardım edebileceğini söylemenin uzun bir yoluydu ama ben istemeyecektim. Georgetown'daki dairemi kiraya vermeyi başarabiliyorken ve emeklilik hesabıma dokunmadan bırakabiliyorken olmazdı. Annemden bir şey istemeden önce o fonu yağmalarım. Annemden bir şey istemeden önce muhtemelen plazmamı satar ve yumurtalarımı toplardım.

Benim için ve para için yeterince endişelenmişti. Şimdi endişelenmesini istemiyordum, her üç yılda bir yeni bir arabası ve Java sahilinde bir ay sürecekti bir tatili varken olmazdı. İşler onun için nihayet yoluna girmişken değil.

Son birkaç haftadır aramalarını görmezden gelmemin ve mesajlarına *şu anda çok fazla işim varmış* gibi hızlı ve belirsiz saçmalıklarla cevap vermemin nedenlerinden biri de buydu. *Yakında konuşuruz!* ve *burada servis çok zayıf! Aramanı hemen kesmeyeceğimi bildiğim zaman tekrar kontrol edeceğim, tamam mı?* ve *Her şey yolunda, sadece bazı hamleler yapıyorum.*

Bunu daha fazla sürdüremezdim. Son mesajında bir meyve buketinin apartmanıma teslim edilmediğinden bahsetmişti. Artık D.C.'de yaşamıyorsam nerede olduğumu bilmek istiyordu ve bunun adil olduğunu sanıyordum.

Telefonumu kulağıma dayadım, sabah güneşi içeri girerken ön odada volta attım, sıcak ve gözlerimi korumak zorunda kaldığım kör edici derecede parlaktı. Telefon bağlandı, o cevap vermeden önce sadece iki kez çaldı, "Alo? Alo, orada mısınız? Alo?"

Hattan, "Neler oluyor, Tawney? Kim o?" İçimi çektim. "Anne?"

"Jasper? Neredesin sen?"

Sivri sesi beni durdurdu ve pencereye doğru döndüm. Güneş ışınlarına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Midge'in evindeyim anne."

Bir kapının kapandığını ve bir hışırtı duydum ve Batı Yakası'nda saat erken olmasına rağmen onu uyandırmadığımı biliyordum. İlk iş olarak egzersiz derslerine giderdi. Spinning, Zumba, Pilates. Bunun gibi şeyler. Rahat ve varlıklı kadınların sabahın erken saatlerinde keyif aldıkları şeyler.

"Bana iyi olup olmadığını söyler misin? Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Güneş yüzümü ve boynumu ısıttı. "Ben iyiyim. Sadece bir şeye ara verdim."

Annemin saçlarını işaret parmağının etrafında döndürdüğünü görebildiğim ağır bir duraklama oldu. Sonunda, "Demek Massachusetts'tesin." dedi.

"Sadece kısa bir mola veriyorum," dedim tekrar. "Yakında işlerin akışına geri döneceğim." Cevap vermeyince devam ettim. "Timbrooks'tan ayrılmak istiyordum, biliyorsun. Geçen kış çıkışımı planlamaya başladım."

Bu, geçen Ocak ayında bir sabah bir düzine farklı öfkeli insandan gelen bir düzine öfke dolu e-postayla uyandıktan sonra işe gitmeden önce banyomda yere oturup yirmi dakika boyunca ağladığım anlamında doğrudur. Bunun güne başlamanın normal bir yolu olmadığını bilmiyordum. Herkesin her zaman ağladığını sanıyordum. Yetişkinliğin tanımı buydu, değil mi?

"Her zaman bir planın olduğunu biliyorum," dedi, sözlerinden belirsizlik damlıyordu.

"Oh, var. Kesinlikle var. Bazı danışmanlık fırsatlarına bakıyorum. Medya kuruluşlarından da çok ilgi görüyorum. Aralarından seçim yapabileceğim çok şey var."

"İstediğin bu mu?"

"Tabii ki öyle," dedim çabucak. Sesimi tanıyamadım. İçi boş gibiydi. "Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Sadece soruyorum."

Bir an sessiz kaldık, güneş hâlâ yüzümde parlıyordu. Pencereden uzaklaştığımda yanaklarımın pembeleşeceğini biliyordum.

Sonra, "Ben iyiyim anne. Gerçekten iyiyim. Sadece biraz ara verdim." "Peki Preston?"

Lütfen o fırtınayı içeri üfleme. "Ona da ara verdim." "İyi olduğuna emin misin?"

"Öyleyim. Aslında buradaki projelerle gerçekten meşgulüm." Birkaç kat boyaya ihtiyacı olan tavana baktım. "Gerçekten meşgulüm."

"Ev nasıl?"

"Biraz yıpranmış ama umurumda değil. Küçük güncellemeler, küçük projeler üzerinde çalışmak eğlenceli. Çoğunlukla boyama, eski halıları sökme, bodrumu temizleme."

Yarasalardan bahsetmedim. Gerekli bir detay gibi görünmüyordu. Yandaki iri yarı oduncudan da bahsetmedim. Onun hakkında konuşmaya hiç gerek yoktu.

"Onu özlüyorum," dedi annem usulca. "Keşke daha çok ziyaret etseydim. Daha çok arasaydım."

Mektuplar ve e-postalar yeterli olmadı."

Ani bir gözyaşı hücumunun gözlerimi yaktığını hissettim. "Ben de."

"Pişmanım," dedi. "Onunla daha fazla zaman geçirmediğim için. Kederin boktan bedeli bu. Her zaman şu ya da bu pişmanlıkla baş başa kalırsınız ve bu sizi asla rahat bırakmaz."

Pişmanlıklar hakkında konuşmak istemedim. "Mmhmm."

"Sizin yaptığınızı yapabileceğimden emin değilim," dedi. "Çok fazla anı var. Onun eşyalarını karıştırmam mümkün değil. Bu çok zor."

"Henüz odası üzerinde çalışmaya başlamadım. Küflü olduğu için halıyı kaldırmaktan başka bir şey yapmadım."

"Bu sizden çok şey götürüyor," dedi. "Buna hazır olmanız gerekiyor."

Yüzüm çok sıcaktı. Pencerenin önünde geçirdiğim birkaç dakika yüzünden yanmayacağımı biliyordum ama yanacaktım gibi hissediyordum. "Evet, bugün cevaplamam gereken bazı telefonlar var ve muhtemelen onlara cevap vermeliyim. Benimle bazı stratejik öncelikleri hakkında konuşmak isteyen bir düşünce kuruluşu var ve notlarımı gözden geçirmem gerekiyor."

"Anlıyorum," dedi. "Beni ara, tamam mı? Bir değişiklik olursa ya da bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Pencereden uzaklaştım ve mutfığa yöneldim. "Tamam anne. Yapacağım."

Yapmazdım. Ona ya da başka birine ihtiyacım yoktu ve bu değişmeyecekti. Tıpkı Linden'a cömertliği için teşekkür etmeyi

bırakmayacağım gibi.

ev yapımı şekerlemelerle.

Fırın hâlâ çalışmıyordu, bu yüzden bu sabah iki küçük cevizli turta pişirmek için güveç tencereme güveniyordum. Daha önce hiç turta hamuru yapmamıştım, kendi başıma da yapmamıştım ama gün ağarırken uyandıktan, çünkü kıyafetlerim vücuduma yapıştıktan ve nefes kesici bir öpücüğün anısı dudaklarımda uğuldadıktan sonra yapacak başka ne vardı ki?

Tarifin gerektirdiği malzemelere tam olarak sahip değildim ama cevizli turta hakkında yeterince bilgim vardı. Birçok kez yapıldığını görmüştüm. Üç yüz yıllık bir pikan cevizi çiftliğinde büyüdükten sonra, bu turtaları yapmak hakkında bir iki şey biliyordum.

Linden'in hoşuna giderdi. İyi bir dilim turtadan hoşlanan bir adama benziyordu. Muhtemelen elmalı turtanın kabuğuna katlanmış çedarı severdi. Vermont Senatörü, personeli için düzenlediği özel toplantılarda her zaman - hepsi kendi eyaletinden- çedar kabuklu elmalı turta ikram ederdi. Bu bir efsaneydi.

Kızının kız öğrenci birliği üyelerini taciz ettiğine dair tatsız bir hikayeyi unutturduktan sonra, o toplantılara her zaman davet edildim.

Geçmiş hayatımda yaptım.

O senatör haftalar önce adımı unuttu. Kızı yine bir rehineyi straponla boğarken kameralara yakalansa bile beni aramazdı. Kimse beni aramıyordu, anneme bahsettiğim düşünce kuruluşu bile. Skandalım beni radyoaktif hale getirmişti ve başkalarınınkini düzeltmek için toksisitemin yarı ömrünün yakınında bile değildim.

Turtalar hazır görünüyordu, ben de soğumaları için çıkardım. Linden bunları severdi. İstemeye istemeye yapardı ama yapardı.

Ön pencereye döndüm ve bir sebepten dolayı geri dönmediğini teyit etmek için garaj yoluna doğru baktım. Şanslı bir testere ya da... ağaç dikenler ne kullanıyorsa. Garaj yolunu boş bulunca çantamı omzuma attım ve çamaşır sepetimi kaldırdım. Duş aldıktan ve çamaşırlar yıkandıktan sonra turtalar için geri dönecektim.

Hamur açarken, sadece Linden'in duşunu kullanmaya karar vermiştim. Yakınlarda çok iyi bir çamaşırhane vardı. Ama çamaşırhaneye gidip orada yıkama ve kurutma döngüsü boyunca oturmak günümün çalacaktı ve ben de Midge'in işleriyle ilgilenmekle çok ama çok meşgul olduğuma karar vermiştim. Sert plastik bir sandalyede oturup ruhuma kiraz tanesi gibi işleyen e-postalar arasında gezinmek için çok meşguldüm.

Nefret mektupları vardı. Senatörün sindirim sıkıntısıyla ilgili şaka yaptığım için insanlar beni aşağılamaya ve kınamaya başladılar. I

daha iyi bilmem gerektiğini, benim bir fahişe olduğumu ve ölmemi umduklarını söylediler. Hatta bazıları sonuncusu için bana yardım etmeyi bile teklif etti.

Gece yarısı talk show istekleri vardı. Rezervasyoncular durmadı. Benden çay dökmemi, tüm Washington'a bok atmamı ve temelde kendimi bir daha iş bulup bulamayacağını umursamayan değerli küçük bir dans maymununa dönüştürmemi istediler.

Basılı gazetecilik yelpazesinin dört bir yanından gelen röportaj talepleri vardı. *People*, *Us Weekly*, *The Wall Street Journal*, *The Washington Post*. Tüm Georgia gazeteleri. Pişmanlık ya da her şeyi anlatmak istiyorlardı, ikisi arasında bir şey istemiyorlardı. Ve yazılı basın son derece acımasızdı. Herkes televizyonun baltayla kurgulandığını düşünüyordu ama bu basılı yayındı.

Yayın yapan gazeteciler üzerime çok geldiler. Hikayemi anlatmama izin vereceklerine söz verdiler ve beni düşmanca bir ortamda çalışmak zorunda kalan bir personel olarak göstermeyi teklif ettiler, ancak ben daha iyisini biliyordum. Bu hikayeler sadece sorunlu çamura bastıktan sonra yüzünü kurtarmaya ihtiyaç duyan bireyler içindi. Çamura basan, çamuru evin içine kadar takip eden ve kendilerini televizyonda evlatlıktan reddedilmiş bulan insanlar üzerinde işe yaramıyordu. Ayrıca, bir kadının bu röportajlardan birine oturabileceği tek zaman, kazıklandıktan, kovulduktan ya da işten atıldıktan sonra ve şimdi kazıklanma üzerine tanıtacak bir kitabı ya da belgeseli olmasıydı. Bende ikisi de yoktu.

Yine de bu skandalın kaynağı olan kablolu haber sunucuları en kötüleriydi. E-postalarında bunu söylemediler ama canlı yayında tekrar ortaya çıkmamı istedikleri açtı. Eyaletlerin oy verme yerlerini kapatması ve insanların oy vermesini zorlaştırması hakkında konuşmam gerekirken yanlışlıkla ağızımdan kaçırduğım filtelenmemiş, içeriden bilgileri istiyorlardı.

Medyadan gelen her otuz mesaja karşılık, danışmanlık veya lobi firmalarındaki ya da siyasi eylem komitelerindeki bağlantılarımdan bir tane belirsiz yanıt aldım.

Tahmin etmem gerekirse, sorularım şu şekilde ele alınıyordu: "Jasper-Anne Cleary? Çok iyi bir kampanya stratejisti. Ama televizyona çıkıp Timbrooks'tan şikayet eden o değil miydi? Ve ön seçimlerde hiç şansı olmadığını söylemedi mi? Hmm. Hayır, teşekkürler. Her ne soruyorsa, cevap veremeyiz. Bu takımda dönecek yok. "Teşekkürler ama hayır" mesajını gönderin.

Radyoaktif olmak karanlık bir yerdi.

Eğer emeklilik hesabıma dokunmazsam, altı ay boyunca maaş çekimi

almadan idare edebileceğimi bilecek kadar çok hesap yapmıştım.

Asgari düzeyde harcama yaptım, hiç ama hiç hastalanmadım ve Washington'daki dairemi sürekli olarak kiramdan biraz daha fazlasına kiraya verdim.

Çamaşırhanede haftada iki dolar tasarruf etmek büyük para değildi ama küçük paralara burun kıvrımak için de bir neden yoktu. Duş almak için spor salonu üyeliğinden vazgeçmek de öyle. Zaten orada egzersiz yapacak değildim. Topuklu ayakkabıyla tepinerek yürümek kalp atışlarımı hızlandırırdı. Şimdi ise seksi, iri yarı komşumla idman yapıyorum.

Onun son derece kıskanılacak güvertesindeki kapıdan içeri adımımı attığımda, bakışlarım hemen tatmin edici olmayan rüyalarımın musallat olan mutfak tezgâhına takıldı. O bombayı patlatmak için o anı seçmemiş olsaydım her şey çok daha farklı olabilirdi.

Ve Linden o anı unutmama izin vermeyecekti, çünkü dikkatimi nereye çekmek istediğine dair herhangi bir şüphem olması ihtimaline karşı meyve kasesine yaslanmış bir not defteri bırakmıştı, *Jasper* büyük, blok harflerle üstünü karalamıştı.

"Mmhmm. Bu harika. Hiç de pasif-agresif değil." Sepetimi masanın üzerine koydum ve not defterini aldım.

Jasper.

Banyo hemen arkanızdaki kapıdan geçmektedir ve çamaşırhane bodrum katındadır. Kapı yatak odasının diğer tarafında. İhtiyacınız olan malzemeleri ya da başka bir şeyi alabilirsiniz. 10'dan 4'e kadar dışarıda olacağım.

Yarın. Kapı açık olacak. Başka bir biyolojik tehlike pişirmeyi aklından bile geçirme. Zehirlenmek komşuluk değildir.

-L

"Turtalarımı denedikten sonra yeni bir melodin olacak," diye mırıldandım.

Linden eve gelmeden çok önce girip çıkmak istediğim için not defterini bırakıp bodruma yöneldim. Benimkinin aksine temiz ve kuru kokuyordu. Uzak duvar boyunca uzanan metal bir raf yapısı, düzenli kutu ve alet sıralarını barındırıyordu. Her şey çok kusursuzdu ve hiç de mantar gibi değildi. Burayı sevmemin nedeni, derin bir düzen ihtiyacı duymam değil (duymuyordum), Linden'i çok canlı bir şekilde yansıtmasıydı. İçindeki her şey

Yerinde, her şey olması gerektiği gibi. Düzen, yapı ve fayda. Sistemi kirlüten hiçbir şey yok.

Bu, Linden'le kısa süreli bir kaçamak bile olsa asla çalışamayacağımızın birçok nedeninden biriydi. O bu yapıyı arzuluyordu ve ben de yapının fay hatlarında mükemmelleşiyordum.

Dün gece bir hataydı. Verandada konuşmak ve Midge'le ilgili anıları paylaşmak iyiydi ama geri kalanı kötü karar sütunuma bir darbe daha vurdu. Her şeyi berbat etmeye devam etmek garipti. Ben böyle var olmamıştım. Doğru şekilde sevmediğim biriyle evlenmem dışında, hiç bu kadar önemli hatalar yapmamıştım, hem de bu kadar çok.

Benim sorunum neydi? Neden kariyerimi mahvediyor ve kendimi benim için tamamen yanlış olan bir adama atı y o r d u m ? Evliliğim hâlâ devam ederken bunu yapmamdan bahsetmiyorum bile.

Sanki hayatımın patlamasını *istiyor gibiydim*. Elbette bu çok saçmaydı. Giysilerimi çamaşır makinesine yerleştirirken "Tamamen saçma," diye mırıldandım. "Tamamen."

Merdivenleri çıkarken, çantamı banyoya taşırken ve muslukları açarken bunu düşündüm. Hayatımı mahvetmek için hiçbir nedenim yoktu. Mantıklı gelmiyordu. Aslında bunların hiçbirinin olmasını istemiyordum.

Otuz beş yaşındaydım ve büyük kampanyaları yönetiyordum. Washington'un en güçlü çevrelerinde iyi tanınıyor ve saygı görüyordum.

Georgetown'da rahat bir dairem ve doğu sahilinde yazlık evleri olan yeterince arkadaşım vardı. Daha ne isteyebilirdim ki?

Evet, iktidardakiler için birincil amacım onları iktidarda tutmanın yollarını icat etmek ve bu güce yönelik her türlü meydan okumayı ortadan kaldırmaktı. Hoş ve eğlenceli değildi ama kabul ettiğim görev buydu.

Ve evet, daire üç kuruşluk alanı için tarif edilemeyecek kadar pahalıydı ama bu sizin için Beltway gayrimenkulüydü.

Yazın sahile kaçamak yapmak için de hiç vaktim olmadı ama başarılı olmanın bedeli buydu. Çok çalışmanın ödülü Hamptons'a gitmek değil, daha çok çalışmaktı.

Arkadaşlara gelince, bugünlerde çok azdılar. Onlardan daha fazlasını beklerdim ama bu benim hatamdı. Birinden bir şey beklememek gerektiğini iyi biliyordum. Seni hep hayal kırıklığına uğrattırlardı.

Otuz beş yaşında tüm bunlar bugünlerde pek de başarı gibi görünmüyordu. Geriye dönüp baktığımda o yıllar pek bir şey ifade etmiyordu. Kaybolmuş bir evliliğim ve neredeyse hiç güvenilir bir ailem yoktu.

Bir zamanlar kendime sıranın bana geleceğini söyledim. Benim için her şey yerli yerine oturacaktı. Evliliğim kendi kendini düzeltecek, iş nefes almam için yeterince yavaşlayacak ve arzuladığım ama kendime asla izin vermediğim her şeyi bulacaktım.

Yerimi ve insanlarımı bulacaktım ve sonra benim için her şey başlayacaktı.

Şimdi, otuz beş elimden kayıp giderken, artık sıramın geldiğinden emin değildim. Her şeyde başa dönüyordum. Eğer yeniden inşa etmek için beş ya da on yıl harcamak zorunda kalırsam, bu beni nereye götürürdü?

Hobiler hakkında çok az şey biliyordum ve tüm kişisel ağım mesleğimin bir ürünüydü ve bunların hiçbirisi şimdiye kadar bir sorun gibi görünmüyordu. Aksine, bir onur nişanı olmuştu. *Bakın, bu işe o kadar dalmışım ki, onsuz kendimi tanıyamıyorum!*

Hayatım şimdi ama artık işim yoktu ve devam etmek dışında ne yapacağımı bilmiyordum.

Merdivenleri değiştirin, turta pişirin, komşunuzu öpün. Sadece devam edin ve bu konuda çok fazla düşünmeyin.

Yıkayıp giyindikten ve saçlarımı gevşek bukleler halinde kurutmak için topuz yaptıktan sonra çamaşırlarımı kurutucuya attım. Linden'in son teknoloji makineleri çamaşırhanedeki endüstriyel balinalara göre büyük bir gelişmeydi. Muhteşem nehir taşı duşu ve koyu mavi duvarlarıyla tüm evi büyük bir gelişmeydi. Her şeyin ne kadar hassas olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bodrum, renkler, dekor. *Kesin.*

"İşte bu yüzden muzlu ekmeğimden nefret ediyordu," diye şarkı söyledim kendi kendime bahçelerimiz arasında yürürken. "Ve ona getirdiğim diğer her şeyden."

Soğumuş turtalarla Linden'in evine döndüğümde, notunu yırttım ve cevap olarak bir tane yazdım.

Linden,

Zehirlenme komşulukla ilgili olmayabilir ama cevizli turta öyledir. Lütfen bunların tadını çıkarın

Muazzam düşünuza girmeme izin verdiğiniz için küçük bir teşekkür. Kimin tasarladığını sorardım ama bu konularda çok hassassın. Turtamın tadını çıkar.

~ Jasper

Sepetimi ve çantamı elime aldım ve yüzümde sıcak bir sırıtışla arka bahçeye geçtim.

Ertesi sabah Linden'in evine adımımı attığımda beni bekleyen başka bir not vardı. Doğrusu bunu görünce rahatlamıştım. Turtalardan nefret etse bile, bir not bana söyleyecek bir şeyi olduğu anlamına geliyordu. Bu hoşuma gitmişti.

Jasper.

Turta pişirdiğini sandığın için endişeliyim. Tadı sıcak gibiydi.

Lastik. Onlar fındıklı hokey diskleriydi. Gerçek hokey disklerini doğrayıp fındıkla mı karıştırdın? Dişçi faturamı sana gönderiyorum.

Evet, duşum büyük. Benimle ilgili hiçbir şey küçük değil.

Yarın Swampscott'a gidiyorum, yani dokuzda yolda olacağım. Şehirde akşam yemeği için kız kardeşimle buluşacağım, bu yüzden daha geç döneceğim.

Burası tamamen sizin. -

L

Duşum boyunca gülümsedim. Turtadan nefret etmiş olması umurumda bile değildi. Bugün onun için hazırladığım keklerden de nefret etme ihtimali yüksekti. Aklımdaki tek şey vereceğim yanıttı çünkü bu alışverişi sürdürmek zorundaydım. Beni ayakta tutan tek şey buydu.

On dakika boyunca Linden'in oturma odasında volta attım, saçlarımı kıvırdım, sonra salladım ve birkaç kez baştan başladım. Doğru yapamıyordum ama bunun nedeni Linden'in kitap raflarındaki bibloları ve fotoğrafları incelemekle meşgul olmamdı. Ve tabii ki kitapları. Tüm kitapları. Döndürmeyi doğru yapamadım ama Linden'in ailesinin çok sevimli olduğunu biliyordum,

Güzel kız kardeşi yeni evlenmişti ve o büyük bir *Yüzüklerin Efendisi* hayranıydı. Çok büyük bile sayılmazdı.

Aynı kitapların farklı baskılarının sayısını unutmuştum. Ciltli, ciltless, film kapaklı, özel kapaklı, resimli, açıklamalı, çevirili.

Kitap raflarının yanındaki duvara yeniden odaklandığımda, çerçevelenmiş suluboya resimlerin rastgele manzaralar değil, kitaplardan sahneler olduğunu fark ettim. Bu adam *Yüzüklerin Efendisi'ne bayılıyordu* ve bu bir keşifti çünkü hiçbir şey için çıldırmamaya özen gösteren bir insan gibi görünüyordu. Elbette ilgi alanları vardı ama fanatizm sınırında değildi.

Notunu yırtıp attım ve yanında bıraktığı kalemi aldım.

Linden,

Sizinle ilgili hiçbir şey küçük değil ama yine de bu şirin bungalovda yaşamayı seçiyorsunuz.

Gizliden gizliye bir Hobbit fantezisi mi yaşıyorsunuz? Burası senin Shire'ın mı Bilbo Baggins?

Turtalarım hakkındaki yorumunuza gelince, unlu mamuller hakkında pek bir şey bilmediğinizden endişeleniyorum. Buzdolabınızdaki kekler fikrinizi değiştirecektir.

Kız kardeşin nasıl? Su için teşekkürler.

~J

Jasper.

Onlar kek değildi. Herhangi bir tür kek de değildi. İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma bir yemek kitabı mı kullanıyorsun?

Karneye bağlamak zorunda olmadıkları şeylerle mi değiştirdiler? Yoksa diyetle ilgili bir şey mi?

Bu şey glütensiz mi? Ya da vegan? O krema hayal kırıklığı yaratan keçiboynuzu aromasına sahipti.

Bundan yeterince bahsettim mi emin değilim ama bir şey pişirmek zorunda değilsiniz. Boğulmak için daha az ikrama minnettar olurum.

Küçük, dar yerlere büyük şeyler koymaktan hoşlanmam şaşırtıcı olmamalı.

Eğer bir Hobbit fantezisi isteseydim, yuvarlak bir kapı takardım.

Yine de iyi yakaladın.

Kız kardeşim ikizlere hamile ve bu konuda çok mutsuz. Görünüşe göre birayı özlemiş, ikizlerden önce çok fazla içtiğini hatırlamıyorum.

Hamilelik.

Bütün gün şehirde randevularım var. En geç dokuz ya da dokuz buçuk gibi yola çıkacağım ve beş gibi döneceğim.

-L

Linden,

İkizlere hamile olması onun mutlu bir şekilde mutsuz olmasını sağlıyor. İlk kez mi amca oluyorsun?

Tatlılardan hoşlanmıyor olmanız mümkün mü? Bu yüzden olabilir mi? Çünkü pişirdiğim her şey korkunç olamaz. Fırınlanmış ürünlerin kesinlikle gerekli olmadığını söylemiş olsanız da, misafirperverliğinizi takdir etmekten onur duyuyorum.

Bugün sizin için yaptığım pekmezli kurabiyelere katlanmak zorundasınız. Ayrıca, lütfen bana saatlerinizi bildirmek zorunda hissetmeyin. İş günü boyunca kamyonetinizi yolda görmezsem, bir süreliğine dışarıda olduğunuzu varsayacağım.

Ancak küçük yerlerdeki büyük şeyler hakkındaki üstü kapalı yorumunuzu merak ediyorum. Kasıtlı bir seçim gibi görünüyor, değil mi? Anlatmak istediğiniz belirli bir şey var mı?

~ J

Jasper.

Bu sabah testere çalıştırdığını mı duydum? Şimdi ne yapıyorsun? Kurabiyelerin içinde hiç şeker yoktu. Tek bir tane bile. Bunun alternatif bir yaşam tarzı olup olmadığını söyleyebilir misin? Hâlâ her şeyi güveçte mi pişiriyorsun? Çünkü bu hiç yardımcı olmuyor. Her gün buzdolabıma "ikram" bırakmadan onurunuzu korumanın bir yolu var mı? Bana gerçekten kuşları hatırlatmaya başladı ve fare Sinatra ne zaman buralarda olsa kapıya bırakır. Teşekkürler ama lütfen şunu durdurun.

Size programımı anlatmaya devam edeceğim çünkü bu beni sabah yola çıkmadan önce nereye gideceğimi bulmaya zorluyor. Bunu yapmak zorunda olmamalısın.

*Nöbet tut. Yarın 10'dan 6'ya kadar dışarıda olacağım.
Son olarak, ne demek istediğimi biliyorsun. Benim kafamda da kirasız
yaşadığını biliyorsun. Düşün tadını çıkar. -L*

*Linden,
Evet, o bir testereydi! Şimdi verandayla uğraşıyorum. Sinirlerimi bozuyordu
ve boyamaya ara vermem gerekiyordu.
Mesele şu: Sizin için öldürdüğüm kuşları -ya da benim deyimimle
ikramları- sevmiyorsunuz ama düşününüz ve çamaşırlarınızı kullanıyorum
ve minnettarlığımın bir göstergesi olarak kapınıza ölü bir şey getirmem
gerekıyor.
Onun yerine senin odunlarını mı keseyim?
Bunu düşünürken, otantik ev yapımı güney bisküvilerinin tadını çıkarın.
Ayrıca, güveç tenceresi konuşmaya açık değil. Lütfen bunun hayatımın
önemli bir parçası olduğunu kabul edin.
Neden sabahları o programı kontrol etmeseydiniz bütün gün ormanda
dolaşacağınız izlenimine kapılıyorum?
~J*

*Jasper.
Üç şey.
1. Odun kesmeyi aklından bile geçirme. Levveyi nasıl kullandığını
gördüm. Balta söz konusu bile olamaz.
2. Bisküviler korkunç değildi. Altıları yanmış ve ortaları az pişmişti
ama korkunç değillerdi. Daha önce
pişirmenize alıştı ve yenilebilir her şey mavi kurdele bisküvisi gibi
görünüyor ya da bunlar biraz iyi.
3. Neden kocanız o güvertiyi sizin için yeniden inşa
etmiyor? -L*

*Linden,
Çünkü nişanlısıyla Kuzey İrlanda'da yaşıyor.
~J*

*Jasper.
Kuzey İrlanda'da ne işi var? -L*

*Linden,
Kocam taşındı çünkü patronu Kuzey İrlanda'ya Özel Elçi olarak atandı. Bu çok önemli bir iş ve yeni elçiye personel şefi olarak katılmanız istendiğinde reddedemeyeceğiniz bir teklif.
İşim burada olduğu için kaldım. Dahası, ona katılmam için hiçbir neden yoktu. Orada benim için bir şey yok.
~J*

*Jasper.
Bunların hiçbiri mantıklı değil. Bugün üç ya da dört gibi evde olacağım. O zaman bana açıklayabilirsin. O baltadan uzak dur.
-L*

LINDEN

"DUYGUSAL OLARAK KABIZSIN."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım, parmaklarım kaşımın çentiklerini ve oluklarını izlerken derime sertçe bastırdı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve ancak anneniz yerel bahçe merkezinin yollarında gezinirken muzlu yorumlar yaptığında alabileceğiniz türden dikenli, acı verici bir nefes çıkardım.

"Bu da ne demek oluyor anne?"

"Bu yedeklendiğiniz anlamına gelir. Hiçbir şeyin dışarı çıkmasına izin vermiyorsun."

Belki de kafası iyiydi. Annem *her* z a m a n kenevir sakızları atardı. İşin tuhafı, bu onun doğuştan gelen dağınıklığına geri dönmesini engelliyordu.

"Durum bu, ha?"

Aramızda genç bir ladin ağacı varken, bana doğru bir parmak salladı. "Bana ukalalık yapma, genç adam. Bana otuz altı yaşında olduğunu ve artık genç bir adam olmadığını söyleyebileceğini de sanma. Ben hayatta olduğum sürece senden hep daha yaşlı olacağım ve bebeklerimden biri mutsuzken asla rahat nefes alamayacağım."

"İnan bana anne. Ben mutluyum. Harikayım." Ona baktım, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordum. Hiçbir açıklama yapmayınca devam ettim: "Buna ne sebep oldu? Defne çalılarını değiştirmeye ne oldu? Şimdiden şekere mi başladın? Eğlence amaçlı kullanım için oldukça erken, sence de öyle değil mi?"

Beş galonluk bir açelya koleksiyonunun üzerine eğilerek, "Aynı anda iki şey yapabiliriz ve *bunu hissedebildiğim* için gündeme getiriyorum, Linden. Bunu kalbimde hissediyorum ve bunun şifalı bitkilerimle hiçbir ilgisi yok. İçinde bir şey tutuyorsun ve bana belirgin bir şekilde tatminsiz bir his veriyorsun.

vibe." Ayağa kalktı, kolunda sıcak pembe bir açelya vardı. Onu koyacak bir yeri yoktu ama bahçesinde bir yere sıkıştırabilirdi. "Neden bana neler olduğunu söylemiyorsun? Yakın arkadaşlarından biri mi? Ya da... birden fazla mı?"

Sanki çenemin iki yanında vidalar dönüyor, her şeyi sıkıyor, kapatıyor ve kopmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum ama bazı sınırları zorlamak yerine bu konuşmanın devam etmesine izin vermemin iki nedeni vardı.

İlk olarak -ve çoğu insanın benim hakkımda şaşırtıcı bulduğu şey- annem en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Hayatımla ilgili en ufak bir fikir karşılığında ona çamaşırlarımı yıkaması ve yemeklerimi pişirmesi için yaslandığım boktan bir şekilde değil, gerçek bir arkadaş olarak - ya da siz ve ebeveynleriniz nihayet yetişkin olduğunuzda ve etkileşimleriniz ebeveynliğin sahne sanatına bağlı olmadığında her neyse.

Açıkçası, bu anın da kanıtladığı gibi, ebeveynlik sahnesi hiçbir zaman tamamen yok olmadı.

Her şeye burnunu sokması bir yana, annemle bazı ilgi alanlarımız aynıydı ve onun olaylara bakış açısı hoşuma gidiyordu. O bahçeyle ilgilenirdi ve benim işim de ağaçlarla ilgilenmekti. Bölgedeki çeşitli koruma faaliyetlerinde gönüllü olarak çalışırdı ve ben de bu çabaları desteklerdim. Çok sayıda küçük, yerel restoran ve pastaneyi savunurdu ve ben de yemek yemeyi severdim. Öğle yemeği saatinde şantaj yapmadığında herkes için işe yaradı.

İkincisi -ve muhtemelen en önemlisi- bugünü ileri sarmak istiyordum. Aklımı kaçırmadan önce eve dönmek ve Jasper'ın karşısına çıkmak istiyordum. Nasıl olup da evlendiğini ve kocasından bir okyanus uzakta yaşadığını tüm ayrıntılarıyla öğrenmem gerekiyordu.

Annem bu konuşmayı istediği kadar sürdüreceğine göre, onu atlatıp buradan daha çabuk çıkmayı bekleyemezdim.

Yakın arkadaşlar konusunda bile .

Annem geçen yaz kız kardeşimin düğününün ertesi sabahı otel odama girip beni terli, yapış yapış bir panseksüel ten yığınının ortasında gördüğünden beri romantik hayatımla ilgili ara sıra sivri açıklamalar yapıyordu. Genel mesaj bir destek mesajıydı, ama aynı zamanda ciddi ilişkilerden kaçınmamdan da bıkmaya başlamıştı. Bir yuva kurmamı istiyordu ve fırsat buldukça bu konuda beni iğnelemekten çekinmiyordu.

Başımı öne eğdim. "Bir şey olduğu yok. Anlatacak bir şey yok."

Gözlerini kıstı ve beni devam etmeye ve yüzüne karşı yalan söylemeye davet eden acımasız bir anne gülümsemesiyle dudaklarını büzdü. "Biriyle mi tanıştın? Bugün bu yüzden mi sıkıntılısın? Yeni biriyle mi?"

Kısa cevap evet, biriyle tanışmıştım ve evet, şu anki sorunlarımın çoğunun kaynağı oydu.

Ama annemin tanışmamı istediği gibi biriyle tanışmamıştım. Elektrikli aletleri ya da mutfak aletlerini gözetimsiz kullanmasına izin verilmemesi gereken acı verici güzellikte bir komşum vardı. Her gün evimde çıplaktı, bu da her gece rüyalarımda çıplak olduğu anlamına geliyordu ama aynı zamanda beni zehirlemeye niyetli bir baş belasıydı.

Bunların hiçbirisi annemin istediği yönde ilerlemiyordu ve benim de istediğim bu değildi. Ciddi bir şey aramadığımı anlayan, rahat, sınır tanımayan insanlardan hoşlanıyordum.

Jasper dinamit gibi ciddiydi. Onunla geçirdiğimiz her an patlayıcıydı ve ikimizden birinin ölme ihtimali çok yüksekti.

Kendimi korumakla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı ondan hâlâ hoşlanıyordum. Hâlâ medeni durumunu ve yan odaya geliş koşullarını anlamak istiyordum ve eğer fırsat verilirse onu altıma almak istiyordum. Onu sistemimden çıkarmak için tek gereken buydu.

Annem boğazını temizledi, kaşlarını kaldırdı. Tekrar alnımı ovuşturdu. "Şu anda yapmamız gereken konuşma gerçekten bu mu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdu. "O defne meyvelerinin yerine yenisini bulmamız gerekiyor ve bugün iki ağaç bekçisine uğramam gerekiyor. Bunu başka bir güne bırakabilir miyiz?"

"Ne kadar beklersen o kadar duygusal bokla dolacaksın," diye mırıldandı.

"Kullanabileceğiniz farklı bir metafor var mı? Gerçekten başka bir şey? Bunun hayranı değilim."

Beni görmezden gelerek, bahçesine göre çok büyük olan beş yaşındaki bir kızılıcak ağacına baktı. "Hiç aklına geldi mi," diye başladı tekrar koridorda gezinerek, "hayatta sana ne zaman bir yol sunulsa, yalnız olanı seçtiğin? Bu, kendi izinizi sürmeniz ve ormanda körü körüne yolunuzu kesmeniz anlamına gelse bile?"

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı toplanıyordu; az uyku ve çok kahvenin yarattığı koyu, ağır bir basınç bulutu. Ağrıya tepki olarak gözlerimi kıstım ama bu sadece ağrıyı şakaklarıma, başımın tabanına

boynum. Yapılacak en akıllıca hareket, bu yeşilliği terk etmek, bir ton su içmek ve Dunkin' Donuts'tan bir bardakta gelmeyen bir yemek yemekti.

Yine de burada kaldım, parmaklarım bükülüyor, başım zonkluyor, boğazım kuruyor ve vücudum Jasper'a neler olduğunu merak ederek geçirdiğim günler yüzünden geriliyordu. İyi olup olmadığını. Biri onu nasıl terk edebilirdi ve bu kadar ani bir şekilde nasıl gidebilirdi? Bana aniden olmuş gibi geldi. Belki de değildi. Belki de... Bilmiyordum. Belki de bir açıklaması vardı, onun için geri geleceğini umuyordu. "Bunda yanlış bir şey mi var? Hiçbir fikrim yoktu. Kimse bundan bahsetmedi."

Annem dönüp leylak ağacının dallarının altına eğildi ve bana baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hurma rengi hırkası gözlerindeki gök gürültülü parıltıyla çarpışıyordu. Gök gürültüsünün gerçek olduğundan, kulaklarımda çınladığından ve sağanak yağmuru başlatmakla tehdit ettiğinden emin olana kadar bana baktı.

"Linden, beni dinle. Tüm bebeklerim arasında yolunu bulman için en çok zamanı sana verdim. En son gelen sendin ve başkalarının yolunu izlemeni beklemeyi bıraktığımda çok iyi iş çıkardın."

Anneme baktım, her konuda Santillian üçüzlerinin gerisinde kaldığımı, ağabeyim ve ablamdan yaklaşık otuz dakika geride doğduğumu ve hayatım boyunca sonuncu sırada kıyaslanmaya mahkûm olduğumu hatırlatan milyonuncu hatırlatmadan etkilenmemiştim.

İşaret parmağıyla göğüs kafesime vurur gibi iki kez vurdu. "Ash gibi acele etmedin ya da Magnolia gibi kaybolmadın ama *yalnızdın* -ve hayatından gerçekten istediğinin bu olduğuna inanmıyorum."

"Bu yüzden mi duygusal boklarla doluyum? Yalnız olduğum için mi? Bana hatırlatmayı sevdiğin gibi, bir sürü *arkadaşım* var."

"Sana bu tür bir arkadaşlık ile" -insanlık tarihinin en etkilenmemiş bakışıyla beni iğneledi- "anamlı duygusal bağlar arasındaki farkı açıklamama gerek yok."

Seksin doğru yapıldığında özellikle anlamlı bir ilişki olduğuna dair bir espri yapmakla çok ilgiliydim ama hala kafamın içinde gök gürültüsünü duyabiliyordum ve beni kesinlikle akşam yemeği olmadan odama gönderecekti. Kendi evimde yaşasam ve kendim için yemek yapsam bile.

"Pekâlâ." Elimden geldiğince kabullenmiş bir şekilde omuzlarımı kaldırdım. "Bazı güzel noktalara değindin. Onlar hakkında düşüneceğim. Özür dilerim."

seni endişelendiriyor."

"Oh, hayır, hayır, hayır." Ellerini kalçalarına indirdiğinde içinden hızlı bir kahkaha koptu. "Hayır, Linden, bir omuz silkme ve 'özür dilerim anne' ile bu işten sıyrılamazsın."

"Aklında ne vardı?"

Beni bir bakışla süzdükten sonra, bel hizasındaki masalara dizilmiş sonbahar yıllıklarına doğru ilerledi. Ön basamakları dolduracak bir düzine kasımpatıya daha ihtiyacı yoktu ama bu mücadeleye girecek kişi ben olmayacaktım.

"Baban ve ben bu yıl kırkinci yıldönümümüzü kutluyoruz," diye seslendi omzunun üzerinden, ben de arkasından takip ederken. "Henüz tüm detayları kesinleştirmedik ama kendimize büyük bir parti düzenliyoruz. Ellinci yılımızı beklemek istemedik. Bu kadarı kıskırtmak için berbat bir yol gibi görünüyor."

"Böyle şeyler söyleme." Sanki bu tartışmaya ölümcül bir el bombası atmamış gibi hızlıca omuz silkip birkaç tutam saçını kulağının üzerine atarken başımı salladım. "Sadece... böyle şeyler söyleme anne."

"Sonsuza kadar buralarda olmayacağız. Başka türlü davranmak için bir neden yok." "Bunu biliyorum. Anlıyorum. Tamam mı? Ama bu zamana kadar bir sürü

Bugünkü konular. Yaşam çemberi konuşmasını başka bir zamana saklamamı istiyorum."

Annem bir dizi homurtu, iç çekiş ve hıçkırıktan sonra tekrar kelimelere döndü ve sonunda şöyle dedi: "Kasım ya da Aralık için bir parti planlıyoruz. Muhtemelen Kasım çünkü tatil toplantılarıyla ve kız kardeşinin doğum tarihiyle rekabet etmek istemiyoruz."

"Kulağa çok hoş geliyor." Bu yorumla samimiyeti hedefliyordum ama aynı zamanda menüyü planlamaya ya da bir grup kiralamaya yardım etmek zorunda kalmamayı da umuyordum.

"Gelmek dışında bir şey yapmana gerek yok," dedi ve bu annemin aklımdan geçenleri az çok okuduğu ilk sefer değildi. "Ama özel birini getirmeni bekliyorum. *Değer verdiğin* birini." Ellerini açtı. "Ya da iki kişi. Anlaşman ne olursa olsun, sevmek istediğin kadar çok insan, Linden. Kalbin kimi seçerse."

Jasper'ın verandasında ağladığı anı, onca lanet şey arasından zihnimi doldurmak için bu anı seçti.

Bu da neydi böyle?

Sadece...*siktirkkk* . Hayır. O

değil.

Jasper bir yana, herhangi bir şekilde kalp seçimi yaşamak

istemiyordum. Kardeşim ya da ablam gibi değildim. Kalbim kimseyi seçmezdi çünkü

kimseyi istemedim. Kalbim yalnızlığı seviyordu, ruh hali uygun olduğunda araya biraz eğlence katıyordu. Kalbim, mevsimler boyunca hareket eden dünyanın öngörülebilir temposunu arzuluyordu. Kalbim bağılıklardan kurtulmak istiyordu.

Ailem benim için yeterliydi. Kardeşlerim ve onların kurduğu aileler vardı. Bu yeterliydi. *Yeterliydi.*

"Anne, ne demek istediğini anlıyorum," dedim elimden geldiğince sabırla. "Ve bunu takdir ediyorum, gerçekten. Ama bak. Neredeyse Ekim'deyiz. Yıldönümü partinizden önce kimseyle tanışıp bu destansı ilişkiyi geliştirmeyeceğim."

"Evet, öylesin."

Hepsi bu kadardı. Sadece "Evet, öylesin" dedi, başını sertçe salladı ve beni daha da dikleştirip omuzlarımı dikleştiren tatlı bir sırıtış attı.

"Ve o hafta tanıştığınız bir arkadaşınızı ya da birini getirip birbirinize deli oluyormuşsunuz gibi davranabileceğinizi düşünmeyin" diye ekledi. "Bunu çözeceğim. Böyle şeyleri bilirim. Ben senin annenim ve sen bana bir kez olsun yalan söylemeyi başaramadın. Bana başarılı bir şekilde yalan söylediğini düşünmene izin verdim ama her zaman biliyorum. Benim partimde böyle bir numara yapmayacaksın."

Oh, Tanrı aşkına.

Annem ve babam çocukken ya da yetişkinken beklentilerini bize dayatan insanlar değillerdi. Her zaman kendi ilgi alanlarımızın ve hedeflerimizin peşinden gitmekte özgürdük. Madalyonun sert tarafı, bir beklenti içine *girdikleri* nadir olaylardı. Bu o kadar nadir bir durumdu ki, beklentileri karşılamak hiçbir zaman söz konusu olmadı.

Ama bunu onun için yapamazdım. Yapamazdım. Daha da ötesi, bunu yapmak istemedim.

Jasper Cleary'nin de hemen kafamdan defolup gitmesi gerekiyordu. "Anne, gerçekten, bu son derece hırslı ve-"

"Eğer bulamazsan," diye araya girdi, "sana birini bulmak benim işim olacak. Bildiğin gibi, bunu kız kardeşin için yapmakta hiç sorun yaşamadım ve senin için de yapmaktan mutluluk duyacağım."

Bu bir seçenek değildi. Olmadı. Kesinlikle olmaz. Annemin kız kardeşimin romantik ilişkilerinin sorumluluğunu üstlenmesini izlemek eğlenceliydi ama bu tür bir sorgulamayı ilk elden tecrübe etmek istememe imkân yoktu.

"Anne, gerçekçi ol. Buna gerek kalmayacak."

Keskin bir baş sallama daha. "Çünkü biriyle tanışmak için çaba sarf edeceksin." "Hayır, kastettiğim bu değil," dedim. "Buna gerek kalmayacak çünkü ben Magnolia değilim ve beni flört servislerine ya da birilerine

ayarlamaana ihtiyaım yok.

sürpriz randevu saldırıları düzenlemek."

"Haklısın. Sen Magnolia değilsin." Annem masadan iki mor sakız aldı, kolları artık bitkilerle doluydu. Uzaklaştı ama mallarını bir arabaya koyarak çabucak geri döndü. "Manolya'nın da kendine göre duygusal sorunları vardı ama tek başına daha iyiymiş gibi davranmakla meşgul değildi. Sen, sevgili oğlum, çok farklı şeylerle dolusun."

"Çok şey istiyorsun," dedim. "Benden yarın biriyle tanışmamı, hemen hemen bir ton yoğun duygu yaşamamı ve bu kişiyi partinize getirmemi istiyorsunuz. Bu çılgınca bir zaman çizelgesi."

Bu noktada Jasper'ı aklımdan çıkaramıyordum. Tek düşünebildiğim dudaklarının baskısı ve aç küçük ellerinin gömleğimi çekiştirmesiydi. Durmuyordu. Yine de görmezden geldim.

"Size çok gibi geliyor çünkü insanların çok riskli, çok fazla iş olduğuna karar verdiniz."

Bu doğru değildi. Hem de hiç.

Bana bakmadan önce başka bir mor anneye uzandı. "Benim için yanıldığını kanıtla ve bunu bana hediye olarak ver."

"Benden seni hayal kırıklığına uğratmamı istiyorsun," dedim.

Arabasını kasaya doğru sürdü. Ben de onu takip ettim. "Senden hiçbir şeyden vazgeçmeni istemediğimi biliyorsun, değil mi? Senden daha fazlasını beklemeni istiyorum. Senden birini önemsemeni ve o kişinin de seni önemsemesine izin vermeni istiyorum. Senden bunu denemeni ve ne olacağını görmeni istiyorum. Birini yatağınıza sadece eğlenceli olduğunda değil, sizin için bir anlamı olduğunda davet etmenizi istiyorum. *Biri* dediğimde beni yanlış anlamayın. Eğer birden fazla kişiyle mutluysanız, ben de mutluyum. Eğer bana Yedi Cüceler'le yuva kurduğunu söylersen, tatlım, Pazar günleri yemek masasında onlara da yer bulmam gerekecek. Ama önemsemeyi ve önemsenmeyi denemeni istiyorum. Çok uzun zamandır bunu yapmana izin vermiyorsun."

"Kendin söyledin. Kendi yolumu izlediğimde iyiyim."

Kaşları çatılırken başını yana eğdi ve dudaklarını büzdü. "İşte bu kadar. Kendi yolunu takip etmiyorsun. Yıllardır takip etmiyorsun. Herkese, Ash ve Magnolia'ya bile nasıl mesafeli durduğunu görmediğimi mi sanıyorsun? Son birkaç yıldır denizdeki tüm balıkların içinde boğulduğunu fark etmediğime inanıyor musun? Ya da o zamandan bu yana birkaç yıldan çok daha fazla zaman geçtiğini-"

"Hayatta olmaz," diye araya girdim. "*Hayır*. Bunu konuşmayacağız. Sen bunları söylerken ve bu saçma taleplerde bulunurken burada durup dinleyeceğim ama *bunu* seninle konuşmayacağım."

Bir süre durakladıktan sonra, "Bunu biriyle konuşmalısın" dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Tartışmak anlamsızdı. Sessiz, sakın varlığını savunmak beni hiçbir yere götürmezdi. Huysuz bir piç olmanın da faydası olmazdı. Yara dokusu katmanlarını ve fosilleşmiş anıları oymak hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Sonunda, "Az önce seni terslediğim için özür dilerim. Ve sen de bana bir tekme atma ihtiyacı hissettiğin için-"

Elini çantasına attı. "Oh, kes şunu. Bu kadar özür yeter."

"Peki." Elimi sakallarımın arasında gezdirdim. "O zaman üzgün değilim."

"Şimdi sadece kavgacı oluyorsun. Her şeyin üstüne bir de bu tavrı takınmana ihtiyacım yok." Kasiyere doğru gülümsedi. "Bende açelya ve üç tane anne var, ayrıca şuradaki kızılıcık ağacını da istiyorum. Büyük olanı. Bu hafta teslim edebilir misiniz?"

"Neden buradayım ki?" Mırıldandım.

"Çünkü seninle vakit geçirmek beni mutlu ediyor."

"Bahçene aşırı bitki ekerek ve özel hayatıma karışarak beni delirttiğin zaman bile mi?"

Başını salladı. "Özellikle o zaman. Ne dediğimi unutma genç adam. Partim için bir eş bul yoksa ben sana bir eş bulurum."

Scituate'deki ağaç bekçiliği sorumluluklarımı yerine getirmek yerine, bahçe merkezinden ayrıldıktan sonra doğruca eve gittim. Sorun yoktu. Ağaçlar bensiz bir iki gün daha idare edebilirdi ama *bugün* Jasper'la konuşmazsam idare edemezdim.

Ayrıca, annemle yaptığım o konuşmayı kafamdan atmam gerekiyordu ve birinin başka bir kıtada iş bulup karısını terk etmesini takıntı haline getirmek harikalar yarattı. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini ya da bir insanın neden içi boşaltılmış bir evlilikte kaldığını anlamıyordum.

Öte yandan, geçen haftayı beynim kot pantolonumun içinde zonklayarak geçirmiştik çünkü Jasper duşumdaydı ve ben hiçbirini deneyimlemek için yanında değildim ve bunun suçluluğu dışında hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu.

Artık her gün bisküvi pişiriyordu. Berbat değillerdi. Her akşam eve geldiğimde ve sanki beni bekleyen unutulmuş bir külot bulacaktım gibi odalarda d o l a ş ı r k e n kullanışlı bir dikkat dağıtıcı görevi görüyorlardı. Bisküviler yardımcı oldu. Komşunuzu omzunuzdan atıp yatağınıza götürmek için karbonhidrat gibisi yoktur.

Evet, bisküviler bu konuda yardımcı oldu. Dış kısmı, onları yıkamak için bir bardak süt gerektirecek kadar kuruydu ve yatakta bana laf atan geveze kadınların düşüncelerini soğutmak için mutfak lavabosunda süt içmek gibisi yoktu.

Çoğunlukla.

Kapısına vurmayacak kadar. Duşta yaptığım şey başka bir hikayeydi.

İşte bu yüzden kocasının neden yurtdışında yaşadığını ve -görünüşe göre- orada da bir nişanlısı olduğunu bilmem gerekiyordu. Bunlar adamdan nefret etmemin nedenlerinden sadece ikisiydi.

Bir insan nasıl olur da karısını bırakıp gider, bu benim için bir muammaydı. Ve o bunu nasıl kabul edebilirdi? Onun için birkaç kutu taşıdığımda tıslayarak ve tükürerek üzerime geldi. Bir kocanın hayatından çıkıp gitmesine nasıl tahammül edebilir ve hala onun bu unvanı kullanmasına nasıl izin verebilirdi?

Belki de göçmenlik statüsü evliliği idi. Ya da sağlık sigortası evliliği. Ya da o adamdan nefret etmeme neden olmayacak bir şey.

Sokağımın kıvrımlı virajını dönerken aklımdaki sorular bunlardı - ve Jasper'ın evinin önünde bir çift itfaiye aracı gördüm, ışıklar yanıp sönüyordu ve itfaiyeciler mülkünün etrafında dolaşıyordu.

"Jasper."

Kalbim tekrar atmaya başladığında ve hırıltılı bir nefes aldığım da, kamyonu itfaiye araçlarının yolundan çekerek çıkmaz sokağın kenarına yönlendirdim.

Orada ne evin ne de bahçenin alevler içinde olmadığını, itfaiyecilerin acele etmeden eve girip çıktıklarını ve tek endişenin araba yolundaki kömürleşmiş bir kutu olduğunu teyit edebildim.

Araçtan indiğimde Jasper'ın kaldırım da oturduğunu gördüm. Bacaklarını önünde kavuşturmuş ve kollarını kalçalarına dayamıştı. Giydiği kırmızı etek ıslak ve kirliydi, lacivert kazağı da daha iyi durumda değildi. Başını dua ediyormuş ya da meditasyon yapıyormuş gibi eğikti ama ikisini de yaptığından şüpheliydim. Öyle bir tipe benzemiyordu.

Yanına çöktüm ve bacaklarımı uzattım. "Nasıl gidiyor, Jas?"

Burnunu çekti. Ona arka cebimden bir bandana uzattım ve "Bunu yapmaya devam edemeyiz" diyerek kabul etti.

"*Bu da ne?* "

"Yine ağladığım için buraya gelip bana mendil uzatıyorsun. Korumam gereken bir itibarım var ve rutin olarak mendile ya da başka bir kurtarıcıya ihtiyaç duymak bunun bir parçası değil. Bir keresinde kırık bir parmakla on iki saat idare ettikten sonra doktora gitmek için ofisten ayrıldığımı ve bir başka sefer de zatürre olduğum halde bir hafta boyunca çalıştığımı bilmeni isterim."

"Bunlar sandığınız gibi onur nişanları değil, ama tabii ki mendil dağıtmayı bırakacağım. Var olmayan bir sorunu çözmenin bir yolu da bu."

"Çok kabasın," dedi hıçkırarak.

Gözlerini silerken bakışlarımı başka yöne

çevirdim. "Özür dilerim." "Sorabilirsin," dedi.

"Ne hakkında? Daha açık olmanızı istiyorum."

Önümüzde duran itfaiye aracına el salladı. "Bu konuda."

"Tamam." Birkaç itfaiyecinin kamyonu doluşmasını izlerken parmaklarımı sakalımda gezdirdim. "Burada neler oluyor?"

Kalbimi sıkıştıran acınası bir omuz silkme hareketi yaptı. "Oh, bilirsin işte.

Sadece mutfakta küçük bir yangın var."

"Lütfen bana güveç kabı olmadığını söyle."

"Hayır." Bir omuz silkme daha ve ağrım başladı. "Tost makinesi fırını."

Tekrar garaj yoluna baktım ve kutu orada terk edilmişti. Tezgah üstü bir fırın için doğru boyuttaydı.

"Öğle yemeği için tost yapıyordum ve-"

"Öğle yemeği için tost yapıyordum da ne demek? Bu öğle yemeği değil."

Gözyaşları içindeki yüzünü bana çevirdi, ifadesi her zamanki gibi sertti.

"Tost tamamen uygun bir öğle yemeğidir."

"Bu... bu sadece ekmek, Jas."

Bana hiçbir şey bilmediğimi söyleyen bir bakış attı. Tüm dünyada tek bir şey bile. "Tostumu çok ciddiye alırım. Yemek için en sevdiğim şeydir ve süslü tostlar-"

"Süslü tost mu? Süslü tost da ne?"

Ellerini arkasındaki çimlerin üzerine koydu ve yüzünü Eylül güneşine dönerek arkasına yaslandı. "Başka bir yere gitme havasında değilim

Bugün tost konusunda seninle aynı fikirdeyim. Çok fazla sevdiğim şey yok ama tost bunlardan biri ve şu anda bunu sana karşı savunmuyorum."

İkinci itfaiye aracı uzaklaştı.

"Gel hadi." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Kalk bakalım."

Kabul etmeden önce bir süre elimi inceledi. "Teşekkür ederim." Kıyafetlerine bir göz gezdirdim. "İçerisi güvenli mi?"

"Evet, çok kötü değildi. Sadece ekmek kızartma makinesinde küçük bir alev topu. Öğle yemeğim dışında her şey kurtarılabilir."

"O zaman git başka bir şey giy. Senin gibi kızların giydiği yoga pantolonları gibi."

"Yoga pantolonu mu? *Benim* gibi kızların giydiği mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen, kız kardeşim, annem, müstakbel baldızım, her yerdeki kadınlar."

"Peki neden özellikle yoga pantolonuna ihtiyacım var?"

"Çünkü bazı ağaçları kontrol etmem gerekiyor ve sen de benimle geliyorsun. Normal ayakkabıların var mı?"

"Normal ayakkabılar," diye tekrarladı nefesinin altında. "Vay canına."

"Bunları giyemezsin" -güzel topuklu ayakkabılarını gösterdim-"ormanda."

Bana uzun ve ölçülü bir bakış attı. "Benim gibi kızların giydiği yoga pantolonlarına ve normal ayakkabılara ihtiyacım var. Çünkü biraz ağaç göreceğiz."

Hâlâ açık duran ön kapısına doğru bir parmak salladım. "Beni tekrarlamayı bırak ve giyin. Yola çıktığımızda öfkeli olabilirsiniz."

Jasper dalgınca ellerini eteğinin altında düzeltti. "Mutfak darmadağın olacak. Bununla ilgilenmeliyim."

"Sonra ortalık karışacak." Sonra elimde olmadan ekledim, "Hadi ama Peach. Seni biraz buradan çıkaralım. Bir molaya ihtiyacın var."

Bir süre durakladıktan sonra Jasper başını salladı ve eve doğru yürüdü. Arkasından gereğinden uzun süre, mantıklı olandan daha uzun süre baktım. Sonra kamyonetimin arkasından ağır iş eldivenleri aldım. O yanmış fırın şimdilik evimin karşı tarafındaki çakıl taşlı yolda soğusa daha iyi olacaktı. Daha fazla hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Bu işi hallettikten sonra annemin bana yedirdiği bir galon yahniyi buzdolabına kaldırdım. İşte o zaman bugünkü bisküvi partisini ve Jasper'ın son notunu gördüm.

Linden,
Geçen hafta kocamın neden gittiğini açıklayabilirdim. Ne değişti?
~J

"BU HARİKA BİR SORU DEĞİL Mİ?" diye mırıldandım.
kendim.

Sonraki beş dakika boyunca kamyonetimde bekledim, dönüşümlü olarak telefonumla uğraştım ve yan tarafa baktım. Ağaçları kontrol etmek için yanımda birini getirdiğim nadirdi ama Jasper nadirdi. Bu karar hakkında söyleyebileceğim tek şey buydu.

Çok geçmeden ön kapıdan dışarı adımını attı ve ben de yaptığım hatanın tokadını kafama yedim. Jasper'ın tenini saran yoga pantolonu, eteklerinin ve elbiselerinin ne kadar çok şeyi gizlediğini vurguluyordu. Kalçalarını sıyıran bol gömlek, kumaşı yumruklayıp elimin etrafında döndürmeyi düşünmeme neden oldu. Arkasında salınan atkuyruğu da aynı etkiyi yaratıyordu.

Bu tuzağı ben yaratmıştım ve şimdi içine düşmüştüm.

"Selam," dedi Jasper kapıyı açarken biraz nefes nefese. Yanıma yerleşti ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey" demeden önce boğazımdan bir hırıltı geldi.

"Ooooookay."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık ama bu rahat bir sessizlikti. Sabahları, uyku ile o gün ilk kez ormana adım atma halleri arasında tercih ettiğim türden bir sessizlikti.

Scituate'deki kamu arazisindeki tüm ağaçlara baktım, bu da Hingham ve Cohasset'te de yaptığım ve bu kasabaların sarp, iskelet anahtar sınırlarını paylaştığı için kullanışlıydı. Bugünkü endişem Koruma Parkı'ndaki eski bir akça ağaçtı. Bu koruma altındaki arazi parçası iki golf sahası ve iki nehir arasında sıkışmış durumdaydı ve güneydoğu sınırını Massachusetts Körfezi oluşturuyordu. Nispeten genç bir ormanlık alana sahip bir kıyı bataklığıydı ve kasaba araziye korumaya hevesliydi. Güneydoğu sahilinde en sevdiğim yerlerden biriydi.

"Sanırım söylemeye gerek yok ama herhangi bir sürpriz olmasını istemiyorum. Ben kimsenin deneyimli bir yürüyüşçü diyebileceği biri değilim." Jasper sanki böyle bir şey onu utandırmış gibi burnunu kıvırdı. "Anlaşılmadıysa diye söylüyorum."

Arabayı boş otoparkta bir yere çektim ve ona gülümsedim. "Evet. Bunu anladım."

"Yani," diye devam etti, "üstesinden gelebilirim. Topuklu ayakkabılarla koşmaya alışkınım ve kırsalda büyük bir yaylada büyüdüm. Temel bilgilere sahibim. Gayet iyi idare ederim-"

"Bir yandan iyi niyetlerinizi sıralarken bir yandan da düz ve kuru araziden başka bir şeye katlanmayı reddettiğinizi açıkça belirtmeniz hoşuma gidiyor."

O çok güvendiği mağrur ve yardıma ihtiyacı olmayan yüzünü takındı. "Seni bir dağın yamacına tırmanmak zorunda kalırsam, yüzüme bir dalla vurulursa ya da çamura düşersem olacıklara hazırlıyorum."

Deniz seviyesindeki araziye işaret ettim. "Burada hiç dağ görüyor musun?"

Cevap vermekle ilgilenmeyen Jasper kamyonundan çıktı ve atkuyruğu arkasından sallanarak ters yöne doğru gitti. Saçlarını düşünerek çok zaman geçirmiştim. Hayal kurmak da bu yeni saplantım için uygun bir terim olabilirdi. Daha önceki tüm düşüncelerim onun omuzlarına dökülen uzun dalgalarını içeriyordu, çoğu zaman yatak odamda *Venus'ün Doğuşu* gibi aşağı dökülüyordu. Uzun boynunu ve oradaki solgun, narin teni ortaya çıkaran saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağladığını hiç hayal etmemiştim.

Fantezilerimi ikiye katladı.

Döndüğünde başparmağımı omzuma atarak ona ıslık çaldım. "Bu taraftan. Bu yön bataklık ve devam edersen soğuk ve ıslak bir yere düşeceksin."

Jasper benimle aynı hizaya geldi ve patikadan aşağı inmeye başladık.

"Nasılsın?" diye sormadan önce otoparkın gözden kaybolmasını bekledim.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi otomatik olarak. "Sadece bir tost makinesiydi." "Tamam, tabii," diye mırıldandım. "Bunu kabul edebilirim ama peki ya mutfağınızda yangın çıktı?"

"Bu sabah yola çıktığımda beklediğim bu değildi, bu doğru."

Dirseğine dokunarak sol tarafı işaret ettim. "Bu taraftan. Burada görmek istediğim bir akça ağaç var."

Patikadan saptık ve ben Jasper'a yaklaştım. Onu çamurdan uzak tutacak

ve serseri dalların yolunu temizleyeceksem, yakalama menziline kalmalıydım.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu. "*Tüm* bu ağaçların kaydını tutuyor musunuz?"

"Evet."

"Her biri gibi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Her biri."

"Ve... bunu başka yerlerde de mi yapıyorsunuz? Diğer şehirlerde ve... Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum."

"Haritalarım var. Diyagramlar." Ona gülümsedim. Yoga pantolonu gerçekten de bir hataydı. Elbiselerindeki bir şey dikkatimi kalçaları ve göğüsleri arasına hapsetmişti ve bacaklarını tamamen atlamıştım. O pantolon böyle bir gözden kaçırmaya izin vermiyordu. Kısa boyluydu ama güçlü ve sağlamdı - ve sağlamlığın ücretsiz bir sohbetle kullanabileceğim bir kelime olmadığını biliyordum ama Jasper'ın en başından beri gözden kaçırdığım önemli bir parçasıydı. Cehennem gibi sağlamdı. Belki tuhaftı ama daha çekici bir şey olduğundan emin değildim. "Sorduğun buysa, hafızama güvenmek zorunda değilim."

Bir avucunu alnına bastırdı. "Bu çok mantıklı bir açıklama ve bunun benim aklıma gelmediğine inanamıyorum."

"Endişelenme. Kardeşim tüm bu IRS formlarını ve UCOA sınıflandırmalarını biliyor ve hiçbir şey yokmuş gibi bu saçmalıkları nasıl bulabildiği beni hala şaşırtıyor." Elimi omuzlarında gezdirdim çünkü burada onunla birlikte olup tamamen ayrı kalamazdım. "Eminim senin de işinden bildiğin ve diğer insanları şaşırtan bir şeyler vardır."

"Birkaç tane var." Bir kahkaha attı. "Her eyaletteki her kongre bölgesini sayabilirim. Nerede olduğunu, ne ile bilindiğini, o koltuğa kimin seçildiğini. Valileri ve senatörleri de. Her eyaletteki tüm ilçeler ve seçmen kayıt tarihleri. Her eyaletin dışişleri bakanı ve ne zaman yeniden seçilecekleri."

"Sanırım seçimlerde çalışıyorsunuz."

"Mmhmm. Onun gibi bir şey."

Elimle ormanı işaret ettim. "Ağaçlar bende. Sende ise metrik tonlarca bilgi var. Herkesin kendine göre bir şeyi, bir numara çantası vardır."

"Neden bu kadar hoşgörülü davranıyorsun?" dedi aniden. "Neden aletleri kullandığım için bana bağırıyorsun ya da neredeyse tüm evi ateşe vermiyorsun? Neden şu anda beni çıldırtmıyorsun?"

Omuzlarımı kaldırdım, bıraktım. "Çünkü bana kocanın seni denizaşırı bir iş için neden terk ettiğini açıklamana ihtiyacım var."

O evdeki eski ve bozuk elektrik tesisatı hakkında -ki aynı anda bir fırın ve bir gece lambasını çalıştıracak kadar sağlam değil- bana bu bilgiyi vermeyecek. Ve sana söylemeliyim ki Jasper, bir daha orada yalnız kalmanı yasaklamayı düşünmeden yangın hakkında bir saniyeden fazla düşünemiyorum. Bu tartışmaya tekrar dönmek istediğinden şüphelendiğim için, bana bildiğin rastgele şeyleri anlatmana izin veriyorum."

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Jasper sessiz kaldı. Ben aldırmadım. Konuşmadaki durgunlukları tuhaf olarak yorumlamıyordum ve günlerimin çoğunu yalnız geçirdiğim için sessizliği rahatsız edici bulmuyordum. Jasper benim yorumlarım üzerine düşünse bile.

Sonra, "Sana söylemiştim. Patronu geçen yıl Kuzey İrlanda Özel Elçisi olarak atandı."

"Evet, bunu söylemiştiniz. Ayrıca işinizi alıp oraya gidemeyeceğinizi de söylediniz. Takip edemeyeceğinizi biliyorsa neden gitti?"

Jasper yürümeyi bıraktı, etrafımızdaki ağaçları taradı ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Sen hiç en iyi iş arkadaşınla evlenmedin mi, çünkü eski kız arkadaşının dairesinden taşındıktan sonra *bir kez takılmıştın*? Ve o bir kerelik ilişki sana kalıcı olarak yapmak isteyeceğin bir şey gibi gelmedi mi? Ve hiç en iyi iş arkadaşınızın evlenmeniz gereken son kişi olduğunu fark etmediniz mi çünkü birlikte yaşamak ve ev işlerini paylaşmak, gece yarısı birbirinize mesaj atıp kongre yardımcılarından şikayet etmek kadar eğlenceli değil mi? Ve hiç bir şeyde çok uzun süre kalmadınız mı çünkü bitirmek kaçınılmaz olsa bile geri dönülemez olacaktı?"

"Bitirmedim," dedim yavaşça. "Ama bir kadınla olan ilişkiyi bitirdim ve hemen bir erkekle olan ilişkiye geçtim, yani o kısmı anladım."

Biraz güldü ve "İnsanları severim. Anatomi ikinci sırada gelir."

"Aynen." Ellerimi ceplerime soktum. Jasper bavulunu boşaltırken burada böyle durmak, kendimi ayrı ve uzak tutmak zordu. Ona ulaşmak, hatta teselli etmek için bile uygun bir zaman değildi. Ben bir şey teklif etmeden önce onun bu özel çantayı boşaltması gerekiyordu. "Ve şimdi nişanlı."

Yüzündeki alaycı gülümseme göğsüme çarptı. "Kesinlikle öyle. İki yıl bile dayanamadık." Koşu ayakkabısının burnunu bir taşın üzerinde sürükledi. "Geçen ay boşanmak istedi. Evrakları geçen hafta gönderdi. Tam da sen gelip benim kutu taşıma tekniğim hakkında bağırmadan önce." Buna güldü. "Biliyordum."

geliyordu ama o zaman buna hazır değildim. Her şeyin üstüne bir de bu eklenince."

Ellerimi yumruk yaptım. O evliliğinin sınırlarını çizirken ona istediğim gibi dokunamıyordum. "Başka neyin üstüne?"

"Buraya kovulduğum için geldim. Bu da mevcut sorunlarımdan bir diğeri."

Gözlerimi kırptım. "Peki ya diğer sorunlar?"

Bakışlarını orman zemininde tutmaya devam etti. "Şerefsiz bir şekilde sonlandırıldım, bu yüzden sorunlarımdan çoğu bunun etrafında dönüyor."

Yanlış bir tepkiydi ama yüksek sesle güldüm. "Bu da ne demek oluyor?"

"Televizyonda kovuldum."

"Ne demek istiyorsun? Reality şov gibi mi?"

Avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı. "Bazı insanlar Amerikan siyasetine reality TV muamelesi yapmayı seviyor ama hayır, olan bu değil. Güney'deki seçmen bastırma çabalarını tartışmak üzere bir kablolu haber programına katıldım. Bunların hiçbirine değinemedim çünkü bölüm başlamadan önce mikrofonum yayına girmiş ve ben bunu bilmiyordum." Ellerini bıraktı ve yürümeye başladı: "O günkü kampanya durağında beni bir çalışanla konuşurken yakaladılar. Ona patronumun bir fotoğraf çekimi sırasında dondurma yediği için şikayet ediyordum."

İki adımda ona yetiştim. "Dondurma?"

"Laktoz intoleransı var ve yine de sorumlu bir insan olup zorunlu kulahtan bir iki yudum alıp kameralara gülümseyemiyor. Lanet şeyin tamamını yemesi ve ardından bir de milkshake içmesi, daha sonra tur otobüsüne binmesi ve geri kalanımız boğulmamaya çalışırken tüm o süt ürünlerini sindirmesi gerekiyor."

İçimde bir kahkaha dönerken durdum ve iki büklüm olurken destek için bir ağaca yaslandım. Ulurken nefesimi zorlukla tutabildim. "Sen -Bunu sen söyledin. Televizyonda."

"Mmhmm. Evet. Sonra vites değiştirdim ve ona patronumun sigara içerken ve sade kahvesini yudumlarken günlük brifinglerini nasıl külotunun içinde almayı sevdiğini anlattım."

"Oh, kahretsin." Yan taraflarımı tuttum. Bu çok fazlaydı.

Mırıldanarak onayladı. "Patronumun ilk ön seçim yarışlarını geçemeyeceği anlaşıldığında, tüm enerjisini yerel kampanya ofisini yönetmek için harcamaya devam edip etmemesi gerektiğini sorduğunda, ona şunu söyledim

zamanını boşa harcamamasını, özellikle de sıfır dolarlık kazançlı bir maaş için. Dondurma külâhı kadar bile şansı olmadığını söyledim ama bunun pek önemi yoktu çünkü başkanlık teklifi öncelikle ilerici sokak itibarını yükseltmeye ve Senato'da güçlü bir oyuncu olarak statüsünü yükseltmeye odaklanmıştı." Ellerini havaya kaldırdı. "Evin sırlarını canlı yayında açıkladım. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan sunucu bana kampanyanın bir tweet attığını ve artık kadroda olmadığını söyledi." Ben kahkahalarımı tutmakta zorlanıp başarısız olurken bana baktı ve sırıttı. "Bunların hiçbirisi hakkında bir fikrin olmaması şaşırtıcı. Ben bir meme'yim, bir espriyim, bir ibret hikayesiyim."

"Ben televizyon izlemem." Biraz ayıldım. "Ve sosyal medya benim için çok gürültülü, bu yüzden tüm bunları kaçırıyorum." Elimi bileğine dolayarak onu durdurdum. "Ama kaçırmamış olsaydım bile umurumda olmazdı."

"Görüyorum ki beni tartaklamana geri döndük."

"Birkaç adım geri çekilip ne yaptığınızı açıklayabilir misiniz? Televizyona çıkmışsın ve iç çamaşırlarıyla sigara içen birini bilgilendiriyorsun ve havalandırma seansında bir başkan adayını devirmeye yetecek kadar pislik mi var? Sen de kimsin, Jasper-Anne Cleary?"

"Ben Georgia Senatörü Tyson Timbrooks'un özel danışmanıyım" diyerek küstahça omuz silkti.

"Peki... özel danışman ne iş yapar?"

"Kampanya dönemlerinde stratejik gündemi yönlendiriyorum. Boş yıllarda ise sorunları çözüyorum. Kısacası, gerçekten berbat bir satranç oyunu oynuyorum."

"Evet." Bir süre onu inceledim. Bunların hiçbirini tahmin edemezdim ama uyuyordu. Jasper'ın durdurulamaz bir yanı yoktu ve bahse girerim o sorunları çözmüştü ama ses tonundaki acılığı da gözden kaçırmak mümkün değildi. Sertliği. "Evet, kulağa doğru geliyor."

"Bir zamanlar öyleydi. Şu anda Washington'da kimse bana bir metre bile yaklaşmak istemiyor. Kampanya beni her yerde kara listeye aldı. Telefonlarıma sadece muhabirler, TV sunucuları ve bedava muhalefet araştırması için beni pompalamak isteyen kampanyalar cevap veriyor."

Şimdi her şey anlam kazandı. "Bu yüzden buradasın. Neden Midge'in kulübesinde kalıyorsun."

Parmaklarını bir eğrelti otunun üzerinde gezdirmek için uzandı, yine gözlerimi kaçırdı. "Gidecek tek yer kaldı."

"Sonra ne olacak?"

Gölgeliğe baktı ve gözlerini kısarak içeri süzülen güneş ışığını izledi. "Yarın sabah boşanma şartlarını gözden geçirmek ve Preston'ın yeni kız arkadaşıyla evlenebilmesi için evrakları imzalamak üzere bir avukatla buluşacağım. Ondan sonra evi onarmaya devam edeceğim ve sonunda bu sürgünden kurtulacağımı umacağım. Beltway çetesinin beni kalıcı olarak yasakladığını göremiyorum. Bu sadece Nixon'ın başına geldi. Diğer herkes kendini toparlar."

Hay sikeyim. Ona sarılıp içini boşaltmak istedim. Ne kadar berbat bir zaman geçiriyordu ve ben onun yemek pişirmesini eleştirip duruyordum. Objektif olarak berbattı ama bir yerde mola vermesi gerekiyordu. Bu kadar kişisel çöplükten acı çeken biri için numara yapabilirdim.

"Geri dönmek *istiyor* musun?"

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Tabii ki biliyorum."

"Sen öyle diyorsan." Yürürken önümüzdeki ağaçları işaret ettim. "Bu işi ilk etapta nasıl aldın?"

"Timbrooks için çalışmaya lisede başladım. Son sınıfta aldığım ABD hükümeti dersi herkesin bir kampanyada gönüllü olmasını gerektiriyordu ve ailem düz dünyacı, dinozorlar efsanedir diyen muhafazakar bir aile olduğu için ben de tüm yarışlarda en ilerici adayı seçtim."

"Güzel." Kıkırdadım. "Kin, değeri bilinmemiş bir motivasyondur."

"O yıl ilk ABD Senatosu adaylığı için çalıştım ve mezun olduktan sonra yerel kampanya ofisini yönettim."

"Tabii ki yaptın. Tabii ki stajyerlikten müdürlüğe geçtin. Ne kadardı? Bir ayda mı? İki ay mı?"

"Sekiz ay," diye cevap verdi ve bana öğleden sonraki ilk gerçek kahkahasını attı. "Ama bunun tek nedeni, adının pek duyulmamış bir aday olması ve partiden destek alamamasıydı."

"Ama o kazandı."

"O yaptı." Bu iki kelimedeki memnuniyeti duyabiliyordum. Bu gururu onun üzerinden yalayıp geçebilirdim. "Üniversite boyunca senatör için çalıştım. Çoğunlukla oy toplama girişimleri, seçmen kayıt kampanyaları, küçük, topluluk temelli bağış kampanyaları ve telefon bankası merkezleri organize ettim. Bunun gibi temel şeyler."

"Üniversitedeyken halk tabanlı bir senato kampanyası yürüttünüz. Bu büyük bir olay. Ben bir yaz barmenlik yaptım. Üniversitede yaptığım şey buydu."

"Ailemi kızdırıyordu, bu yüzden evet, yapmaya devam ettim." "En az bunun kadar iyi bir neden," diye mırıldandım.

"Georgia Üniversitesi'ndeki son yılımı bitirirken, senatör en iyi çalışanlarından bir kısmını başka fırsatlar için kaybetti. Seçilmiş bir yetkili yeni bir personel sınıfıyla geldiğinde böyle olur. Üç ya da dört yıl sonra büyük bir kısmını kaybederler çünkü çok az insan bu tempoyu bir koşudan daha uzun süre kaldırabilir." Gömleğinin kollarını parmaklarının üzerinden aşağı doğru çekti, ellerini kumaşın etrafında birleştirdi. Çok sevimliydi. "Eyalet direktör yardımcısı olarak işe alındım, yani Timbrooks'un Georgia'daki ofisinde çarkların dönmesini sağlıyordum. Görünüşleri planlıyor ve yerleri, bağış toplama etkinliklerini ve telefon bankalarını koordine ediyordum."

"Üniversitede yaptığın şeylerin aynısı," dedim.

"Evet ama yeni başlayan bir mazlum için çalışırken bundan şikayet etmezsiniz. İş bitirmek için ne gerekiyorsa yaparsınız."

"Ne zaman sorunları çözen kişi oldunuz?"

"Sorunları çözmeye başladığımda," diye yanıtladı o saçmalamayan, *seni kelimelerimle öldürebilirim* tonuyla. "D.C.'deki personel şefi bir etkinliğin idaresini eline yüzüne bulaştırdığında ve ben bu karışıklığı halka yansımadan önce temizledim. O yıl D.C.'ye taşındım ve personel şefi yardımcısı olarak görevi devraldım. O zamandan beri Timbrooks -ve onun beni ödünç verdiği herkes- için tamirat ve temizlik yapıyorum. Unvanlar değişti ama hepsi aynı. Sorunları ortadan kaldırmak. Kimse farkına varmadan ortadan kalkmaları daha da iyi. Sorunlardan kaçınmanın yollarını icat edin ya da onları başkasına devredin. Ne gerekiyorsa yapın."

Buraya görmek için geldiğim akçaağacın önünde durdum. Stresli ağacı incelemek, yanımdaki stresli kadından ve sözlerinin soğuk boşluğundan iyi bir sapmaydı. Yine o sahte gülümseme vardı. Bunu yaptığının farkında mıydı acaba?

Sadece Jasper'a ve ondan yayılan hoşnutsuzluğa odaklanabildiğim için belki de ağaç hiç de dikkat dağıtıcı değildi. "Peki ne zamandır işinden nefret ediyorsun?"

JASPER

"İŞİMDEN NEFRET ETMİYORUM!"

"Emin misin? Çünkü bunca zamandır konuşurken, sanki darağacında bir gün geçirmişiz gibi konuşuyordun."

Bu yanılttı. Basitçe doğru değildi.

"Her zaman Timbrooks'u işe alacağımı düşünmüştüm -bu bir kabine görevi ya da belki bir başkan yardımcısı seçimi olabilir- ve sonra başka bir şey için soyunacaktım. Daha yüksek profilli bir şey, bilirsiniz, trenin ilerlemesini sağlamak için koli bandı ve balonlu sakız gibi hissettirmeyen bir şey."

"Ama öyle bir şey olmadı. İş bir türlü gelmedi," dedi Linden.

Başımı salladım. "Bu seçimden sonra olacağını tahmin etmiştim." Sonra, "İşimden nefret etmiyorum," diye tekrarladım.

Linden arka cebinden küçük, deri kaplı bir not defteri çıkarırken "Hı-hı," diye mırıldandı.

Ben ona bakarken o sayfaları çevirdi, "Hı-hı "dan fazlasını bekliyordu.

Gelmeyince, davamı sundum. "Timbrooks kampanyasıyla güzel bir düzenim vardı. Her konuda son sözü ben söylüyordum. Senatör önceliklerinin ve projelerinin çoğunu bana devretti. Kaç kişi oturmakta olan bir senatörün kulağına sahip olduğunu söyleyebilir?"

"Çok değil," diye düşündü, hâlâ o defterle meşguldü.

"Aynen öyle. Kongre Binası'nda kapalı kapılar ardında gerçekte neler döndüğünü kaç kişi biliyor?"

"Sadece seçilmiş birkaç kişi."

"Bir şeyleri gerçekleştirmek için aradıkları kişi bendim."

"Eminim sen de bu işte çok iyiydin." Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdı ve gözlerini ağaca dikti. "Bir şeyde iyi olmak onu senin *için* iyi yapmaz."

"Peki sen benim için neyin iyi olduğu hakkında ne biliyorsun?" Patladım.

"Sadece senin bana söylediklerin, Jas." Sonra bana baktı, soğuk bakışları her bir öfkeli santimimde geziniyordu. "Yanıldığım ve bu gururunu televizyonda kovulmaktan daha çok incittiği için mi üzgünsün - bu arada o konuya hiç girmeyeyim - yoksa haklı olma ihtimalim olduğu için mi üzgünsün?"

Ayakkabılarıma baktım. Artık kendim hakkında konuşmak istemiyordum. Tüm bu karmaşa iç karartıcıydı. Kovulmuş, boşanmış, yerinden edilmiş ve bir tost makinesi fırını kullanamıyordum. Bunları kendi başıma halledebilirdim ama kartopu gibi büyümesi bende bir köşeye çekilme isteği uyandırdı. Duvardan aşağı kayarak alnımı dizlerime bastırabileceğim ve bir anlığına kaybolabileceğim küçük, dar bir yer. Çok ama çok sessiz olabileceğim ve ailemin, işimin, bu dünyanın tüm gürültüsü olmadan bir dakikalığına kendi düşüncelerimi duyabileceğim bir yer. Bazen bu düşünceleri çok uzaklardan duyabiliyormuşum gibi geliyordu ama asla bir anlam ifade etmiyorlardı. Anlamalı olamazlardı, bana sadece kalbimde pingler olarak geldiklerinde, karnımda "*Böyle olmaması gerekiyordu*" diyen bükülmeler olduğunda *değil*.

Onları her zaman antiasitlere boğar ve günüme devam ederdim.

Ama şimdi, Linden beni izlerken ve etrafımızda sadece ormanın sesi varken, hiçbirini bastıramıyordum.

"Şunu söylememe izin ver." Bir adım daha yaklaştı, kolunu omzuma doladı. "İşini seven insanlar kendilerini böyle geri dönüşü olmayan acımasız yollarla sabote etmezler."

"Ama mikrofonun olmaması gerekiyordu-"

"Bunu asmak istediğin çivi gerçekten bu mu?" Bir elini sırtımda gezdirdi ve beni gevşek bir sarılma için kendine çekti. "Buna cevap vermek zorunda değilsin ama sana yaptıkları şey saçmalıktı. İnsanların gitmesine izin vermenin doğru bir yolu vardır, özellikle de başından beri yanında olan insanların ve o yol bu değildi. Bunu yaşadığın için üzgünüm."

Yüzümü pazusuna çevirdim ve bir an için gözlerimi kapattım çünkü yine ağlamıyordum. En mükemmel, eşit tost yapan fırın için ağlamak başka bir şeydi, ama tweet ile sonlandırma için ağlamak başka bir şeydi.

İşte o zaman, Linden etrafımdayken ve o gecikmiş özür omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun azaltmışken, onun haklı olduğunu anladım.

Vay anasını. İşimden
nefret ediyordum.

İşimden *nefret*
ediyordum.

İşimden nefret ediyordum.

Linden sırtımı okşarken bu ani, boğucu gerçeği kafamda tekrar tekrar döndürdüm. Tüm kızgınlıklarım ve hayal kırıklıklarım, hiçbir zaman özel kalem müdürlüğüne terfi edememekten ve özel danışman olarak hep kenarda köşede kalmaktan kaynaklanan hayal kırıklıklarım... Hepsini yutmuştum, yudum yudum, yıllarca ve şimdi artık yutamıyordum. Bir parça daha.

Ama bu şimdiye kadar sahip olduğum tek işti ve kimliğimin ana kaynağıydı. "Başka bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bu doğru değil," dedi dudaklarını saçlarıma bastırarak. "Hiç de doğru değil."

"Bir kampanya üzerinde çalışmazsam ne yapacağımı
bilmiyorum." "O sana gelecektir."

"Yönetecek bir aday olmadan kim olduğumu bilmiyorum,"
dedim. "Bir yolunu bulacaksın."

Linden'in muhteşem sıcaklığından uzaklaşmak için başımı arkaya doğru eğdim. "Bu iyimserlik nereden geliyor? Neden bana hayatımın neredeyse yarısını nefret ettiğim bir iş için harcadığımı ve yaralarını, su ısıtıcılarını, yapışkan kapıları ve diğer her şeyi açıkladığın gibi bunu da açıklaman için sana, iri yarı komşu adama ihtiyacım olduğunu söylemiyorsun?"

"Çünkü yıllar boşa geçmez. Sen hayattaydın. O yılları yaşadın.

Bu süre içinde bir işten daha fazlasını
deneyimlediniz." "Ama-"

"Hayır," diye araya girdi ve kıcımlı sıklıkla. Artık bunu yapıyorduk. Kıç sıkma. "Haydi. Buraya gel. Şu yaşlı meşe ağacına bak."

"Şu diğer ağaca yaslanmış olan mı? Devrilmeyecek mi?"

Bu konuda bir şeyler yapmanız gerekmez mi?"

"Bu ağaç aşağı yukarı üç yüz yıldır burada. Bu ormanlık alandaki diğer ağaçların çoğundan önce de buradaydı. Yerleşimciler kafayı bulmuş gibi ağaçları kestiler. Güney Sahili ve Cape'in çoğunun ormanı yok edildi ama konumuz bu değil."

"Burada *Yüzüklerin Efendisi* bilgeliği mi görüyorum? Bu konuşma bununla mı ilgili?"

"Sessiz ol ve sana bir şey öğretmeme izin ver." Bir kış sıkıştırmaları daha, çünkü şu anda bunu çok fazla yapıyorduk ve önemli miktarda yapıyorduk. "Bu ağaç ilk kolonilerle birlikte büyüdü. Savaşlara tanıklık etti. Bu ormandaki ve ötesindeki diğer meşe nesillerine hayat verdi." Etrafımızdaki çeşitli büyüme aşamalarındaki ağaçları işaret etti. "Ve son birkaç yıldır ölüyor."

"Aman *Tanrım*, kariyerimi bu ağaçla mı kıyaslıyorsun?"

"Hayır ama seni kızgın görmek çok eğlenceli. Gerçek bir kızgınlık, öyle sahte, zoraki kaşlar ve acı dolu gülümsemeler değil." Söz konusu ağacı işaret etti; başka bir ağacın dalları ona yaslanacak sağlam bir yer sağladığı için ayakta duruyor gibiydi. "Bu meşe yıllarca kızılgerdanlara ve bülbüllere üst gövdesindeki oyukta yuva sağladı. Liken, yosun ve sadece çürüyen ağaçlarda yaşayan iki mantar türüne ev sahipliği yaptı. Bu ağacın yıllarını boşa harcadığını söyleyebilir misiniz?"

"Tabii ki hayır ama kariyerimdeki bir sonraki adım orman zeminine çökmek ve malç haline gelmek olamaz. Üst yönetimden birilerine ihtiyacım var."

"Bir yolunu bulacaksın, Jas. Yön değiştirmenin bir cezası yok. İstedğin zaman baştan başlamakta özgürsün."

"Yeniden başlamanın ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin var mı? Hayatımın yarısını buna harcadım. Öylece yapamam. Bilmiyorum, insanlar nasıl kariyer buluyor? On yedi yaşımdan beri bu işi yapıyorum. Ben buyum. Benim planım bu."

"İnsanlar bunu nasıl yapar biliyor musunuz? Planın içine etmeye karar verirler. Ciddiyim. *Planın canı cehenneme*. Ormanda yürürler. Herkesin başarı tanımını reddederler. Beklentileri terk edin. Kalp atışlarınızı dinleyin. Kimsenin bokunu alma." Elini boynuma götürdü ve enseme kavrayacak şekilde kaydırıldı. "Ve çalabildiğin her öpücüğü çal."

Eğildi, dudaklarımı yakaladı ve diğer elini kalçama attı. Ellerimi gömleğinde düğümleyip kendimi sabitlemek için çaresizce çabalarken omurgam bir ağacın kabuğuyla birleşti. Kalçasını bacaklarımın arasına itti ve fermuarının arkasındaki sert çıkıntıyı inkâr etmek mümkün değildi. Bunu kaçırmanın imkânı yoktu.

İçime bastırırken dudaklarıma karşı inledi. "*Jasper*. "

Bu taytların özelliği hiçbir şeyi saklamamasıydı. Kesinlikle hiçbir şey. Kendini bana *doğru* sıkıştırdığında, ereksiyon *tam* karşımdaydı.

Orada. Ve bir ormanın ortasında, günün ortasında, hayatımın tamamen çöküşünün ortasındaydık.

Durmak istemediğim için ona doğru eğildim.

Dudaklarını çenemde, boynumda gezdirirken "Bir şey söyle," diye emretti.

Şu sakalı. Aman Tanrım. Aynı anda nasıl hem yumuşak hem de sert olabileceğini bilmiyordum. Bu yüzden "Sakal yağı kullanıyor musun?" diye sordum.

Omzumda sessiz bir kıkırdama çıkardı. "Tanrım, Jasper."

Kollarımı boynuna doladığımda, "Sadece merak ediyorum," dedim.

"Sakal yağını merak ediyorsun," diye mırıldandı. "Herhangi bir şey düşünebiliyorsan bunu yanlış yapıyor olmalıyım."

Linden bacağımı beline doladı ve elini dizimden kıcıma doğru götürdü. Bana dokunma şekli gerçekten çok saygısızcaydı. Sanki herkesin bizi görebileceği açık bir yerde olmasaydık bana nasıl dokunacağını açıkça belirtiyordu. Sanki benimle son derece saygısız olmak istiyordu ve bunu bilmeme aldırıyordu.

"Var, değil mi? Bütün bir sakal yağı sistemin var," dedim.

Kaşları çatılmış bir halde bedenlerimize baktı. Çenesini, kot pantolonundaki çıkıntının zar zor örttüğüm merkezime değdiği yere doğru eğdi. "Eğer senin şu kocanla karşılaşırsam, onunla birkaç kelime konuşacağım."

"Eski sevgilim hakkında konuşmasan olmaz mı?"-Boğazımı temizledim

-"Bilirsin, bunu yapmak?"

"Fark ettiğinden emin değildim. Sakal yağıyla ilgili endişelerin falan." Elini sırtımın alt kısmına, sonra gömleğimin altına ve taytımın kemerinin altına sürttü. Daha derine inmedi. "Eski sevgilin hakkında hiç konuşmayalım, tamam mı?"

Başımı onaylarcasına salladım. "Bu-"

Linden bitirmeme izin vermedi. Dudaklarımı çaldı ve kalçalarını bana doğru salladı ve hepsi bu kadar. Bu tartışmanın sonu ve şimdiye kadar yaşadığım en agresif öpüşmenin başlangıcıydı. Buna öpücük demek müstehcen bir hafifletmeydi. Tamamen giyinikken seks yapmaya daha yakındı ve bunun mantıklı olmadığını biliyordum, en azından hiç mantıklı değildi, ama öyle oldu. Ağızla yapılan bir seksti ama aynı zamanda eller, vücutlar ve korkunç büyük ereksiyonlar da vardı. Her şey vardı ve en son ne zaman her şeyi hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Hiç olmadığımıdan emin değildim.

Hiç kimse beni tutmadı çünkü beni ellerine almak için çok açgözlüydüler. Dilimi ısırmadılar ve yumruklarını saçlarımda sıkmadılar. Kimse vücuduma aç kalmış gibi, sadece bana dokunmakla rahatlamış gibi içime girmedi. Hiçbir zaman o kadar yoğun, o kadar kaçınılmaz bir ihtiyaçla üzerime gelmediler ki, her şey bir rüyadan uyanmadan hemen önceki o an gibi sessiz, bulanık ve ezici bir şekilde gerçek hissettirdi.

"Bu iyi mi?" diye sordu, ağzı boynumdaydı. Bu, sakalının da boynumda olduğu anlamına geliyordu ve bu çifte görev beni sıcak, baş döndürücü ve harika hissettirdi.

"Mmhmm," diye başardım.

Bana karşı direndi, omzuma doğru hırladı. "Bana kelimeleri ver, Jas."

Onun hırıltılarından hoşlandığımı fark etmek beni şaşırttı. Biri bana Linden'in hırladığını söyleseydi, ona bakıp "Evet, bu izler" derdim ve bunun son derece endişe verici bir davranış olduğunu düşünürdüm. Yetişkin bir insan neden *hırlar* ki? Cidden, neden? Bırakın seksi olmayı, hırlamanın uygun olduğu hiçbir koşul yoktu. Ama bu... bu hayatımda olmasını istediğim bir şeydi. Bu yırtıcı bir mırıltıydı, arzu içinde bükülen ve hırlamaya dönüşen bir inleme, gelecek olanın ilkel bir uyarısıydı.

O hırıltılar beni gülümsetti. İçimi kadınsı bir zafer duygusuyla dolduruyorlardı ve daha önce kadınsı diyebileceğim bir zafer yaşadığımdan emin değildim. Bana tepki veriyordu, beni tehdit etmiyordu. Ve bu hoşuma gitmişti.

Tırnaklarımı sırtının ve omuzlarının gergin kaslarında gezdirdim. Ellerimle teni arasında birkaç katman varken bu kadar belirginliği hissetmemem gerekirdi ama hissettim. Hepsini hissettim. Başımı geriye attım, kabukla temas ettiğimde sadece biraz şaşırdım.

"Jasper," diye homurdandı. "Konuş benimle. Söyle. Bana kelimeleri söyle, bebeğim." "Hangi kelimeleri?"

O ağaç gövdesi gibi sikini ihtiyacım olan yerden çekmeden önce tekrar hırladı. "Hazır değilsin."

"Ben-ben *neyim*?"

"Hazır değilsin," dedi, bacağım hâlâ beline dolanmıştı ve ereksiyonu hâlâ kot pantolonunun içindeydi. "İtmemeliydim."

"İtilmek isteyip istemediğime karar verecek olanın ben olduğuma inanıyorum."

Başını yana doğru eğdi. "Nasıl itilmek istersin?" "Ben, şey, yani, ben, um"-aramızda işaret ettim-"bu iyiydi." Kararlı bir şekilde başını salladı ve "Hazır değilsin" dedi.

"Hazırlanacağım," diye tersledim. "Ben-"

"Yapma," diye araya girdi. "Zorlama, tamam mı? Söyleyebildiğin zaman, sakal yağı gibi saçmalıklarla kendini oyalamayı bıraktığın zaman-"

"Aslında ben de bunu merak ediyorum."

Bana, ebeveynlerin çikolata sosuna bulanmış ama nereden geldiğini bilmediklerine yemin eden çocuklarına baktıkları gibi baktı. Tamamen kaba ve adaletsiz nedenlerden dolayı, bunu yaparken muhteşem görünüyordu. Sert ve hayal kırıklığına uğramış bakışları kadar hırıltıları ve sekse varan öpüşmeleri de beni tahrik ediyordu.

"Dediğim gibi, ne zaman söyleyebilirsen, o zaman hazır olacaksın. Seni hiçbir şeye zorlayan adam olmayacağım." Yakınlarda bir yerde bir kuş ciyaklayınca başını kaldırıp baktı. "Bugün değil."

"Başka bir gün mü?"

Eğilip beni tekrar öpmeden önce başparmağını yanağımda, doğum lekemde ve dudaklarımda gezdirdi. Bu önceki gibi değildi ama daha iyi olması da mümkündü. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri düşündürmedi, daha ziyade planın içine etmeyi düşündürdü. Beklentilerden vazgeçmek. Başkalarının başarı tanımını reddetmek. Belki bunu yapabilirdim. Belki yeniden başlayabilirdim.

Ormanın ortasında bir adama tırmanabilir ve bunu hiç umursamayabilirim. Belki bunu da yapabilirim. *Belki.*

"Başka bir gün," diye fısıldadı Linden yanağıma doğru. "Tabii bu arada kendimi yan odaya davet edip seni yatağından çalmazsam."

"Bu konuda ciddi olup olmadığımı anlayamıyorum." "Çoğu geceyi bunu düşünerek geçiriyorum." "Beni kaçırmayı mı?"

"Ben buna kaçırma demezdim, daha çok önleyici geri alma derdim," diye yanıtladı. "Başından beri söyledim, orada kalmamalısın."

"Bunun benden hoşlanmadığın için olduğunu sanıyordum." "O evde tek başına olmandan hoşlanmadım."

Hâlâ o kadınsı zaferin bir kısmını hissediyordum, "Ama yalnız olmasaydım? Kocam orada olsaydı?"

"Sana zaten söyledim," diye uyardı. "O adam hakkında konuşmuyoruz. Anladın mı?"

"Sanırım öyle."

Beni tekrar ayağa kaldırdı, ellerini belime koyarak beni sabit tuttu. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, parmak uçlarımı dudaklarıma dokundurdum. "Evet. Ben iyiyim."

Neden böyle bir pisliğim? Bu adamın omzunda ağlayıp sonra da bacağına kuru sıkı yapışacak kadar muhtaç bir pislik miyim?

Gözlerine bakamadığım için gömleğine baktım. Mutfağı ateşe vermekle bacaklarımı onun beline dolamak arasında bir yerde, içimdeki tüm pisliği ortaya dökmüştüm. Kendime inanamıyordum. Bunu hiç yapmamıştım. Preston'dan ya da evliliğimizin başından beri neden mahkûm olduğundan hiç bahsetmemiştim. Timbrooks'tan ayrılma planımı hiç paylaşmadım. Kendimi hiç bu şekilde ifşa etmemiştim ve şimdi bunu geri alamazdım.

Bunu temizleyemedim.

Linden bana her baktığında, anlamsız evliliği ve bitmiş kariyeri gördüğünden emindim. Gitmek isteyen ama her ikisine de akıllıca ve hatta akli başında olandan daha uzun süre bağlı kalan kişiyi görüyordu. Bu onun gözünden nasıl görünüyordu? Ve neden bu kadar iyi davranmak zorundaydı? Neden levyeler hakkında bağırmaya ve turtalarımı hakaret etmeye geri dönemedi? Neden beni bu kadar çok görmek ve sonra da ışıklarımı söndürmek zorundaydı?

Kolunu belime dolayarak beni başka bir ağaca doğru yönlendirdi. "İşte bu yüzden buraya geldik."

Ağacın yüksekliğini tam olarak görebilmek için yüzümü kaldırdım. Linden doğa ve benzeri şeylerden bahsediyor, defterine işaretler koyuyor ve ağacı farklı açılardan incelemek için etrafında dönüyordu ama onu duymadım. Gökyüzüne bakmaya devam ettim. Muhteşem, bulutsuz bir gündü ve bu durum dikkatimi Linden'in gövdenin dibini incelemek için çömeldiğinde kalın kalçalarından uzak tuttu.

Bu konuda ne yapacaktım? Linden ve benim aramda bundan sonra ne olacağını düşünmek bile tehlikeliydi.

Hayır, gerçekten tehlikeliydi. Yangın, eve gelip gelmediğini kontrol etmek için mutfaktan uzaklaştığımda başlamıştı. O noktada, döneceğini söylediği saatten çok daha erken bir saatti ama onu görmek istiyordum ve onu aramayı bırakamadım. Ve sonra tost makinem alev topuna döndü çünkü pencerede hayal kuruyordum.

Aynı anda hem Linden'i idare edip hem de güvenli, ateş topundan uzak bir hayat yaşayamazmışım gibi görünüyordu. Ya biri ya diğeri.

Ve yanıma gelip kolunu belime doladığında ve beni kendisine yasladığında, ateş tüm bu fıçı göğüslü iyiliğin iyi bir sonucu gibi görünüyordu.

"Geri dönelim. Güneşi kaybetmeden önce yaklaşık yarım saatimiz var."

Alnımı göğsüne yasladım ve omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Ne değişti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Notum. Dünkü, ne değişti?"

Yanıtını beklerken yüzümü ona dönük tuttum. O da uzunca bir süre cevap vermedi; notlarının, öpücüklerinin belki de hiçbir anlamı olmadığını düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre. Belki de bu onun için biraz eğlenceydi, bir oyundu ve-

"Hatalı olduğumu fark ettim. Geçen hafta. Nasıl olduğunu ve evliysen neden seni öpmeme izin verdiğini açıklamana fırsat vermedim."

Başımı salladım ama bu yüzümü onun sert göğüs kaslarının arasına sürtmemi sağladı. "Senin bu yeni, uysal yanını sevmiyorum. Kafa karıştırıcı."

"Seni hemen omzuma atıp kamyonu kadar taşımamın bir faydası olur mu?"

Karnım döndü. Kimsenin omzunun üzerinden atacağı türden bir kadın değildim. Kimse benimle böyle bir konuda şaka bile yapmazdı. "Yapmazsın."

"Yapardım. Fırsatım varken ben de o kıcı tokatlardım." Elini omurgamdan aşağı doğru çekerek bir kez daha kıcıma yerleştirdi. "Duşumdaydın. Bütün hafta boyunca. Kaç kere arkamı döndüm biliyor musun? Kaç kez neredeyse eve gidiyordum? Oraya girip sadece seyretmeyi ne kadar istediğimi?"

Kalçamı dürtmekte olan sert şaft, sayının sıfırdan büyük olduğunu gösteriyordu. Ve bu dünyadaki en kötü şey değildi. "Neden yapmadın?" diye sordum.

"Çünkü kuralları belirlemiştik ve senin onları çiğnememi isteyeceğini bilene kadar onları çiğnemeyecektim. Sen onları çiğnememe hazır olana kadar."

Çok kesin.

"Kurallara asla çok dikkat etmem. Onların etrafından dolaşmanın yollarını ararım."

Ellerini yanlarımda gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. "Bu onlara daha fazla saygı duymam için sağlam bir argüman."

"Haklı olabilirsin."

Çok uzun zamandır arzulanmamıştım -cinsel olarak taciz edici olmayan bir şekilde. Böyle arzulanabileceğime inanmayı bırakmıştım.

Ama bu, kendini keşfetme treninde çok uzak bir duraktı.

Bunu istiyordum, Linden'in ilgisini ve dikkatini istiyordum. Ve ağaçlara yaslanıp aptalca öpülmek, şakacı bir şekilde kaçırılmak, omzuna atılmak, kıcıma şaplak yemek istiyordum. Yine de dünyam dönmeyi bırakana kadar bu isteklerin hiçbirini yaşayamazdım. Daha yeni

-Bu öğleden sonra hayatıma berrak gözlerimi çevirdim ve tekrar bulanıklaşmasına izin vermeden önce ne gördüğümü anlamam gerekiyordu.

"Işığı kaybediyoruz," dedi Linden. "Ve Tanrı korusun, ayakkabıların çamurlanmasın. Gitsek iyi olacak."

Kendimizi kucaklaşmamızdan kurtardık ve ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde ana patikaya doğru yan yana yürüdük. Linden kuşları işaret etti ve genç ya da yaşlı, sağlıklı ya da azalan, yerli ya da yerli olmayan ağaçlar hakkında yorum yaptı. Benim sadece yarı yarıya dinliyor olmama aldırıyor gibiydi. Nadiren gereğinden fazla konuştuğu düşünülürse, bu rehberli turu tam da bu nedenle yapıyor olabilirdi. Ona sunduğum her mırıltı ve baş sallamayla birlikte, kafamda yeni damıtılmış bir farkındalık daha belirliyordu.

O işte kaldın çünkü başka ne yapacağını bilmiyordun. Kaldın çünkü Timbrooks ne istersen yapmana izin verdi.

Kaldınız çünkü yeniden başlamak istemediniz, yeniden yükselmek istemediniz.

Kaldınız çünkü orada kendinizi önemli hissettiniz.

Kaldınız çünkü ailenize onların söylediğinden daha iyi, daha akıllı ve daha yetenekli olduğunuzu kanıtlamak istediniz.

Kaldın çünkü bunu kendine kanıtlamak istiyordun. Çünkü buna inanmak istedin.

Linden'in evine döndük ve onunla içeri girip girmeyeceğim konusunda hiçbir tartışma olmadı.

Buzdolabında güveç vardı, açıklama olarak söylemişti.

Yahni yiyecektik ve itiraflarım hakkında konuşmayacaktık, buna karar vermiştim. Ben söylemesem de Linden bu sinyali sorunsuz bir şekilde aldı. İçeri adım attığımız andan itibaren, golf hakkında konuşmaya başladı.

Bu bölgeye ait olmayan ağaçlar dikmekte ısrar ettikleri için sık sık ziyaret ettiği Cape Cod'daki kursu, yakın zamanda kardeşleriyle birlikte katıldığı beyzbol maçı ve mahalledeki Cadılar Bayramı şenlikleriyle ilgili bir şey.

O yahniyi ısıtmak için dökme demir bir tencereye koyarken ve beyzbol sezonundan ve bu yıl nasıl uzun sürdüğünden bahsederken tezgâha yaslandım. Söylediği her şey, sanki beynim normal bir konuşmaya dayanamayacak kadar gerilmiş gibi, söyledikten yaklaşık on saniye sonra kafama dank ediyordu. Bunun olduğunu biliyordum çünkü tepki vermem ya da cevap vermem gereken anlarda bana beklenti içinde bakıyordu ama ben ona sadece göz kırpıyordum.

"Neydi o?" diye sordum. "Özür dilerim. Son kısmı yakalayamadım."

"Merak etme," diye mırıldandı, fırın tepsisine birkaç çörek koyarken. "Sadece çörek sever misin diye sordum."

Çarşafı işaret ettim. "Bunlar popover, anladığım kadarıyla?"

"Evet. Annem ne zaman güveç pişirse onları da pişirir. Bunun simbiyotik bir ilişki olduğuna inanıyor." Başını yana eğdi, kaşlarını çatı. "Güney'de börek diye bir şey yok mu?"

"Güney'in tamamı için konuşamam ama benim geldiğim yerde böyle bir şey yok."

Başını sallayarak tepsiyi fırına itti. "Senin çöreklerin kadar şaşırtıcı derecede kötü olmayacaklar, bu yüzden onları sevmeyebilirsin."

"Bu almam gereken bir risk."

Linden buzdolabından bir şişe şarap çıkardı ve ben de tamamen tesadüf eseri geçen hafta içtiğim şişenin aynısından elinde olduğuna karar verdim. Bir sürü insan sauvignon blanc içiyordu. Bu hiçbir şeydi. Bu hiçbir şeydi.

"Bir bardak ister misiniz?" diye sordu.

"Lütfen." Mutfağa geçip o yemeği hazırlarken yanında durmak, birlikte çalışırken ellerimizin ve kalçalarımızın çarpışmasına izin vermek istedim. Başımı omzuna koyup bir dakikalığına mutlu olmak istedim. Kollarımı bu kalın gövdeye dolamak ve yüzümü gömleğine gömmek istedim. Kucağına sürünmek ve beni tutmasına izin vermek istedim. Kolumu onunkine bağlamak, başımı yatak odasına doğru çevirmek ve beni oraya götürmesine izin vermek istiyordum. Kendimi bundan vazgeçirmeden, beni reddedeceğine kendimi ikna etmeden bunları isteyen kişi olmak istedim. İstemediğime ya da ihtiyacım olmadığına inanmadan. "Peki, bu güveç. Annen senin için sık sık yemek yapar mı?"

Bir biraya uzanırken buzdolabının içine doğru bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz. Demek istediğim, dondurucu her zaman çorbalar ve güveçlerle dolu ve dikkatli olmazsam beni eve yirmi kilo pirinçle gönderecek."

"Ve nasıl olduysa yarım düzine çörek ve bir haftalık güveçle kaldın."

Gözlerini devirdi. "Annem bugün nadir görülen bir formdaydı. Güveçten çok daha fazlasını aldım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yaz boyunca bahçesindeki bazı çalılar öldü - kuraklık çok kötüydü - bu yüzden yerine yenilerini seçmek için onunla bir bahçe merkezinde buluşmayı kabul ettim. Bahçe merkezleri söz konusu olduğunda annemin şekerci dükkanındaki bir çocuk olduğunu söylemek çocuklara hakaret etmek olur. Annem bir ağacın arazisi için çok büyük olup olmadığını ya da daha fazla saksı bitkisi için yerinin olup olmadığını umursamıyor. Hepsini satın alır ve sonra eve dönüp bana bağırarak işine yaramasını sağlar."

"Bir dahaki sefere bu alışveriş gezilerinden birinde ona eşlik edersen, ben de gelmek isterim. Tek kelime etmeyeceğim, sadece izlemek istiyorum."

"Çok komiksin." Bira şişesini şarap kadehime vurdu. Bu sefer herhangi bir felaket yaşanmadı. "Ama işte buradayım, çalılara yardım etmek için geldiğimi düşünüyorum ve o tüm bunları patlattı-" Kendini durdurdu, birasından derin bir nefes aldı. "Benimle paylaşmak istediği bir sürü küçük şey vardı, sonra da babamla kırkıncı yıldönümlerini kutlayacaklarını, çünkü ikisinin de ellinci yaşlarına gelmeden ölmeleri ihtimaline karşı beklemek istemediklerini söyledi."

Göğsümden nahoş bir hırıltı sesi yükseldi. "Oh. Oh, vay canına. Bu-"

"Bu delilik," dedi. "Ailemin önümüzdeki on yıl içinde öleceğini düşünmeme gerek var mı? Hayır, gerçekten yok. Kardeşim bunun için var. Bu işlerle o ilgileniyor. Ben değil."

Bir süre bardağıma baktım, işaret ve orta parmaklarım sapın iki yanında duruyordu. Bu konunun c a n ı m ı acıtmadığı hiçbir zaman olmamıştı. "Ama bundan güveç elde ettin, yani bu çok da kötü bir pazarlık değil. Değil mi?" "Yahninin yoluma çıkmasının tek nedeni babamın dün bazı arkadaşlarıyla son dakikada bir golf gezisine çıkmasıydı. Golf ile yahni arasında seçim yapması konusunda babama çok zor anlar yaşattığı söylendi. gün yapımı."

"Kulağa adil geliyor," diye cevap verdim. "Ayrıca ailenizle çok sık görüşüyormuşsunuz gibi geliyor."

"Biliyorum." Fırının kapağını açtı, içine bakmak için eğildi. "Erkek ve kız kardeşlerim Boston'da yaşıyor, annem ve babam da New Bedford'da. Her zaman onlardan birini görüyorum."

"Bu güzel olmalı." Ses tonumda niyet etmediğim bir acılık vardı ve Linden bunu hemen fark etti.

"Peki ya ailen? Onlar Georgia'da mı?"

Başımı salladım çünkü hayır, orada gerçek bir ailem yoktu ama daha da önemlisi, hayır, bunu şimdi konuşamazdık. "Çok fazla değil. Bulaşıkları çıkarabilir miyim ya da masayı hazırlayabilir miyim? Bana ne yapacağımı söyle. Söylemezsen yapacak bir şey bulurum."

"Evet, tabii ki" demeden önce bana uzun, bilgili bir süre baktı. Şuradaki dolapta bulunan derin kaselerden alın."

Yemek yerken eski püskü mutfak masasında karşılıklı oturduk. Güveç gerçekten güzeldi. Annemin "*kaburgalarına yapışan yemek*" dediği türden bir yemektir. Börekler de ilginçti. İçi boş çörek hayatımın şu anki aşamasının bir sembolü gibi görünüyordu ama tereyağıyla lezzetliydi.

Ayrıca sembolik.

Midge'in evindeki projelerimi ve Sinatra'yı bahçede dolaşırken gördüğüm zamanları konuştuk. İkimizin de yıllardır yeni bir film izlemediğini keşfettik ve bundan zarar görmemiş gibiydik. Linden'in Cleary'nin evlilik adım olup olmadığını sorduğu ve benim de sadece başımı sallayarak yanıt verdiğim hassas bir an oldu. Yerel gazetenin yeni bir nüshasını eline aldı ve Cadılar Bayramı etkinlikleriyle ilgili bir makaleyi işaret etti.

Cadılar Bayramı buralarda büyük bir olaydı.

Görünüşe göre neredeyse Ekim ayı gelmişti ve Cadılar Bayramı'nı önemsemeye başlamak gerekiyordu.

Bulaşıkları birlikte yıkadık, ben lavabodaydım çünkü Linden bir şey *yapmama* izin vermezse tüylerim diken diken olacaktı. Bulaşıkları kurularken yanımda durdu, sanki süngerini ateşe vermeme bekliyormuş gibi bir gözü üzerimdeydi. Sonra son kaşığı bir kenara bıraktı ve arkama geçti, elleri belime düştü ve vücudu sırtıma yaslandı.

"Seni tekrar öpmek istiyorum." Dudaklarını enseme, kulağımın altında gezdirdi. "Ama ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Avuç içlerimi lavabonun iki yanına dayadım. "Sen kim oluyorsun da benim neye ihtiyacım olduğuna karar veriyorsun?"

Bir an tereddüt etti ama ben inceleyemeden gitmişti. Kalçalarımıdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve bana karşı sallandı, her sıcak inç kıçıma karşı sertti.

"Bu konularda haklı olma eğiliminde olan biri."

Bu yorumuyla komik olmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordum ama yine de güldüm. "Neden bu konuda haklı olduğuna düşünüyorsun?"

Boynuma doğru mırıldandı -belki de büyüyordu- ve bu sesin içimde yarattığı gürültülü dalgalar yüzünden neredeyse dengemi kaybediyordum. "Çünkü seni öpmekten vazgeçmeyeceğimi biliyorum."

O kadar sertti ki. Şaftı kalın ve sertti, kotunun ve taytımın katmanları arasından bile görünüyordu ve düşüncelerim bacaklarımın arasındaki boş, muhtaç sıkışmaya yoğunlaştı. Burada, boyun eğmeyen bir adamla dökme demir bir lavabo arasında sıkışmıştım, yanıyordum ve vücudunun yuvarlanan baskısına uyum sağladığımda her şey bulanıktı. Ne olabileceğini.

"Çünkü ağzından daha fazlasını isteyeceğim ve bu gece bunun için uygun değil," diye ekledi.

"Bu senin kendi kararın mı?" Eli karnımda gezinip göğüslerimin alt tarafına yerleşirken sordum. "Hepsi senin mi?"

"Evet. Öyle."

Artık bulanıklaşan sadece düşüncelerim değil, her şeyim, her kirpiğim, her santimetre derim, sıkışmakla erimek arasında kararsız kalan her kasımdı.

"Seni ne kadar istesem de" - parmak eklemlerini çakıllı meme ucumda gezdirdi, bu sırada benden sert bir iç çekiş kopardı- "bu gece o gece değil, Peach."

Toparlayabildiğim tüm ciddiyetimle, "Peki sizi bu karara götüren nedir?" diye sordum.

Parmak eklemlerini tekrar üzerimden geçirdi, rotayı tersine çevirdiğinde meme ucunu orta ve işaret parmaklarının eklemleri arasında yakaladı. Sıkıştırdı ve bırakmadı. "Çünkü dinlenmeye ihtiyacın var. Uzun bir gün oldu ve çok şey yaşadın."

"Affedersiniz ama-"

"Ben duymuyorum. Yangın yeterliydi, ama diğer her şey? Olmuyor. Gölgeleeri gözlerinden çıkarmalısın."

"Peki ya boşanma resmim?" İşte oradaydım, olağanüstü iş bitirici, göğüs ucumu öyle sert sıkan adamla pazarlık yapıyordum ki nabzımın göbeğimde zonkladığını hissedebiliyordum.

Başını salladığında sakalları enseme tırmalıyordu. "Yardıma olur."

"Preston gitti ve *nişanlandı*. Beklemedi," diye feryat ettim.

"Onunla asla yüz yüze gelmemeyi ummamın birçok nedeninden biri," diye yanıtladı Linden, her zamanki gibi büyüyerek.

Avucunun topuğunu sırtımın ortasına getirdi ve boynumun dibine ulaşana kadar omurgamı yoğurdu. Toplanan gerginliği ovarken çenemi nazikçe göğsüme doğru bastırdı.

"Bu gereksiz yere paternalist bir yaklaşım gibi görünüyor." Bunu söylerken inlemiş olabilirim ama söylediğimin arkasıdaydım. Onun katı baba rutinine ihtiyacım yoktu.

"Belki de öyledir." Göğüs ucumu rehin tutarken boynumu ve omuzlarımı çalıştırmaya devam etti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Senin de uykuya, Jas'a ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Bunlar aynı şeyler."

Başparmağını kürek kemiklerimin arasındaki bir düğümüne soktu. "Onlar *değil*."

"Daha iyisini bildiğine karar verme. Kabul ediyorum, bu benim için bir çalkantı anı. Ama bu evet ya da hayır diyemeyeceğim anlamına gelmiyor. Beni bir ağaca yaslarken kaçırma fantezilerini duymak istemediğim anlamına da gelmiyor."

Eğildi, sakalı kulağımı okşuyordu. Göğüs ucum *zonklu*, *zonklu*, *zonklu* ve sanki bunu bütün gün, bütün gece yapabilecekmiş gibi çimdiklemeye devam etti. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Bunu duymak hoşuma gitti diye bunu yapmanı isteyeceğim anlamına gelmez. Gecenin bir yarısı beni yatağımdan çalmanı istediğimi sanıyorsan, levye sana doğru geliyor."

İçinden bir kahkaha yükseldiğini hissettim. "İşte plan suya düştü."

"Evet, bunu biraz çalış. Parlatın ve yeni bir versiyonla bana geri gelin."

"Şöyle olacak Jasper," dedi, sesindeki tüm alaycı ifade kaybolmuştu. "Sana çalışma odamdaki katlanabilir yatağı ya da oturma odasındaki kanepeyi teklif edeceğim çünkü bugün evinde *lanet olası bir yangın çıktı* ve orada kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İkisinde de uyudum ve hiç şüphesiz kanepenin çok daha rahat olduğunu söyleyebilirim. Sana yatağıma teklif ederdim ama biliyorum ki buna da kızacaksın ve

Onur kurallarına uymak için ne pişirirsen pişir, mutfak yine yanıyor. "

"Mümkün değil-"

"Sus. Daha bitirmedim. Bu teklifleri kabul etmeyeceğini bildiğim için, kabul etsen bile, seni istediğin zaman gelip duşu ve diğer her şeyi kullanmaya davet edeceğim. Yarın yoğun bir gün geçireceğim ve muhtemelen erken çıkacağım ama geri dönmeden önce benim çıkmamı ya da buradan gitmemi beklemek zorunda değilsin."

Meme ucumu hafifletti ama bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Hâlâ büyük bir kalp atışından başka bir şey değilmişim gibi atıyordum ve hafifçe azaltılan basınç sadece daha sert çarpmasına neden oldu. Ve bu, bacaklarımın arasındaki bitmek bilmeyen ağrıyı ve kıcıma sürtünen siki hesaba katmıyordu bile. Sadece bir kalp atışı.

"Doğru. Pekala. Ben-um." Evimin genel yönüne doğru bir el salladım. Bu hareketin içinde kendimi gece için yerleşirken hayal edebildiğim rahat koltuk ve Linden'in yatak odası da vardı. Uyuduğu yatak odası. Ohhhhh, muhtemelen çıplak uyuyordu. Eminim öyledir. "Yola çıksam iyi olacak."

"Bundan emin misin?" Linden bunu o buyurgan tavrıyla sordu, sanki cevabı biliyormuş, neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi biliyormuş, her şeyi biliyormuş gibi ama yine de bu konuda bir seçeneğim olduğunu düşünmemi istediği için sordu. Gitme seçeneğim vardı ve bunu pekâlâ yapabilirdim ama o zaman ikimiz de istediğimin bu olmadığını bilirdik. Azıcık bile değil.

"Tamamen eminim."

Benden uzaklaştı, sıcaklığı ve beni lavaboya sabitleyen baskısı bir nefeste yok oldu. Bir diğerinde meme ucumu serbest bıraktı. Neredeyse devriliyordum, bacaklarım titriyordu ve orta kısmım sıkacak bir şey arıyordu. Ve meme ucum, vücudumun o bölgesini zar zor hissedebiliyordum. Çekiçle iyice ezilmiş bir çizgi film karakterinin başparmağına benzediğini hayal ettim - normal boyutunun beş katı büyüklüğündeydi ve areolamın üzerinde ünlem işaretlerinden oluşan bir koro vardı. Evet, gitme zamanımın geldiğinden tamamen emindim.

"Elbette öylesin," diye cevap verdi, ses tonunda kendini beğenmiş bir şey vardı.

Arkamı döndüm. Çoktan kapıya doğru gidiyordu. "Evet, sabah bir randevum var."

Linden çenesini eğerek kararımı onayladı ama tek kelimesine bile inanmadı. "Bu sefer iyi bir yol tarifi var mı?"

Ellerimi yanlarımda düzelttim ve kararlı bir sırtış takındım. "Yönlerim gayet iyi, sorduğunuz için teşekkürler."

Ben ayakkabılarımı giyerken o kapıda durakladı. Benimle eve kadar yürümek niyetindeydi ve dilersem tartışabilirdim ama fikrini değiştiremezdim.

Kapıyı benim için açık tutarken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Soğuk akşam havası yanaklarımı ve burnumu ısırdı. "Kuzeye, sanırım."

Benimle aynı hizaya gelirken kıkırdadı. "Bu çok fazla alanı kapsıyor."

Boşanma avukatıyla randevumu konuşmanın beni neden gerdiğini bilmiyordum ama karnımda endişeli bir ürperti vardı. "Ben iyi olacağım."

Linden'den bir ses yükseldi ama biz ön basamakları tırmanana kadar herhangi bir şey söylemedi. "Seni bırakmamı ister misin?"

Boğazım düğümlendi. "Yoğun bir sabah geçireceğini söylemiştin." Omuz silktilti. "Yeniden planlayamayacağım bir şey değil."

Bu garip gerginliğin bir ürünü olduğu kesin olan kalın, zonklayan bir duygu taşının etrafında yutkundum. Soruları kibar ve mantıklıydı ama yine de içimdeki her şey bir tür saldırıyı savuşturuyormuşum gibi karıncalanıyor ve endişeleniyordu. "Gerek yok. Kendi başıma iyi olacağım."

Dikkatimi çok önemli bir iş olan anahtarlığı cebimden çıkarmaya verdim. Ben bunu yaparken Linden bana bakıyordu. Hep bana bakıyor, hep beni ölçüp biçiyordu. Her zaman dişlerini boynuma geçirmeyi düşünüyordu.

"Eminim olacaksınız," dedi. "Seni hâlâ bırakabilirim. Böylece zamanında orada olursunuz."

Ondan uzaklaştım, şimdi eski kapının kilidini açma işiyle meşguldüm. "İyi olacağım," diye tekrarlardım. "Yoğun bir programın var."

"Bu ofis nerede? Bir adresiniz var mı?"

Caddenin adını saydım ve ekledim: "İnternette yol tarifini kontrol ettim. Basit görünüyor."

"Boston'a giden yollarda hiçbir şey basit değildir. Aslında, mümkün olduğunca kıvrımlı ve dolambaçlı olmalarını sağlamak için büyük çaba sarf ediyoruz."

"Bunu fark ettim."

"Rotatifler olacak," diye devam etti. "İşe gidip gelirken fazladan bir ya da iki saat planlamak isteyebilirsiniz."

"Trafik çemberleri," diye mırıldandım. "Tavsiyen için teşekkür ederim." Kapıyı iterek açtım ve eşikten içeri adım attım. Onunla yüzleşmek için geri döndüm.

sırtarak, "Beni geri götürdüğün için teşekkürler. Ve bugünkü diğer her şey için. Gereksiz ama çok nazıksınız."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını kapıya doğru eğdi. "Kapıyı kilitte, tamam mı? Ben beklerim."

"İyi geceler." Kapıyı kapattım ve yanağım panelde düz duracak şekilde arkama yaslandım. Linden'in hâlâ orada olduğunu anlamak için gözetleme deliğinden bakmama gerek yoktu. Sözüne sadık biriydi. Sürgünün yerine kaydığını duyana kadar kalacağına bahse girmeye hazırdım ve bunun iki dakika ya da iki saat sürmesi fark etmezdi. Bekleyecekti ve bunun neden göğsümden karnıma doğru bir huzursuzluk şimşegi daha gönderdiğini bilmiyordum.

İşin en garip yanı, bu daha önce bildiğim herhangi bir endişe biçimi değildi. İçimde bir şeyler oluyordu, endişenin sınırlarında dans eden bir şeyler, ama bu o değildi. Bu his hakkında bildiğim tek şey, ona doğru mu yoksa ondan uzaklaşmaya mı karar veremediğimdi.

Bu ritüeli birkaç saniye daha uzatırken parmağımın ucunu soğuk metalin üzerinde gezdirdim. Sürgüyü takmazsam ne yapacaktı? Düğmeyi çevirip içeri girer, kapıyı benim için kilitleyeceğini söylerken kendini bana doğru bastırır mıydı? Buna izin verir miydim? İçeri girip emirler yağdırmasına izin verir miydim? Bu emirleri kabul eder miydim? Bundan zevk almama izin verir miydim?

Bu soruların hiçbirine ama en çok da sonuncusuna kesin bir cevabım olmadığından, iki parmağımın ucunu cıvatanın etrafına kapattım ve çevirerek yerine oturttum.

Panelden, "İyi geceler, Jasper." sesini duydum.

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm. Elimde değildi. Daha önce hiç kimse benimle ilgilenmek için bu kadar enerji harcamamıştı. Kimse benimle eve kadar yürümemiş, ben içeride güvende olana kadar beklememişti. Hiç kimse ben ağlarken bana mendil uzatmamış ya da doğa terapisi için yoga pantolonumu giymemi istememişti. Kimse ben tamamen dağılırken yanımda durup akşam yemeğinde bana yahni yedirmemişti.

Dudağımı biraz daha endişelendirdim ve kendimi bundan zevk almadığıma ikna etmeye çalışmadan onun ilgisinin nesnesi olmak için kendime bir an verdim.

Ertesi sabah kapım çalındığında, tek bacağım ince siyah bir pantolonun içindeydi. Hoplaya zıplaya evin önüne doğru yürüdüm.

diğer bacağın içine doğru kıpırdandım. Elbiselerime ve bıçak gibi keskin dişiliğın dengesizleştirici gücüne ne kadar hayran olsam da, pantolon takımında *"Burada yetki bende"* diyen bir şey vardı. *Beni denemeye kalkarsan kendini tehlikeye atarsın.*

Her ne kadar avukat benim tarafımda olsa da , içeri girerken üzerimde bir zırh olması gerektiğini hissettim. O pantolonun içinde debelenmekten biraz nefesim kesilmişti, kapıyı açarken bir elimi alnıma bastırdım.

Diğer tarafta annemden (ve Martin'den) bir başka meyve buketi getiren bir teslimatçı bulmayı umuyordum. Belki de arka bahçede yığılı tuğlaları taşımak için iletişime geçtiğim hurdacılık ve ıslah şirketlerinden biri. Bu yavru tuğlaların tanesi bir dolara kadar satılıyordu, bu da su ısıtıcısını ve elektrik panosunu değiştirmeye yetebilirdi.

Linden'ı bulmayı beklemiyordum. "Gitmeye hazır mısınız, Peach?"

"Ama burada ne işin var? Peki ya senin programın? Sen dedin ki -"

"Her şeyin yeri değiştirilebilir," diye araya girdi ve anahtarlığını işaret parmağının üzerinde döndürdü.

Parmak. "Her şey hazır olduğunda kamyonunda olacağım."

Başka bir açıklama ya da herhangi bir şey yapmadan döndü, merdivenlerden indi ve araba yolunun etrafında kayboldu. Hala eşikte donup kalmışken bir kapının açıldığını, sonra kapandığını ve ardından bir motor gürültüsü duydum.

Sabahın nemli havası çıplak ayaklarımın üzerinde dolaşıyordu ve kendimi silkeleyerek yeniden harekete geçtim. Ayakkabılarımı bulmam, saçlarımı fırçalamam ve bütün gece oturup hayatımda şimdi ne yapacağımı düşünmekten gözlerimin altındaki gölgeleri gizleyecek kadar makyaj yapmam gerekiyordu. Bu işlerle meşgulken, varsayımlarda bulunmama ya da Linden'in ortaya çıkışıyla içimde oluşan sıcaklığı fark etmeme izin vermedim. Beni götürüyordu çünkü kaybolacağımı tahmin ediyordu. Hepsi bu kadardı.

Bu jestin özel ya da önemli bir yanı yoktu. *Hiçbir şey.*

Saçımı son bir kez kontrol ettikten sonra Linden'a kamyonetinde katıldım. Ben yanına yerleşirken o telefonunda bir mesaja tıklıyordu. "Bunu yapmana gerçekten gerek yok-"

Bir elini kaldırdı. "Anladım, Jasper. Biliyorum." "Oh. Pekala. Teşekkür ederim."

Arka camdan dışarı bakmak için kolunu koltuğumun arkasından sarkıttı. "Endişelenme."

"Endişelendiğimi söylemedim. Teşekkür ettim."

Arabayı caddeye doğru sürerken bana doğru delici bir sırıtış attı. "Her şey yolunda."

"Ama insanların benim için bir şeyler yapması konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Güveç tenceresini ateşlemem gerekecek."

Kendimi küçümseyen bir mizah hedefliyordum ama Linden "Kimsenin sana yardım etmesine izin vermeyeceğini biliyorum" dediğinde hedefi ıskaladığımı açıkladı. Bunu bir sorumluluk, bir zayıflık olarak gördüğünü biliyorum."

Hâlâ mizah umuduyla devam ettim: "Bir parti daha bisküvi hazırlamam gerekecek. Belki de muzlu ekmek."

"Tanrım, lütfen yapma. Muzlar senin pişirmenden daha iyi bir kaderi hak ediyor."

Buna güldük ve eyaletler arası yola ulaştığımızda rahat bir sessizliğe gömüldük. Her ne kadar bunu ona duyurmayacak olsam da, navigasyon görevini devretmek bir zevkti. Bugün endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

Endişeli değildim, gerçek anlamda endişeli değildim. Daha çok bir tramplenin ucunda duruyordum, ayak parmaklarım kenarda kıvrılmış, kalbim göğsümde hızla çarpıyormuş, sanki atladığımda her şey olabilirmiş, her şey olabilirmiş gibi hissediyordum. Eğlenceli ve mükemmel olabilirdi ama aynı zamanda acı da verebilirdi. Utanç verici, koordinasyonsuz bir uzuv sıçraması olabilir. Dalmak isteseniz bile, bunu yapmak istediğiniz için oraya tırmanmış olsanız bile, kenara ulaşmak tamamen başka bir şeydi.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve bildirimleri kontrol ettim. Yeni bir şey yoktu ve bu, tarifsiz bir kafa karışıklığıyla birlikte ince, hafif bir rahatlama olarak geldi. Bundan sonra atacağım adımları bir an önce belirlemem gerekiyordu.

Linden uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Gerginsin," dedi parmaklarımı sakinleştirirken. Tırnaklarımı ekrana ne zaman vurmaya başladığımdan emin değildim.

Başımı salladım. "Biraz, evet."

Parmaklarını benimkilerle birleştirmek için elini kaydırды. "Avukat hakkında mı yoksa başka bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Çözmem gereken çok şey var. Avukat ve... diğer her şey."

"Bugün değil. Her seferinde bir şey." Bir ofis parkına döndü ve son binanın önünde durdu. Alçak ve gri renkteydi ve tamamen sıradandı. "İşte geldik."

Kiremit kaplı binaya ve muayenehane ortaklarını duyuran tabelaya baktım ve Linden'a yeri hiç söylemediğimi fark ettim. Önceden bakmış olmalıydı. Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bunu beni önemseyeceğinin bir kanıtı olarak kabul etmek istedim -benden rahatsız olduğundan çok daha fazla önemsiyordu- ama bu aptalca görünüyordu. Her şeyi özetlediğimde, bunun o kadar da önemi yoktu ve muhtemelen onun için de hiçbir önemi yoktu.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?"

Bu hiçbir şeydi. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Sadece *çok* komşucuydu. "Um..."

"Sana şöyle söyleyeyim: Seni içeri götürsem rahatsız olur musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bir resepsiyon görevlisi benden sevgiliniz olarak bahseden bir yorum yapsa strese girer misiniz?"

"Seninle uğraşmak istemiyorum-"

"*Seni* strese sokup sokmayacağını sordum.

Öyle mi?" Yine başımı salladım. "Hayır."

"O zaman biz de öyle yapacağız." Elimi sıktı. "Sen burada kal. Ben geleceğim."

Motoru durdurmasını ve emniyet kemerini çıkarmasını izledim ve isteğini yerine getirmek istedim. Koltuğumda kalmak istedim, bunu her şeyden çok istiyordum ama tüm vücudum *burada oturup bekleme* fikrine karşı isyan etti. Kendim bu işi yapabilecek durumdayken araçtan inmeme yardım etmesine izin veremezdim. Bu bir hoşluktu ama aynı zamanda ona yaslanmaya, ona güvenmeye, ondan bir şeyler beklemeye açılan bir kapıydı.

Bu ihtiyacım olan son şeydi, özellikle de *dünden sonra*.

Linden kamyonun kaputuna yaklaşp beni orada dikilmiş, yan aynada saçlarımı düzeltirken bulduğunda, bir nefes verdi, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve bana yavaşça yukarı aşağı baktı. "Pekâlâ, Jasper. Hadi başlayalım."

Linden resepsiyonda sevgilimle karıştırılma konusunda haklıydı ve bunun onu rahatsız etmediği konusundaki ısrarları beni toplantı odasına geri çağrılmayı beklerken özür dilemekten kurtardı.

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?" diye sordu. "Neden bir yabancının varsayımlarına tepki vermek için çaba harcayayım ki?"

Ona bu konuda bir şeyler hissetmenin neden makul olduğuna dair düşünceli bir açıklama yapmak istedim ama tek yapabildiğim "Bilmiyorum. Bazen erkekler yanlış temsil edilmekten rahatsız olurlar."

"*Erkekler* yanlış temsil edilmekten mi rahatsız oluyor?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Lütfen beni 'tüm erkekler değil' anına kışkırtmayın."

"Hayır, demek istediğim bu değil," diye cevap verdi, sesinde sabırsızlık vardı. "Demek istediğim, eğer biri düşük riskli bir durumda mantıklı ve makul bir şekilde sevgiliyle karıştırılmayı kaldıramıyorsa, muhtemelen o kişi kendi güvensizliklerinin çoğunu sana yüklüyordur. Yani hayır, tüm erkekler değil. Sadece önemlilik fikriyle başa çıkamayacak kadar kırılgan olanlar."

Bir süre onu inceledim, iri vücudu yanımdaki sandalyeye sıkışmıştı ve bakışları beni son derece dengesiz hissettirecek şekilde sabitti, tehlikeli bir yığının tepesindeki beceriksiz bir şapka kutusu gibi. Sanki her an aşağı düşebilirmişim ve o da bana bakmaya devam edip, önünde paramparça olmaktan daha iyi bir şey yapmamı bekliyormuş gibi.

"Bayan Cleary? Sizin için hazırız." Kolunda bir tablet taşıyan bir kadın beklenti dolu gözlerle bana gülümsedi. "Eşiniz de bize katılabilir."

Göz ucuyla baktı ama bakışlarını yerde tuttu. Sesini alçaltarak, "Seninle oraya girmem seni rahatsız eder mi?" diye sordu.

"Omzunda sadece iki kez ağladığımı ve kişisel sorunlarımı sana anlattığımı düşünürsek, biraz samimi görünüyor."

Gülerken başını salladı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bundan sonra benimle eve gelebilir ve soyunabilirsin. Ben de soyunacağım. İşleri dengelemek için. Eğer istersen, birlikte çıplak olabiliriz. En fazla bu kadar samimi olabiliriz, Peach."

Kendime rağmen gülümsedim. "Bunu yapmana gerek yok." "Belki de istiyordumdur."

"Çıplak olayından mı yoksa boşanma olayından mı bahsediyoruz? İzini kaybettim."

"İçeri girersem rahatsız olur musun?" diye tekrarladı. "Tek umursadığım bu."

"Bayan Cleary?"

Ayağa kalktım, çantamı omzuma attım. "Rahatsız olmayacağım."

Linden ayağa kalktı ve elini sırtıma doğru indirdi. "O zaman değişirse bana söyle."

Bunu tek başıma yapmayı hayal etmişim. Yasal belgeleri gözden geçirmek, adımın milyonlarca kez imzalamak, her şeyi sadece kendime yaslanarak halletmek

-Her zaman olduğu gibi. Zihnimdeki hesaplamalarda hiçbir zaman ağaç gövdesi gibi kalçaları olan pazen gömlekli bir adamın benimle birlikte bunları yapacağını düşünmemişim. Planlarımı onu da kapsayacak şekilde yeniden yazmak cazip geliyordu ama bu dersi en zor yoldan öğrenmişim. Bu gibi anlar arzuladığım şekilde bir araya gelmiyor, istediğim kalıcılığı sağlamıyor ve uzun sürmüyordu.

Yine de ona gülümsedim.

Hukuk asistanı beni bekleyen belgeleri tanımlayıp doğrulamam gereken bilgileri işaret ederken, pencerenin diğer tarafındaki ağaçları inceleyerek dikkatini dağıtacak kadar kibardı. Anlaşmada değişiklik yapmak istemediğim sürece bunun sadece birkaç dakika alacağını söyledi. Bu da diğer tarafın -Preston- bir kez daha gözden geçirmesini gerektirecekti ve feshi sonuçlandırmak için yeniden toplanmamız gerekecekti.

Hiç beklenmedik bir kelimeydi. *Çözülme*. Bana bir poşet jöleyi yırtıp açmayı ve kaynar suyun içine atıp karıştırmayı düşündürdü. Düşünmek için yanlışı bir şeydi. Boşanma ve jölenin hiçbir ortak noktası yoktu. Bu parçam dağılıyordu ve Jell-O sadece bir araya geliyordu. Katılaştı. Hatta kıpırdadı.

Hayatımda sağlam hiçbir şey yoktu. Evim dediğim ev bile. Her an kuvvetli bir rüzgâr bu küçük domuzcuğun evini yerle bir edebilirdi. O zaman ne yapacaktım? Nereye gidecektim?

Evrakları imzalayın, tuğlaları satın, yıkık evi süpürün. Devam edin. Arkana bakma.

Başka bir tura ihtiyacım olmazdı. Değiştirecek bir şey yoktu. Preston ve benim bölüşecek hiçbir şeyimiz yoktu, bir zamanlar genç hayatlarımızdaki en iyi şey olarak işlev gören bir arkadaşlıktan başka aramızda paylaştığımız hiçbir şey yoktu. Ortak banka hesaplarımız ya da mülklerimiz yoktu. Patronunun peşinden Kuzey İrlanda'ya gittikten sonra dairemizden taşınmış ve daha küçük, daha uygun fiyatlı bir yere yerleşmişim. Ehliyetimden ve kredi kartlarımdan sileceğim bir evlilik adım yoktu çünkü kızlık soyadımı silmek için uzun süren evrak ve dosya işlemleriyle ilgilenmemişim.

Hayır, bunu bugün feshederiz ve yarın hiçbir şey farklı olmaz.

Hukuk asistanı bizi yalnız bıraktı, avukatımın kısa süre içinde geleceğine söz verdi ve bize güneşin altındaki her çeşit kahve ve çayı sundu. İstersek hamur işleri ve kahvaltılık ekmekler ve birkaç marka şişe su da vardı.

Linden'dan sadece iki kez ortağım diye bahsetti.

Sadece bir kez yüzümü buruşturdum.

Bir süre durakladıktan sonra, "Rahatsız olmadığınıza emin misiniz? Ben giderim.

Sorun yok."

Dizlerimi sıkıca birbirine kenetleyip bir elimle blazer ceketimin yakalarını tutarak başımı salladım. "Rahatsız olanın sen olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Hayatta kalacağım."

Sırtını çoğunlukla bana dönmüş bir şekilde pencereden dışarı bakarken bile onun varlığı garip olmaktan çok güven verici olduğu için, "O zaman ben de hayatta kalabilirim," diye cevap verdim.

LINDEN

Jasper'ı neden tekrar ormana götürdüğümü AÇIKLAYAMIYORDUM.

O günkü planlarımı neden değiştirip ona avukatın ofisine kadar eşlik ettiğimi de açıklayamıyordum ama dün gece kararımı vermiştim.

Tek bildiğim, o belgeleri imzalamasını izledikten sonra onu eve bırakıp gidemeyeceğimdi. *Kendim yapabilirim* ve küçümseme üzerine inşa edilmiş o sert kabuğa çekilmesine izin veremezdim. Onunla birlikte içeri giremezdim. Kapı arkamızdan kapanmadan önce onun özgürlüğüne yeni kavuşmuş kıcını en yakın yüzeye doğru eğmiş, pantolonunu dizlerine dolamış ve sikimi onun üzerinde hak iddia ediyor olurdum.

Tüm bunlar kulağa olağanüstü geliyordu ama Jasper hâlâ far ışığındaki bir geyik gibi görünüyordu. Boşanma ya da işinin ruhunu kemirdiğini fark etme hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bunların hiçbirinin onunla istediğim şey için doğru başlangıç noktası olmadığını biliyordum. Nazik ya da kibar, hatta düşünceli bile değildi. Onu öyle bir becermek istiyordum ki tartışmayı unutup yanıma kıvrılsın, tatlı ve doygun.

Ortamın kötü olması bir yana, *doğru* gelmiyordu. Jasper'ın kendi kararlarını verebileceğini biliyordum ama bataklıktan çıkmaya çalışan bir kadına yaklaşmakta yanlış bir şeyler vardı. Evet dese bile -ki vücudu evet diyor gibiydi- aramızın bu şekilde olmasını istemiyordum.

Gölgeler gözlerinden çıkana, nefesini tutacak kadar yavaşlayana kadar bekleyebilirdim. Adrenalin ve tencere bisküvileriyle koşmayı bırakana kadar. Orman havası ciğerlerini doldurana ve bu belanın en kötüsü geride kalana kadar. Bekleyebilirim.

Jasper atletik kıyafetleriyle evden çıktığında, arazimin uzak ucundaki ormanda dar bir yarığı işaret ederek, "Burada küçük bir patika var. Oradan başlayacağız."

Ellerini fermuarlı ceketinin ceplerine soktu ve ben bir kez daha ona böyle formda kıyafetler giydirdiğim için aptallık ettim. Her şey -beni bütün gün tahrik etmenin sınırında tutsa bile- onu yutup robotlaşmış, boş gözlü bir versiyonuna tükürüyor gibi görünen pantolon takımından daha iyiydi.

"Bu, hızlı bir işe gidip gelmeyi sağlıyor." Akçaağaç dallarındaki turuncu, kırmızı ve sarı yaprakların oluşturduğu şoka baktı. "Yılın bu zamanlarını hep sevmişimdir. Çok güzel."

Bir elimi yaşlı ağacın gövdesine vurdum. "Bu akçaağaçların yapraklarını bu kadar uzun süre tuttuğunu görmek güzel. Birçoğu Eylül başında yapraklarını döküyor ve şu anda tamamen çıplak."

"Böyle olması gerekmiyor mu?"

Saçları bir çeşit topuz şeklinde toplanmıştı ve gözleri bugün sanki sonbahar yapraklarına bakmak için hiç durmamış ve gördüklerine inanamıyormuş gibi iri ve baykuş gibi görünüyordu. Belki de çok uzun zamandır durup bakmamıştı.

"Hayır. Yapraklardaki erken yaşlanma ve ölüm, ağaç stresinin bir ürünüdür. Kuraklık, hastalık, aşırı hava koşulları; bunlar büyük faktörlerdir."

"Tamam ama yine de yaprakların renk değiştirmesini seviyoruz, değil mi? Sadece yanlış zamanlarda değil?"

"Evet. Sonbahar yaprakları, bitki yaşamını yeşil yapan bileşik olan klorofilin, yaz büyüme mevsimi yavaşladığında ve güneş yeryüzünden daha uzakta konumlandığında parçalanmasının sonucudur. Daha az gün ışığı ve daha soğuk hava sıcaklığı sonbaharın başlangıcını işaret eder, bu da kimyasal bir tepkiyi başlatır ve bazı ağaçlarda renk değişikliklerini yönlendiren pigmentler salınır."

Bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı. "Bu çok bilimsel bir cevaptı."

"Başka bir şey mi bekliyordun?"

Jasper cevap vermeden patikadan aşağı inmeye devam etti, bu da bana, ben onu izlerken o olmadan onu incelemek için zaman verdiği için iyiydi.

Onun için tüm sorunlarını çözmek istiyordum. Birden fazla kez, sistemimi elden geçiren tesisatçıyı aramak ve bir an önce Jasper'ın evinde çalışmasını sağlamak için telefonu elime almıştım. Bir keresinde neredeyse kız kardeşimi destek için çağıracaktım. Uzman bir peyzaj mimarı olarak

Magnolia tarihi evlerde, eski evlere alışkın müteahhitler ve tasarımcılarla çalıştı. Telefonu kapatmadan önce durumu kontrol altına alırdı. Faturayı ödemem gerekip gerekmediği umurunda değildi, sadece bu işin çözülmesini istiyordum.

Her seferinde kendimi geri çektim. Bodrumdaki kutular gibi küçük, önemsiz meselelere burnumu sokmak bir şeydi, ama bir tesisatçı tutmak başka bir şeydi. Dünyada yeterince güveçte bisküvi yoktu ve Jasper muhtemelen böyle istenmeyen bir şekilde müdahale ettiğim için onları kafama fırlatacaktı.

Dizginleri elime alıp bunu onun için yapamazdım, tıpkı kariyer krizlerini çözemeyeceğim gibi. Bunu kendi başına yapmak zorundaydı ve oturup izlemek bana ne kadar acı verse de, birkaç sorunu onun üzerinden alırsam beni donduracağını biliyordum.

Beni dondurmasını istemiyordum - gerçi bunu Jasper-Anne Cleary'nin iç işleyişini açıklayabildiğimden daha iyi açıklayamazdım. Yani bazı gevşek fikirlerim vardı ama etrafımızdaki ağaçlar dışında hiçbir konuda otorite değildim.

"Peki, bu nedir?" diye sordu yaşlı bir sedir ağacını göstererek.

"Bu bir Beyaz Amerikan sediri. Tahmin etmem gerekirse yüz yirmi ila yüz kırk yaşlarında."

Ters yöne döndü ve körlemesine işaret etti. "Peki ya bu?"

"Shag bark hickory." İlerideki açıklıkta bulunan büyük bir ağacı işaret ettim. "Kestane meşesi. Tür çeşitliliği bu bölgede en sevdiğim şeylerden biri."

"Peki ya bütün bu şeyler?" Eliyle orman zeminini işaret etti. "Nedir bu?"

Ona doğru ilerledim, elini elime aldım ve onu patikanın derinliklerine doğru götürdüm. "Bakalım ne bulacağız. Çok miktarda Amerikan çobanpüskülü var. Şunun üzerindeki meyveleri görebilirsin. Mevsimin son çiçeklerinden bazıları hâlâ şuradaki dayanıklı sardunyada asılı duruyor. Bayan terliği için muhtemelen çok geç ama onları burada, yosunlu bir yamaçta bulabiliriz. Eğreli otları ve bataklık açelyası ile birlikte takılmayı severler ama hepsi aynı zamanda yetişmez."

Yürürken bana doğru eğildi, omzu pazuma yaslandı, birleşen ellerimiz kalçasını okşadı. "Ve bunu ona bakarak mı biliyorsun? Daha yakından incelemene falan gerek yok mu?"

"Tüm bu ağaç ve bitkilerin uzaktan seçebileceğiniz özellikleri var. Çobanpüskülünü incelememe gerek yok çünkü şeklini ve yapısını biliyorum."

koyu, parlak yaprakları var. Bu bölgedeki başka hiçbir şey buna benzemiyor."

"Bu bana çok vahşi geliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Ben sadece... Bilmiyorum. Bir şeyi bu kadar iyi bildiğimi, adını koyabildiğimi ve yirmi metre öteden açıklayabildiğimi hayal bile edemiyorum." Başını yana eğerek omzuma yasladı. Doğum lekesine gereğinden uzun süre baktım. Çok tatlıydı. Kremalı bir kahve gibi, eğer sevimli olabilirse. Her neyse. Bence şirindi. "Yeni bir şey değil zaten. Başından beri öğrendiğim bir şey değil."

"Baştan başlaman gerektiğini kim söyledi?"

"Um, yaptın. Dün. Bir şekilde tıpatıp buna benzeyen farklı bir ormanda. Aynı olmadıklarına emin misin? Bu bir şaka mı?"

"Farklı parklar, yemin ederim." Alnına hızlı bir öpücük kondurmak için yer değiştirdim. "Son işinin senin için yanlış olması, onunla ilgili her şeyin yanlış olduğu anlamına gelmez."

"Öyle diyorsun ama ben dün gece bazı listeler yapıyordum-" diye söze başladı.

"Sana dün gece uyumanı söylemiştim, Peach."

Jasper beni şaşırtarak elimi bırakıp kolunu belime doladı, elini gömleğimin altından geçirdi ve parmaklarını sırtımda gezdirdi. Bu jestin kendisi değildi. Dün gece onu mutfak lavabosuna dayayıp kuru bir şekilde becermeye bu kadar yaklaştığım düşünülürse, beline dolanan bir kol hiçbir şey değildi. Dün öğleden sonraki ağaçtan bahsetmiyorum bile. *Onun* başlattığı bir şeydi. Hatırlayabildiğim kadarıyla, elini uzatan hiç o olmamıştı. Bunun onun mesafeli tavrının bir parçası olduğunu düşünmüştüm.

Jasper'ın daha önce de bahsettiği gibi, varsayımlarım yanlıştı. Bu durumda, yanılıyor olmak güzeldi.

"Söyledin ama düşünmem gerekiyordu," diye cevap verdi.

Kolumu omzuna dolayarak onu kendime çektim. "Eminim yapmışsındır. Aklına ne geldi?"

Kıs kıs güldü. "Sana söz veriyorum, ilginçliğin yakınından bile geçmiyor."

"İhtiyacın olduğu gibi uyumak yerine tüm gece ayaktaydın, bu yüzden tüm bu stresin sonucunda ne olduğunu duymak istediğime inansan iyi edersin."

Boğazından tatlı bir homurtu yükseldi. "İyi bir şey bulamadım. Hep aynı şeyler; kitap yazmak, danışmanlık, düşünce kuruluşları. Sonra umut verici olabilecek bazı şeylerin listesini yaptım, hükümet veya kamu politikası öğretmek gibi."

"Eminim bu işte iyi olurdun. Hükümeti benim bu ormanları bildiğim

gibi biliyorsun."

"Belki. Bilmiyorum. Muhtemelen bunun için okula geri dönmem gerekecek. Senato'da çalışmam, bir YouTube kanalı açmak istemediğim sürece otomatik olarak kimseye öğretmenlik yapmamı gerektirmiyor ve bu kulağa korkunç geliyor."

"Okula geri dönme konusunda ne düşünüyorsun?"

"En sevdiğim fikir değil. Yüksek lisans pahalı. Uzun zaman alıyor. Ayrıca bir sürü meşguliyet var. Belli bir şekilde ödev yazmak, artık önemi kalmayan şeyleri araştırmak, anayasa tarihinin garip parçalarını tartışmak. Hükümet böyle çalışmıyor ve tweet'ler ve *The West Wing*'in derinlemesine analizlerine dayanarak nasıl çalıştığını bildiklerini düşünen insanlara karşı sabrım yok. Her gün insanlara bağırıp çağırırdım. Çok çabuk ünlenirim."

"Onları dehşete düşürürsün. İzlemek için para verirdim."

"Biliyor musunuz, en az altı adam bana kabuslarında görüldüğümü söyledi."

"Övündüğünüzden değil."

Bana gülümsedi. "Asla yapmam."

"Pekâlâ, öğretmenlik listede kalmıyor. Üstünü çiz. Başka ne var? Senatör için çalışmanın sevdiğin bir yanı olmalı. Sabahları seni yataktan kaldıran bir şey."

"Kör panik genellikle sabahları beni yataktan kaldırırdı. Sivilceler gibi, sorunlar da bir gecede gelişirdi. Sabahları hasar kontrolü yapardım."

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin, Jas. Söyleyemezsin işte. Seni battaniyelere sarıp uzun bir süre yatağıma sokmak istiyorum. En azından ben senin patronunu boğmayı bitirene kadar."

Bunun üzerine Jasper yüzünü göğsüme gömdü. "Bana iyi davranma. Bu kafa karıştırıcı."

"O zaman acı çekmen gerekecek." Saçlarını tekrar öptüm çünkü *tam* oradaydı ve onu öpmeden duramazdım. Öpemezdim. "Konumuza dönelim. İşinin nesini seviyordun ve Tanrı aşkına, seni kundaklamam için bana başka bir sebep verme çünkü bunu yapacağım."

Bir an için cevap vermedi, kılını bile kıpırdatmadı. Sonra başını arkaya eğdi ve odaklanmamış bakışlarını arkamdaki ormana dikti. "Amacımı sevdim. Asıl iş sıkıcı ya da oyalanmaktan başka bir şey olmasa bile. Önemli bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Bu benden daha büyük bir şeydi. Timbrooks her zaman kusurlu bir aday oldu ama önemli olduğunda doğru şekilde oy kullandı. Bu da

benim için yeterliydi. Bu her şeyi haklı çıkarıyordu. Doğru konularda ilerlediğimizde diğer her şeyi affedebilir ve mazur görebilirdim."

"Tutunmamız gereken parça bu," dedim. "Doğru konularda ilerleyin. Sizin için önemli olan bir şey yapın."

"Kulağa ne kadar harika gelse de," diye söze başladı, hâlâ ağaçları izliyordu, "bu konularda çalışan hiç kimse benimle bir şey yapmak istemiyor. Köprülerim de gemilerim de yandı."

Birkaç tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Şu anda her şey çıkmaz sokak gibi görünüyor ve bu yüzden kendine bir mola vermelisin."

"Ara vermek için zamanım yok. Zaten bu molanın birkaç haftasıyım ve daha fazla zaman harcayamam" -eliyle dayanıklı sardunyalara vurdu- "ormanda dolaşıp ruhumun derinliklerini keşfediyorum."

"Hiçbir şey her mevsim çiçek açmaz," dedim. "Doğada böyle bir şey olmadığında bunu kendinizden beklememelisiniz."

"Bu çok hoş bir düşünce ama ben ilkokuldan beri durmadan nasıl çiçek açacağımı bulmaya çalışıyorum. Hayatım bir gecede cehenneme döndü diye şimdi geri adım atacak değilim."

Onu kucağıma aldım, kollarımla sırtını ve omurgasını bir ağaç gövdesine yasladım, çünkü bu saçmalıkları daha fazla duymak istemiyordum. "Senin için zaman bulacağım. Gününüzden fırıncılığı çıkararak başlayacağız."

"Ahhhhh. İşte beklediğim kaba ayı."

Mizahın onun güzel yüzünde gezinmesini izledim. Acı verici bir şekilde güzeldi, göğsünüzü biraz fazla sıkkan türden. "Kabus gibi olmak hoşuna gitti mi?"

"Ne?"

"Kabuslarda yer aldığını söylemiştin ve buna gülmüştük ama bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istiyorum."

"Ben... Ben ciddiye alınmayı severim."

Başımı sallayarak kışını iyice sıktım, son derece sıkılabilir olduğunu gördüm. Onu her gördüğümde parmaklarımı sokup *sıkmak* istiyordum. Bu kadın söz konusu olduğunda bir sapkınlık daha ama şu anda bu kadarına izin verebilirdim. Şaşkın, duygusal olarak bitkin bir kadını yatağa atmanın hiç kimseye bir eğlencesi yoktu. Özellikle de onun için. Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde başlayacaktık.

Bu da bir esinti onu uçuracakmış gibi görünmeyene kadar beklemek anlamına geliyordu.

"Bazen," diye devam etti, "insanlar bana bakıyor ve... zeki olmadığımı ya da hiçbir şey yapamayacağımı düşünüyorlar-"

"Seni ilk gördüğümde, yoluna çıkanların cesetlerini atmak için toprağı yarabileceğinden emindim."

"Ama yine de gelip yoluma çıktın," diye düşündü. "Beni yere bırak. Kendimi oyuncak bebek gibi hissediyorum."

"Bunda ne sorun var ki?"

"Bebekler sorumlu değil. Oynamak için raftan alınmayı beklemek zorundalar ve o zaman bile bu başkasının oyunu."

Onu yere bıraktım, vücudunun uzunluğunu benimkine değdirmeye çalıştım. "Bu senin oyunun, Jas. Buna hiç şüphe yok. Ama bu gece uyuyacaksın. Eğer uyuyamazsan beni ara. Mantarlarla ilgili hikâyelerle seni uyuturum."

Bana alaycı bir bakış attı. "Çok mantar hikayen var mı?"

"Herkesin iyi mantar hikayeleri vardır ama bu tür şeyleri ilgi çekici bulmayan biri için bu, oturup bir ton liste yapmakla sekiz ya da dokuz saat uyumak arasındaki fark olabilir."

"Şimdi bunu merak ediyorum. Ne tür mantar hikayelerinden bahsediyoruz?"

Birkaç metre ötedeki çürümekte olan bir kozalağı gösterdim. "Bu bir Purplepore Bracket. Sadece ölmekte olan ağaçlarda yaşar. Sahte Hindi Kuyruğu da öyle, ancak bu ağaç türünde onu görmüyoruz. Ve şu kırmızı meşenin gövdesine yakın olan da Acı İstiridye. Bu şekilde küçük ve yumrulu olarak başlar, ancak tamamen geliştiğinde biyoluminesan hale gelir. Parlayan mantarlar kimsenin bulmayı umacağı şeyler olmadığından ve aysız gecelerde oldukça rahatsız edici olduklarından, yaydıkları ışıltı eskiden peri ateşi olarak bilinirdi. Etrafında bir sürü Yerli folkloru vardı ama bu sadece saprofitik mantarların nasıl davrandığıdır - beklenmedik bir şekilde."

"Gerçekten mantar hikayeleriniz var."

"Bakın, mantarlar yabanidir. Kendi krallıklarında var olurlar, ne bitki ne de hayvandır, her ikisinin de birçok özelliğine sahip olsalar da. Ve sınıflandırılmaktan nefret ederler. Ne zaman her şeyi çözmüş gibi görünsek, birileri bir yerlerde yeni bir mantar buluyor ve her şey yeniden berbat oluyor. Tek bildiğimiz, bazılarının zehirli, bazılarının yenilebilir, bazılarının tıbbi olduğu. Bazıları sizi tek bir dokunuşla öldürür."

Dokun. Bazıları beyninizin nadiren patlayan bölümlerini harekete geçirecektir. Diğerleri biyolojik olarak iyileştirici ve diğerleri ölümsüz olabilir. Kesin olarak bilmiyoruz. Sadece bilmiyoruz. Bu çok karmaşık bir durum."

Jasper dudaklarını düz bir kaş çatmayla birbirine bastırdı. "Evet, bunların hiçbirini beni uyutmayacak. Sadece milyonlarca sorum daha var."

Daha iyi bildiğim halde, gerçekten bildiğim halde, "Seni yormanın bir yolunu bulacağım, Peach" dedim.

Gözleri büyüdü. "Eminim öyle olacak."

Daha iyi bildiğim için tekrar Bitter Oyster'ı işaret ettim. "Mantarlar hakkında da konuşabilirim."

Başını sallayarak bana doğru eğildi, başını çenemin altına sıkıştırdı.

"Tamam.

Mantarlar hakkında konuşalım."

JASPER

Şafağın ilk ışıklarıyla uyandım ve tam bir dakika boyunca tavana göz kırptım çünkü nerede olduğumu bilmiyordum. Bir an tavanın orta çizgisi boyunca uzanan el oyması kirişlere baktım ve Teksas'ta olduğuma inandım. Houston'da seçim kampanyası için tercih ettiğimiz bir otelin kirişleri tıpkı bunun gibiydi.

Teksas'ta olmadığımı fark etmem tam bir dakika sürdü. Kampanya durağında değildim ve artık evli değildim. En azından yasal olarak. Preston Kuzey İrlanda'ya gitmeden önce duygusal olarak evlenmemiştim. Aslında hiç evlenmemiştim.

Sayılan tüm yönlerden bekârdım ve hiçbir şey hissetmiyordum. Yeni bir şey yoktu, farklı bir şey yoktu. Belki de bu uyuşukluktu. Hiçbir şey hissetmiyordum çünkü hiçbir şey hissedemiyordum, hayatımın bu kısmının sona ermesiyle ilgili her şeyi zaten hissettiğim için değil.

Bakışlarım tavan kirişinden uzaklaştı ve zengin mavi duvara yerleşti. Linden'in büyük seksiyonel kanepesinde uyuyakaldığımı hatırlamıyordum ama başımın altındaki yastık ve etrafımdaki minderlerin arasına sıkıştırılmış ağır battaniye aksini söylüyordu.

Boşanmamın kesinleşmesinin ertesi sabahı hissettiğim tek şey Linden'in beni burada uyutmak yerine yatak odasına taşımamış olmasından duyduğum hayal kırıklığıydı. Çok gerçekçi olmasa da her zaman kucaklanıp yatağa taşınmak istemiştim. Böyle bir şeyle uyuyabilmemin imkânı yoktu ve en minyon kadınlar bile uyurken katı ağırlık bloklarına dönüşürdü. Yine de güzel olurdu.

Ama bu daha iyiydi. Linden beni yatağa yatırdıktan sonra kendini kanepeye atacaktı ve bu da yatağa taşıma eğlencesini ortadan kaldıracaktı. Bu daha iyiydi.

Daha iyiydi. Yanıma sokulsa ve uykumuzda birbirimize sürtünsek bile, bu daha iyiydi. Sabah yataktan kalkarken garip bir tango yok, *bunu* tanımlamak ve ne anlama geldiğine dair garip bir konuşma yok. Hiç garip bir şey yoktu.

Bu daha iyiydi. Kanepe daha iyiydi.

Kanepede tek başıma uyumanın gece geç saatlerde kaşıklaşmaktan daha iyi olduğuna kendimi ikna etmekle, gizlice çıkıp eve gitme vaktinin gelip gelmediğini tartışmak arasında bir yerde tekrar uykuya daldım.

Ağzınızı sakızlı, gözlerinizi kumlu ve zihninizi odaklanmamış hissettiren, sanki uykudan kurtulmak için güne ihtiyacınız varmış gibi karanlık, rüyasız bir uyku olduğu ortaya çıktı.

"Saat kaç?" Doğrulduğumda kendi kendime mırıldandım. Bedenim dik durmanın buna değeceğine ikna olmamıştı.

"On kırk beş." Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde Linden'ı mutfak masasında oturmuş, önüne kâğıtlar serilmiş halde buldum. "Pastırmayı pişirmeye başladığımda uyanacağını düşünmüştüm ama saat sekiz buçuktu ve sen kıpırdamadın."

"Oh. Vay canına. Bunun için üzgünüm."

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Üzülme."

Ayağa kalktım, battaniyeyi katladım ve yastığın üzerine koydum. "Pekala. Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Endişelenmeyin." Bir kâğıdı çevirdi ve incelerken kaleminin ucunu şakağına dokundurdu. "Bunu daha sık yapmalısın."

Gözlerimi ona diktim. "Ne yapmalıyım?"

Kâğıdı ve kalemi bıraktı. "Bakın, sabah konuşmaları için donanımlı değilim. Günün bu saatinde konuşamam ve-"

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye mırıldandım. "Keşke daha önce bir şey söyleseydin."

"-Sürekli konuşuyorsun, bu belli ki bir sorun ama burada daha sık kalmalısın. Wi-Fi'yi kullanabilirsin ve biliyorsun, güveç kabın elektrik sistemime kısa devre yaptırmaz. Geceleri Midge'in evinde geçirmekten iyidir, özellikle de resim yaptıktan sonra. Tüm bunları solumak iyi olamaz. O odaları havalandırmalısın. Ve sıcak su, Tanrı aşkına, Jas. Bir şey yapman için ısrar etmeyeceğim çünkü Tanrı bilir

ama bence burada kalmalısın. Her gece. Eğer istersen. Hepsi bu kadar."

"Sabah konuşacak kadar donanımlı değilim," diye tekrarladım.

"Mmhmm." "Neydi o?"

At kuyruğumu düzeltirken başımı salladım. "Kahvaltı yaptın mı?"

Endişeli görünme ihtiyacı hissetti. "Lütfen, Jasper. Hiçbir şey pişirme.

Lütfen. "

"Pişirmek yok." Kapının yanında bıraktığım ayakkabıları almak için yanından hızla geçtim. "Sadece kızartma. Yan odaya gidip birkaç malzeme alacağım-"

"İhtiyacınız olan her şey bende var."

"Muhtemelen hayır." Önce bir ayakkabının, sonra diğerinin içine girdim. "Belli bir ekmeği severim. Avokadolarım da tamamen olgunlaşmış olmalı."

Kapıyı kapattığımda bir şeyler bağırdı ama bunu dert etmedim. Kelimeleri abartmasına izin veremezdim. Sabahın bu erken saatinde olmaz.

Yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantasını süslü tost için gereken her şeyle doldurdum ve ardından kıyafetlerimi değiştirmek için odama uğradım. Tote çantam her zamanki duş malzemelerimle birlikte hazırды, bu da işimi kolaylaştırdı.

Odaya bir kez daha baktım ve yüksek sesle "Bu kadar yeter. Bu kadar yeter."

Çünkü boşandığımın ertesi günü ve boşanmamın üzerinden yıllar geçtikten sonra başka bir adamın evine taşınamazdım. Davetine ve huysuz, homurdanarak sorma şeklinin yıkıcı tatlılığına rağmen. Gerçekten, yapamazdım. Bir yanım istese bile.

Diğer yanım ise her zamanki gibi onu uzaklaştırmak istiyordu. Görünüşte cazip gelse de bu tür bir yardımı kabul etmek yapabileceğim bir şey değildi. Elbette kulağa harika geliyordu ve ısıtma sisteminin bir gecede kısa devre yapıp beni bir ateş topunun içinde öldürüp öldürmeyeceği konusunda endişelenmek zorunda kalmazsam iyi bir uyku çekme şansım yüksekti, ama ne pahasına? Bir sorunu başka bir soruna, ateşli bir ölümü Linden'in benim için duyduğu sarsılmaz endişeye değişebilirdim.

Çünkü, elbette, bu onun için tamamen gereksizdi.

Çok hoş ve sıcacık bir his uyandırıyor ve bana yabancı ama tamamen gereksiz. Çok gereksiz.

Linden'in güvertesinden kapıyı iterek açtım ve alışveriş torbasını başımın üzerine kaldırdım. "Tost zamanı."

Hâlâ masada oturan Linden tek kaşını kaldırarak beni kıstırdı. Cevap vermedi, onun yerine ben elimdeki çantayı yere bırakıp alışveriş paketlerini açarken baktı, kaşları alnına doğru tırmanmakla meşguldü.

"Bu sabah neyin havasındasın?" diye sordum.

İçinden kaba bir kahkaha yükseldi. "Başka bir soru sor, Peach."

Dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım çünkü bu sözlerden ne kadar hoşlandığımı bilmesine gerek yoktu. "Avokado, muz, yumurta, biraz brie ve güzel bir limonlu lor var. Bunlardan herhangi birinden nefret edersen bana söyle."

"Bu tür şeylerden hep birlikte nefret ederim, bu yüzden lütfen bana gittiğimiz yönün bu olmadığını söyleyin."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Cidden, Lin. Bunu neden yapayım

ki?" "Pişirme tercihlerinin hiçbirini açıklayamam."

Sırıttım. "Şanslısın ki, süslü tostlar fırınlanmıyor."

Linden kâğıtlarını karıştırırken ben de mutfak aletleriyle tanıştım. İki dilimli eski tip ekmek kızartma makinesi ile gaz brülörlü yüksek kaliteli ocağı düşünmek için bir iki dakikaya ihtiyacım vardı. Ekmeği kızartmaya *ihtiyacım* yoktu ama bu *istemek* kadar ihtiyaç meselesi de değildi. Ekmeğin kömürleşme ve duman dedektörlerini çalıştırma ihtimalinin yüksek olduğunu bilsem bile kızarmasını istiyordum. Biraz kararmış kabuklarla uğraşmaya razıydım. Başkentteki evimde broyleri nadiren kullansam da buna aldırımıyordum çünkü ekmeğe bakıcılık yapmak çok zahmetliydi. Kimin ekmeği denetleyecek zamanı vardı ki? Benim yoktu. Kesinlikle benim yoktu.

Ama şimdi ocağın yanında oturup izleyebilir ve bekleyebilirdim. Kabukları, duman alarmlarını riske atabilirdim. Bunu yapabilirdim. Bana yasak olduğunu düşündüğüm şeyleri yapabilirdim. Harika olacaktı, mükemmel olacaktı. Şimdiye kadar yaptığım en iyi tost olacaktı.

Onun yerine tost makinesine iki kalın dilim ekşi maya attım.

Linden'in fırınının nasıl çalıştığını bilmiyordum. Ne kadar sıcak olduğunu, ne kadar hızlı pişirdiğini. Ve o izlerken her şeyi mahvetmek istemiyordum. Tosttan biraz daha fazla renk kazanılabildim ama ona odun kömürü servis edip her şey yolundaymış gibi davranamazdım. Tost makinesinden ne beklemem gerektiğini biliyordum ve bunun Linden'a yeteneklerimden şüphe etmesi için bir neden daha vermeyeceğini biliyordum.

Broyler'ı başka zaman kullanırım. Hiçbir yere gitmiyordu. Ben hallederim.

Tostu hazırladıktan sonra Linden'a bir bakış attım. O da aynı kâğıda odaklanmıştı, bu da bana bunun son derece zor bir konu olduğunu ya da

aletleri konusunda bana güvenmediğini düşündürdü. Muhtemelen ikisi de.

"Büyük bıçağınız var mı? Bunları kesebileceğim uzun ve keskin bir şey."
_"

Masadan uzaklaştı. "Sana uzun, keskin bir bıçak vermeyeceğim, Jasper. Senin için pek çok şey yaparım ama bu onlardan biri değil. Üzgünüm ama hayır."

Büyük bir tartışmaya hazırdım. Devasa. Kafamda bir slayt gösterisi vardı. Bu konuda söyleyecek çok şeyim vardı ama sonra buhar olup uçtu. Tartışmanın arkasında, kendini korumanın ötesinde, birinin *ısrar etmesini* istediğim bir nokta vardı.

Tekrar ziyaret etmek korkunç bir noktaydı çünkü eski kocam birbirimiz için mükemmel olduğumuzda ısrar etmişti, annem elinden gelenin en iyisini yaptığında ısrar etmişti, babam beni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğinde ısrar etmişti. Hepsi söylediklerine inansa bile, yine de beni hayal kırıklığına uğrattılar. Hâlâ yanılıyorlardı. Linden'in ısrarının farklı sonuçlanacağına neden inanacaktım ki?

"Tamam. Ne kesiyoruz?" Ellerini belime indirdi ve yarattıklarımı incelemek için eğildi. "Bu şaşırtıcı derecede yenilebilir görünüyor."

Omuzlarımı oynattım. "Süslü tost benim reçelimdir." Saçlarıma doğru güldü. "Bu çok sevimli."

"Şimdi, bana bir bıçağın yönünü gösterirseniz..."

Sol taraftaki çekmeceyi açarak, "Nasıl kesilmesini istediğini söyle," diye sordu.

Kuşkusuz, getirdiği bıçak bir samuray kılıcı olarak ikiye katlanabilirdi ve o şeyle parmağımı koparmam mümkündü. "Üçgenler. Lütfen."

Tostu kesti ve işi bittiğinde bıçağı durulamak için yanıma geçti. "Pekâlâ o zaman. Bana burada neyimiz olduğunu söyle."

Kalbimi kırmadan ısrar etmesinin mümkün olup olmadığını sormadan şu anda Linden'a bakacak kadar kendime güvenmediğim için bakışlarımı tabaklara sabitleyerek, "Bu badem ezmesi, muz, bal ve kıyılmış ceviz. Bu da avokado, rafadan yumurta ve pul biber ararken baharat dolabında bulduğum acı bal sosu. Nefret ettiysen sorun değil. Ben sadece-"

"Kulağa harika geliyor." Badem ezmesi ve muzdan bir ısırık aldı. "Kahretsin, bu çok iyi."

"Muzları genellikle karamelize etmek için soteliyorum ama tencere ve tavalарınızın her birini kullanmak istemedim."

"Hayır bebeğim, bu mükemmel." Badem ezmesi ve muz tabağını bana doğru itti ve "İçime çekmeden önce diğer yarısını da al" dedi.

"Daha fazlasını yapabilirim."

Parmaklarını taytımın kemerinin içine sokarak beni masaya doğru yönlendirdi. "Yapabileceğin tek şey oturup yemeğini yemek." Tabağı önüme koydu ve "Kahve?" diye sordu.

"Oh. Evet. Bu harika olur. Var mı-" Önümde bir kutu süt ve ardından bir kupa belirdi. "Teşekkür ederim."

Linden elindeki kâğıtları bir kenara itip yerine oturdu, avo ve yumurta tabağı aramızda duruyordu. "Bir şeyi açıklamayı istiyorum." Bardağımın dörtte üçünü soğuk demle doldurdu ve tam sevdiğim şekilde sütle tamamladı. Bu çılgıncaydı çünkü oranımı nereden biliyordu? Nasıl biliyordu? *Neden biliyordu?* "Bütün o kekler ve muzlu ekmekler, benimle taşak geçiyordun. Değil mi? Çünkü bu harika ve yasal olarak zehire en fazla bu kadar yaklaşabilirsin."

"Seninle taşak geçmiyordum. Dediğim gibi, tost benim reçelim."

Yumurtalı avokadonun yarısını mideye indirdi, sonra o tabağı da bana doğru itti. "Bu konuda söyleyebileceğim daha çok şey var ama bir kez daha rica etmeme izin ver, bir daha asla yemek pişirmeyeceksin. Kesinlikle o güveçte değil ve onun yerine bunu yapabilecekken değil."

"Bence senin asıl tartışman güveç tenceresiyle."

"Bu sabah gülümseme şeklini sevdiğimi düşünüyorum, bu yüzden güveç tenceresi daha büyük bir sorunun parçası olsa bile bunu değiştirebilecek bir şey söylemeyeceğim."

Tostuma sırtarak baktım. Bugün farklı hissetmiyordum ama belki de bunun bir önemi yoktu çünkü ben farklıydım. "Sorun güveç tenceresi değil. Üniversiteden beri kullanıyorum ve harika çalışıyor."

Linden başını salladı. "Yemi yutmadım, bayan." Sonra, "Bugün ne yapıyorsun?"

Çiğnerken omuzlarımı yukarı çektim. "Verandadaki işime geri dönmem gerekiyor. İşe geri dönmekten kastım ne yaptığımı bulmak."

Elindeki kırıntıların tozunu aldı ve sanki benimle paylaşacağı çok talihsiz bir haberi varmış gibi kaşlarını çatarak tabağına baktı. "Kız kardeşimin bir peyzaj mimarlığı firması var. Kadrosunda her gün sundurma ve güverte yapan iki tasarımcı var. Onu arayabilirim."

"Profesyonel olarak yeniden modellenmiş verandalar, kazançlı bir işte çalışan insanlar içindir."

Kaşlarını çattı. "Aile indirimi almanızı sağlayacağım."

Maddi durumumu Linden'a ya da bir başkasına anlatmak istemiyordum ama devam ettim. "Kulağa ne kadar hoş gelse de pas geçmek zorundayım. Bu kendin yap projeleri benim iyi vakit geçirme anlayışım değil ama bunları yapmayı seviyorum. Bu sorunları çözmeyi ve bir daha asla kullanmayacağımı umduğum yeni beceriler öğrenmeyi seviyorum."

Kaşlarını çatmaya devam etti. "Bedavaya yaptırırdı. Eğer isteseydim."

"Verandamı sıfır kuruşa yeniden yaptırırsam sana -ve kız kardeşine!- ne kadar tost yapmak zorunda kalacağım hakkında bir fikrin var mı? Ne yapardım bilmiyorum bile. Ama buna izin veremem."

Uzandı, bacaklarını kaldırdı ve kucağına koydu. "Bana bir iyilik yapmış olursun."

"Nasıl" -dizimdeki eline sertçe göz kırptım- "verandam sana nasıl bir iyilik oluyor?"

Bacağıma uzun bir vuruş yaptıktan sonra şöyle dedi: "Şirketine katılmamı istiyor. Son iki yılda işini büyüttü ve eskiden arborist hizmetleri için taşeronluk yaparak idare edebiliyordu ama artık tasarım ve bakım müşterileri var ve bu işi dışarıya yaptırmak zorlaşıyor. Pahalı da."

"Ve sen de kur mu yapmak istiyorsun?"

"Hayır, kur yapmadım." Ona doğru ittiğim yumurtalı tostun son çeyreğini aldı. "Ama bunun kesin bir sonuç olmasını istemiyorum. Mevcut bakım sözleşmelerimden bazılarını ve ağaç bekçisi randevularını değiştirmem gerekecek-"

"Ağaç bekçisi nedir?"

Kadeh kaldırarak bana doğru işaret etti. "Bu eyalette her şehir ve kasabanın kamu mülkiyetindeki ağaçlardan sorumlu bir bekçisi olması gerekir. Bu 1890'lardan kalma bir yasa."

"Yani, şu anki ağaç dikme taahhütleriniz ile Magnolia'nın iş taleplerini dengelemeniz gerekecek. Senin çıkarın ne?"

Son tost da mideye indirdi ve kahvesinden derin bir yudum aldı. "Şirketinde bir hisse. Büyük bir hisse. Aslında ortak olacağız. Ayrıca faturalandırma ve programlama işleriyle ilgilenecek destek personeli, ki bu da -görünüşe göre- kardeşimin işi değil."

"Bu sonuca nasıl varıldığını anlayabiliyorum," diye cevap verdim. "Sizi geride tutan nedir? Farklı insanlarla çalışmak mı yoksa öncelikler mi? Mevcut işinizden vazgeçmek ya da küçülmek mi?"

"Hepsinden biraz ama en çok sorumluluk. Şu anda istediğim kadar müşteri kabul edebiliyorum. Canım isterse haftada dört gün çalışabilirim. Yavaşlamak istediğimde ya da seyahat etmek için bir ay izin almak istediğimde ortağıma ya da çalışanlarıma karşı sorumlu değilim. Sorumlu olduğum tek kişi benim ve bunun değişmesini istediğimden emin değilim. Gerçekten harika ekipmanları olsa bile."

"O zaman mesele para değil. Senin için değil."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben böyle iyiyim. Magnolia ile ortak olsaydım" - omuz silkti, iki elini kaldırıp inciklerime doğru indirdi - "daha fazlasına sahip olurdum ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu sadece para."

Kendini asla yeteri kadar bulamayan biri gibi konuştun.
tarafından.

"Her neyse" -elini kağıtlara doğru salladı- "eğer bir şey yapmamı istiyorsan
ararsan, ben yaparım. İki saat içinde buraya bir ekip gönderecek."

"Eğer bunu yaparsan, garajı ya da bodrumun diğer tarafını boşaltmam ya da Midge'in eşyaları konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekir ve ben bunların hiçbirini yapmak istemiyorum. Henüz değil. Yan kapı, halılar, duvarlar -bu şeyler gerçek bir karar gerektirmiyor ve size söylemeliyim ki, bu ay için yeterince karar verdim. Verandayı onarmak böyle bir şey gerektirmiyor."

Linden masanın öbür ucuna uzanıp tabakları topladı ve çenesini benim biriktirdiğim kirli tabaklara doğru salladı. "Sen pişir, ben temizlerim." Bacaklarımı kucağından çekmek için bir hamle yapmayınca ekledi: "Bu sabah evrak işlerini halledip Weymouth'ta bir randevuya gideceğim ama planlarına engel olmayayım. Eğer istersen duş bedava."

Bir an birbirimize baktık, bacaklarım onun kucağında, elleri kalçalarımda, aramızda dünyanın tüm gerilimi vardı. Geceyi geçirmiş olabilirdim ama asla tüm kıyafetlerimi çıkarıp onunla sadece bir kapı ötede yıkanmamıştım. Su vücudumun üzerinden akarken beni hiç dinlememişti ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Evet," dedim iç çekerek. Büyük bir iç çekişti bu, göğsümü kabartma kategorisine giren türden bir iç çekiş. Ben, göğsümü kabartan ben. "Bu iyi bir fikir."

Ama ben hareket etmedim. Bir santim bile.

Bir elini kısa sakalında gezdirdi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı hafifçe salladım. "Sanırım bornozumu yan odada unuttum ama onsuz da idare edebilirim."

Banyodan sıırıslıkla çıkacağımı ima etmek istememiştim. Mutfakta çırılçıplak soyunacağımı da ima etmemiştim. Ama Linden'in gözleri yine de ateşlendi ve genişledi - ve ekose gömleğini başının üzerinden çekti.

"Al bunu," dedi ve fanilayı bana uzatarak üzerinde ince gri bir tişört bıraktı. Pazusunun iç tarafında bir dövme vardı; tepesinde bir ejderhanın uçtuğu tek bir sivri dağ ve etrafında halkalanan bir tür yazı. Diğer kolunda, kolunun altından bir kılıcın ağzı çıkıyordu. Gerisini göremedim.

Onu aldım, göğsüme bastırdım. "Özlemeyecek misin?"

Parmaklarını bileğime doladı, ayağının tabanını fermuarına doğru kaydıldı. Ben tişörtünü kavrarken o sertleşmişti ve ayağımla kotunun üzerinden kendini okşuyordu ve dünyadaki tüm gerginlikten kastım *buydu*. Göğsümün kabarmasının nedeni buydu. İşte buydu. Tam burasıydı.

"Artık başlamalıyım." Sandalyemde geriye doğru itildim ama bu, ayağının topuyla ona sert ve beklenmedik bir baskı yaptığım anlamına geliyordu.

"Jasper," diye inledi, iki eli de ayak bileğime sarılmıştı. "*Sikeyim*. Jasper."

Elimden geldiğince zarafetle bacaklarımı toparladım ve ayağa kalktım, çantamı alırken Linden'in maskesiz sıkıntısına sııttım. Masadaki yerinden kıpırdamadı, elleri kasıklarının üzerindeydi ve bakışları yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Kapıyı arkamdan kapatana kadar kafamı çevirmedi.

Şansıma, Linden'in gömleğine ihtiyacım oldu. Bornozumu ve her zaman giydiğim "gerçek kıyafetlerimi giyene kadar" üstümü evde bırakmışım. Çünkü kıyafetimi tekrar giymek istemediğim sürece, giymeye değer tek kıyafet yeni bir çift taytı.

Saçlarımı düğümlerken, taytım ve kalçamın ortasına kadar inen gömleğiyle banyodan ıktım. "Bunun için teşekkürler-"

Ön kapı hızla açıldı ve içeri bir kadın kasırgası girdi; gürültülü, renkli bir bulanıklık içinde hareket ediyor, konuşuyor ve paketleri düşürüyordu. Donup kalmışım.

bu kasırganın esişini izlerken.

"Linden, iyi bir çocuk ol ve arabamdan konserve kutusunu getir. Bu kadar çok konserve yapmak istememiştin, kendimi meyvelere kaptırdım. Çok güzel ve çok eğleniyorum ve-oh, merhaba canım." Durdu, koyu pembe rujlu bir gülümsemeyle bana sırtıttı ve gözlerini benden ayırmadan Linden'e seslendi, "Bugün misafirin olacağını bana söylememiştin."

Mor bilekli kot pantolonu, pembe kazağı ve altındaki bembeyaz bluzu bana Talbots kataloğunu anımsattı, ama tıpkı oğlununki gibi koyu ela gözleri beni hemen tarttı. İş gününün ortasıydı ve duştan yeni çıkmıştım ve bu, anneler söz konusu olduğunda tek bir anlama geliyordu.

"Sadece bir misafir, anne." Ayağa kalktı ve bana *üzgün* olduğunu belirten bir omuz silkme *hareketi* yaptı. "Jasper, bu kapıyı çalmayı unutmuş olan annem Diana. Anne, bu Jasper-Anne Cleary."

Ona elimi uzattım. "Nasılsınız?"

Meraklı sırtışı, iki elini göğsüne bastırıp ciyaklarken komik ve neşeli bir gülümsemeye dönüştü. *Ciyakladı*. "Linden! Böyle güzel bir *misafirin* olduğunu bana söylemeliydin! " Ona şakanın içinde olduğunu belli eden bir göz kırptı. "Aman Tanrım, tek kelimeyle harikasin!"

Sonra kendini bana doğru fırlattı, nefesimi kesen ve böylesine minyon bir kadın için doğal olmayan bir şekilde güçlü görünen ezici bir kucaklamayla beni içine aldı. Linden'in misafiri olduğum ama göz kırpan bir misafir olmadığım için nasıl karşılık vereceğimden emin değildim ama bir süre geçtikten sonra bunun bir önemi kalmadı. Sarılmasına karşılık vermekten başka çarem yoktu. "Çok nazıksınız."

Omuzlarıma sıkıca tutunarak geri çekildi. "Aman Tanrım. Bu senden duyduğum Güney'e ait bir dokunuş mu?"

Güldüm çünkü hayatımda duyduğum en *Çelik Manolyalar* aksanıyla sormuştu ve *herkes benimle* tanıştığında aksanımı taklit ederdi. Geriye ne kaldıysa.

"Aman *Tanrım*," diye mırıldandı Linden. "Anne. Dur. Saçmalıyorsun."

"Sessiz ol, Linden," diye karşılık verdi, bir elini gömleğimin kollarında gezdirerek. O da oğlunun gömleği idi. O da bunu biliyordu. "Jasper Anne ile sohbet ediyorum."

"Jasper olur, teşekkürler."

"*Jasper*," diye mırıldandı. "Çok sevimli."

Bana *iyi misin* der gibi bir bakış attı ve ben de başımı salladım. Alay etmek ve *tabii ki iyiyim* demek istedim. Annemin gelmesinden çok daha zor durumlarla başa çıkabilirdim.

Çenesini eğdi, kaşlarını kaldırdı. *Emin misin?*

Ona başımı salladım, hızlıca gülümsedim. *Oh, evet. Ben hallederim.*

"Arabadan şu kutuyu alacağım," dedi Diana'yı göstererek. "Terbiyeli ol."

Gözlerini kırptırdı. "Ne ima ediyor olabilirsin?" "Senin numaralarını bildiğimi.

Terbiyeli ol," diye tekrarladı.

Kapı kapandı ve Linden'in annesiyle yalnız kaldım. Islak saçlar, çıplak ayaklar, ödünç alınmış gömlek. Açıkçası herhangi bir tanışma durumu için ideal görünümüm değildi ama artık ideallerimi elde etme işinde değildim.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim," dedi Diana, iki elimi tutup beni mutfığa götürürken. "Nerelisin tatlım?"

"Aslen Georgia," dedim, beni bir koltuğa oturtmasına izin vererek. "Sonra Washington, D.C. ve şimdi de buradayım."

Gülümserken bana hafifçe aşağı yukarı baktı ama ne iş yaptığımı, neden burada olduğumu ve oğlunun benim için ne kadar harika olduğunu bilmek istediği açıktı. "Bu şirin kasaba sizin için büyük bir değişiklik olmalı."

Kültür şoku hakkında şaka yapmaya hazırdım ama bunun yerine "Hoşuma gidiyor" diye cevap verdim.

"Olması gerektiği gibi." Kolumu öylesine anaç bir güvenle okşadı ki gözlerimin arkasından yaşların süzüldüğünü hissettim. "Şimdi, oğlum dönüp bana sessiz olmamı söylemeden önce, seni bastığım için özür dilemek istiyorum. Eğer sen de benim gibiysen, saçların o gün için hazır olana kadar misafirlerle tanışmazsın." Jöle manikürlü parmaklarını koyu renk, gümüş telli saçlarına dokundurdu. "Bu halinle mükemmel olmadığın için değil -çünkü harikası- ama ben böyle hissederdim. Ayrıca sevgilimin ailesiyle tanışmadan önce bolca uyarı isterdim" -oh, *vay canına, oraya gidiyordu*- "ve önceden aramalıyım. Çocuklarım büyüdükçe ve kendi hayatlarını kurdukça bunu yavaş ama emin adımlarla öğreniyorum. Habersiz geldiğim için özür dilerim. Az önce kızımın evinden geldim ve bu hamilelik sırasında bazı yiyeceklerden kaçındığı için bir kavanoz konserve görmek istemedi. Konserve dolabım dolu olduğu ve gıda bankaları evde konserve edilen ürünleri kabul etmediği için burada durabileceğimi düşündüm."

"Tanrım, anne. Onu reçellerinin, jölelerinin ve konservelerinin elden ele dolaşan tarihiyle uyutma."

"Marmelatları unutma!" Bana komplocu bir sırıtışla baktı. "Bu yıl Meyer limon marmelatını çok sevdim. Umarım seversiniz."

Kulağa olağanüstü geldiğinden ve ekmeğin üzerine sürülen her şeyden hoşlandığımdan, "Eminim yaparım" dedim. Tostu çok severim."

Linden kutuyu tezgâhın üzerine koyarken, "Gerçekten de öyle," diye ekledi. "O zaman doğru yere geldim. Oh, Jasper, bize katılmalısın Bu hafta sonu pazar akşam yemeği. Temmuz ayından bu yana herkesi bir araya getiremedik çünkü Rob ve Magnolia ailesini ziyaret ediyordu, sonra Zelda saha çalışması maceralarına çıktı ve Ash'in Arizona'da tüm o denetimleri vardı-"

"Anne. Gerçekten. Jas'ın herkesin programını özetlemesine gerek yok." Bize doğru döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ekose gömleğinin avantajı olmadan, şişkin pazuları ve kalın ön kolları vardı. "Bunları satmayı hiç düşündün mü? Jasper her gün, günde üç kez tost yese bile-"

"Bunu yaptığım biliniyor."

Diana bana sinsi göz kırpmalarından biriyle daha vurdu.

"-birkaç yıl yetecek kadar yayılabilir meyvemiz olacak."

"Nereye satabilirim ki?" diye sordu, sanki bu gerçek bir gizemmiş gibi ellerini havaya kaldırarak. "Ve bunun için zamanım yok. Sadece konservelerimi yapmayı ve onları sevdiğim insanlara vermeyi seviyorum. Herhangi bir girişimcilik macerasıyla ilgilenmiyorum. Lütfen. Torunlarım yolda." Sanki onunla başlamaması gerektiğini daha iyi bilmeliymiş gibi başını salladı. "Eminim idare edersin. Müşterilerinizi ziyaret ettiğinizde onlara bir iki kavanoz verin. Hoşlarına gidecektir. Kişisel bir dokunuş."

Gözlerini ona dikti. "Öyle bir şey olmayacak."

"Her neyse," diye söze başladı Diana, elimi tekrar okşayarak, "Jasper'ın Pazar günü bize katılmasını dört gözle bekliyorum."

Linden bir an için tamamen afallamış görünüyordu. Diana ona bakmadan önce kendini toparladı ama çenesinin açık kaldığını ve gözlerinin yuvalarından fırladığını gördüm ve ne düşündüğünü çok iyi biliyordum.

"Programımı kontrol etmem gerekecek," dedim. "Şimdi düşündüm de, o gün bir taahhüdüm olabilir."

Bana doğru yan gözle bir bakış attı. "Jasper gerçekten meşgul."

Diana koltuğunda kıpırdandı, sabahın on bir buçuğu olduğunu açıkça gösteren duvar saatine dikkatle baktı ve ben

ve hoş bir sırıtışla oğlunun mutfağını gösterdi. "Umarım gelebilirsiniz. Kısa süre kaldığınızı düşünürsek gelemeszen anlarım."

Bunun sona ereceğini düşündüm. Diana'nın konuşacak başka bir şey bulacağını ve Linden'in de ona izin vereceğini düşündüm çünkü bugün onunla yapmak istediği konuşma bu değildi, çünkü ortada yapılacak bir konuşma yoktu. Ben onun kız arkadaşı değildim. Ben her gün burada duş alan, ara sıra yatıya kalan ve ruh hali uygun olduğunda bu odada hiç de mutfığa yakışmayan davranışlarda bulunan komşu kızıyım.

Linden'in ellerini omuzlarıma koyup "Ne olacağını göreceğiz anne" diyeceğini tahmin etmemiştim.

Diana gözlerini tavana doğru devirerek fısıldadı, "Bana göreceğimizi söylüyor. Göreceğiz!" Ellerini tekrar göğsüne bastırdı. "Pazar günü ikinizin de masamda olmanızı çok isterim. Sadece akşam yemeği. Yoğun günlerinizden sadece birkaç saat. Yemek yemelisiniz, değil mi? Bütün günü hareket halinde geçiremezsiniz." Omuz silkti ve vay canına, bu kadın çok kurnazdı. Bir manevra biliyordu. "Linden, kız kardeşinin seninle ve Ash'le birlikte konuşmak için biraz zaman bulmayı umduğunu biliyorum. Sen bunu yaparken, Jasper da Magnolia'nın partisinin menüsünü anlamamda bana yardımcı olabilir." Bana gülümsedi. "Damak tadının çok iyi olduğunu söyleyebilirim. Bana da gerçekten bir iyilik yapmış olursun."

"Seni maaşa bağlamak isteyecek birkaç senatör tanıyorum," dedim içimden.

Linden omuzlarımı yoğurdu, başparmakları enseme saplandı. "Sence bunu başarabilir misin, Jas? Ne düşünüyorsun?"

Bana masaj yaparken elimden geldiğince ona baktım. Evet dememi mi istiyordu? Böyle bir şey olamazdı. Beni eve, ailesinin yanına götürmek istemiyordu. Onunla göz göze geldiğimde, bana hızlı ve sarsak bir şekilde başını salladı.

Tamam. Ben de bununla uğraşıyordum.

Oğluna gülümsemekle meşgul olan Diana'ya tekrar gülümsedim. "Davetiniz için teşekkür ederim. Çok cömertsiniz. Size katılmaktan memnuniyet duyarım."

"Aman Tanrım. Heyecanımı zor tutuyorum," diye bağırdı. "Bu kadar yeter Scarlett O'Hara," diye espri yaptı.

"Bana ne getirebileceğimi söyle," dedim.

"Hayır, Peach, hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben birkaç şişe şarap alacağım."

"Doğru," dedi Diana, elimi tekrar kavrayarak. Bu seferki çok yakışıklıydı. "Pazar akşamı yemeğime geldiğinde, eve geliyorsun demektir. Tek ihtiyacım olan senin gülümseyen yüzün, tatlım."

Bununla yaşayabilmemin hiçbir yolu yoktu ama "Teşekkür ederim" dedim. "Ve sen de partiye gelmek zorundasın," diye devam etti. "Partide

muhteşem bir zaman olacak."

Arkamdan, Linden'in düzensiz nefes verişini duydum. Sonra, "Anne."

"Ne?" Ona bakarken çok masum görünmek için çok çalıştı. "Biliyor musun," diye cevap verdi.

"Hiçbir fikrim yok." Dikkatini tekrar bana çevirerek, "Küçük bir buluşma düzenliyoruz-" dedi.

Linden, "Bir golf kulübünde iki yüz kişi ama tabii, buna küçük bir buluşma diyebilirsiniz," diye mırıldandı.

"-kırkıncı evlilik yıldönümümüzü kutlamak için. Bunu hayal edebiliyor musun? Evlendiğimde kırk yaşında olduğumu hayal bile edemezdim ama bunca yıl sonra işte buradayız."

"Otuz dokuz yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun," dedim.

"Seni gördüğümde özel olduğunu biliyordum ama şimdi buna ben de inanıyorum," dedi Diana içten bir kahkahayla. "Bu yüzden, büyükanne ve büyükbaba olmadan önce günü yakalamaya ve kendimize bir parti vermeye karar verdik. Kızımın erken doğum yapmaması için dua edelim. Davetiyeler çoktan yola çıktı ama tabii ki tek istediğimiz bu bebeklerin sağlıklı doğduğunu görmek."

"Ve partiniz planlandığı gibi gidecek," diye ekledi Linden. "Kulağa harika geliyor," dedim ona.

"Seninle birlikte olacak," diye cevap verdi. "Şu anda karar vermek zorunda değilsin ama senin gibi özel birinin orada olması" -Linden'a anlamlı bir sırıtış fırlattı- "benim günümü güzelleştirir. Ve Carlo'nun da. Onunla Pazar günü tanışacaksın ama şimdiden söyleyebilirim ki çok heyecanlanacak."

Başparmaklarını saç çizgim boyunca, kulaklarımın arkasında gezdirdi. Bir ürpertiyle savaşmak zorunda kaldım. "Sanırım Jasper bu işi başarabilir," dedi. "Sen ne dersin, Jas?"

Bu gerçek değildi. Bunu biliyordum. Bunu kabul ediyordum çünkü Linden bunu istiyor gibi görünüyordu ama bunların hiçbirisi gerçek değildi. Bu durumun nüanslarını açıklayacaktı ve ben de Pazar günü ve bu parti her gerçekleştiğinde iyi bir yüz ifadesi takınacaktım ama burada kalmak için burada değildim.

Yine de buradaydım, ısrar eden bir adamı ve aynı zamanda bunu yapan bir anne figürünü istemenin nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum. Bunca yıl böyle bir şeyi istemediğime inanarak nasıl yaşayabildiğimi

bilmiyordum, çünkü şu anda aşırı sıkı bir kucaklaşma kadar mükemmel görünürken, kale duvarları gibi inşa ettiğim tüm özgüvenimi elimden alacaktı.

"Kitabımı kontrol etmem gerekecek ama kulağa gerçekten de harika geliyor. Sizinle birlikte kutlamayı çok isterim."

"Hepiniz!" diye bağırdı. "Aman Tanrım, seni şimdiden seviyorum."

"Tamam, pekâlâ, reçellerinizi teslim ettiniz ve Jasper'ı sizi kovamayacak kadar kibar olduğu bir köşeye sıkıştırdınız. Zararını verdin. Git başkasını taciz et, olur mu?"

Diana abartılı bir koklamayla ayağa kalktı. Bu ikilinin birbirlerini azarlamalarını izlemek tatlı bir eğlenceydi. "Magnolia'dan yeni çıktım, Ash de ofiste. Baban emekliliğinde golf tutkunu olduğu için hava kararana kadar eve gelmeyecek."

Linden bir elini ona doğru çevirdi. "Oyununuzu görüyorum."

"Oyun yok," diye yanıtladı. "Sadece Jasper'la tanışacağım için çok heyecanlıyım. Bugün buraya uğramam ne mutlu bir tesadüf oldu."

"Ve şimdi bu kazaya neden olduğunuza göre" -kapıya doğru işaret etti- "gitmeniz gereken yerler, satın almanız gereken çok fazla balkabağı var."

"Çok fazla balkabağı mı var?" Çantasını omzunun üzerinden salladı. "Bunu hiç duymamıştım." Diana oğlunu tamamen görmezden gelerek eğildi ve beni ruhumu sıkan bir sarılmayla daha sardı. "Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum, Jasper. Çok mutluyum."

Başparmağını yanağımdaki doğum lekesinin üzerinden geçirdi ve aslında anlamadığım bir sevinçle bana gülümsedi. Ayağa fırladım ve Linden'e baktım, annesinin yanağını okşayan sevincinin kaynağı olduğum için yaşadığım paniği acil bir şekilde yorumlamış olmalıydı çünkü bir kolunu ona doladı ve onu uzaklaştırarak, "Jasper'ın bütün günü yok, biliyorsun. Bazılarımızın işgüzarlık, marmelat ya da habersizce içeri dalmak dışında yapacak işleri var."

"Eğer bana özel bir misafirin olduğunu söyleseydin-"

"Bu kadar yeter," dedi, onu kapıya doğru götürürken. "Pazar gününe sakla." "S a a t dörtte," diye seslendi, Linden'in tepesinden bana el sallayarak omuzlar. "Sabırsızlanıyorum!"

Linden mutfığa dönüp benim yerime geçtiğinde ve ellerini ödünç aldığı tişörtün içine soktuğunda ben hâlâ kapıya bakıyordum. "Bu pusu için özür dilemeli ve bunların hiçbirine gitmek zorunda olmadığını söylemeliyim." Beni daha da yaklaştırdı. "Yapmalıyım ama yapmayacağım."

"Neden olmasın?"

Başını boynuma doğru eğdi, sakalları tenime sürtündü ve benden hafif bir ciyaklama çıkardı. "Çünkü seni orada istiyorum. Bunu yapmamalıyım."

Bu senin için adil değil çünkü annem belli ki kendini kaptıracak. Ama ben seni istiyorum. İşte."

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten sormak istemiyorum çünkü her şeyi tanımlamadan oldukça memnun bir şekilde yaşıyorum ama bu ne anlama geliyor?"

Boynuma ve omzuma yaslandığı yerden başını salladı. "Bilmiyorum. Bu parti için bir randevuya ihtiyacım var. Yaklaşan bir aile yemeğim var. Senden nefret etmiyorum, o yüzden-"

"Benden nefret etmiyorsun," dedim gülerek.

Başını kaldırdı, gözlerimin içine baktı. Dudaklarıma. "Senden nefret etmiyorum," diye tekrarladı. "Senden hiç nefret etmiyorum, Peach."

Yani bu yeniydi.

Şimdiye kadar Linden benimle ilgili konularda ikircikli bir yüz ifadesi takınmıştı. Beni öperken ve benden açıkça tahrik olurken bile, sanki bunu kolayca yapmayabilirmiş gibi görünüyordu.

Evet, beni öptü. Evet, beni bir ya da iki ağaca yasladı ve yılların hüsrânını atmama izin verdi. Evet, geçen gün göğüs ucuma çok kötü bir şey yaptı ve bu sabah ayağımla biraz müstehcen bir şey yaptı.

Ve benden nefret etmedi.

"Sadece annene neden gelmediğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorsun," diye karşı çıktım.

Linden gömleği bıraktı ve uzanıp beni kıcımdan tutarak tezgâha kaldırdı. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Daha doğrusu bundan nefret etmiyordu. "Çünkü seni orada istiyorum."

Eğildi ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen, dünyayı, sorumlulukları, banka hesaplarını, hayal kırıklıklarını ve hepsini kapatan nazik bir öpücükle dudaklarımı aldı.

Ellerimi fiçı göğsüne koyarak yüzümü yana kaydurdım ve sordum: "Ya biri beni tanırsa? İşi zorlaştırmak istemiyorum-"

"Olsa bile, karmaşıklştıracak bir şey yok." Alnını omzuma yaklaştırdı. "Topuklularla cehennem gibisin. Kimse bir yıldönümü partisinde, özellikle de muhasebecilerin ve öğretmenlerin katıldığı bir partide senin için gelmeyecek. Bu bir şehir kulübünde, Tanrı aşkına. Şehir kulüplerinin tüm felsefesi, insanların her şey yolundaymış gibi davranmasını mümkün olduğunca kolaylaştırmaktır." Başını omzuma doğru hızlıca salladı, dudaklarını boynumda gezdirdi. "Ve eğer birinin seninle bir sorunu olursa, önce benden geçmesi gerekecek. Başka türlü olmayacak, Jasper."

Bu ısrar... Buna alışabileceğime karar verdim.

LINDEN

Ani kararlar vermek benim tarzım değildi.

Ben de boş boş konuşmaz ya da geviş getirmezdin ama önemli olan şeylere z a m a n ayırmayı tercih ederdim.

Magnolia ile ortaklık iyi bir örnekti. Jasper'ı ailemle tanıştırmak da bir diğeri idi.

Şanslıyım ki annem devreye girdi ve benim için ikincisini halletti.

Harika.

Annem benden önce davranmasaydı muhtemelen Pazar günü Jasper'ı da davet ederdim. Jasper'ı ailemden uzak tutmak istediğimden değil. Yanlış bir fikre kapılmalarını istemiyordum, hepsi bu. Annemin Jasper'ın ne kadar *özel* olduğundan ve partiye katılması gerektiğinden bahsetmesini istemiyordum, sanki doğru ipleri çeker ve yumuşak noktaları yeterince zorlarsa bu ilişkiyi kalıcı hale getirebilirmiş gibi.

Kalıcılık Jasper'ın sözlüğünde bile yoktu. Boston'un sakin bir banliyösünde kalmıyordu, çünkü ilk olarak sadece şu anki durumundan kaçmak için buradaydı ve ikinci olarak da burada kalmak istemiyordu. Olmak istediği yer burası değildi. Son işinden -ve evliliğinden- kurtulmuş olsa bile, topuklu ayakkabılarını ördek çizmeleriyle değiştirmeyecekti.

Bu geçici bir durumdu ve bu yüzden onu Pazar günü eve ve gelecek ayki partiye götürerek yaşayabilirdim. Kasabadan ayrılıp kendi hayatına ya da onun bir versiyonuna geri döndüğünde, annem belirli bir zaman çizelgesinde *özel birini* bulmam için bana meydan okumanın mutlak anlamsızlığını kabul etmek zorunda kalacaktı. Kabul etmek zorunda kalacaktı.

Yani, evet. Jasper'a onu yanımda istediğimi söyledim. Ciddiydim de. Jasper'ı seviyordum ve ailemin ona bayılacağını biliyordum. Partiye gelince,

Bu benim içindi. Etkinlik başladığında Jasper'ın hâlâ şehirde olacağından emin değildim ama eğer şehirdeyse, bütün gece onunla takılma bonusuna sahip olacaktım.

Bana iyi bir anlaşma gibi geldi.

Bağlanmıyordum. Sadece ona göz kulak oluyordum. İyi bir komşu olmak, gerçekten. Ya da buna benzer bir şey. Onu seviyordum ve ondan nefret etmiyordum. Geçen gün elinde baltayla arka bahçedeki yarı ölü orman gülüne doğru yürüdüğünü gördüğümde tamamen kendimi kaybetmiş olsam da, Midge'in evini tamir etmesine artık mantıksız bir şekilde kızmıyordum. O zaman birbirimize sadece on dakika bağırmiştık ki bu da bir ilerlemeydi.

Birbirimize sadece on dakika bağırдық çünkü baltayı elinden aldım, bahçeme fırlattım ve o kemikli küçük yumruklarını bana savururken onu öptüm, ama yine de bir ilerlemeydi.

Bağlanmıyordum. Bu bağlanma değildi. Başka bir şeydi. Günde en az bir kez onu fiziksel olarak sarsmak istememe neden olan ve aynı zamanda saatte en az beş kez onu yatağında becermek istememe neden olan bir şey.

Yine de bu istiladan kurtulmak için her ikisinden de vazgeçmek zorunda kaldım.

Hayatı bir sürü yapboz parçasının havaya fırlatılmış haliydi ve o burada kalmıyordu. Sıradan sekse bayılırdım ama Jasper söz konusu olduğunda ortada sıradan bir şey yoktu. Onu yatağa atmanın bir anlamı olmalıydı. Onun için değilse bile, benim için kesinlikle. O gittikten sonra, sırtında bir yarasa bulutu ve zehirli bir muzlu ekmekle hayatıma giren güzel, belki de hırsız olarak kalacaktı. Ormanın kalbine ilk adım attığında bana sonsuz sırlar anlatan kadın olarak kalacaktı. O her zaman evinin önünde itfaiye araçları gördüğümde kalbimin durmasına neden olan ve kan gördüğünde sersemleyen kadın olacaktı. Komşum için duyduğum sıradan endişeyi geceleri uykularımı kaçırان bir endişeye dönüştüren oydu. Ve o, kızarmış ekmekten yemek yapabilen tanıdığım tek kadındı.

Bağlanmıyordum.

JASPER

LINDEN o hafta her gece kalmam için bir neden buldu.

Gece sıcaklıkları düşüyordu ve Midge'in evindeki ısıtma sistemi konusunda endişeliydi (Çok haklı; bu endişeyi paylaşıyordum).

Sundurma kirislerine kadar yıkılmışken orada kalmam fikrinden hoşlanmadı. (Bunu anladığımdan emin değilim ama tamam.)

Akşam yemeğinde iki kadeh şarap içtim ve o da yerimde kalmamın daha iyi olacağını düşündü. (Yandaki üç dakikalık yürüyüş çok tehlikeli olduğu için.)

Bu tür şeyler.

Her seferinde onunla tartıştım çünkü bu benim DNA'mda vardı ama dişe dokunur bir şey değildi. Kavga bu noktada daha çok bir gelenek meselesiydi, komşularımızın dokusuna işlenmiş bir şeydi -bu her neyse-. *Her neyse* onu tanımlamaya ayıracak vaktim olduğundan değil.

Bazen öpüşürdük. Bazen kanepede başımı onun kucağına koyarak uyuyakalırdım. Bazen de banyo havlusunu nasıl katlayacağımız konusunda kavga ederdik ve bu yüzden bütün gün birbirimizle konuşmak istemezdik.

İyiydi.

Biz iyiydik.

Her şey yolundaydı.

Bana baktığı ve o gözlerin ardında bir kurt gördüğüme yemin ettiğim anlar hariç. Tıpkı şimdi olduğu gibi, ona kurutması için bir tabak daha uzattığımda bana acımasızca bakıyordu. Birisi dirseklerine kadar sabunlu suya batmışken bu tür bakışlar aşırıya kaçıyordu. Hiç yakışmıyordu.

Bunun dışında öyleydi çünkü bu Linden'dı ve onunla ilgili her şey yoğun ve aşırıydı. Bu, hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Bunlar bazı

Bana ciddi ciddi bakıyorsun. Hala çöp öğütücüyü nasıl çalıştıracağımı bilmediğimden mi endişeleniyorsun?"

"Nasıl kullanılacağını bilmediğin için endişelenmiyorum," diye cevap verdi. "Onu nasıl kullanacağını bilmediğini biliyorum ve *bu* beni endişelendiriyor."

"Daha önce de söylediğim gibi, kullanmayacağım." Ona bir kase uzattım. "O kadar da karmaşık değil. Yokmuş gibi davranabilirim."

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Lavaboya uzanıp gideri çektim. "Yani, evet. Daha önce çevirene kadar o düğmenin ne işe yaradığını bilmiyordum. Tamamen kazara oldu ve muhtemelen o düğmeyle ilgili her şeyi unutacağım."

"Lavabonun üzerindeki ışığı tekrar açmaya gidip yanlış düğmeye basana kadar," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Şunu bırakır mısın?" Ellerimdeki suyu silkeledim ve ona en sinirli bakışlarımı atarak bir bulaşık havlusu almak için uzandım. "Bir çatal delikten içeri kaymış ve biraz dönmüş. Olur böyle şeyler. Trajik bir şey olmadan önce onu kurtardık, o yüzden neden bunu geride bırakmıyoruz? Açıkken elimi oraya sokmuş değilim ki."

"Sadece bunu yapmanı engellediğim için," diye bağırdı.

Nemli havluyu lavabonun ön eteğine astım. "Ne kadar inatçı olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Tezgâha yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kollarını böyle kavuşturmasından ne kadar hoşlandığımı bildiğini hissediyordum. Kollarını dirseklerine kadar sıvadığında daha da güzel oluyordu. Kalın ön kollarındaki koyu renkli saçlar, ekose gömleğinin yumuşak kumaşına karşı kabarık kaslar. *Gahhhh*. İnanılmazdı.

"Çok iyi bir fikrim var, evet." Bana bir sırıtış fırlattı. "En az senin kadar inatçı olduğunu biliyor musun?"

"Ben öyle bir şey değilim."

"Sen tanıdığım en inatçı kadınsın."

"Vay *be*. Vay *be*. Bahsettiğin için çok nazıksın," dedim. "Linden, inatçı, dik kafalı ve ev aletleri konusunda tehlikeli olduğum halde beni yanında tutmak için neden bu kadar zahmete girdiğini merak ediyorum. En iyisi, merak etmeyi bırakıp akşam için yan odaya döneyim. Eminim bana her şeyi nasıl yapacağımı anlatmaya biraz ara verebilirsin."

"Oraya gitmiyorsun."

"Hayır mı? Peki beni kimin durduracağını sanıyorsun? Her zaman haklı olmakla meşgul olduğun için sen olamazsın."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi ona diktim. "Ne? İyi, iyi. Sen neden bahsediyorsun?"

Tezgâhtan uzaklaşıp bir adım daha yaklaştı ve parmak uçlarını gömleğimin önündeki düğmelerin üzerinde gezdirdi. "Bu gece nasıl hissettiğini soruyorum."

Başımı sallarken güldüm çünkü neden şimdi bunu konuştuğumuzu anlayamıyordum. "İnatçı, inatçı bir kadına göre iyiyim. Neden bilmek istiyorsun?"

Bunu düşünürken kaşları yukarı kalktı. "Demek istediğim, yorgun olup olmadığını ya da kendini kötü hissedip hissetmediğini ya da sadece bana biraz daha bağlamak isteyip istemediğini bilmek yardımcı olur."

"Böylece yoldan çekilebilirsin?"

Bir omzunu silkti. "Evet, o. Seni kızgın görmeyi sevdiğimi biliyorsun ama tam bir canavar değilim. Zor zamanlar geçirip geçirmediğini bilmek istiyorum."

"Peki neden?"

Bir süre düğmelerime baktı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı? Nasıl olduğun hakkında yani."

"Nasılım?" diye yineledim. "Yine çöp öğütücüsünden mi bahsediyoruz? Yoksa yeni kovulmuş olmaktan mı? Ya da yeni boşanmış olmaktan mı? Ya da geçen ayki siyasi boktan gösterinin yıldızı olmamdan mı? Söz konusu endişe nedir?"

"Yukarıdakilerden herhangi biri. Neyin peşindesin?" "Neden bilmek istiyorsun?"

Elini uzatıp üst düğmeyi açtı. "Çünkü istemezsen seni omzuma atıp yüzüstü yatağa fırlatacak değilim."

"Sen-oh." Başka bir düğmeyi açmasını izledim. "O zaman bu ortak inat meselesini çözmenin en iyi yolunun beni yatağa atmak olduğuna karar verdin, öyle mi?"

"Seni yatırmayacağım." Bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Seni yatağa götürüyorum."

"Ve bununla diyorsun ki..." Cümleyi benim yerime bitirmesini umarak ona baktım ama bir süre sonra bunun olmayacağını anladım. Hayır, cümleyi benim bitirmem gerekiyordu. "Orada bana katılacağını mı söylüyorsun?"

"Evet, sana katılıyorum."

"Geçen gün başladığınız işi bitirmeye hazır olduğunuzu söylüyorsunuz."

"Bütün hafta hazırdım. Dinlenmeye ihtiyacı olan sendin. Benim için hazır değildin ve bunu biliyorsun."

"Bu oldukça tartışmalı," diye mırıldandım.

"Bir aydır uyumayan kızlarla yatmam," diye cevap verdi.

Ona küstah bir gülümseme verdim. "Oh, aklındaki bu mu? Bununla nereye varmak istediğinden emin değildim."

Sonraki iki düğmeyi çevirerek açtı. "Bu elbiseyi sanki yanıyormuş gibi yırtıp atacağım ve senin her tatlı santimini tadacağım. Seni daha fazla dayanamayacağın kadar becereceğim ve sonra yanında uyuyakalacağım. Ve bence işin bu olduğu halde bana bunu hecelettirmen çok hoş."

"Hecelemene gerek yoktu," dedim, elbisesi göbeğine kadar açıkken bir insanın toplayabileceği tüm öfkeyle. "Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim."

"İnsanlar sizi daha önce de hayal kırıklığına uğrattı."

Önemli bir parçam, oyun kavgamızdan bu çok gerçek, çok tatsız gerçeğe bu ani geçişle tartışmak, onu bu ifadeyi ve neden şimdi bunu yapmanın uygun olduğunu düşündüğünü açıklamaya zorlamak istedi. Diğer parçam küçük ve hassastı ama açlıktan ölüyordu ve onun teklif ettiği tanıma karşısında haykırdı. "Evet."

"Tam burada, hemen şimdi"-avucunu yanağıma doğru kaldırdı, parmaklarını saçlarımın arasına soktu, başparmağını dudaklarıma dokundurdu-"Ben o insanlardan biri olmayacağım."

Ürperdim. Tüm vücudum, tek bir titreme oldu. Buna gerek yoktu ama yine de "Tamam." dedim.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Jasper? Senin için ortaya çıkacak birine nasıl güveneceğini biliyor musun? Yoksa sana istediğini verebilecek tek kişinin sen olduğunu bildiğin halde rol mü yapıyorsun?"

"Ne anlama geldiğini biliyorum," dedim meydan okurcasına. "Sadece bu sözleri yerine getiren biriyle ilgili pek deneyimim yok."

Doğum lekemin şeklini izlemeden önce başparmağını tekrar dudaklarıma sürttü. "Ben o insanlardan biri olmayacağım."

Tüm bu cıltın altında küçük, şımarık bir serseri olduğum için başparmağını salladım ve masayı işaret ettim. "Oraya zıplamamı mı bekliyorsun?"

"Öyle olmadığımı biliyorsun," diye homurdandı, eli boynuma doğru kayıyordu. "Seninle burada konuşuyorum çünkü orada herhangi bir karışıklık istemiyorum."

"Prezervatif" demeden önce gözlerimi kırptım. "Tabii ki."

"Acı çekmekten ya da aşağılanmaktan hoşlanmıyorum."

Başını salladı. "Güzel, ben de."

"Ben ciddiylim. Kıcıma atacağın bir iki tokat umurumda değil ama sen bana şaplak atarken sayacağımı sanıyorsan buradan çıplak çıkarım."

"Yapmak istediğim son şey sana herhangi bir disiplin yöntemiyle şaplak atmak," diye cevap verdi.

"İlk şey nedir?"

Kaşları yukarı kalktı. "Ne?"

"Yapmak istediğin son şeyin bana şaplak atmak olduğunu söylemiştin. Yapmak istediğin ilk şey ne?"

Bir saniye mırıldandı, sonra başını salladı. Parmaklarını göbeğimden boynuma doğru sürükledi. "Hayır, bu soruya cevap vereceğimi sanmıyorum. Sen bana ne istediğini söyleyene kadar olmaz."

"I-" Neredeyse söylüyordum. Kelimeleri neredeyse kafamın içinde söylüyordum. "Eğer söyleyemezsen, Peach, ben-"

"Bir dakika bekler misiniz? Aman Tanrım. Bırak da bir kız konuşsun, olur mu?"

Ona mağrur bir bakış fırlatırken başımı abartılı bir şekilde salladım. Bunun saçmalık olduğunu biliyordu ama benim tüm saçmalıklarımı biliyor gibiydi. Son zerresine kadar. Sertçe yutkundum ve bakışlarımı sakalına indirdim. Orada gümüş rengi benekler vardı ama bir tutam da güneşte öpülmüş kumral. Bunun beni neden eğlendirdiğini bilmiyordum ama eğlendiriyordu.

"Bütün gece buradayım ve sabah hiçbir yerde olamayacağım," dedi, parmak eklemleri çenemin hizasında nazikçe gezinirken.

"Ben, ben sadece," diye kekeledim, hala bu kelimeleri yakalamak ve hemen pişmanlık duymadan paylaşmak için mücadele ediyordum. "Düşünmek istemiyorum."

Bunu neden söyledim? Sadece... *neden*? Sıradan, sağlıklı insanlar böyle şeyler söylemez. Seks sırasında kendilerinden geçmeyi istemezler. Arkalarına yaslanıp olmasına izin verirken işi başkasının yapmasını beklemezler.

Ama benim istediğim bu değildi. Bunun olmasına izin vermek değildi. *Bırakmakla* ilgiliydi. Bir karar daha vermek zorunda kalmamaktı. Güvende olmak ve ihtiyacım olanı en az onun kadar benim de alacağıma inanmaktı.

"Artık hazır olduğumu biliyorum," dedi.

Yüzümde ve göğsümde hâlâ utancın acısını hissederek ona ters ters

baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Uzun bir süre ağzımı inceledikten sonra şöyle dedi: "Bunu bu hafta başında söylemezdin. Ormandaki o gün mü? Asla söylemezdin. Düşünmeden *duramıyordun*." Gözlerine baktı, dudaklarının kenarından bir gülümseme geçti. "Ve bil diye söylüyorum, düşünmene izin vermeyeceğim."

Linden'in özünde bir kurt olduğunu HER ZAMAN BİLİYORDUM ama şimdi onun vahşi bir kurt olduğunu biliyordum.

Linden beni duvara yaslamış, elbisemi başımın üzerinden çekerken yanağımı düz bir şekilde bastırduğunda yatak odasının içine ancak girebilmiştik. Bir saniyesini bile boşa harcamadan sert şaftını arkama doğru salladı ve "Hayır bebeğim, sana düşünmen için bir dakika bile vermeyeceğim" diye mırıldandı.

"Burada çok büyük sözler veriyormuşsun gibi hissediyorum," dedim. "Bunları yerine getirmezsen hayal kırıklığına uğrarım."

Linden parmaklarını omurgamda gezdirdi ve elinin bir hareketiyle sütyenim gitmişti. Bu kadar çabuk nasıl çıkarılacağını bile bilmiyordum. "Hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Bir elini kürek kemiklerimin arasında tutarken diğer elini belimden aşağıya, arkama ve daha da aşağıya indirdi. O geniş avuç içi ve kalın parmaklarıyla, sadece kaba olarak tanımlayabileceğim bir şekilde amımı avuçladı. Kaba olmak zorundaydı. Böyle parmakları olan hiç kimse biraz kaba davranmadan bir amcığı kavrayamazdı.

Sonra, "Bu benim."

"Tanrı seni ve o ruhlu erkek emperyalizmini korusun," demeyi başardım. Dürüst olmak gerekirse, o *amımı* böyle *sıkarken* zar zor konuşabiliyordum. Sanki konuşabilecek biri varmış gibi.

Parmaklarını külotumun ağ kısmına doladı ve aşağı çekerek bir fısıltıdan daha az bir sesle yere gönderdi. Eli saçlarıma dolanırken, "Bana yalan söyleme. Bunu seviyorsun."

Aslında yalan söylemek istemediğimden ve bu uzun zamandır yaşadığım en iyi ön sevişme olduğundan, Linden boynumu ve omuzlarımı ısırp öperken sessiz kaldım. Bu kısım harikaydı ama beni duvara tırmalatan ve şaftını, herhangi bir şeyi, alabileceğim herhangi bir sürtünmeyi daha fazla hissetmek için sırtımı eğen şey onun cızırtılı yumuşak sakalıydı.

"Biraz sabırlı olmayı öğrenmelisin," diye kulağıma hırladı. "İhtiyacın olan şeyi sana vermeye hazır olduğumda alacaksın. Anladın mı?"

Az önce bana ne dedi?

"Çok, çok buyurgan," dedim ve iki parmağını daha önce hiç deneyimlemediğim bir güçle içime soktuğunda bu sözler dilimden yarım kalmamıştı. Daha önce hiç bu kadar sert sikilmemiştim. Buna inanamıyordum. Nefes bile alamıyordum çünkü basınç, Tanrım, basınç. Ama çok iyiydi. Dudak ısırtan, kıyafet yırtan, çarşafları buruşturan bir şekilde iyiydi.

Ayaklarımı birbirinden ayırıp tam içimde o mükemmel noktayı bulduğunda içimden bir nefes kesildi. "İşte böyle," diye mırıldandı. "İşte buradasın."

Linden beni daha önce hiç tanışmadığım, sıcak, kaygan, gıcırdayan bir versiyonum haline getirirken duvara karşı nefes almaktan başka bir şey yapmadığım bir dakika vardı. Kimsenin beni çırılçıplak duvara yapıştırmasına ve ben onun elini sürerken kaba şeyler söylemesine izin vermedim. Ben *asla* .

Bunu düşünmüştüm ama hiç yapmamıştım.

Kemerin açılma, fermuarın açılma, kumaşın hışırdama sesi geliyordu ve onu görmem gerekiyordu. Buna *ihtiyacım vardı*. İncelenmesi gereken en az iki dövmesi vardı ve ellerim onun iri vücudunu keşfetmek için kaşınıyordu. Meme uçlarım da. Tamamen dengesiz bir hareketti ama teninin ve göğsünden göğüslerime doğru indiğinden emin olduğum koyu renk saçlarının verdiği hissi tanımak için can atıyordum.

Yer değiştirmeye, bir çift parmağın üzerindeyken bir insanın dönebileceği kadar dönmeye başladım ama Linden buna izin vermiyordu. "Az önce sana ne dedim ben? Sana ihtiyacın olanı vereceğim ama kıvranmayı bırakmalısın."

"Kıvranmıyorum. Ben-ohhhh. " Aletini kıcıma doğru itti ve ne kadar sert ve ateşli olduğuna inanamadım. Gerçek gibi görünmüyordu. "Lütfen bana bunu duvara karşı yapmadığınızı söyle. Hiçbir şey göremiyorum ve bu fikir hiç hoşuma gitmedi."

"Nerede yapmamı istersin?" diye sordu parmakları tekrar içime girerken ve başparmağı klitorisimin etrafında dolanırken. "Bana ne istediğini söyle, Peach."

O parmaklar tüm vücudumun patlamasına neden olacaktı. Çökecektim. Ona dokunmadan önce parçalanacaktım ve bu korkunç boyutlarda bir trajedi gibi görünüyordu. "Aman Tanrım, her şeyi istiyorum."

Linden omzumu öptü ve ısırıldı. Soluduğu yumuşak kahkaha göğsümden aşağıya, meme uçlarıma doğru tüylerimi diken diken etti. "Daha açık olmak ister misin?"

"Duvarlara ve ayakta durmaya düşkünseniz mutfakta kalabilirdik. Bir bayanı bir ya da iki dakikadan fazla duvara yaslamak kabalıktır."

"Şimdi sana karşı dürüst olayım. Bu gece gerçekten kaba olacağım," diye kulağıma fısıldadı çekilmeden önce. O iri bedeninin -ve o parmaklarının- yokluğu beni üşüttü ve hiçbir şeye kenetlenemedim. "Gel bana yardım et."

Döndüğümde Linden'ın gömleğinin düğmelerini açtığını, kot pantolonunu ve boxer'ını elbisemle birlikte yere bıraktığını gördüm. Aleti ekosenin kuyruğunun altında sallanıyordu ve ihtiyacı olan yardımın bu olduğunu düşündüm. Ekoseden sıyrılıp altındaki tişörtü başının üzerine çekerken ona uzandım. Kocaman olmuştu. Çok fazla penis tanıımıyordum ama bu seferki çok büyüktü. Linden uzun boylu, fıçı göğüslü bir erkek canavarı olduğu ve inanılmaz kalınlıkta bir şafttan kısa bir şey onun üzerinde bir anlam ifade etmeyeceği için, kelimenin tam anlamıyla uyuyordu.

Gerçekten mantıklı olan şeyler için çok mutluydum.

"Bunun gibi mi?" diye sordum. Omuzlarından ayak parmaklarına kadar takdir dolu bakışlarımı gezdirmeden önce ona kısa bir bakış attım. Göğsünden aşağı inen koyu renkli tüyler ve bacaklarının arasındaki saz tıpkı sakalı gibiydi; aynı anda hem yumuşak hem de kabadı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben onu okşarken başını yana eğdi. "Aynen böyle."

Oturma odasından gelen ışık, hafif bronzlaşmış tenini ve her iki pazusundaki dövmeleri aydınlatıyordu. Ejderhalı tek bir dağ tepesi ve kılıcın bir kısmı vardı, her ikisini de daha önce fark etmiştim ama şimdi kılıcın bir balta ve okla kesiştiği daha büyük bir parçanın parçası olduğunu gördüm. Elimi onun üzerinde gezdirdim. "Nedir bu?"

"Üç Avcı hakkında başka zaman konuşabiliriz," dedi, elleri kalçalarımın doğru kayarken. "Smaug ve Yalnız Dağ'ı da öyle. Seni ezmeyi bırakmamı istedin, ben de şimdi bunu yapıyorum."

Beni odanın diğer ucuna götürdü, bacaklarım daha fazla ilerleyemeyinceye kadar yatağa yasladı, sonra evrendeki en küçük şeymişim gibi beni kaldırdı ve yatağa yatırdı. İşte böyle.

oda karanlıktı ve sadece dokunarak yol gösterebilirdim, her şeyi yapabileceğimi hissettim. Her şeye sahip olabilirdim. Ve belki de her şey olabilirdim.

Bir çekmecenin açıldığını ve Linden'in yatağa parlak bir şerit prezervatif attığını duydum. "Kaç taneye ihtiyacım olacağına sen karar ver."

Üzerime tırmanırken folyo paketlerini aldım, şaftı bir uyarı gibi uyluğumdan yukarı, göbeğime doğru sürükleniyordu. "Muhtemelen hepsi."

Bacaklarımın arasına diz çökerek, "Benimle böyle alay edemezsin" dedi. "Alay ettiğimi kim söyledi?" Bacaklarımı onun bacaklarına dolayarak sordum.

Bel.

İhtiyacım olan sürtünmeyi daha fazla elde etmek için onu kendime yaklaştırmaya çalıştım ama o sadece ürkek bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini kalçalarımın altına gezdirdi. Bu senaryoda ürkek at olmak gerçekten umurumda değildi. Ben ürkek değildim. Ne istediğimi biliyordum ve şimdi istiyordum. Sadece istemem gerekiyordu.

"Eğer dalga geçmiyorsan, umarım tüm hafta sonunu bu yatakta geçirmeyi planlıyorsundur." Yavaş ve ağır bir dakika boyunca beni izlerken bir elini bacağımdan çekip sikini okşamaya başladı. Aramızdaki tek ses tenin ritmik tokat sesiydi. "Beni test etme, Jasper. Eğer izin verirsen seni önümüzdeki altmış saat boyunca burada tutacağım."

"Şu prezervatifi tak. Dolu olduğunda hafta sonunu nasıl geçireceğime karar vereceğim."

Bakışlarını tavana çevirdi ve gırtlaktan gelen bir inilti ile "*sik beni*" der gibi bir ses çıkardı ve ardından hızlıca prezervatifi çıkardı.

"Bana tekrar söyle. Bana hazır olduğunu söyle," diye homurdandı, kıvrımlarımın arasından geçirirken parmakları sikinin tabanında dolaşıyordu.

O zaman aklıma geldi, her zaman gururumdan ya da haysiyetimden daha çok *ihtiyacım* olduğunda hissettiğim o iğrenç güven rüzgârı. "Eğer beni hemen şimdi sikmezsen, buradan çıkıp gidecek birini bulacağım."

Hepsi bu kadardı. Kalçalarını ileri doğru itti, nefesimi kesen tek bir güçlü hamleyle içime girerken yatak başlığı duvara çarptı. Tahmin ettiğimden çok daha büyüktü, içimi saran sıcaklık ve basınç dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Birbiri ardına yaptığı hamlelerle beni parçalara ayırıyordu ve ben de aynı şeyi ona yapmak istiyordum. Onu her yönden çözmek istiyordum, onun da beni yaptığı gibi akılsız olmasını istiyordum.

"Düşündüğünü duyabiliyorum, Şeftali," dedi. "O güzel meme uçlarını da ısırmak zorunda mıyım? Gereken bu mu?"

"Muhtemelen," diye cevap verdim, bu tehdidi yerine getirmesini gerektirecek türden şımarık bir tonla.

Şanslıydım ki yaptı ve dişlerinin bana uyguladığı acımasız muameleye karşı kıvranıp kıpırdanırken parmaklarımı kafa derisinde ve koyu renk saçlarında gezdirebildim.

"Sen gerçek *değilsin*," diye mırıldandı göğüslerimin arasındaki vadiye.

"Sen de *değilsin*." Yatak başlığının sert ritmi yatağa çarpıyordu.

Duvar, kalbimdeki nabızla eşleşti ve içime her girdiğinde göz kapaklarım kapandı çünkü aynı anda hem bu kadar çok şey hissedip hem de gözlerimi açık tutamazdım. Yapamıyordum. "Aletin beni ikiye ayırıyor."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Çok iyi." Kaba ve şehvetli bir inilti çıkarmamak için elimi ağzıma kapattım.

Bu durumlarda son derece kaba ve şehvet düşkün olabiliyordum. Her zaman değil ama son derece kaba ve şehvetli davrandığım zamanlar olmuştu. İlk orgazmın peşine düştüğümde hiçbir sınır yoktu. Sanki her şeyi masaya koymazsam oraya ulaşacağımdan şüpheliydim. Her şeyi söyledim, ahlaksızca her şeyi. Kıcımlı sikkeleri, memelerime boşalmaları, yüzlerine oturmama izin vermeleri için yalvarırdım. Oraya vardığımda sakinleştim, biraz güven kazandım. Biraz rahatlardım. Sanki vücudum bunu nasıl yapacağını hatırlamıştı ve ikincisine ulaşmak daha zor olsa da çok fazla enerji harcamama gerek kalmamıştı.

Ama ikincisine hiç ulaşamadım çünkü kendimi hatırladım. Artık çaresiz değildim, bu yüzden düşünebilirdim. Bu kelimeleri kafamda tekrar edebilir ve sonra garipliği, utancı hoş karşılayabilirdim. Utanç.

Bir saniye bile olmadı. Başka biriyle değil. Yalnızken, ikinciye, üçüncüye, dördüncüye vurabilirdim. Oyuncaklar doğru oynuyorsa ve ilhamım güçlüyse bazen daha fazla.

Bu yüzden elimi ağzımın üzerinde tuttum. O çılgın kelimeleri içimde tuttum. Utanç ve mahcubiyeti uzak tuttum.

"Harika hissediyorsun," diye mırıldandı. "Yemin ederim, dünyadaki tüm penis halkalarından daha iyisin."

İçeri pompalandı ve sonra tamamen dışarı çıkardı ve bileğinin ustaca bir hareketiyle karnımın üzerine çevrildi. Kıcımlı kalçalarına yasladı, kalçalarımı sert ve sıcak bir şeye doğru yuvarlamaya devam ederken bacaklarındaki kıllar hafifçe kıcımlı aşındırdı. Ben hissetmeden önce elinin kıcıma değdiğini duydum, gevşek bir tokattan başka bir şey değildi, derimi ürperten ceza şaplaklarına benzemiyordu.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Sert dokunuşu bana çok ama çok doğru bir şey yaptı.

Başımı yana çevirdim ve açıklığıma doğru hizalanmasını izlerken nefesimi içime çektim. Altımdaki battaniyeye uzandım, ellerimi kumaşın içine soktum. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ağzıma sokacağım bir şey, söyleyeceğim aşırı hevesli şeyleri bastıracaktı.

Bu sefer içime ittiğinde, neredeyse bittiğini biliyordum. *Daha fazla* korosunu durduramadım, *şimdi, tanrım, Linden, evet, evet, evet*. Yüzümü yatağa dönüp dışlerimi battaniyenin etrafına kapattığımda bile duramadım.

Bir eli kalçamda, diğeri saçıma dolanmış olan Linden beni özür dilemeden becerdi. Anlamsızca. O kibirli, sahiplenici tavrıyla beni itip kaktı, sanki beni herkesin sikiştiği aynı eski nedenden dolayı sikiyormuş gibi, sahiplenmek, işaretlemek ve elinde tutmak için. Elbette alınacak zevk vardı ama içimde sanki bunun için yaratılmış bir iş yapıyormuş gibi hareket ediyordu. Sanki yükümlülüklerini yerine getirene kadar durmayacaktı.

Hayatımda bir kez olsun, zorunluluk konusu olmaktan gerçekten hoşlandım.

Bu pozisyon benim için tüm doğru noktaları vurduğundan, vücudumdaki spazm dalgası hızla geldi ve anlaşılmaz bir dizi *fuck yes şimdi* diye nefes nefese kalmama neden oldu. Gözlerimin arkasında kayan yıldızlar vardı ve çekirdeğimde muhteşem bir çözülme vardı ve Linden'in vücudumdaki amansız tutuşuna rağmen dizlerim altımdan çıktı.

"İyi misin?" İçime girmeyi bırakmadı. Ben yatağa iyice sikilmiş bir krep gibi uzanırken, o her zerremde çalışmaya devam etti.

"Sana beş farklı yoldan geleceğimi söylemişim," diye mırıldandım battaniyeye karşı. "Belki duymuşsundur?"

Tek koluyla beni bir bez bebek gibi kucağına aldı ve kıcımlı kucağına yerleştirdi. "Hayır, işimiz bitmedi. Bundan daha iyisini yapabiliriz."

Omzumun üzerinden baktım çünkü kesinlikle yanlış duymuştum. "Ne?"

Bana sırtıarak "Oraya birden fazla kez gidebileceğini düşünmekle hata mı ediyorum?" diye sordu.

Oh. Tamam o zaman. "Haksız değilsin."

"Bir molaya ihtiyacın var mı yoksa devam edebilir misin?"

Gözleriyle ve oradaki karanlık odakla karşılaştım. *Aman Tanrım*. Beni kaba ve şehvetli *istiyordu*. İkincisi, üçüncüsü, hepsi için çalışmak istedi. Çekirdeğim

şiddetli bir zevkle sıktı. "Devam edebilirim."

Tekrar içime girdi ve kollarını gövdemın etrafına doladı, dişlerini boynumda gezdirirken sakalı omzumun arkasını okşuyordu. Bu benim kurdum. "İşte böyle," diye gürlledi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu göster bebeğim. Seni oraya nasıl ulaştıracağımı göster."

Şu anda ne yapacağımı bilmiyordum. Benim kaba ve şehvetli halimi istese bile, bunu yapabilir miydim bilmiyordum. Ama şimdi buradaydık, bir eli göbeğimin üzerinde aşağıya doğru yayılmıştı ve her uzun, sürükleyici itişte siki bana sahip oluyordu ve aramızda havada asılı duran basit bir istek vardı.

"Aletin hep böyle şişman mı?"

Bunu söylemek bile merkezimde yeni bir orgazmın kıpırtılarını oluşturdu. Sanki ihtiyacım olan her şeye açılan bir kapı gibiydi ve artık o kapıdan geçtiğime göre onlara sahip olabilirdim.

"Sadece senin için Jasper," diye nefes nefese beni göğsüne bastırdı.

Elimi tümseğime götürdüm, shaftının içimde hareket ettiği noktayı izlemek için kıvrımları ayırdım ve sonra yukarı, daha fazla ilgi isteyen yere çıktım. "Meme uçlarımı tekrar çimdikle. Bu konuda iyisin."

Bir elini göğsüme götürdü ve tıpkı o gece beni lavaboya dayadığında yaptığı gibi meme ucumu parmaklarının arasına aldı. Canım müthiş bir şekilde yanıyordu ve ne düşüneceğime karar vermek bir yana, düşüncelerimi bile zar zor duyabiliyordum. Doğru görünen tek şey klitorisimi daha da sertleştirmek, meme ucumu biraz bıraktığında çığlık atmak ve yarın her yerde hissedeceğimi bildiğim halde beni bu şekilde dövmesine izin vermektir.

"Yaklaşıyorsun," dedi, dudakları boynumdaydı.

"Bana vajinamı açıklamana ihtiyacım yok."

"Bir dahaki sefere bana aletimin şişman olduğunu söylediğinde bunu söylemeli miyim?"

Isı omurgamdan aşağı doğru akmaya başladı, bacaklarımı dolaştı, merkezimde çözüldü. "Bu bir iltifattı, durum raporu değil."

Göğüs ucumu tutuşu agresifleşti, sanki bu konuda ne kadar ileri gitmesine izin vereceğimi belirlemeye çalışıyordu. İşler farklı olsaydı belki bir sınır koyar ya da onu durdururdum ama içimdeki sıcak, gevşek çırpıntılar onun bu iddialı dokunuşuyla vahşileşti. İçimden uzuvlarıma doğru genişleyip yayıldıkça çılgına döndüler. Bunu yüzümde hissettim, yanaklarım biraz fazla sıcaktı ve dudaklarım karıncalanıyordu. Ezici bir şeydi. Çaresiz, muhtaç bir şekilde acıtıyordu - bana en iğrenç şeyleri söyleten o eski şehvet, işte böyle acıtıyordu. Sanki bunu yakalayamazsam ölecekmişim gibi.

çünkü bedenim bunu kaldıramazdı, basitçe kaldıramazdı.

Kendi nabzımdan başka bir şey duymuyordum ve meme ucumu taciz edişini izlemek için aşağı baktığımda, bacaklarının benimkilerin arasına pompaladığını gördüm. Koyu renk saçlarının altındaki kasların gerginliğini ve eski yara izlerinin gümüşü çizgilerini görebiliyordum. Kalçaları kıcımlı tokatlarken, aleti her hassas santimime sürtünürken, bu çabanın ürününü hissettiğimde vücudunun hareket etmesini izlemekle ilgili bir şey vardı.

"Daha işin bitmedi," dedi. "Şimdi beni bırakıp gitme."

"Çıkış yapmıyorum," dedim, kelimelerim bir gevezelikten öteye gidemiyordu.

Linden parmaklarını bileğime dolayarak elimi klitorisimden uzaklaştırdı. "Bana tutun." Kolumu kaldırdı ve elimi boynunun arkasına götürdü. "Şimdi seninle ilgilenmeye bakalım."

Protesto etmeye çalıştım. İçimde çok fazla protesto vardı. Söyleyeceklerim vardı ve onları söylemeye niyetliydim. Ama aynı zamanda, iki kalın, küt parmağıyla tümseğimi örttüğünde ve meme ucumu sıkıştırdığı gibi sıkıştırdığında, bu protestoların izini kaybettim.

İçime pompalamaya devam etti, şimdi biraz daha pervasız, biraz daha düzensiz. Herkes için muhteşem şeyler yapan bir açıyla bana çarparken alçak bir hırıltı çıkardı ve dişleri boynumdaydı. "Sana daha iyisini yapabileceğimizi söylemiştim."

Cevap olarak sadece mırıldanabildim. Şu anda konuşabilmemin ve mantıklı konuşabilmemin hiçbir yolu yoktu. Üçüncü bir orgazma doğru mu tırmanıyordum yoksa ikincisi olağanüstü uzun ve karmaşık mıydı bilemiyordum. Aslında umurumda değildi ama kalçalarım ve karnımda yaşayan, sadece büyük bir ip yumağının kendi düğümünü metodik bir şekilde çözdüğünü hayal ettiğimde kaybolan gerginliği, bükülmüş kas sıkışmasını geri çekmeye çalışırken bana düşünecek bir şey verdi.

"İhtiyacım var-" Ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Sadece ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bir şey.

"Orgazmlarınızla ilgili bir listeniz var mı?" "Ne?"

"Her şey için liste yapıyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Sadece amını nasıl mutlu edeceğine dair bir listen olup olmadığını merak ediyorum."

"Bazı öneriler mi arıyorsunuz?"

Başını omzuma doğru salladı. "Hayır bebeğim, listeyi istemiyorum. Var olduğunu unutmanı istiyorum. Söküp at."

Tüm bu hisler -bana sürtünen siki, boynumdaki sakalı, klitorisimi esir alan parmakları- orgazmın sınırına ulaşırken beni aşağıya çekti. "Neden?"

"Çünkü o bok bitti. Çünkü ben vahşi, çılgık atan, vazgeçmeden iki kez sikime boşalabilen bir kız istiyorum. Düşünmeyen, hiçbir şey planlamayan. Gürültülü, dağınık ve kirli olmasını isteyen. Onunla gürültülü, dağınık ve kirli olmak istiyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Her yerime boşalmanı istiyorum." "Evet."

"İçime girdikten sonra amımı yemeni istiyorum."

"Mmm. İşte bu, değerli kızım. İşte bu."

"Yapar mıydın? Gerçekten mi?" Şüphe ve utanç omurgamı diken diken ederken sordum.

"İstediğin kadar sık."

Oynayıp oynamadığımı bilmiyordum. Umurumda da değildi. "Siktir, siktir, siktir. Bunu istiyorum."

Tümseğimdeki tutuşunu serbest bıraktı ve bu telaş salıverilmemi yakalamak için yeterliydi ama sonra *beni tokatladı*. Kıvrımlarıma gerçek bir tokat sayılabilecek kadar güçle vurdu ama vücudum bu tür teknik ayrıntıları umursamıyordu. Hayır, vücudum başka bir insanın yardımıyla nasıl feci bir orgazm yaşayacağını öğrenmekle meşguldü.

"Bu doğru. İhtiyacın olan şey bu," diye mırıldandı.

Uzak bir anlamda, konuştuğunu ve hırladığını biliyordum ve kollarını gövdem etrafına doladığını ve boşalırken beni rahat olduğundan daha sıkı tuttuğunu hissettim, ama amımdan yayılan inanılmaz sıcaklıktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Çok fazlaydı. *Çok fazla*. Sanki bunu kaldıramayacağımı biliyormuş gibi, hepsini değil, Linden bizi yastıklara yasladı, ben soluk alıp vermeye ve titremeye devam ederken kollarını bana doladı. Nefesimi tuttuğumda hâlâ içimde olduğunu, hâlâ seğirdiğini ve nabzının attığını fark ettim.

"Vay canına," diye fısıldadım. Başım yumuşak ve süt gibiydi. Bu şekilde uykuya dalabilirdim.

"Yeterince ısındın mı?"

Avucunu kolumda gezdirdi ve bu çok fazlaydı, sadece çok fazla his vardı. Bir ürperti omuzlarımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı ve ikimizden de inilti çıkararak tekrar ona sarıldım. Sonra tekrar ürperdim.

"Sanırım öyle?"

"Hayır, Jas, yeterince sıcak olmak böyle bir şey değil," dedi battanieneleri altımızdan çekip yukarı kaldırarak.

Yatak takımını düzelttikten sonra prezervatifi almak için uzaklaştı. Döndüğünde başını göğsüme eğdi ve sakalıyla meme uçlarımı okşadı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, iç geçirdim ve her geçişinde kıvranmaya başladım. Sonra bacaklarımın arasına yerleşene kadar vücudumda aşağı doğru ilerledi, battanieneler geniş omuzlarına dolandı.

"Şimdi bana şu dövmelelerden bahsedecek misin?" Sanki bunu sorabilirmişim gibi geldi. Sanki yüzümü yastıklara gömüp hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda değilmişim gibi.

Dudakları uyluğumun iç kısmında gezinirken başını salladı. "Tolkien hayranı olduğumu zaten biliyorsun. Bunlar sadece hikâyelerden kopuk parçalar."

Sağ kolunu işaret ettim. Bu pozisyonda omzunun ötesine uzanamazdım. "Bu ne diyor?"

Bakışları hâlâ bacağıma kilitlenmiş bir şekilde, "Hepsine hükmedecek Tek Yüzük, hepsini bulacak Tek Yüzük. Hepsini bir araya getirecek ve karanlığın içinde onları bağlayacak Tek Yüzük."

"Peki ya bu?" Diğer omzuna dokundum. "Bunlar ne?"

Diğer bacağına geçti ve ben kıvranıp kıkırdayana kadar dudaklarını ve sakalını yukarı doğru sürüklemekle meşgul oldu. Sonra, "Bu Üç Avcı'yı temsil ediyor. Aragorn'un kılıcı, Gimli'nin baltası ve Legolas'ın oku."

"Bu üçlü bir şey mi?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama biraz. Yorumunuza bağlı."

Evet, kesinlikle üçlü bir şeydi.

Bacaklarımı gidebildikleri kadar ayırdı ve dilini dikiş yerimde gezdirdi. İçimden şiddetli bir ürperti daha geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Verdiğim sözleri tutarım," diye yanıtladı basitçe. "Ve bunu da elimden geldiğince tutacağım."

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım.

"Şimdi şöyle olacak," dedi bir dirseğini kaldırarak. "Senden o çılgın çığlıklardan birini daha duyana kadar seni yalayacağım. Sonra seni tekrar becereceğim ve ondan sonra uyuya kalma ihtimalim oldukça yüksek çünkü sen ele avuca sığmaz birisin, Peach."

Başımı çevirdim, pencereden gece gökyüzüne baktım. "Bu ilginç bir ifade tarzı."

"Yapma bunu." Uzandı, parmaklarını çeneme bastırdı ve beni tekrar ona doğru çevirdi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, tamam mı? Eğer şimdi benden saklanmayı aklından bile geçirirsen, seni avlarım," dedi. "Seni bulurum."

Kurtlar hakkında söyledikleri her şey? Doğruydı.

Seni daha iyi görebiliyorlardı.

Seni daha iyi duyabilirlerdi. Ve

seni daha iyi yiyebilirler.

LINDEN

ÜST ÜSTE İKİNCİ GÜN, Jasper'ın kıcını kucağıma sıkıştırmış ve sikim yanaklarının tatlı beşiğini severken uyandım. Buna alışabilirdim. Hem de çok çabuk alışabilirdim.

Elbette yapmamalıydım. Yapmamam için bir sürü neden vardı ama o uzanıp sikimi eline aldığı anda hiçbir aklıma gelmedi. Uykulu bir vuruştı, sert ya da agresif bir şey değildi, sadece başparmağıma meme ucuna sürerken yavaşça aşağı yukarı kayıyordu.

Bunun yanlış olmasının bir nedeni varsa bile, bununla ilgilenmek istemiyordum. Bir dakika bile. Onun fısıltılı dokunuşu alnımda ter damlaları oluştururken ve kalçalarım o içgüdüsel tekmeye sarsılırken değil.

"Buraya gel." Meme ucuna sert bir vuruş emri noktaladı.

"*Günaydın ve merhaba* gibi hoşluklardan vazgeçtik mi? uygun olduğunda *buraya gelmekten* yana mısınız?"

Elimi sırtının küçük kısmına koydum, ters dönene kadar çektim, üzerime çıkana kadar ittim. "Günaydın," dedim kalçalarımı hızlıca sallayarak.

"Seni tekrar görmek güzel." Kollarını başının üzerine doğru uzattı, bu da göğüslerine en iyi gelen şeydi. En iyi şeyleri.

Kıvrımlarının tüm genişliğine hayranlıkla bakarken, bir prezervatif yuvarladım. Kendimi tabanından tuttum, tatlı, uykulu tanrıçama bir adak olarak. Yorgun olmasına izin vardı. Dün gecenin her saatinde ve günün büyük bölümünde ona ulaşmıştım. İyi kullanılmıştı.

Üzerime yerleşirken ellerini yatak başlığına doğru kaydırды. Tek kelime etmemize gerek yoktu. Artık bunu biliyorduk, birbirimizi tanıyorduk ve her hareketi tartışmaya gerek yoktu. Bunu biliyorduk.

Yere çöktüğünde, sanki oraya aitmişim gibi içine sığdığımı hatırladım ve bir horozun bir amcığa ait olduğu eski anlamında değil. İyi bir otoriteye sahiptim ki, bir horoz herhangi bir sayıda istekli yere aitti ve bu sadece istekli değildi, benim için yapılmıştı. Bana aitti.

Jasper, özellikle Pazar sabahları için tasarlanmış sabit bir tempoyla üzerimde hareket etti. Her kayış ve vuruşta kalçalarını daha sıkı kavıyor, onu daha uzun süre tutuyordum. İhtiyacım olan tek şey buydu, işte buydu.

Eğildi, göğüslerini göğsümün üzerinden çeneme doğru sürükledi. Sakalımın tenine sürtünmesi hoşuna gidiyordu ve beni becerirken göğüslerinin yüzümde sallanması hoşuma gidiyordu. O meme uçlarından birini dişlerimin arasında yakalamayı başardığımda daha da iyiydi.

"Oradayım"- diye başladı, kelimeyi iç çekerek uzattı-"Oradayım. Tam oradayım."

Bundan daha iyisi olamazdı. Hiçbir yolu yoktu. "Evet, öylesin bebeğim." Kasları etrafımda titreşirken kalçalarını aşağı doğru tuttum. Onun her orgazmı -her biri lanet olası- ruhumu benden sağıyormuş gibi hissettiriyordu. Onu kapması an meselesiydi. "Al onu. *Al onu*, Jas."

Spazmlar onun içinde yuvarlanıyor, derinlerine gömülü olan ucumu çekiyor ve emiyordu. Vücudu beni orada istiyordu, beni orada tutmak istiyordu ve bu bana bir şey yaptı. Beni iyi ve garip bir şekilde mahvetti. Onu bütün gün bu yatakta tutmayı, her zaman burada tutmayı düşündürdü. Bunu yüksek sesle söylemek istememe neden oldu, bu da tamamen mahvolduğumun en gerçek işaretiydi.

"Sen gelene kadar bir daha boşalamam," diye soludu, bir eli klitorisini okşarken diğeri yatak başlığını kavradı. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Artık dağınıktık, ikimiz de sıcak ve ter içindeydik. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı duyabiliyordum. Tıpkı tembel Pazar günü gibi, ben de bu şekilde olmasını istiyordum. Sert ve kirli olmasını istiyordum ve kendini istediği gibi çalıştırdığı her seferinde parmaklarını sikimin tabanında hissetmek istiyordum. Bununla ilgili hiçbir şey güzel değildi. Şimdiye kadar tanıdığım en güzel kadın sikime öyle bir kuvvetle yüklenirken bile güzel değildi, bayılıp bayılmayacağımı ciddi ciddi merak ediyordum.

"Bu kadar sert olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Bu çok *kaba*."

"Çok kabasın," diye karşılık verdim. "O memeleri bir kez daha yüzüme sokarsan onları ısırırım."

Bana çarptı ve göğüsleri tekrar çeneme değdiğinde, o güzellikleri tuttum. Onlar artık benimdi. Onunla alay ettim.

Çünkü onun bunu sevdiğini biliyordum ve açık kahverengi meme uçlarını dudaklarımda hissederek kendimle alay ettim çünkü bunu seviyordum.

Kenarda sallanıyordum, düşmeme ramak kalmıştı ama Jasper, kaşları şiddetli bir konsantrasyonla çatılmış olsa da eğleniyordu ve ben birkaç dakika daha istiyordum.

Göğüslerinin hassas alt tarafını ısırırken ve parmaklarımdan arasında meme uçlarını sıkarken kendimi kaybettim. Büyük anlamda acıdan hoşlanmıyordum - kimsenin onu kemerle dövmesini istemiyordu ve buna saygı duyuyordum - ama ısırıklarla, çimdiklerle ve parmak ucu büyüklüğünde morluklarla iz bırakacak kadar sert çekmelerle bir sorunu yoktu ve ben de bundan hoşlanıyordum. Kimseye kemer takmak istemiyordum ama sert olmadan nasıl sevişeceğimi de bilmiyordum. İz bırakmadan nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ve o muhteşem göğüslere yaptığım şey buydu. Onları işaretledim ve amcığındaki ısırıkları hissettiğini söyleyen nefes nefese bir iç çekiş daha çıkardığında her seferinde uzattım ve şişirdim.

"Lin," diye seslendi. "Sen-" Bir hıçkırıyla sözcüklerini kaybetti. "Şimdi, şimdi, şimdi. Ona şimdi ihtiyacım var."

Uzanıp elimi boğazına kapattım. Tutuşum gevşekti ama ikimiz için de işe yarıyordu. Aletimi olabildiğince derine zorlayarak bana doğru bastırdı ve ben prezervatifi doldururken mırıldandı. Bunu nasıl hissettiğini bilmiyordum ama hissediyordu. Vücudunun beni daha da zorlaması için yeterince hissetti. Her şey sıvı sıcaklığındaydı, içindeki ve dışındaki her şey de.

Jasper yakınımaya eğildi ve yanağını çeneme sürttü. Gözleri kapandı. Elimi saçlarının arasına soktum ve ona sarıldım.

"Ne istiyorsun, Peach?"

Onu yalamamı, klitorisini okşamamı ya da onu duşa sokup bunu tekrar yapmamı isteyeceğini düşündüm. Onun gibi bir şey.

Onun yerine alnını benimkine dayayarak, "Gerçekten biraz tost istiyorum. Ekstra kızarmış bir dilim de. Güzel ve kızarmış. Sadece tereyağı ve şu mandalina marmelatından biraz." Omuz silkti. "Muhtemelen iki dilim. Evet, kesinlikle iki."

Bildiğim tek şey, bunu her hafta sonu istediğimdi. Her birini. Ve bu istemek için gerçekten tehlikeli bir şeydi.

New Bedford'da ailemle akşam yemeği için öğleden sonraya kadar vaktimiz yoktu, bu yüzden Jasper'ı kahvaltı sonrası ormanda yürüyüşe çıkmaya ikna ettim. Listeleri hakkında listeler ya da bu tür bir Şey yapmak istiyordu ve hava aydınlık ve kuruyken buna izin veremezdim.

Bütün gün yatakta kalmamıza da izin veremezdim. Cuma akşamı ettiğim yemin ne olursa olsun, altmış saat seks yapmak mümkün değildi. Artık yirmi beş yaşında olmadığım gerçeği bir yana, Jasper'ı kullanmak istemiyordum. Doğru olandan bir parça daha fazlasını bile -ki bu, o anda asla açıkça ortaya çıkmayan ama olaydan sonra açıkça parlayan bir çizgiydi.

Yeterince insan Jasper'ı kullanmıŐtı ve onu başından beri yanlış Şekillerde kullanmıŐlardı. Ben o insanlardan biri olmayacaktım.

"Bugün bir Şey arıyor muyuz?" diye sordu. "Belirli bir ağaç ya da başka bir Şey?"

"Belirli bir Şey yok," dedim, bir kaya kümesinin etrafından dolanırken onu izledim. "Yine de biraz chanterelles bulabiliriz. Son birkaç haftadır gece boyunca epey yağmur yağdı."

"Peki chanterelles...?"

"Mantarlar," diye cevap verdim, telefonuma uzanarak. "Al. Bir fotoğraf bulacağım, böylece gözünü dört açabilirsin."

Ben iyi bir görüntü ararken o göğsüme yaslandı. Saçları düşük bir topuzla toplanmıştı ve çok güzel kokuyordu, sadece çok güzeldi ve bu açıdan gömleğinin altını görebiliyordum. Hayat gerçekten güzeldi.

"Neden bu mantarları arıyorsunuz?"

"Annem onları sever," diye cevap verdim. "Yiyecek aramak için pek sabrı yok ama eve ne zaman bir Şeyler getirsem minnettar oluyor."

Jasper ekranımdaki görüntüyü incelerken başını salladı. "Yani onu mantarla yağlamaya mı çalışıyorsun? Ailemle tanışmam için beni eve getirme konusunda bu kadar endişeli misin?"

Telefonumu cebime koydum ve ona donuk bir bakış attım. "Hayır.

Endişelenmiyorum." "Ama annenin gözüne girmek istiyorsun.

Mantarla birlikte."

"İnan bana Şeftali, seni eve getirmek bile beni iyi tarafa yerleŐtiriyor." Düşmüş bir dalı yakaladım ve yolun dışına fırlattım. Annemin yıldönümü partisinin son tarihi hakkında ona ne kadar Şey söylemek istediğimden -eğer bir Şey söylemek istiyorsam- emin değildim. Jasper'ın bunun benim için bir oyun olduğunu düşünmesini istemiyordum. Onu manipüle ettiğimi düşünmesini gerçekten istemiyordum. "Annem beni bir eş olarak görmekle çok ilgileniyor."

"Bu yeni bir bilgi değil." Yüzünde arsız bir sırıtışla bana baktı. "Geçen gün heyecanını gizlemedi. Kesinlikle bir an beni baştan aşağı süzdü ve kendi kendine 'Evet, bunlar iyi doğum kalçaları' dedi."

Bir kahkaha attım ama karşı çıkmadım çünkü annem bunu kesinlikle yapardı. "Chanterelles ona beş buçuk dakika boyunca odaklanabileceği başka bir şey verecek. Bu, genel olarak gezinme ve fışkırmaya yardımcı olacaktır. Hatta sana kaç çocuk istediğini sormayı bile erteleyebilir."

Jasper gülererek, "Uzun sürmeyecek," dedi.

"Ona Magnolia ve bebekleri ya da Ash ve Zelda'nın düğününü sor," dedim. "Bu onun dikkatini dağıtacaktır."

"Tamam, anladım." Bana dünyanın en şirin göz kırpışını yaptı, şirin olmak istemediğinden emindim ama yine de öyle oldu. Sonra, "Demek aile yemekleri sizin için oldukça önemli bir şey, ha?"

Yolun bu kısmı tamamen boştu. Buralarda bu normaldi. Ana patikalardan çok uzaktaydık ve en yoğun mevsimlerde bile bu orman nadiren yoğunluğa benzer bir şeye ulaşırdı.

"Buna büyük bir mesele mi yoksa ailemin işleyişinin normal bir mekanizması mı diyeceğime karar veremiyorum. Gerçek ikisinin arasında bir yerde yatıyor."

"O zaman bunu bir gelenek haline getirdiniz."

"Sanırım bu gelenek bize miras kaldı, en azından bir kısmı. Sanırım büyükannem ve büyükbabama, hatta büyük büyükannem ve büyükbabama kadar uzanıyor."

"Evet, bu bir gelenektir." Jasper ilerideki bir meşe ağacını işaret etti. "Bu senin mantarın mı?"

"Bu orman tavuğu. Cantharellus cibarius değil."

"Bunu sevdik mi?"

Başımı salladım. "Çok değil, hayır."

"Tamam, çok kuşaklı geleneklerinize geri dönün lütfen. Beni içeri göndermeden önce tam bir briefing istiyorum."

"Bu çok kuşaklı bir gelenek değil, o kadarını biliyorum." Güldüm çünkü benim ailem tanıdığım en az gelenekçi insanlardan biriydi. En azından başlangıçta öyleydiler. "Bak, bu sana şok gibi gelebilir ama annemle babam biz doğmadan önce oldukça karşı kültürlüydü. Düzen karşıtı, güçle savaşan, erkekleri aşağılayan."

"Bu yüzden mi senin ve kardeşlerinin botanik isimleri var?"

"Bebeğim, göbek adlarımızı duymalısın. Magnolia Lynn'le kolay kurtuldu ama Ash'in göbek adı Indigo."

"Bu çok değerli. Tanrı onu ve ısmarlama giysili kalbini korusun." Jasper durdu, yüzünü bana döndü. "Peki ya sen?"

"Kurt."

"Ne?"

"Evet. Biliyorum. Kurt çılgın bir isim."

Bana baykuş gibi baktı, kara gözleri yuvarlaktı ve dudakları ayrıktı. "Bu doğru olamaz."

Başımı salladım. "Vahşi, değil mi?"

Bakışlarını yere çevirdi. "Hayır, yani-bekle. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Sakın bana göbek adının da Kurt olduğunu söyleme. Bu garip olur."

"Hayır, göbek adım yok ama kurt gibi bir halin var.

Sen." Başını kaldırıp baktı. "Bunu haftalardır düşünüyordum.

Seninle tanıştığımdan beri." "Bunu nasıl anlamamı istediğini söyle, Jas."

"Bunu anlamamı istediğim özel bir yol yok," diye cevap verdi, parmakları şakaklarında, çünkü cevabımla ilgili bir şeyi çileden çıkarıcı buldu. "Sadece ailenin bu konuda haklı olduğunu bil ve benim için oldukça olağanüstü bir şekilde işe yaradığı için onların karşı-kültürel yöntemleri konusunda sana sempati duyamayacağım."

Elimi omzuna götürdüm ve onu kendime çektim. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben... Ben sadece bu yeni gerçeklik parçasını sindirmeye çalışıyorum. Ben bu varoluşsal anı yaşarken sen de akşam yemekleri, gelenekler ve diğer şeylerle ilgili hikayeni bitirsen iyi olur."

"Annemle babam eski adetleri hayatlarına uydurmak ve gereksiz ya da aşırı resmi buldukları her şeyden kurtulmak için büyük çaba sarf ettiler. Ayrıntılara hiç dikkat etmedim ama Pazar günleri yemek yemenin doğru zamanı konusunda kutsal bir savaş olduğunu biliyorum."

"Yemek için yanlış bir zaman mı var?"

Jasper kolumun altına girmiş, güneş üzerimizde parlarken patikada ilerlemeye devam ettik. "Anladığım bu ama dürüst olmalıyım, bu tartışmalardan erken koptum. Tek bildiğim, annemle babamın düzenli akşam yemeği saatlerinden, büyükannemle büyükbabamın ise kilise ayini sonrası, öğleden sonra yemek saatlerinden yana oldukları."

"Komik olan ne biliyor musunuz? Eskiden Georgia dışındaki kampanya duraklarından önce adayı hazırlamak için tüm bu etnografik araştırmaları yapardık. Bölgesel gelenekler ve yerel kültür anları, hatta St. Louis'de soda, Omaha'da gazoz ve Little Rock'ta kola gibi küçük şeyler, aslında kola olmasa bile. New England'a bir aday gönderip milkshake sipariş etmesini isteyemeyiz. Yerel bir konuşma yüzünden sosyal medyada tepki çekmek istemiyorsanız frappe olmak zorunda. Ancak Pazar günleri aile toplantılarında yemek zamanları konusundaki demografik bölünmeye hiç dikkat ettiğimi sanmıyorum. Acaba bunu fark eden oldu mu?"

"Sadece ailem olabilir."

Bunu düşünürken dişlerini alt dudağının üzerine geçirdi. "Muhtemelen hayır. Küçük görünen ayrılıkların, özellikle de etnik kökene ve inanca dayanan ayrılıkların ne kadar yayıldığını görseniz şaşırırsınız."

"Peki ya siz? Sizin eski garip aile gelenekleriniz neler?"

Omuzlarını silktiler ama hiç düşmedi. "Gerçekten hiç yok."

"Ne demek istiyorsun? Güney'in tamamen geleneklerle ilgili olduğunu sanıyordum." "Mmhmm."

Elimden kurtuldu ve hızla ilerleyerek beni birkaç adım geride bıraktı. Çarşıların arasında geçirdiğimiz onca zamandan sonra adalelerim hâlâ aşırı çalıştığından, onun hızına yetişemedim. Ben anlamasam da onun boşluğa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bunu sormuştu, değil mi? Karşılığında benden ailesi hakkında sorular sormamı beklemez miydi?

"Hey. Mantarını buldum."

İleriye baktım ve Jasper'ı yaşlı bir meşenin yanında gördüm. Dizlerini yere indirmeden önce ağacın etrafında iki kez döndü. Bunun başka bir orman tavuğu kümesi olduğunu düşündüm çünkü chanterelles doğrudan ağaç üzerinde yetişmiyordu.

"Bundan emin misin?" Ben aradım.

Ona yetiştiğimde cevap vermedi ve bunu ya yiyecek arama becerisini sorgulayarak ya da benimle tartışmaya hazır olmadığı konulara burnumu sokarak hak etmişim gibi görünüyordu. Yanına geldiğimde, "Ne buldun?" diye sordum. Cevap vermesine izin vermeden önce elimi dirseğine doladım ve onu yukarı, meşeden uzağa çektim. "Bunlar chanterelles *değil*."

"Nedir onlar?"

"Jack-o'-lantern'ler ve jack-o'-lantern'ler zehirlidir."

Geniş bir alana yayılmış turuncu mantarlara baktı. "Oh."

Kalbim küt küt atıyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu, çünkü bunlar öldürücü derecede zehirli değildi. Hoş olmayan bir şekilde zehirliydi, evet, ama hepsi bu. Onlara dokunarak bile hasta olmazdı. İşler sarpa sarmadan önce onları yemesi gerekecekti. Ama onu hiçbir şeye dokunmaması konusunda uyarmalıyım. Nelerden kaçınması gerektiğini söylemeliydim. Benim neyim vardı böyle?

Dirseğindeki tutuşumu gevşettim, bir elimi kolundan yukarı ve omuzlarının üzerinden geçirdim. "İşte sana hızlı bir kural. Kimliğini iki kaynaktan doğrulayana kadar hiçbir şeye dokunma."

"Tamam ama" -çenesinde kızgın bir ifade vardı, sanki bulduğu şeye faul yapmama itiraz eder gibiydi- "bunlar bana gösterdiğin fotoğraflara tıpatıp benziyor."

"Benzer görünüyorlar ama farklılar bebeğim. Bunlar öbek öbek büyüyor, gördün mü? Ve doğrudan bu meşenin dibindeler. Chanterelles ağaçta yetişmez ve yakınlarında arkadaşları olmadan ortaya çıkma eğilimindedirler." Eğildim, bir sopa aldım ve turuncu kapakların bir tarafını yukarı kaldırıp alt tarafını işaret ettim. "Burayı görüyor musun? Gövdenin dibinde duran bu küçük kırışıklıkları? Bunlara solungaç deniyor. Chanterelles'in alt tarafını ve sapını kaplayan ince çıkıntılar vardır."

"Biliyor musun, ben sadece etrafta dolaşıp ormanda küçük turuncumsu şeyler arayacağımızı sanıyordum. Bunun bu kadar karmaşık olacağını tahmin etmemiştim."

Ona baktım. Ben de bunun karmaşık olacağını fark etmemiştim.

Ayağa kalktım ve kolumu beline doladım. "Bana bir iyilik yap ve hiçbir şeye dokunma. Tamam mı?"

Ellerini ceplerine soktu. "Çoğu durumda, bu tür bir sınırlama konusunda seninle tartışırdım ama bu seferkini görmezden geleceğim."

"İyi plan," dedim. "Geri dönelim, tamam mı? Zaten muhtemelen chanterelles için mevsim çok geç."

Bugün onu ailemle tanıştırmakla ilgilenmediğimi söylerken Jasper'a yalan söylememiştim. Sanki onu eve önemli bir şekilde getiriyormuşum gibi değildi. Bu, Magnolia'nın şimdiki kocası Rob'u eve getirdiği zamanki gibi değildi ve *bu* gerçek bir olaydı, *bu oluyor* duyurusu. Ash'in Zelda'yı eve getirdiği ve aralarındaki cinsel gerilim yüzünden arka bahçeyi neredeyse ateşe verdikleri zamanki gibi değildi.

Bu öyle bir şey değildi. Bu kalıcı değildi ve karmaşık da değildi. Olması da gerekmiyordu. Jasper'la çok eğlenmiş olsam ve onu kendinden kurtarmakta oldukça iyi olsam bile, bunun bir son kullanma tarihi vardı.

"Tamam, sana bir tavsiye vereyim." Kardeşimin Porsche'sinin arkasına yanaştım ve motoru dururdum. "Annem bir koleksiyoncudur. Yol kenarındaki kırık dökük mobilyaları toplar ve herkesten elden düşme eşyalar alır. Seni de toplamaya çalışacaktır."

Jasper parmaklarını birbirine geçirdi ve krem beyazı eteğine doğru indirdi. Dizlerinin hemen arkasına kadar inen ve döndüğünde dışarı fırlayacakmış gibi görünen o dolgun eteklerden biriydi. Yün kumaşı hafif pürüzlüydü ama buraya gelirken biraz kurcalayınca ipeksi bir astarı olduğunu keşfettim. Başımı o eteğin altına sokabilseydim, dizlerimin üzerinde seve seve vakit geçirirdim.

"Toplanmak istiyor muyum?"

"Kilisede bir yorgan çekilişi düzenlemesine yardım etmek ya da birinin kız kardeşinin kuzeninin en yakın arkadaşı için yemek trenine binmek istemiyorsanız, muhtemelen hayır. Benim tavsiyem-"

"Linden."

"Ne oldu?"

Saçlarını omuzlarının üzerinden kabartarak koyu yeşil kazağının üzerine dökülmesine izin verdi. Boynu yüksekti ve tek bir teni bile görünmüyordu ama bu kazak yıkıcıydı. Beni öldürüyordu.

"Hemen hemen herkesle nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Bana sert bir bakış attı. "Hemen hemen."

Evi işaret ettim çünkü ailemin garajının önünde park halindeyken beni ne kadar iyi idare edebileceğini konuşamazdık. *Konuşamazdık*. "O zaman seni yavaşlatmama izin verme, bebeğim."

Saçlarını kulağının üzerine topladı ve bana o günahkâr gülümsemelerinden birini verdi; tüm zoraki, sahte gülümsemelerini düşük kaliteli bir mürekkep püskürtmeli çıktı gibi gösteren, gevşek bir kopya ama gerçeğinin yakınında bile olmayan bir gülümseme.

"Sanki yapabiliymişsin gibi."

Kapının koluna uzandım ve "Orada kal. Ben geleceğim."

Ama ben daha yolu yarılamaadan kapısını açmış ve dışarı çıkmıştı bile; kolunda getirmekte ısrar ettiği kocaman çiçek buketi ve içinde yenibahar peyniri, zeytin ve çeşitli krakerler olan küçük bir sepet vardı. "Görüyorum ki hâlâ basit istekleri görmezden geliyoruz."

"Bunun değişmesini gerçekten bekliyor muydun?"

Yanıma aldığım bira ve şarabı almak için arka tarafa uzandım. Annemde de yoktu. Tükettiği onca ottan sonra buna ihtiyacı yoktu. "Senden ne beklediğimden emin değilim." Ona karşılık verme fırsatı vermedim, "Benimle kal, olur mu? Yürüyüş yolunda en az kırk balkabağı var ve o ayakkabılarla hiçbirine takılıp düşmeni istemiyorum."

"Bu ayakkabılar birkaç balkabağından daha fazlasını aşmayı başardı," diye cevap verdi süslü topuklarına doğru bir hareketle. "Herhangi bir şeye takılıp düşmem konusunda endişelenmenize gerek yok."

Boştaki elimle beline uzandım. "Bunu söylüyorsun ama ben yine de sana tutunacağım."

"Devam et." Bana gülümsedi. "Ama bunu istediğin için yap, bir zorunluluk hissi uydurduğun için değil."

Buna itiraz etmedim. İstemediğim için değil, yürüyüş yolunda ve ön merdivenlerde bir sürü balkabağı olduğu ve dikkat etmezsek birimizin bir kabağı devirebileceği için. Herkesin orada toplanacağını bildiğim için onu içeri ve ana koridordan mutfığa doğru yönlendirdim.

Kız kardeşim Magnolia masada oturmuş, Ash'in nişanlısı Zelda ile birlikte bazı belgeleri inceliyorlardı. Magnolia'nın kocası Rob adadaki tabureye tünemiş, bir elinde telefonu, diğerinde sebze soyacağı vardı. Annem tatlı patatesleri incelemekle meşguldü ve bizim geldiğimizi fark etmedi.

"Merhaba," dedi Magnolia. "Merhaba. Ben Magnolia ve ayağa kalkardım ama bu beş dakikamı alırdı ve ter içinde kalırdım, bu yüzden herkese bir iyilik yapıp yerimden kıpırdamayacağım."

"Merhaba. Ben Jasper. Tebrikler," dedi kız kardeşimin karnını işaret ederek.

Annem etrafında döndü. "Linden! Bana burada olduğunuzu söylememiştiniz!" "Öylece içeri girdik," dedim.

"Geldiğin için çok heyecanlıyım!" Annem Jasper'ı sıcak bir şekilde kucaklamak için beni dirsekleyerek yoldan çekti. Arkasına yaslandı, elleri hala Jasper'ın üst kollarında kenetliydi, "Bu yeşil, sana çok yakışmış. Bayıldım, bayıldım. Ve söylemeliyim ki, ne kadar güzel olduğunu aklım almıyor."

Dikkatle izlemesem fark etmezdim ama Jasper bu sözler karşısında irkildi. Çenesi kilitlendi, gülümsemesi donuklaştı ve sanki o anda gözlerini kırptırdı. Annemin coşkulu konuşmasının nedenini ya da ne olduğunu bilmiyordum ama kızımın işine gelmiyordu. Hem de hiç.

"Anne," dedim, onları birbirinden ayırarak. "Ağır ol, olur mu? Buraya daha yeni geldik. Jasper'ı boğmak için bütün gece vaktin var."

"Endişelenme," dedi Jasper. "Ben iyiyim Lin."

"Aman Tanrım, ona Lin diyor," diye fısıldadı Magnolia. "Bunu canlı izlemek için buraya kadar geldiğime kesinlikle değdi."

"Yapmak zorunda kaldığımız iki durak da buna dahil mi?"

Rob sordu. "Bir tanesi tuvalet içindi," diye cevap verdi.

"Diğeri ne içindi?" Zelda sordu.

"Dondurmalı bir sandviçe ihtiyacım vardı," dedi

Magnolia. Zelda başıyla onayladı. "Güzel."

İçkileri Rob'a uzattım ve kolumu Jasper'ın omzuna atarak onu masaya doğru yönlendirdim. "Jasper, bu Zelda. Kardeşimin nişanlısı."

Zelda, Jasper'ın elini sıkarken, "Kulağa çılgınca gelebilir ama senin hakkında çok şey duydum," dedi. "Ash o gün Linden'la buluştuktan sonra eve döndüğünde, anlatacak bir sürü hikâyesi vardı. Umarım bu senin için çok tuhaf değildir. Şimdi söylediğimde, bunun oldukça tuhaf olduğunu ve bunu garipleştirdiğimi hissediyorum."

"Ne kadar hoş, değil mi?" diye cevap verdi Jasper. "O çok özel olaydan sonra bazı hikayeleri olmasaydı şaşırırdım. Demek istediğim, ön kapımdan yaklaşık bir milyon yarasa uçuyordu. *Bu* çok garipti."

O çok nefret ettiğim sahte kahkahalarından birini attı ama Zelda bunun sahte olduğunu fark etmemiş gibiydi. Hiçbiri fark etmemiş gibiydi çünkü gülüyorlardı. Bunu nasıl duymadılar? Nasıl anlamadılar?

"Bu da Magnolia'nın kocası Rob," diyerek tanıştırma faslını ilerlettim. "Parayla çok sıkıcı işler yapar ve kız kardeşimin dondurmalı sandviç ihtiyacını sınırlı bir şikâyetle karşılar."

Rob elini Jasper'a uzatırken, "Bu son derece doğru," dedi.

"Şimdi, Jasper," diye başladı annem, "biz de tam Magnolia'nın duşu hakkında konuşuyorduk-"

"Başka bir duş ihtiyacım yok," diye araya girdi Magnolia. "Rob ve ben ikimiz de iş duşu aldık ve arkadaş duşu da aldık. Kilisedeki kadınların ve öğretmen arkadaşlarının bana duş vermesine ihtiyacım yok. Başka bir şeye ihtiyacımız yok."

"Ben büyükanneyim. İstersem parti verebilirim," diye ısrar etti annem.

"Bunu bir üniversite tasarruf hesabı duşu yapabilir misin?" Rob sordu. "Çok fazla battaniyemiz ve küçük çoraplarımız var. Üniversite tasarruf hesapları, bizde onlardan hiç yok."

"Bu konuda iyi şanslar," dedi Magnolia ona. "Çetenin hepsi burada olduğuna ve Grandmazilla'yı hiçbir şeyden vazgeçiremeyeceğime göre, bence bu sıcak ortaklık konusunu tartışmamız için iyi bir zaman." Bana eliyle işaret etti. "Ash babamın ofisinde, eğer istersen."

Bir iniltiyi bastırdım. Şu lanet ortaklık. Jasper'a bir bakış atarak, "Bu çok uzun sürmez," dedim.

"Tabii ki olmayacak," dedi annem. "Baban golf sahasından her an dönebilir ve Zelda'nın yarın çok erken bir dersi olduğu için yemeği her zamankinden biraz daha erken yiyoruz. Akşam yemeği için masayı hazırlamama yardım edecek kadar yakında işlerini bitirmiş olacaksın."

Jasper, "Gidebilirsin," dedi.

Koridordan babamın çalışma odasına doğru ilerledim, Magnolia birkaç adım arkamdaydı. "Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi hafifçe nefessiz kalarak. "Eğer istemiyorsan yapmayız."

"Şu işi bir an önce bitirelim," diye cevap verdim. "Jasper'ın yanına dönmek istiyorum."

"Zelda ve Rob işi sıkı tutuyorlar. İşlerin kontrolden çıkmasına izin vermezler" dedi.

Jasper'ın Rob ve Zelda'nın saflarına katılmasında son derece eğlenceli bir şey vardı. Bunu açıklayamıyordum, sadece kulağa hoş geldiğini biliyordum. "Bunu biliyorum. İyi olacağını biliyorum."

Ofise girdiğimizde Ash'i elinde açık bir dosyayla babamın masasının yanında dururken bulduk. Yukarı baktı ve "Hazır mıyız?" dedi.

"Hadi yapalım şunu," dedi Magnolia.

Masanın önündeki koltuklardan birine çöktüm. "Neden bu bir pusu gibi hissettiriyor?"

"Çünkü sen ve ben bunu geçen ay planladığımız gibi tartışmadık," dedi Ash. "Hatırladın mı? Toplantımız bir dizi beklenmedik olay yüzünden yarıda kesilmişti."

Başımı salladım. "Bunu hatırlıyorum."

Ash odaya tedirgin bir bakış atarak masa sandalyesine yerleşti. "Bu tarafta olmak çok garip," diye mırıldandı kendi kendine. "Her neyse. Bu toplantının amacı potansiyel ortaklık şartlarının yanı sıra bunun önümüzdeki beş yıl içinde öngörülen kâr üzerindeki etkilerini tartışmak. Sorusu olan var mı?"

Magnolia ile ekip kurma konusunda kararsız olduğumu bilsem de belirli sorularım yoktu. Bunun onunla bir ilgisi yoktu ama yaşam tarzımı bozma potansiyeli olan yeni ve büyük bir şeye kendimi adama konusundaki genel isteksizliğimdi. Ya bu, finans ve insan kaynakları ile ilgili toplantılara katılmak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa? Bundan nefret ederdim. Bununla ilgili her şeyden nefret ederdim. Faturaları postalamak için ne tür bir kağıt kullandığımız ya da logomuzun tasarımı umurumda değildi. Bunların hiçbirisi umurumda değildi ve kışımı bir ofise park edip sürekli bunları dinlemek zorunda kalırsam tedirgin olacağımı biliyordum.

Bu yüzden kız kardeşimin maliyet merkezleri ve mülkiyet payları hakkındaki sorularını duymazdan geldim. Bu benim dilim değildi ve benim dilim haline gelmesini istemiyordum.

"Peki ya sen Lin?" Ash sordu. "Bu şartlar hakkında herhangi bir endişen var mı?"

Hangi programdan bahsettiğimizi bile bilmiyordum. "Hiç sanmıyorum."

"Muhtemelen dinlemediğin içindir," dedi Magnolia, sözlerinde ağır bir mizah vardı. "Yani, üzgünüm dostum, ama bunu pek iyi saklayamıyorsun."

Ash arkasına yaslandı ve bir dirseğini kolçağa dayadı. "Seni burada tutan nedir, Lin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sadece emin değilim. Bu büyük bir hamle, anlıyor musun? Maggie, sen yıllardır koca bir kadroyla çalışıyorsun ama sadece ben varım. Ben kimseyle çalışmıyorum."

"İşte tam da bu yüzden benimle çalışmalısın," dedi. "Ekipman, sigorta, her şeyin sorumluluğunu üstleniyorsunuz ve eğer birlikte çalışırsak, bu maliyetlerin neredeyse yüzde doksanını ortadan kaldırabilirsiniz. Ölçek ekonomisi göz ardı edilemeyecek kadar büyük."

"Ash gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım.

Güldü. "Ash ve Rob arasında, iki yanımda da paralı adamlar var. Elimde değil."

Ash kalemini bana doğrultarak, "Gördüğüm şey şu," dedi. "Şu anda çok dağınıksın. Her gün yoldasın ve North Shore'dan South Shore'a, oradan da Cape'e gidiyorsun. Sonra da tüm kayıt tutma ve fatura raporlama işlerini elle yapıyorsun. Bu, temel yetkinliğiniz olan-"

"Aman Tanrım." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim çünkü bu saçmalık da neydi? "Ne söylemeye çalışıyorsun? Bana bunu söyleyebilir misin?"

"Zamanınızı olabildiğince etkin kullanamadığınızı söylüyorum," dedi. "Ve bunun için bir çözümümüz olabilir."

"Bir adım daha ileri gideceğim," dedi Magnolia. "Hoşunuza gitmeyen şeyleri sırf son birkaç yıldır yeterince işe yaradığı için yapıyorsunuz. Hoşunuza gitmeyen şeyleri sırf uzun süredir yaptığınız ve değişim aşırı derecede karmaşık görüldüğü için yapıyorsunuz. Eminim yanlış gidebilecek onlarca şeyi ve aslında o kadar da kötü olmayan mevcut durumunuzdan farklı olacak tüm yolları düşünüyorsunuzdur."

"Bu konuda haksız değilsin," diye itiraf ettim.

"Golf kulüpleri ve golf sahalarıyla çalışmayı da sevmiyorsunuz çünkü çoğu sadece çim yollarını güzel tutmayı önemsiyor ve başka pek bir şey umurlarında değil" diye devam etti. "Bana kaç kez golf kulüplerinin meşe ağaçlarının dibine bir düzine hosta ya da liriop dikmesinden yakındın? Ya da kızcık ağaçlarını budayıp neden çiçek açmadıklarını merak ettiniz?"

Omuzlarımı kaldırdım. Ağaçların dibini bitkilerle boğmalarından gerçekten nefret ediyordum çünkü -görünüşe göre- ağaçlar kendi başlarına yeterince etkileyici değillerdi. Mükemmel bir arazi kazıp *ilgi çekmek* için sıkışık çiçek ve çalılarla doldurduktan iki ay sonra her şeyi tersine çevirmelerinden gerçekten nefret ediyordum. "Belki birkaç kez."

"Ama avukatlık ücreti güzel, değil mi?" diye devam etti. "Güzel, düzenli bir para."

Şehir kulüpleri hakkında homurdansam bile o kadar da kötü değildi. Üstesinden gelebilirdim.

"Sizinle aynı fikirde değilim," dedim.

"Bu planın özü, gerçekten çok iyi olduğunuz şeyleri yapmanız için size daha fazla zaman tanımak ve becerilerinize erişebilmemi sağlamaktır" dedi. "Maliyetlerimizi düşürecek ve -büyük olasılıkla- kârımızı artıracak olmamız çok

güzel bir bonus." Uzanıp ön kolumu sıktı. "Bence seninle çalışmak gerçekten harika olurdu. Bir personelim olmasına rağmen, her zaman sadece ben varmışım gibi hissettim. Seninle böyle hissetmeyeceğim."

"Hayır demiyorum," dedim. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var. Hepsi bu." "Tamam," dedi Magnolia, elleri karnının iki yanında.

"Biraz zamana ihtiyacım var.

Ayağa kalk çünkü bu pozisyonda derin nefes alamıyorum ve ayrıca yemek için hazırım. Neden Linden'a belgelerle ilgili biraz zaman vermiyoruz? Bu konuda acelem yok."

Ash kâğıtları dosyaya geri koyarken ben de onun ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bunu yılsonundan önce çözüme kavuşturmak iyi olurdu," dedi.

"Bu gerçekleşeceği anlamına gelmez," dedi Magnolia. "Haydi. Annem başka bir şey planlamadan önce oraya geri dönmeliyiz."

JASPER

İznim olup olmadığını bilmiyordum ama Diana'yı seviyordum.

Histerikti. Gerçekten, gerçekten histerikti. Hiç sikişmiyordu ama aynı zamanda bir ateş topuydu ve ben bu kombinasyonu seviyordum. Bu kombinasyon *olmak* istiyordum.

"Sıcak tabaklar, sıcak tabaklar," dedi iki tabağı yemek masasına taşıırken.

Tabii ki yardım etmeyi teklif ettim ama kızarmış sebzeleri servis tabağına aktardıktan ve peçeteleri boncuklu halkaların arasından geçirdikten sonra beni Zelda ile birlikte masadan kovdu. Diana bize bunları kendisinin yaptığını söyledi, boncukların ve halkaları nasıl yaptığının ayrıntılı bir hikâyesini anlattı. İstersek bize de yapabilirdi.

"Babanı beklemiyoruz," diye şarkı söyledi Diana tabakları sacayaklarının üzerine yerleştirirken. "Yemeğe geç kalırsa, artanları yer."

"Hava kararmak üzere değil mi?" Magnolia sordu. "Nasıl oluyor da hâlâ golf oynuyor?" "Mantıklı olmak zorunda değil canım," diye yanıtladı Diana.

"Bir içkiye ne dersin?" Linden kapı aralığından sordu, kolunda birkaç şişe şarap ve bira vardı.

"Evet, lütfen," dedi Rob bardağını kaldırarak. "Her ne dolduruyorsanız, bana verin."

Magnolia, "Hayatınız korkunçmuş ve mevcut herhangi bir içkide boğulmayı gerektiriyormuş gibi gösteriyorsunuz," dedi.

"Hiç de öyle değil aşkım," dedi. "Daha çok az önce yarım saatimi *birini* cinsiyetini açıklayan bir partiye ev sahipliği yapmaktan vazgeçirmek için harcadım."

"Ama herkes erkek çocuk sahibi olacağımızı biliyor," dedi Magnolia.

"Biliyorum." Rob agresif bir şekilde başını salladı. "Biliyorum. Yine de yapmak istiyor.

En azından bir bebek brunch'ı olacak." "Bebek brunch'ı da ne demek?" Magnolia sordu. Rob ona baktı. "Bunun bir önemi var mı?"

"Aman *Tanrım*," diye inledi Magnolia. Ash'e dirsek attı. "Evlenip onun dikkatini dağıtamaz mısın?"

Ash onun karnına bakarak başını salladı. "Kendini bu işe sen bulaştırdın. Kendini kurtar."

Linden bir şişe kırmızı şarabın mantarını çekti ve Rob'un kadehini doldurdu. "Sağlığına, dostum."

"Bira olarak ne alırsın?" Zelda sordu.

"Geçen sefer sevdiğin beyaz birayı aldım," dedi Linden, ona bir fiçinin üzerindeki etiketi göstererek. "Bu senin için uygun mu?"

"Ah evet." Tabağının yanındaki şarap kadehini kaldırdı. "Başka tür bir bardak alayım mı?"

Ash ona, "Ben bakarım," dedi ve ayağa kalkarken başının tepesine bir öpücük bıraktı. Linden'a, "Ben bir bardak kırmızı alayım," dedi.

"Ash için kırmızı, babam için kırmızı," dedi Linden kendi kendine, "Zelda için bira, annem için Diyet Pepsi, Maggie için siyah vişneli maden suyu ve yanında biraz bira, çünkü o garip ve bira *koklamaya* ihtiyacı var, benim için stout. Herkes bu kadar. Güzel. Her şey hazır."

"Peki ya Jasper?" Magnolia sordu, kaşları benim adıma derinden kırılmış gibi yukarı kıvrılmıştı. "Ondan hiç bahsetmedin."

Uzaklaştı ve büfeden bir şişe aldı. "Jasper'ı ben hallederim." Elini omzuma attı ve şişeyi bana uzattı. "Bu gece istediğin bu mu? Yoksa başka bir şey mi?"

Benim şişemdi. Beni arka verandada ziyaret ettiği gece içtiğim şişenin aynısıydı. Güveç ve börek yediğimiz gece buzdolabından çıkardığı şişenin aynısıydı, o gece bunun büyük bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm.

"Bu mükemmel," demeyi başardım. Yanaklarım yanıyordu. Çok sıcaktı. Şu anda kıpkırmızı parlıyor olmalıydılar. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil, Peach."

"İşte buradasın," dedi Diana, golf kıyafetleri giymiş yaşlı bir adam salondan içeri girerken. "Neredeyse bir arama ekibi gönderiyorduk." Kaşlarını çatı. "Jasper, bu Carlo. Çok geciken kocam."

Masanın başındaki sandalyesine yerleşirken, "Üzgünüm geciktim, üzgünüm geciktim," dedi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Diana. "Turunun iki saat önce bitmesi gerekiyordu."

"Önümüzdeki grup yavaş ilerliyordu. Her şey geri kaldı." Ellerini kaldırdı ve mahcup bir omuz silkme hareketi yaptı. "Beni beklemediğinize sevindim."

"Yemek sıcak ve hazır olduğunda etrafta beklemediğimi biliyorsun," diye cevap verdi. "Özellikle de bir misafirimiz varken. Carlo, Linden'in arkadaşı Jasper'a merhaba de."

Sanki yüzler denizinde beni bulmak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi masanın etrafına baktı. O bunu yapar yapmaz içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Uğursuz bir şey.

"Aman Tanrım, siz televizyondaki kadınsınız. Georgia senatörüyle birlikte olan."

Unutmuştum. Son birkaç gündür Timbrooks'u ve sıcak mikrofon anımı aklımdan çıkarmıştım. Hazırlıksız yakalanacak kadar uzun süre unutmuştum ve şimdi hareket edemiyordum. Nefes bile alamıyordum.

"Baba," diye uyardı Linden.

Herkesin tamamen sessiz kaldığı uzun, titreşimli bir an vardı. Bir bardağın yere düşmesi ile yere çarpması arasındaki sessizlik gibiydi.

Sonra paramparça oldu.

"Tanıdık geldiğini biliyordum," diye bağırdı Magnolia.

"Dur bir saniye. Senatör hakkında konuşan sen miydin?" Ash sordu.

"Kardeşimi nereden tanıyorsun ki? Birbirlerini nasıl tanıdıklarını anlamıyorum," dedi Magnolia Rob'a. "Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

"Kendine dikkat et Maggie," dedi Linden.

Donup kalmıştım. Hareket etmedim, gözümü kırpmadım.

"Ne dedim ben?" diye sordu. "Hiçbir şey anlamadığımı ve bazı çevrelere göre günümüzün Jeanne d'Arc'ı olan bu kadını nasıl tanıdığınızı birinin açıklamasını istediğimi söyledim."

Bu pek olası görünmüyordu. Hem de hiç.

Ash kız kardeşine bir parmak salladı. "Dürüst olmak gerekirse, evet."

"Pilavı geçelim lütfen," dedi Diana. "Pilavı pişirmiyorum, böylece soğuk yiyebilirsiniz."

Buna neredeyse gülecektim çünkü bu bayanı ve onun her şeyini zaten seviyordum.

istediğim saçmalıklar dışında saçmalık yok. Eğer tamamen

Panik içinde donup kalsaydım, onun için o pirincin canına okurdum.

Linden eğildi, kolunu sandalyemin arkasına doladı. "İyi misin?"

Başımı salladım. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Ash başını yavaşça sallayarak, "Hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Evdeki o gün, hiçbir fikrim yoktu."

"Başkanlık yarışından çekilen adaydan mı bahsediyoruz? Birkaç hafta önce falan mı?" Zelda sordu.

"Aynısı," dedi Magnolia ona. "Bir saniye geri gidebilir miyiz? Şu anda ne yapıyorsun, Jasper? Seni Massachusetts'e getiren nedir? Lin'i nereden tanıyorsun?"

Rob şarap kadehini kaldırdı. "Sizinle tanışmak bir zevk, hanımefendi."

Carlo öne doğru eğildi ve kollarını tabağının iki yanına dayadı. Diana bunun üzerine gözlerini devirdi ama yorum yapmadı. Sonra şöyle dedi: "O palavracıyı yarış dışı bıraktığın için teşekkürler. Ona tahammül edemiyordum."

Bir süre sonra sertçe güldüm. "Bir şey değil. Sanırım."

"Tamam, hikâyenin tamamına ihtiyacım var," dedi Magnolia. "Her şeyi. Bana her şeyi anlat."

"*Masada yemek* var," dedi Diana. "Jasper'ı buraya sorularınla onu sıkıştırman için davet etmedim, Magnolia Lynn. Hepinizin çok iyi bildiği gibi, yemek sırasında iş konuşmayız. Bu,"-bana baktı, gözleri kibarca şaşkındı, sanki evine getirdiğim fırtınayı nasıl tarif edeceğinden emin değildi-"siyasi meseleler için de geçerli."

"Ama ben gerçekten bilmek istiyorum," diye karşı çıktı Magnolia.

"Babam da öyle."

"Bu sana hiçbir şey kazandırmaz," dedi Linden. Ses tonu kesinlikle ölümcüldü. Aslında ailesinin hâlâ bize bakıyor olmasına ve yere düşüp ölmemiş olmalarına şaşırmıştım.

Birdenbire, içimdeki bir şeyin yerine oturmasını sağlayacak kadar donmuşluk çözüldü. Başkalarını rahatlatmak için kullandığım gülümsemeyi ve söylediğim her şeyin kulağa nazik ve iltifatkar gelmesini sağlayan tatlı, yumuşak tonu bulmak için derinlere indim. Kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak, "Daha önce herkese açık olarak paylaştıklarımın dışında biraz fikir vermekten mutluluk duyarım," dedim. "Yine de bu muhteşem yemeğin soğumasına dayanamazdım."

"Gerçekten bilmem gereken tek şey senin ve Linden'in nasıl olduğunuz" -Rob bizi işaret etti- "bunun nasıl ortaya çıktığı."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Diana ayağa kalkarken. Pilavı kaptı ve önce Ash'in, sonra da Zelda'nın tabağına biraz koydu. Etrafında dolaştı

tabakları dolduruyor ve ailesinin ani görgü eksikliği hakkında mırıldanıyordu.

"Washington'dan uzaklaşmaya karar verdim," dedim. "Linden benim yeni kapı komşum."

"Çok sevimli değil mi?" Magnolia ciyakladı. "Çok *sevimli*." "Bu gerçekten de çok sevimli," dedi Zelda.

"Yasal bir hayran kulübün olduğunu biliyor musun?" Rob sordu. "Karım tabii ki başkan ama sana büyük saygı duyan pek çok insan olduğunu bilmelisin."

"Bu çok cömertçe," dedim, her kelimesinden şüphe etmeme rağmen.

"Ben saymanım," diye ekledi Carlo. "Şu anda ne yaptığınızı bilmiyorum küçük hanım, ama oyum size."

"Aman Tanrım. Hayır, hayır," dedim. "Bazı insanlar adaydır, bazı insanlar adayların arkasındadır. Ben adayın arkasındayım. Daha doğrusu, sorumluluklarımdan azledilmeden önce öyleydim."

Rob, "Bu internette gördüğüm en boktan şeydi," dedi. "Ve internette bir sürü boktan şey var."

"Robert," diye azarladı Diana. "Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandı.

"Onlar olmadan daha iyisin. Tüm o kaosun içinde nasıl yaşadığına dair hiçbir fikrim yok ama artık daha iyi bir yerde olduğuna eminim," dedi Magnolia. "Biliyor musun? Yakında elbise alışverişine gitmeliyiz."

Bir aydan uzun süredir sıcak ve cana yakın dışa dönük becerilerimden hiçbirini kullanmamıştım ve konuşmadaki bu sıçramayı takip edemediğimde kendimi ona kaşlarımı çatarken buldum. "O da neydi?"

"Elbise alışverişi," diye tekrarladı Zelda'ya doğru el sallayarak. "Ailemin düzenleyeceği büyük yıldönümü galası için elbiseye ihtiyacımız var ve sen de bize katılacaksın. Az önce bir araya gelip giyecek bir şeyler bulmamız gerektiğini söylemiyor muyduk Zel?"

Zelda başını salladı. "Dün gece programlarımızı karşılaşıyorduk."

"Öğle yemeği de yiyeceğiz. Çok eğlenceli olacak. Lütfen evet de. Lütfen mi?"

Göz ucuyla Linden'in derin bir nefes aldığını gördüm. Elini enseme götürdü ve beni hafifçe sıktı. Bunun izin mi yoksa uyarı mı olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, uzun zamandır kadınlarla vakit geçirmemiştım ve öğle yemeği için dışarıda yemek çok uzak bir hatıraydı. "Çok isterim."

Diana kararlı bir ifadeyle, "Artık tüm bu konuşmalara bir son veriyoruz," dedi. "Yemek yiyeceğiz ve Jasper'ı sorgulamayı bırakacağız."

"Benim için sakıncası yok," dedim, çok sakıncası olan ama kimsenin rahatsız hissetmesini istemediğinizde söylemeniz gereken şey buydu.

"Olmayabilir canım, ama bu masada kuralları ben koyarım," diye cevap verdi Diana. Pekâlâ o zaman.

Linden tekrar eğildi, eli hâlâ ensemdeydi ve sakalı kulağımın altındaki noktayı zar zor gıdıklıyordu. "Sen bir yılan oynatıcısısın."

"Onun gibi bir şey," diye fısıldadım.

"Etkilenip etkilenmediğime karar veremiyorum"-elini kalçamın üzerine bıraktı

-"ya da korkmuş."

"Korkun. Çok, çok korkun," dedim sessiz bir kahkaha atarak.

"Bu elbise olayını yapmak zorunda değilsin. Seni bundan kurtarabilirim."

"Beni bir şeylerden kurtarmana ihtiyacım olduğunu düşünüyorsan pek etkilenmemiş olmalısın." Elini kendi elimle kapattım. "Endişelenmene gerek yok. Kız kardeşin ve Zelda'nın yanında gayet iyi olacağım."

"Bundan şüphem yok," diye mırıldandı. "Ama yapabiliyor olman yapman gerektiği anlamına gelmez. İşleri benim halletmemde hiçbir sakınca yok."

İşleri onun halletmesine izin vermek çok yanılttı ama bu, annesinin masasında fısıldaşırken kazanacağım bir tartışma değildi. "Böyle düşünmen çok hoş." diyerek başımı salladım.

"Şu anda bizi buradan çıkarmayı düşünüyorum. Baş ağrısı numarası yapmak ister misin?"

Başımı salladım. "Hayatın üzerine değil."

Çeneme yumuşak bir hırıltı üfledi. "Sen çok sert bir kurabiyesin." "O zaman kurabiye yemeyi bu kadar çok sevmen iyi bir şey."

Kalçamdaki tutuşu sıkılaştı. "Mmm. Öyle."

"Linden'in kült ünlü kız arkadaşı hakkında konuşamıyorsak," dedi Magnolia, "en azından beyzbol hakkında konuşmalıyız."

"Bunu kabul edebilirim," dedi Ash.

Linden hafif bir iniltiyle benden uzaklaştı. "Doğru. Beyzbol konuşurken siyaset konuşurken olduğumuzdan çok daha medeni olacağız. Mantıklı."

Magnolia karnına düşen birkaç pirinç parçasını avucunun içine alarak, "Bir sonraki maç evde. Perşembe günü. İlk atış saat beşte."

"Tatlım. Tatlım. Aşkım. Gerçekten *Fenway*'e gitmek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyor musun?" Rob ona sordu.

"Bu playofflar, Rob. Gitmek zorundayım," diye cevap verdi.

"Gerekmiyor. Sana hiç gerek yok." Destek için Ash ve Linden'a baktı ama hiçbirini bulamadı. Bir çiftin kavgasını izlemek çok garipti ama en azından artık ilgi odağı değildim. Diana'nın lezzetli balık ve pilavının tadını çıkarabilir, şarabımı içebilir ve külotumun bir santim ötesinde duran ayı pençesinin keyfini çıkarabilirdim. "Bu senin için rahat olur mu?"

"Muhtemelen hayır," dedi.

"Çok fazla yürümek gerekiyor," diye devam etti. "Ve o koltuklar."

"Ama bu playofflar. Üçümüz yirmi yıldır evimizdeki hiçbir playoff maçını kaçırmadık. Sırf hamileyim diye şimdi başlamayacağız."

"Çok enerjik ikizlerinle üçüncü üç aylık dönemindesin," dedi. "Hamile olmak yetersiz bir ifade, aşkım."

"Magnolia, kocanı dinle," dedi Diana.

Masanın üzerinden annesine baktı. "Anlayamadım?" "Sadece kocanızın sizin için en iyisini bildiğini söylüyorum."

"Gidip arabanızdaki Eşit Haklar Değişikliği Şimdi çıkartmasını sökeyim mi? Yoksa kocam bana izin verene kadar beklememi mi tercih edersin?" Magnolia sordu. "Peki ya 'uslu kadınlar asla tarih yazmaz' çıkartmasına ne dersin? Onu da alayım mı?"

Şarabımdan bir yudum aldım çünkü ağzımla sesli gülmek dışında bir şey yapmam gerekiyordu. Bu aile çok komikti. İnanılmazlardı. Ailenin böyle olabileceğini bile bilmiyordum. İnsanların birbirlerine bu kadar sevgi, mizah ve alaycılıkla ait olabileceklerini bilmiyordum. Bazı insanlar için ailenin bu anlama geldiğini bilmiyordum.

Ne kaçırdığımı bilmiyordum.

Carlo karısına göz kırptı. "Bu gece kaç tane sakız yedin?" "Yeterince değil," diye yanıtladı Diana.

Rob nefesini tuttu ve Ash'e "*Buna inanabiliyor musun?*" gözleriyle baktı. Ash ona, "*Sana yardım edemem, adamım*" der gibi omuz silkti. Linden iç baldırımı ovarken ikisine de sırtıttı.

"Öyleyse Perşembe," dedi Magnolia. "Bu herkes için uygun mu?"

Linden bana dönerek, "Perşembe akşamı maça gitmemde bir sakınca var mı? Geç döneceğim. Muhtemelen on ya da on bir."

İlkinde benzer ama aynı ciddiyette olmayan bir sessizlik daha oldu. Bu seferki meraklıydı ve bunun kanıtı da şu anda Linden'e çevrilmiş olan altı çift gözde saklıydı.

Ash nefesinin altından, "Bu aklımı başımdan alıyor," dedi.

"Aynen," dedi Magnolia.

Linden sabırsız bir şekilde başını sallayarak, "Aldırma onlara," dedi.

"Maça git," dedim. "Ben iyi olacağım. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

Yemek aynı şekilde devam etti - üçüzler birbirleriyle ileri geri konuşuyor, Diana ve Carlo çılgınca eğlenceli ve biraz tuhaf yorumlarda bulunuyor, gereğinden fazla yediğimde ısrar ettiğimde bile tabağımda yemek belirliyordu - ve bunun olması gerektiği gibi olduğu hissinden kurtulamıyordum. Özlediğim şey buydu, hayatımda bulmayı arzuladığım yer, insanlar ve bağlantılar şimdi buradaydı, etrafımdaydı ve ben bu konuda kendime güvenmiyordum.

Tüm bunları - iri yarı bir adam, anlamsız bir aile ama onları anlamlı kılan da buydu, New England'ın bu sakin köşesi - kendime hiçbirini saklayamayacağımı hatırlatmadan kollarımı nasıl saracağımı bilmiyordum.

LINDEN

Bu gece Jasper hakkında üç şey öğrendim.

Birincisi, kendisine güzel denmesinden hoşlanmıyordu. Anlamak istiyordum ama bu sabah ormanda yaptığı gibi bana sırtını dönmesini de istemiyordum. Eninde sonunda anlayacaktım.

İki, onun insanları ezebilme yeteneğine sahip olduğunu her zaman biliyordum ama bunu onlar ezildiklerini bilmeden yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu akşam tüm ailemi ezdi ve bu şimdiye kadar tanık olduğum en harika şeydi.

Üç, tercih ettiği şarap gibi sıkıcı küçük şeyleri her hatırladığımda onu şok ediyordu. Bu tepkisini ikinci kez izliyordum ve bunun bir şok olduğuna emindim. Tercih ettiği şişeyi kapmak kadar basit bir şeyin nasıl şok etkisi yarattığını anlamıyordum ama bunu sorun yapmayacaktım. Henüz değil.

Ve son bir şey daha, itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla bağlanmışım. Sadece biraz. *Çok* bağlı değildim, *hayatımı Jasper'a uyacak şekilde yeniden düzenlememişim*. Bir gelecek hayal etmiyordum. Öyle bir şey değil. Hayır, o kadar da bağlı değildim.

Ben değildim.

Ama beni de ezdiğini düşünmeye başlamıştım.

JASPER

Vücudumla karmaşık bir ilişkim vardı.

Şimdi her şey daha iyiydi ama bu bedenin bir sonucu olarak insanların bana davranış biçimlerini anlamakta ve kendimi bunlardan korumakta zorlanıyordum.

Sekiz yaşındayken geniş ailemle birlikte kilise ayinlerine katılmaya başladım. Annem gelemediğinde bana göz kulak oluyorlardı, bu yüzden en iyi davranışımı sergiliyordum. Kahve ve kurabiye eşliğinde dedikodu yapmak için bir araya gelen kadınlar strafor bardaklarıyla beni işaret edip sözlerine gizlemedikleri bir küçümsemeyle bana "güzel olan" dediklerinde bile çizgiyi aşmadım.

Bana asla adımla hitap etmediler ama sanki Havva'yı cennetten çıkaran yılanı dönüşmemi bekliyorlarmış gibi baktılar, gözleri kısıldı ve dudakları kıvrıldı.

Kendimi beğenmiş, burnu havada bir velet olduğumu büyük bir otoriteyle ilan ettiler. *Şunun tavrına bak. Kendini özel biri sanıyor.* Sık sık ailemin bana göz kulak olması gerektiğini, çıkardığım sorunların teyzelerime ve amcalarıma gerçek bir yük getireceğini söylüyorlardı. Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu bende başımı öne eğip saklanma isteği uyandırıyordu ama teyzemin yanından ayrılmaya cesaret edemiyordum. Başımı belaya sokamazdım. Annem her şeyin üstüne bir de bunu kaldıramazdı.

Doğum lekeme büyük ilgi duyuyorlardı. Daha dindar dedikoduculardan bazıları bunun şeytanın işareti olduğuna, şeytanın bana dokunduğuna ve şeytanın içimde olduğuna inanıyordu. Her şeyde şeytan görmeyenler ise bunu aldırmam konusunda ısrar ediyorlardı. Kimse beni yüzümde o çamur lekesiyle istemezdi. Diğerleri ise bunun benim için iyi olduğunu söylüyordu. Kafamın karışmasını engellemek için bir kusura ihtiyacım vardı. Her ne demekse.

Anneme bundan hiç bahsetmedim. Leslie Teyze'ye ulaşmanın mümkün olmadığını ve mantıklı olmasalar bile onun kurallarına uymam gerektiğini çoktan açıklamıştı. Çocukları kemer takıyordu ve bunu istemediğim sürece çenemi kapalı tutmak zorundaydım. Gidebileceğim başka bir yer yoktu, yazları Midge ile kalabileceğim zamana kadar. İyi ve sessiz olmak zorundaydım.

On iki yaşına geldiğimde ve vücudum ani ve nahoş şekillerde değişmeye başladığında, hala beni işaret edip bakıyorlardı. Ergenlik çağındaki erkeklerin beni ele geçirmelerinin an meselesi olduğunu, ne olduğumu anlayacaklarını, bu halimle aileleri mahvedeceğini söylüyorlardı. Bunu ben de anlamıyordum ama beni *dehşete düşürüyordu*. Her zaman korkuyordum, sürekli arkama bakıyordum. Ne pahasına olursa olsun erkek kuzenlerimden ve onların arkadaşlarından uzak durdum ve amcalarımdan herhangi biriyle yalnız gezmeyi reddettim.

On beş yaşındayken ve sadece meme olarak adlandırılabilir şeylere sahipken -göğüs değillerdi, meme değillerdi, hatta testiler bile değillerdi, bir gecede gelişmiş gibi görünen büyük, zıplayan memelerdi- bu kadınlar "güzel olanın" yerine "sürtük", "fahişe", "çöp" koydular.

Kendimden nefret ediyordum. Bir sürtük, bir sorun, kadınsı bir bedende yaşadığı için başına kötü şeyler gelen bir kız olmak istemiyordum. Kendimle ilgili her şeyden nefret ediyordum ve hepsinin gitmesini istiyordum. Gitmek istiyordum.

Ben de ortadan kaybolmayı öğrendim.

Boğazıma kadar düğmeli bluzlarla kazaklar ve dizlerimi geçen A kesim etekler giymeye başladım. O zamanlar retro havalı *değildi* ve herkes benim bir tür *Bewitched* -meets- *Happy Days* evresinden geçtiğimi düşünüyordu ama umurumda *değildi*. İkinci el dükkanlarını ve kilise pazarlarını durmaksızın karıştırmak bana kendimi küçültmemi ve utanmamı gerektirmeyen bir proje verdi ve yeni tarzım dikkatleri vücudumdan uzaklaştıracak kadar dikkat dağıtıcıydı.

On sekiz yaşındayken, *yaparsan lanetlenirsin, yapmazsan lanetlenirsin* ifadesini bilmiyordum. Dedikoducular hala beni eleştiriyor ve isimler takıyordu ve bu bedende nasıl ortaya çıktığımdan bağımsız olarak varlığımın nasıl her zaman yanlış olabileceğini anlamıyordum. Ama yanıldıklarını hissetmeye başladım ve on yıl boyunca kendimi onların acımasızlığına karşı sertleştirdikten sonra, kendime umursamayı bırakmayı öğrettim.

Bu bedende saklanmadan var olabileceğimi anladım. İstedikim kadar kadın olabilirdim ve bu konuda hiçbir bok almazdım. Göğüsler, kıvrımlar,

Doğum lekeleri. Onlar bana aitti, başkasına değil. Etekler, elbiseler, pantolon takımları, fark etmezdi. Masadaki tek konu benim yetkinliğimdi ve bu konuda her seferinde başarılı oldum.

İnsanlar bana hâlâ güzel olduğumu söylüyordu. Hala küçülme ve özür dileme ihtiyacı hissediyordum.

Tezgâhtar kızlar "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim, güzel bayan?" ya da patronum "Sevgili Bayan Jasper bununla ilgilenecek" dediğinde veya eski kocam beni muhteşem karısı olarak tanıttığında öfkelenirdim.

Sonra da kendimi çok kötü hissettim çünkü bu sadece bir iltifattı! Birkaç nazik, basit sözle incinecek kadar aptal mıydım? Neden bu güzel yorumu kabul edip hayatıma devam edemiyordum?

Sonra o dedikoducu kadınları ve ben bir avuç yaşındayken bana söyledikleri nefret dolu, küstahça şeyleri hatırladım. Benimle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı öfkeli ve güvensizdiler ve bu öfke, güvensizliklerini bir çocuktan çıkardıkları gerçeğini görmelerini engelledi.

Artık daha iyiydim. Bir iltifat karşısında çılgına dönme fırsatım olsa bile, zaman ve mesafe en kötü yanlarımı aşındırıyordu. Aşırı derecede yetkin olmak güzel olmaktan daha kolaydı, güzel olmak daha fazla para kazandırsa bile. Daha güvenliydi ve kendimi korumak için bu yetkinliği silah olarak kullanmıştım.

Artık kafamın içindeki dedikoducuları duymuyordum. Genelde duymazdım. Zehirli pisliklerle dolu olduklarını biliyordum. Yine de muhtemelen her Pazar kiliseden sonra bir araya geldiklerini, başıma geleceğini tahmin ettikleri toplumsal çöküşüm üzerine gıdaklayıp geviş getirdiklerini de biliyordum.

LINDEN

KARDEŞİM "Sana söylemiştim" diyerek yanıma eğildi.

Onu görmezden gelerek Jasper'a bir mesaj yazmayı bitirdim. Maç sırasında telefon kullanmama kuralımız çok katıydı ama bunun tek nedeni Ash'in ilk yarısı e-postalara cevap vererek geçirmesiydi. İyi olması ve aletlerden uzak durması için bir hatırlatma ile evde bıraktığım bal saçlı dilberin bakımını ve ilgisini kapsamıyordu.

Linden: Kendine iyi davranıyor musun, Peach?

Jasper: Neden şimdi başlıyorsun?

"BUNU GÖRÜYOR MUSUN?" Ash, Magnolia'ya seslendi.

Aralarına oturmamam gerektiğini bilmeliydim. O aile yemeğinden sonra, bu saldırıya maruz kalmaktansa Fenway Park'ın karşısına oturmalıyım.

"Ash, ben bir kara balinasıyım. Hiçbir şey göremiyorum," diye cevap verdi. "Yorum yapmamı istiyorsan, bana gerekli bilgileri kaşıkla vermek gerekecek. Ve ayrıca nachos. Beni cipsle de beslemen gerek."

"*Lin mesaj atıyor,*" dedi Ash.

Lin'in bir gergedana bindiğini söyleseydi bu kadar telaşlanamazdı.

Dirsek atma sırası Magnolia'daydı. "Telefonunu hiç yanında taşı mı y o r s u n . Bu güzel politikacı kızla gerçek olmalı."

"Siz ikiniz maçı izleyebilir misiniz? Tanrı aşkına, bu playofflar. Her an doğum yapabilirsin ve-"

"Evet, planım bu. Fenway'de doğdum," diye şaka yaptı. "Bundan daha iyi bir doğum hikayesi olamaz."

"Beni kocanı aramak zorunda bırakma," dedi Ash. "Rob bu plana kat ı l m ı y o r ."

"Onun vajinası değil, onun planı değil,"
diye yanıtladı. "Tanrım," diye mırıldandım.

Linden: Bu gece ne yapıyorsun?

Jasper: Bir şey pişirmiyorum, eğer sorduğun buysa.

Linden: Çok rahatladım.

Jasper: Biraz araştırma yapıyorum. Mantıklı olabilecek işleri kontrol
ediyorum.
Benim için.

Linden: Liste mi yapıyorsun?

Jasper: Bunu biliyorsun.

Linden: Umut verici bir ipucu var mı?

Jasper: Bilmiyorum. Gerçekten ilginç olabilecek bazı oy toplama
çalışmaları var. Yüksek profilli değil, göz alıcı değil.
Beni zengin et.

Linden: ...ama?

Jasper: Ama önemli, biliyor musun? Bu şeyler gerçekten önemli. Bu bir şey
yapar
fark var.

Linden: Daha sonra anlatır mısın?

Jasper: Tek yaptığım aklıma gelen her şeyi sana anlatmak,
Evet, sana daha fazlasını anlatacağım.

Linden: Seni bu konuda tutacağım.

Jasper: Ayrıca beni bir ağaca bağlayacaksın.

Linden: Herhangi bir gün.

"MAGGIE, HALA MESAJ ATIYOR," dedi Ash. "En son ne zaman senin mesajlarından birine cevap verdi?"

Telefonlarla aram pek iyi değildi. Hepsi ellerime göre çok küçük ve titizdi. Elimden geldiğince benimkini görmezden geldim, genellikle mutfakta ya da kamyonetimde bıraktım. Tüm bildirimleri ve uyarıları kaldırmıştım. İstedğim zaman mesaj aramak zorunda kalıyordum ve bu da hoşuma gidiyordu. Jasper ise... onunla konuşmak farklı bir hikâyeydi.

"İkinizin de Anneler Günü hediyesi seçmemi isteyip istemediğinizi sorduğumda," diye cevap verdi Magnolia.

Ona baktım. "Bunun için sana hiç ödeme yaptım mı?"

Bana o parlak gözlü, sert dudaklı gülümsemelerinden birini verdi.

"Hayır." "Üzgünüm."

"Bize çok özel arkadaşın Jasper'ın gerçek hikayesini anlatarak bunu telafi edebilirsin," dedi. "O ünlü biri. Nasıl yaptın, nasıl? Benim de bilmek istediğim bu. Bu nasıl oldu?"

"Ünlü olmak istediği için ünlü değil." Bir an için tarlayı inceledim. "Bu onun için kötü bir durumdu. O senatörle."

"Yani, bu kadarı çok açık," dedi Ash. "Ama işin içindeki mizahı da fark etmelisiniz. Adamın başkan adayı olma şansını yok etti ve bunu üç dakika içinde yaptı. Bu profesyonel düzeyde bir GOAT statüsü."

"İnanılmazdı," dedi Magnolia. "O huysuz adaylar hakkında duymak istediğim her şey vardı. Kibar ve nazik görünmeye çalışırlar.

İkelidirler ama çalışanları onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatırken iç çamaşırlarıyla oturup sigara içen pis yaşlı adamlardır."

"Evet, peki ya aday olan ama bu işi sonuna kadar götürme niyeti olmayan adaylarla ilgili gerçeklerin üzerindeki perdeyi kaldırma şekli?" Ash dedi ki. "Bundan her zaman şüphelenmiştim ama o bunu açıkça ortaya koydu." Hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "Sırada ne var? Saçma sapan, bel altı bir siyaset podcast'i başlatabilir ya da-"

"Bunu yapmayacağız." Ayağa kalktım ve sıranın dışına çıktım. "Nachos?" Magnolia'yı işaret ederek sordum. "Başka bir şey var mı?"

"Lin, otur," dedi Ash.

"Hayır, nachos yemem lazım," diye feryat etti Magnolia. "Ben bir şeyler atıştırdıktan sonra oturabilirsin. Bira alıp yanlarına gitmeme izin verebilir misiniz? Sadece bira kokusu almak istiyorum. Bu yeterli olacaktır."

Ash birkaç banknot uzattı. "Ellerinde ne varsa ama Jasper'ı sevdiğimizi bilmelisiniz."

Magnolia başını salladı, ellerini karnına dayadı. "Biliyoruz ve genetik olarak her türlü meraklı soruyu sormamız gerekiyor çünkü onu bizimle sen tanıştırdın ve-"

"Bunu annem yaptı," diye araya girdim. Bunu not etmek önemli gibi görünüyordu. "Benim evime geldi-"

"Tanrım," diye mırıldandı Ash.

"Ve Jasper duştan yeni çıkmıştı. Annem de olası her sonuca atladı-"

"Bekle, onunla yatmıyor musun? Çünkü geçen hafta sonu evde hissettiğim kesinlikle buydu." Magnolia Ash'e anlamlı bir bakış attı. "Bana bunu hayal etmediğimi söyle."

Kardeşim omuz silkti. "Tek söyleyeceğim, sana söylemiştim." "Kendini beğenmiş piçin tekisin," dedim.

"Bekle. Ona ne söyledin?" Magnolia sordu.

"Jasper'ın geldiği gün teyzesinin evine girmekte biraz zorlandı-"

"Ash onun bir hırsız olduğunu sanıyordu," diye ekledim.

"Ona biraz yardım önerdik," diye devam etti, beni tamamen görmezden gelerek. "Ve ona iyi davranmasını söyledim."

"Eşeklik etme" demiştin.

Başını salladı. "Ona yardım etmeni ve götlük yapma eğilimine karşı koymanı tavsiye ettim çünkü-"

"Çünkü Zelda'ya yardım ettin ve şimdi evleniyorsun," diye şarkı söyledi Magnolia. "Awww. Kahretsin, ağlıyorum. Linden, kahretsin, bunların hepsi senin suçun." "O nachoları almalısın," dedi Ash, bizimkilere bir bakış atarak.

Kardeşim.

İmtiyaz standında sıra beklerken, Jasper'ı tekrar kontrol etmek için telefonumu kaptım. Onu kontrol etmeme gerek yoktu. İyi olduğunu biliyordum ve fırın eldivenlerini astığına göre evin yanma tehlikesi de pek yoktu.

Sadece onunla konuşmak istedim.

Linden: Ash ve Magnolia sana kafayı takmış durumdalar.

Jasper: Buna inanmakta zorlanıyorum.

Linden: Sordukları onca soru için geceyi benimle geçirmektense seninle geçirmeyi tercih ederler.

Jasper: ...ne bilmek istiyorlar?

Linden: Nasıl bu kadar harika olabiliyorsun.

Jasper: Çok komik.

Linden: Ben ciddiym. Onlar senin hayran kulübünün eş başkanları.

Jasper: Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum.

Linden: Son zamanlarda olan tüm boktan şeylere rağmen, sizin harika olduğunuzu düşünen insanlar olduğunu söyleyin.

Linden: Siz sormadan söyleyeyim, evet, ben de onlardan biriyim.

Jasper: Sen eve geldiğinde çıplak olayım diye böyle söylüyorsun.

Linden: Çıplak olmana hiç itirazım yok, tercihen benim yatağımda, ama biliyorsun ki laf olsun diye bir Şey söylemem.

Jasper: Bu doğru.

Linden: Kıyafetlerini ıkarman için iltifat etmeme gerek olmadığını da biliyorsun.

Jasper: Bu da doğru. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Linden: Belirli durumlarda talimatlara uyduğunuz yazıyor.

Jasper: Yine, bunun benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum.

Linden: Sadece en iyi Şeyler.

Jasper: Bu beyzbol maçları ne kadar sürüyor?

Linden: Bu bir saat içinde biter. En fazla iki. Trafik bir saat daha ekler. Belki daha az.

Jasper: Tamam.

Linden: Seni yatağımda bulmayı beklemeli miyim?

Jasper: Beni kablosuz ağınızda bekleyin. Kullanırken park ettiğim yer Farklı bir hikaye.

Linden: Benim için yeterince iyi.

Sıramıza döndüm, içecekler ve atıştırmalıklar tehlikeli bir Şekilde birbirinin üzerinde dengelendi ve Ash'i Magnolia'nın nacho tutucusu olarak hizmet etmeye zorladım.

"Bu senin için iyi bir alıştırma," dedim ona.

Kıs kıs güldü. "Zelda saha çalışmasından ve doktora savunmasından başını kaldırmadan önce cebimde beş yılım var. Benden önce hamile karını bekliyor olacaksın."

Refleksim aynı fikirde olmadığımı söylüyordu ama özlem başka bir hikâye anlatıyordu, beni gafil avlayan bir hikâye. Onu görebiliyordum. Elini karnına bastırırken Jasper'ın parmağındaki yüzüğü görebiliyordum, çalışma odasını çocuk odasına çevirdiğimizi görebiliyordum, göğsüme bağlanmış bir bebekle ormanda yürüyüş yaptığımızı görebiliyordum.

O anda Red Sox'a parkın dışına vurduğu için teşekkür etmeliydim çünkü kardeşim kafamın içinde patlayan hayali görebilirdi. Ona "sana söylemişim" demesi için bir neden daha vermek istemediğimden, her şeyi hak edilmiş bir kutlamayla bastırdım.

Başka bir zaman her konuda haklı olmasına izin verirdim.

"Jasper hakkında konuşmamıza izin verilmediğine göre, bu yıldönümü partisi hakkında konuşabilir miyiz?" Magnolia tekrar oturduğumuzda sordu. "Annemle babamın ben ikizlerimi doğurmadan iki hafta önce planladıkları parti mi?"

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Ash sordu.

"Pek çok şey," diye cevap verdi, "ama öncelikle, bu iki hippinin bir golf kulübünde kendilerine iki yüz kişilik siyah kravatlı bir davet vermesine ne demeli? Ne yaptıklarının farkında bile değiller mi?"

"O kadar ileri gidebileceğimden emin değilim," dedi Ash. "Bu büyük bir parti. Senin düğünün de büyük bir partiydi."

"Düğünüm muhteşem, kutsanmış bir olaydı," diye cevap verdi burnunu çekerek. "Ve şunu da belirtmeliyim ki, bunların hepsi senin suçun Ash."

"Bu doğru olamaz," dedi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Ayağa kalktı ve hakeme gözleri hakkında bağırdı, ta ki kaledeki vurucu dönüp ona bakana, ağzı açık kalana ve kaşları şok içinde yukarı kıvrılana kadar. Kız kardeşim bu maçlara her zaman renkli yorumlarla gelirdi.

"Otur, otur," dedi Ash. "Kocana seni fazla heyecanlandırmayacağıma dair söz verdim."

"Rob'un neden bir playoff maçında böyle bir şeyi engelleyebileceğini düşündüğünü anlamıyorum, özellikle de o dangalak hakemin olduğu bir maçta."

"Ben de öyle," diye mırıldandı.

"Her neyse, siyah kravatlı bir parti vermeleri hakkında konuşabilir miyiz? Biz çocukken annem kenevirden başka bir şey giymezi.

doğal renkler. Hatırladın mı? Ve dokuma çimlerden çanta yapardı? Hadi ama, bunu hatırlamalısın."

"Çim kemerlerini hatırlıyorum," dedi Ash. "Onlar iğrençti."

"Kemerlerini zamanında açmak imkânsızdı. Anaokulunda geçirdiğim kazaların sayısı inanılmazdı," dedim.

Magnolia, "Ve şimdi de bir golf kulübünde süslü püslü bir parti veriyoruz," dedi. "Sanki bir zamanlar dünyevi sosyalistler olduklarını unutmuş gibiler."

"Sence büyüdükçe böyle mi oluyor?" diye sordum. "Zaman geçtikçe ideallerinizi yavaş yavaş yeniden mi şekillendiriyorsunuz?"

Bu mümkün müydü? İdeallerinizi takas etmek ya da daha iyi uyacak yeni idealler bulmak söz konusu muydu? Bilmiyordum ama insanların hayatları boyunca sabit, durağan bir şey olmamaları gerektiğini hissediyordum. İnsanların bu gezegende geçirdikleri süre içinde pek çok hayat yaşamaları gerekiyordu. Kendilerini yeniden keşfetmeleri ve inançlarını yeniden değerlendirmeleri gerekiyordu. Geriye dönüp bakmaları ve daha iyi bilmeden önce yaptıkları şeyler için başlarını sallamaları gerekiyordu. Tüm ikinci şansları elde etmeleri gerekiyordu.

"Yoksa yarı emekliliğe geçip günlerinizi golfle doldurmak daha mı önemli?" Ash öyle dedi. "Annemi bilmem ama babama olan buydu."

"Annem ona aldığım ilk Tory Burch sandaletle tavşan deliğine düştü. Yavaş büyüyen bir bağımlılık ama acımasız bir bağımlılık."

Ash ve ben önce ona sonra birbirimize baktık.

"İkinizin bana ağır işleri yapacağınıza dair söz vermenizi istiyorum, böylece ben de bir köşede ayaklarımı uzatıp oturabilirim. Tabii o zamana kadar patlamadığımı varsayarsak."

"Neyi kaldırmamız gerekiyor?" Telefonumu bir kez daha kontrol ettim ama Jasper'dan yeni bir şey göremedim. "Mekânın tüm bunları halletmesi gerekmiyor mu?"

"Mobilyalardan bahsettiğini sanmıyorum, dostum," diye cevap verdi Ash.

"İkinizin kaynaşmasına ihtiyacım var. Hayatınızdaki kadınların kaynaşmasına ihtiyacım var. Bu" -sağ tarafını işaret etti- "kaburgalarımı ayırırken ve bu" -sol tarafını işaret etti- "mesanemin üzerinde dans ederken, bitmek bilmeyen doğum ve ebeveynlik tavsiyeleri verecek olan anne ve babamın tüm arkadaşlarıyla çene çalmak zorunda kalmaktan beni koruyun. Bunu benim için yap, ben de hepimizin yıldönümü hediyesiyle ilgileneyim."

"Bunu zaten yapacaksın," dedim.

"Belki." Omuz silkti. "Eğer bu seferlik oturmama izin vereceğinize söz vererseniz isimlerinizi eklemeyi kesinlikle unutmayacağım."

Jasper'ı o iki yüz davetliden ve kablolu haberlerde onun hakkında duydukları her şeyden koruma arzum hakkında bir şey söyleyemeden Ash, "Biz hallederiz. Şu bebekleri partinin ertesi gününe kadar pişirmeye devam et, olur mu?"

"O şekilde olmuyor Ash. Bacaklarımı sıkıp nefesimi tutamam."

"Yani, evet, elbette," diye yanıtladı. "Ama yine de deneyebilirsin, değil mi?"

"Zelda hamile kaldığında çok sevimli olacaksın, değil mi? Kafasına birkaç kez vurulması gereken sevimli küçük bir çatlak."

Ash bana baktı ve nefesinin altından sordu: "Ciddi mi? Bilmiyorum."

OYUN tahmin ettiğim gibi tam iki saat sürdü ve kız kardeşim benden ve Ash'ten kendisine balonlu waffle külahlarında toplar servis eden bir dondurmacıya kadar eşlik etmemizi istedi. Ayrıca her birimizden kendimiz için külah sipariş etmemizi istedi ama oturduğumuz anda külahları bizden aldı ve kendisinin olduğunu iddia etti. Neyse ki Ash ona yerimizi mesajla bildirdikten kısa bir süre sonra kocası geldi ve Magnolia'nın dondurma ihtiyacını karşıladı.

Ash, Zelda'ya ve Haymarket'teki dairelerine gitmek üzere yola çıktı ve yıllar boyunca kardeşler olarak paylaştığımız tüm spor etkinliği gezilerinde ilk kez eve dönmek için can atıyordum. Ash ve Magnolia ile birkaç dakika daha geçirmek istemiyordum, dondurma yerken gülmek ya da maçın önemli anlarını izlerken bir bira daha içmek istemiyordum. Eve, Jasper'ın yanına dönmek istiyordum ve bu beni en az onun benimle evli olduğu hayali kadar etkiledi.

Eve vardığımda saat geç olmuştu ve Jasper çoktan yatağına girmiş, saçlarını geceleri tercih ettiği topuzla toplamıştı. O topuzda büyüleyici bir şey vardı, özel, sınır anlarında taktığı topuz. Belki de topuzu biliyordum ve büyüleyici olan da buydu. Emin değildim.

En iyi kısmı - kesinlikle en iyisi, dünyada yerini hiçbir şey tutamaz - onu pazen gömleklerimden birinin içinde uyurken bulmaktı. Kol ağzlarını kıvrımış ve üstteki birkaç düğmeyi açık bırakmıştı ve bundan daha mükemmel bir şey olabilir miydi? Hiç sanmıyorum.

Soyundum ve herhangi bir pijama giyme zahmetine girmeden onun yanına yatağa tırmandım. Buna gerek yoktu. Onu kendime çektiğimde Jasper bana doğru eğildi, elimi kalçasında gezdirip kıcını güzelce çıplak bulduğumda yumuşak, uykulu bir mırıltı beni karşıladı.

"İşte benim kızım," diye gürledim, bir yanağını tutup iyice yoğurdum. "İyi ve benim için hazır."

Başka bir mırıltıyla cevap verdi ama alt bedenini kucağıma doğru oynatışında bir hata yoktu. Ardından prezervatif geldi ve yan yana pozisyona geçerken yastık ve bacakları stratejik bir şekilde düzenledim. Sonra içine girdim, bir elimi gömleğinin ön kısmına soktum, saçlarına doğru inledim. Rüya ile uyanıklık arasındaki çizgide kayan durgun itişler ve yankılanan iç çekişlerle birlikte hareket ettik.

Sonu bulmak için acelemiz yoktu, bu cennet gibi arada süzülme varken olmazdı.

Jasper'ın üst baldırımı sıkamakla meşgul olan eline uzandım ve bacaklarının arasına kaydırdım. "Göster bana," diye emrettim, parmaklarım onunkilerin üzerindeydi. "Yalnızken bunu nasıl yaptığını göster bana."

"Yalnız olduğumda," diye başladı, sarmal parmaklarımızı içinde hareket ettiğim yerin üzerinde gezdirerek, "Arkama yaslanıyorum ve bir oyuncağın klitorisimi emmesine ve diğerinin G noktamı çalıştırmasına izin veriyorum." Parmaklarımızı incisini saklayan başlığa kadar getirdi. "Bunun yerine oyuncaklarla oynamak varken neden tüm işi benim yapmam gerektiğini anlamıyorum."

Diğer elimi göğsünün etrafına kapattım, meme ucu iki parmağımın arasında sıkışmıştı. "Bana bunu gösterecek misin?"

İliklerime kadar hissettiğim bir mırıltı yayıldı içinden. "Belki. Bu ilginç olabilir."

Kalçalarım dağınık, düzensiz bir ritimle sarsıldı. "*Olabilir mi?* "

O muhteşem, delici iniltisi odayı doldurdu ve sona yaklaştığımızı biliyordum, aradaki boşluk artık arkamızdaydı.

"Arkana yaslanıp izleyebileceğinden şüpheliyim. Devralmadan önce iki dakika dayanırsın. Bana bunu yapmanın doğru yolunu göstermek isteyeceksin."

Bunun üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, iki elimle kalçalarını kavradım ve sırt üstü yatana kadar onu döndürdüm. "Bu daha iyi değil mi?"

Klitorisiyle tatlı daireler çizerek alay etmeye devam etti, bu da onu aynı anda becermek, yalamak, öpmek ve ısırarak istememe neden oldu. Bu bende onu *tutma* isteği uyandırdı.

"Bu farklı. Tamamen farklı," dedi başını yastığa yaslayarak.

"Sanırım bunu kendim görmem gerekecek." Hızlı ve umursamaz bir şekilde ona pompaladım, sanki o artık benimmiş gibi. Vücudu etrafımda kenetlenirken, beni içine çekerken, beni tutsak ederken aklımdaki tek düşünce buydu.

"Bu seni kışkandırıyor mu?"

"Oyuncaklarınızdan mı? Hiç de değil. Onlar benim iş ortaklarım, Peach. Rakiplerim değil."

"Ohhhh. Bunun sesini sevdim."

Serbest bırakıldığımı fark ettiğimde, bu kez Jasper'ın gelinlik giydiği bir başka flash-forward yakaladım. Prezervatifi doldururken ona doğru eğildim, erken bir şey söylememek için dudaklarımı göğüslerinin arasına bastırdım. Kalıcı bir şey.

Düzenli bir şekilde yürüyebildiğim anda banyoya yöneldim ve kendimi düzelttim.

Evlilik ve Tanrı *aşkına* bebekler hakkında çılgınca fikirlere kapılmak için yanlış zamandı. Yıllardır kendime bunların hiçbirini istemediğimi söylemişim ve Jasper'la geçirdiğim güzel zamanların hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini hatırlamam gerekiyordu. Yalnız bir hayatı tercih ediyordum. Başka bir şey istemiyordum. Evlilik ve çocuklar benim için uygun yollar değildi. Çok karmaşık, çok dağınık, çok zayıf.

Buna doğanın dinine inandığım kadar içtenlikle inanıyordum. Yine de, uyuyan Jasper'ı kollarıma alıp gece için gözlerimi kapattığımda, sahip olduğumuz zamanla yaşamamıza izin verilen tüm hayatları düşündüm ve saçlarına fısıldadım, "Keşke benim olsaydın."

JASPER

İki dilim ekmeği tost makinesine attım ve "Ödünç alabileceğim bir çivi tabancanız var mı?" diye sordum.

Linden, Pazar gazetesinin arkasından muazzam bir kahkaha attı. Gazeteyi mutfak masasının üzerine bırakırken, bana korkunç, korkunç şeyler yapan sevgi dolu bir gülümseme verdi. En kötüsü. "Neden bir çivi tabancasına ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?"

"İhtiyacım olduğunu *sanmıyorum*." Önümdeki kesme tahtasının üzerindeki çeri domateslere kaşlarımı çatarak baktım. "İhtiyacım *olduğunu biliyorum*. Her çiviye yerine çakmak zorunda kalırsam verandayı bitirmem iki yılımı alır. Bir tabanca bu işi çok daha hızlandırır."

"Elini bir tahtaya çivilemek de daha hızlı."

"Ben olsam bunu yapmazdım."

"Kimse çivi tabancasıyla kendini vuracağını düşünmez. Bu her zaman bir kazadır, Jasper." Gazeteyi silkeledi, ikiye katladı ve sonra tekrar ikiye katladı. "Neden başka bir şey üzerinde çalışmıyorsun?"

"Diğer her şeyi yaptım. Genel olarak konuşursak." "Bu ne anlama geliyor?"

Bir dakika boyunca burrata ve fesleğenle uğraştım. "Evin çoğunu temizlediğim ve kendi başıma yapabileceğim işlerin çoğunu yaptığım anlamına geliyor. Bilirsin, çivi tabancası olmadan."

Midge'in yatak odasından kaçışımı detaylandırmama ya da gerekçelendirmeme gerek yoktu. Bu sabah, *belki uykudayız, belki uyanığız, belki* de efsanelerin yaratıldığı *biraz sapkın* bir seksle başlayan parlak, güneşli bir Ekim günüyken ve elimde balzamikle çiseleyecek bu muhteşem bir bardak domates varken söylenmesine gerek yoktu.

Sır. Midge'in odasına ağlamadan giremediğim için o balonu patlatmıyordum.

"Ve kız kardeşimin senin için ilgilenmesine izin vermeyeceğine emin misin?" Ölürdüm. Ölürdüm. "Buna gerek kalmayacak."

"Bunu yapmayı çok isterdi. Aslında eskiden teyzemin evinde yaşırdı. North Shore'da, Beverly'de. Frannie Teyze. Birkaç yıl önce New Mexico'ya taşındı ve evi Maggie'ye devretti çünkü daireler ve başka şeyler arasında kalmıştı. Frannie gittikten sonra Magnolia evi baştan aşağı yeniledi."

Ortaya çıktığında ekmeği kaptım. "O zaman bunun ne kadar heyecan verici olduğunu anlar."

"Bunun ne kadar büyük bir baş belası olduğunu anlıyor."

"O da var." Peynir ve domatesleri dizip balzamik sosla süslemeyi bitirdikten sonra tabakları masaya taşıdım. "Umarım bu iyidir. Burrata istediğim şeyi yapmıyordu ama bu domatesler gerçekten güzel ve-"

"Sorun yoktan da öte, Jas." Linden bir kolunu belime doladı ve beni kucağına çekti. Bana sıkıca sarıldı, çenesi omzumdaydı ve sakalı boynumu gıdıklıyordu. "Her gün kahvaltı hazırlamak zorunda değilsin. Yaptığını sanıyorsun ama yapmıyorsun."

Yaptım. Kesinlikle yaptım. Ve çok daha fazlasını yapabilirdim. Yapmalıydım, gerçekten. Midge'in odasını toparlayıp verandayı bitirebilmeli, bir iş bulup hayatımı düzeltebilmeliydim. En azından kahvaltı yapabilirdim.

"Ona dokunmuyorsun, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Beni kucağından indirmeden ve kıcımlı okşamadan önce son bir kez sıktı. "Kahve ister misin?"

Linden'in tercih ettiği yerel şişelenmiş soğuk demlemeden pek kalmamıştı ve genellikle iki ya da üç kez tazelemeye giderdi. Tekrar başımı salladım. "Hayır. Ben hazırım."

Bir süre bana baktı. "Emin misin? Hiç içmedin mi?"

Tabağını ona doğru ittim. "Konuşmayı bırakıp yemeye başlamazsan bu tostun soğuyacağından eminim."

Bakışlarımı aşağıya kaydırdım, dikkatim tabağımdaydı, sanki gözüm üzerlerinde olmazsa domatesler kaçacakmış gibi. Linden'in sorunu buydu. Domatesler onun yanında kaçmıyordu ama o bazı şeyleri fark ediyordu. Kahveyi es geçtiğimi ya da bir soruyu geçiştirdiğimi fark etti.

ya da onun yardım teklifleri karşısında biraz solmuştum. O fark etti ve ben kendimi onun dikkatinden saklanacak kadar sıkı toplayamadım.

Bu şekilde kendimi kırıntılara bakarken ve avuçlarımı kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdirirken buldum; kalçalarım bir kez daha nadiren giydiğim mat siyah taytlarla kaplanmıştı. Bir zamanlar vücuduma uygun olmadığını ve sadece evi temizlemek gibi görevler için güvenli olduğunu düşündüğüm kıyafetler içinde rahat olmanın rahatsız edici bir yanı vardı. Bu rahatlığa güvenemiyordum. Kabullenemiyordum.

Linden da bunu fark etmişti. Beni bacaklarımı ovuştururken ya da gömleğimin eteklerini aşağı çekerken yakaladığında elimi kendi eliyle kapatırdı. Bana fanilalarını ya da kapüşonlularını giydirmek için nedenler icat ederdi ve bana her zaman bir ısırık almak ister gibi baksa da, bu sınırın tam yerini bilmesem bile, asla idare edebileceğimden bir inç daha fazla zorlamazdı.

"Bu harikaydı. Yine," dedi Linden, tabağı temizlenmişti. "Bilmem gereken şey şu: Kahvaltıda başka bir şey yiyor musun? Sadece tost mu?"

Bir damla balzamikle bir domatesi kovalarken bir omzumu kaldırdım. "Hayır. Benim için sadece tost. Ama tostun sadece kahvaltı için olmadığını belirtmeliyim. Bütün gün seve seve yerim."

"Fransız tostuna ne dersin?"

"Benim tarzım değil. Tatlılarla pek aram yok."

"O zaman" -başını yana eğdi, kaşlarını indirdi- "bu muzlu ekmek yemediğin anlamına mı geliyor?"

"Muzlu ekmek saçmalığına geri mi döndük?"

"Sadece muzlu ekmeğin tadının nasıl olması gerektiğini bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum," dedi. "Ya da cevizli turtanın."

Bu, kalkıp bir fincan kahve hazırlamakla meşgul olmak için harika bir an olabilirdi, ancak bunun bir seçenek olmadığını görünce ellerimi kaldırdım ve düşmelerine izin verdim. "Eğer sorduğun buysa, ikisini de denedim. Pek sık yemem."

Linden arkasına yaslandı ve yavaşça başını salladı. "Bu her şeyi açıklıyor." "Düşünmek istediğin buysa, seni durdurmayacağım." "Tostun nesi var?"

Ona şımarık bir kaş attım. "Sana tostun haklı çıkarmak zorunda mıyım? Bu doğru mu?"

"Normal bir insan gibi tost yeseydiniz, hayır, bu konuda bir şey söylemezdim. Ama sabah uyandığınızda 'Mmmm, tost yapmak için sabırsızlanıyorum' diyorsunuz."

Sesimi bir çizgi film karakteri gibi çıkardı ve bu beni rahatsız etti ama gülmemi engellemeye yetmedi. "Tostu her zaman sevmişimdir. Süslü bir şey yapabileceğimi fark etmeden önce bile severdim. Bir dilim sıcak, mükemmel şekilde kızarmış ekmeğin beni çok mutlu eden bir yanı var."

Sanki bunu anlayamıyormuş, sanki beni kavrayamıyormuş gibi yavaşça başını salladı. Omuzlarımdan bir ürperti geçti ve içimden küçük, sessiz bir yere kapanmak ya da bu masum şeyimi eleştirdiği için ona saldırmak geldi - ya da her ikisi, evet, ikisi de, saldırdım ve sonra giderdim ve-

"Nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. Bütün bu farklı şeyleri tostla yapmak aklıma gelmezdi."

İstediğimden daha sık ortaya çıkan eski savaş sonra kaç refleksi bastırmam bir saniye sürdü. "Eğlenceli," dedim. "Ve ucuz çünkü malzemeleri esnetebilirsiniz. Ayrıca koca bir yemeği pişirmekten daha iyi. Özellikle de sadece ben varken."

"Sadece sen değilsin."

Yıkamak için tabağını kapmadan önce Linden'e baktım. Sanki tamamen sıradan bir şeymiş gibi konuşmanın içine bunun gibi yorumlar katmayı severdi. Sanki hayatım önümde milyonlarca parçaya ayrılmış ve kullanım kılavuzu hiçbir yerde bulunmayan bir şey değilmiş gibi. Sanki sadece ben değilmişim ve yolumu tek başıma bulmuyormuşum gibi, artık değil.

"O zaman fazladan bir ya da iki dilim ekmek. Sorun değil." Masadan uzaklaştım ve tabakları bulaşık makinesine yerleştirdim. "Bu, hacıların kullandığı aletlerle bir sundurmayı değiştirmeye benzemez."

"Şu haline bak, hacılardan bahsediyorsun. Eğer burada daha fazla kalırsan, artık senin içinde Güney'i bile bulamayacağız." Arkamdan yaklaştı, ellerini kalçalarımın altına götürdü. "Eminim çok ararsam bulurum."

Çenemi göğsüme indirdim ve Linden saçlarımı bir omzumun üzerinden itip dudaklarını enseme gezdirirken gözlerimi kapattım. "Georgia'dan uzakta geçirdiğim bunca yıldan sonra onu kaybetmedim. Şimdi de kaybetmeyeceğim," dedim bu pozisyonda birinin yapabileceği kadar meydan okurcasına. "Kendimi Plymouth Rock ülkesinde bulsam bile."

"Sana istediğin tüm *Plymouth Rock*'ı vermekle ilgili bir şeyler söyleyebilirim" - i ç i m e bastırdı, şaftı sırtıma sertçe vurdu- "ama ben

Bu yorumu yapmaktan benim kadar keyif alacağınızı sanmıyorum."

Yumuşak bir kahkaha omuzlarımı sarstı. "Lin, bunu sen söyledin."

Ensemi öptü, sonra saçlarımı düzeltip yerine yerleştirdi. Bu konuda biraz beceriksiz olsa da dikkatliydi, belli ki uzun saçlarla uğraşmaya alışık değildi. Vücudumda bir karıncalanma dalgası dolaştı ve yüzümü göremediği için rahatladım çünkü gülümsememin sayıkladığını biliyordum.

"Neden bana yan tarafta neler yaptığını göstermiyorsun? Başardığın her şeyi görmek istiyorum."

"Bana bir çivi tabancası ödünç vermenin ön koşulu bu mu?"

"Bebeğim, çivi tabancam yok. Dokuz çeşit motorlu testerem ve sıfır çivi tabancam var. Sadece son altı haftadır orada ne yaptığını görmek istiyorum."

Saçlarım eski haline dönmüş olsa da Linden parmaklarını saç tellerimde gezdirmeye devam etti, sadece kafa derimi her yerimi gevşeten bir sıcaklık ve yumuşaklıkla aydınlatacak kadar çekiştirdi. "O zaman beni elektrikli aletlerden uzak tutmaya çalışmıyorsun?"

"Seni kesinlikle elektrikli aletlerden uzak tutmaya çalışıyorum. Evin nasıl gittiğini görmek de ilgimi çekiyor."

"Onun yerine burada kalabiliriz," diye mırıldandım. Boynuma doğru iç çekti.

"Saçlarını seviyorum."

Bir nefes verdim, gözlerim hâlâ kapalıydı ve bu sözler içime kışın güneş ışınları gibi süzülürken onun şaftı hâlâ kıcımda ağırlaşıyordu - gergin, filtrelenmiş ve tartışmasız bir şekilde doğru.

"Her zaman çok yumuşak," diye devam etti. "Bir şey nasıl bu kadar yumuşak olabilir anlamıyorum."

Neredeyse shea yağlı bakım maskemi açıklayacaktım ama tam zamanında kendimi durdurdum.

"Ve sen her zaman çok... güzel kokuyorsun," diye ekledi. Yine shea yağı maskesi.

"Teşekkür ederim."

Kollarını gövdemden etrafına doladı ve yüzünü boynuma bastırarak beni iyice sıktı. Bana sarılırken boğazından gürültülü bir hırlama sesi geldi, sahiplenici olduğu kadar yırtıcı olmayan bir ses. Sanki derinden tatmin olmuş gibiydi.

Elinden kurtuldum ve bulaşık makinesinden uzaklaştım. "Önce neyi görmek istiyorsun?"

Linden'in Midge'in evindeki çalışmalarımı eleştireceği aklıma gelmemişti ama onu n kapıdan içeri soktuğumda içimde önleyici bir savunma duygusu patladı.

"Açıkçası bu konuda uzman değilim," dedim.

"Vay canına, burası çok daha iyi görünüyor," dedi, oturma odasını boydan boya gezmek için uzaklaşırken. "Yarasa mağarasına göre büyük bir gelişme."

"Yarasa mağarasına göre her şey bir gelişme olabilir."

Diz çöktü, parmak uçlarını zeminde gezdirdi. "Parkenin iyi bir cilaya ihtiyaı var ama iyi durumda. Su hasarı olup olmadığından emin değildim."

Parmaklarımı gömleğimin eteklerinde dolaştırdım. "Hiç olduğunu sanmıyorum.

Burada olmaz."

Ayağa kalktı ve yüzünü duvara döndü, kaşları çatılmıştı. "Bu odayı sen boyadın, değil mi?"

"Evet, duvarlar güzel değildi. Bodrumda bir sürü boya buldum, bu yüzden Midge'in evde zaten sahip olduğu renkleri kullandım." Ben "Sorun ne?" diye sorana kadar o kısık kaşlarıyla duvara bakmaya devam etti. Sorun nedir?"

Başını hızlıca salladı ve bana doğru bir adım attı. "Bir şey yok. Hiçbir sorun yok. Görülecek başka ne var?"

Koridordaki yeni boyanmış duvarları ve tavanları, eski halıyı kaldırdığım yerleri, mutfaktan sktğm rmş dolapları gösterdim. Linden doğru anlarda mırıldandı ve başını salladı, ancak ben hâlâ savunma uçurumunun kenarında duruyordum. Her an düşebilir ya da atlayabilirdim.

Linden'i kendime ait olduğunu iddia ettiğim kk odaya götürdüğümde, sert bir iniltiyle iki elini omuzlarıma bıraktı.

"Ne oldu? Neyin var?" Havladım.

"Hiçbir sorun yok, Jas. Sadece burada yalnız kalmaya izin verdiğim için nefret ediyorum - ve bu, sen tüm bu işleri yapmadan önceydi."

Sabah güneşi içeri girdiğinde sık sık yaptığı gibi kedinin uyuduğu geniş pencere pervazını işaret ettim. "Hiçbir zaman tam olarak yalnız değilim. Bu adam her zaman yanımda."

Linden kıkırdadı. "Bu çok komik. Sen buraya taşındığından beri onu hiç bu kadar çok görmemiştim."

"Evi bitirmemi bekliyor," dedim. "Sonra vahşi orman hayatına geri dönecek."

"O kedi de en az benim kadar sen ve aletler için endişeleniyor." Karşı duvara dönerek, "Ne tür bir boya kullandın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Normal boya. Tenekeden boya. *Boya* boyası." "İç cephe boyası kullandığına emin misin?"

"Ne demek iç cephe boyası?"

"Tamam. Hadi keşfe çıkalım." Linden beni odamdan çıkarıp evin arka tarafına doğru yönlendirdi, mutfaktan geçip bodruma indik. Bizi, çalışmayan çamaşır makinesi ve kurutucunun yanındaki bir rafa dizdiğim uzun konserve kutularının önünde durdurdu. Çalışmayan su ısıtıcısının ve zar zor çalışan elektrik panosunun tam karşısındaydı. Güzel zamanlardı.

Bir eli omzumda, kutulardan birinin üzerindeki etiketi işaret etti. "Dış cephe boyası."

Artık savunma uçurumunda değildim. Yine kendi kendimi sabote eden bataklıktaydım, kendime yardım edebileceğim ama asla yapmadığım yerde.

"Ne fark eder ki? Bir önemi var mı? Gerçekten mi? Fark etmez. Olmaz, olamaz. İyi görünüyor. Boyaya benziyor ve iyi, bu yüzden önemli değil. Öyle değil mi? *Değil mi?* Her şeyi berbat mı ettim? Bu da ne demek oluyor? Doğru türle boyayabilirim ya da- aman Tanrım, lütfen duvarları yıkmak zorunda olmadığımı söyle. Lütfen Lin, lütfen dış cephe boyası olduğunu fark etmediğim için duvarları değiştirmek zorunda kalmayacağımı söyle."

İki kolunu da omuzlarıma doladı ve saçlarıma doğru kıkırdadı. "Jas. Peach. Her şey yoluna girecek. Ama işte bu yüzden eline çivi tabancası vermiyorum."

Linden'i patikanın dışına, ormanın derinliklerine doğru takip ettim. "Neden! Neden?" diye bağırmaya başladıktan sonra. Neden dışarıdasın?" diye bağırmaya başladıktan sonra Linden beni kamyonetine bindirdi.

Kot pantolonlu kışına uzun uzun bakarak, "Neden hala bekarsın?" diye sordum.

Adımları bir an için duraksadı ama sonra omzunun üzerinden seslendi, "Ben bu muyum?"

"Bana söylemen gereken bir şey yoksa, evet."

Başını hafifçe salladı. "Ben bekarsam, sen nesen?"

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. *Bu nedir?* yolundan gitmiyorduk. Anladığım kadarıyla zaten ormanda kaybolmuştuk ve kesinlikle bir kaçamak olan şeyi tanımlamaya gerek yoktu.

Bunların hiçbirini yapmadığımız için, "Gençliğimden beri işimle bağımlı bir ilişki içindeyim ve bir işin tüm duygusal ve ruhsal ihtiyaçlarımı karşılayacağı inancı altında çalışıyorum. İşte ben buyum." Ona yetiştim ve yan tarafına dirsek attım. "Sana dönelim. Neden bekârsın? Tırnakların temiz, sadece belirli durumlarda küfür ediyorsun ve yasadışı bir işe bulaşmış gibi görünmüyorsun. Sen bir avsın, Lin."

"Tüm gereken bu mu? Hiç bilmiyordum." Not defterini çıkardı ve bir dakika boyunca sayfaları çevirdi. "Şu bağımlı ilişki hakkında konuşmamız gerekiyor gibi görünüyor."

İnledim. "Bunu yeterince yapmadık mı?"

"Şimdiki zaman gibi bir durumdan bahsetmeseydin sana katılırdım. Bunu bıraktığını sanıyordum, Peach."

"İnsan on beş yıldan fazla bir süre çalıştıktan sonra kariyerini öylece bırakıp gitmez. Yakın zamanda işlerinin bazı kısımlarından nefret ettiklerini fark etmiş ve belki de - muhtemelen büyük ölçüde kendi kendilerini sabote etmiş olsalar bile. Kimse tüm bunları basitçe öğütücüye atmaz."

Kıkırdadı, hâlâ kitabını karıştırıyordu. "O zaman planın nedir?"

"Buna bir plan kadar sofistike bir şey diyemem ama birkaç kişiyle bazı danışmanlık projeleri hakkında konuşuyorum. Somut bir şey yok. Şu anda optik çok önemli. Bu noktada kimse riske girmek istemiyor."

"Peki ya bu işe yaramazsa? O zaman ne olacak?"

"Her zaman her şeyi anlatan bir kitap yazabilirim, bu da yorumcu olmamı gerektirir çünkü ertesi gün bir genelkurmay başkanı işi almayı umarak tüm sırları döküp parmaklarınızı çaprazlamazsınız. Bu tür bir reenkarnasyon yıllar alır."

"Bu seni mutlu eder mi? Yorumcu olayı?"

"Muhtemelen hayır, işte bu yüzden bu yola başvurmadan önce Midge'in evini satardım."

Kitaptan başını kaldırıp baktı. "Sonra ne olacak?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bu benim için çok zor bir sezon ve sayamayacağım kadar stresli. Bu yüzden takıntı yapacak başka bir şeye ihtiyacım var, daha az trajik ve önlenabilir bir şeye. O zaman bana neden hâlâ bekâr olduğunu söyle."

Ağaca bakarak, "Bunu önceden söylemeliydin," diye karşılık verdi.

Bir dakika boyunca ağaçların arasında volta attım. "Görünüşe göre yalnız olmayı tercih ediyorsun."

"Bu doğru," dedi. "Biliyorsun ben üçüzüm. Her zaman erkek ve kız kardeşlerimin yanında büyüdüm. Asla yalnız kalmadım. İnsanlara bu kadar yakın olduğunuzda kendi dünyanıza çekiliyorsunuz ve bu harika bir şey çünkü her zaman bir arkadaşınız, her zaman bir oyun arkadaşınız oluyor. Ama aynı zamanda zordur çünkü kafanızda başka sesler olmadan nasıl düşüneceğinizi veya o ayrı dünyanın dışında nasıl işlev göreceğinizi asla öğrenemezsiniz. Birden fazla çocuğun birbirleriyle altıncı hisleri olduğu söyleniyor ama bence bu çoğunlukla her dakikayı birlikte geçirmenin bir sonucu."

"Yalnız kalmayı ne kadar sevdiğin hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Öyleydik." Defteri arka cebine soktu ve kemer görünümlü uzun bir şey çıkardı. Onu ağacın gövdesine doladı, sonra beline bağladı ve -hay Allah kahretsin- ağaca tırmandı.

"Bir dahaki sefere bunu yaptığında küçük bir uyarı, tamam mı? Kendimi hazırlamam gerek."

Kalçalarının ve omuzlarının aynı anda esnemesini, kot pantolonun içinde kışının sıkışmasını, bunu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi göstermesini izlemek düpedüz hipnotize ediciydi.

"Sola doğru ilerleyin," diye seslendi kemerine takılı bıçağı kınından çıkarırken. "Orada kal. Kımıldama." Ormanın zeminine ölü bir dal düştü. "Bir tane daha geliyor."

Bir adım daha yana çekildim ve Linden'in ikinci bir dalı yere göndermesini izledim. Bir süre ağacın tepesini inceledi, gövde boyunca sallanırken başka dalları da salladı.

Washington'dan buraya geldiğim ilk gün ön bahçede Linden ile tanışmam aklıma geldi. O iri yarı adamın bir boz ayı gibi ağaçlara tırmanabileceğini asla tahmin edemezdim. Onunla vakit geçirmek için nedenler icat edeceğimi ya da ormandaki yürüyüşlerimizi dört gözle bekleyeceğimi asla tahmin edemezdim. Daha iki saat önce boya konusunda bana güvenilemeyeceğini söyleyen kaba saba, erkek gibi konuşan komşumun bana buraya ait olduğumu hissettireceğini asla tahmin edemezdim. Sanki ona aitmişim gibi.

"Aşağı geliyorum," diye seslendi.

Gövdeden geriye doğru yürüdü, kemer de onunla birlikte ağaç kabuğu boyunca kayıyordu. Oldukça kolay görünüyordu, tıpkı ev tadilatı gösterileri gibi-

İç ve dış cephe için ayrı boyalardan hiç bahsetmeyen bu kitapta her şey oldukça kolay görünüyordu. Bu da anlayabileceğimden çok daha zor olduğu anlamına geliyordu.

"Yani, bunu öylece yaptın mı?" Tekrar yere indiğinde sordum. "Sadece... ağaca tırmanıyorsun."

"Sadece ağaca tırmanıyorum."

Ağacın etrafından çekerken kemeri işaret ettim. "Bu kadar basit."

Başını salladı. "Bunu başka türlü açıklayamam."

Ağaca ve dallarını söktüğü yere baktım. Gerçekten çok yüksekteydi. "Kask falan bile takmamışsın."

Bagajı tokatladı. "Bu yaşlı kız mı? Gerek yok. Sadece hızlı bir rötuş, tüm ekipmanı çıkarmaya gerek yok."

Dalları yana, zar zor açılan patikanın dışına taşımalarını izledim. "Eğer bir ağaca tırmanarak dikkatimi dağıtabileceğini düşündüysen, benim işimin eskiden dikkat dağıtıcı kuklaların ustası olduğunu unutmuşsun demektir. Benim dikkatim dağılmıyor. Dikkat dağıtmayı ben yaparım. Bu iğrenç bir şey ve insanların beni gördüklerinde yüzlerini buruşturmalarının nedenlerinden biri ama bu süreçte ne kadar berbat olursam olayım işimi yapıyorum."

"Başka bir iş bulman için bir neden daha Peach." "Benden ne yapmamı istiyorsun, Linden?" Ağladım, hayal kırıklığım aniden kaynıyor. "Garsonluk mu yapmalıyım? Telefonlara mı bakayım? Belki de ilaç satmalıyım. Saçmalamakla ilgili her şeyi zaten biliyorum, şimdi insanlara gerçekten *yardım edebilirim*. Buna ne dersin?"

"Neden olmasın? Bu seçeneklerin hiçbirinde yanlış bir şey yok." "Yok, ama-"

"Ama işin olmadan hayatının nasıl olacağını bilmiyorsun. *Anlıyorum*. Biliyorum. Sadece diyorum ki, belki de bir dakikanızı ayırıp etrafınıza bakmalı ve o berbat, iğrenç, bağımlı işiniz olmadan da hayatınızın böyle olduğunu ve çok da kötü olmadığını fark etmelisiniz."

"Hayır, Midge'in evini satmadan önce iç duvarları dış boyayla ne kadar süre boyayabileceğimi ve ormanda yürüyüşe çıkabileceğimi hesaplamam dışında fena değil. Bunun ve günlük kaygıların dışında her şey harika."

Sanki bana kızgınmış gibi başını salladı. Bir dakika boyunca gözlerini ormana dikti. Sonunda dedi ki, "O zaman evi sat. İstedğin kadar benimle kalabilirsin."

"Aslında bunu istemiyorsun. Teklif ediyorsun çünkü alet kullanmamdan ve işleri kendi başıma yapmamdan hoşlanmıyorsun."

"Şunu keser misin? Bir saniyeliğine Jasper, seni bir şeylerden alıkoyan benmişim gibi davranmayı bırak. Sanki yanında olmak çekilmezmiş, tahammül edilemez ve imkansızmışsın gibi davranmayı bırak. Öyle değilsin. Şunu söylemeyi keser misin? Bu beni rahatsız ediyor çünkü kimsenin senin hakkında bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyorum." Başını tekrar salladı, *artık* dayanacak gücü kalmamıştı. "Bunu çözene kadar sana kalacak bir yer öneriyorum."

"Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben... ben senden nefret etmiyorum. İşte bu yüzden."

Karnım şişti. Beni sevdiğini söyleseydi daha iyi olurdu. Beni bu kadar etkilemezdi çünkü benden nefret etmemesi, hiçbiriyle başa çıkamayacağım pek çok şey anlamına geliyordu. Bunların hiçbiri ona sürekli bekâr olduğunu hatırlattığım bir sohbete ait değildi.

Ama sonra devam ettim ve "Ben de senden nefret etmiyorum" diyerek durumu daha da kötüleştirdim.

Linden gözlerini kırıpıştırarak bana baktı. Elini ağaca tırmanmak için kullandığı kemerin etrafına doladı. Diğer eli açıldı, yumruk şeklinde kapandı ve sonra tekrar açılıp kapandı. "Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, belki bundan sonra ne yapmak istediğine karar vermek için biraz gerçek enerji harcayabilirsin. Sadece iş değil, hayatında bundan sonra ne olacağına da. Ve ne bileyim, seni yüzlerce paslı biftek bıçağıyla bıçaklanmayı tercih ediyormuşsun gibi göstermeyen şeyleri keşfetmek isteyebilirsin."

"Ne zaman böyle konuştum?"

"Yorumculuk işinden bahsederken. Ve yine ilaç satışlarından bahsederken."

Etrafımdaki yapraklara baktım. "Yapabilsem bile ikisini de yapmamayı tercih ederim."

Linden bir kolunu omuzlarıma attı ve beni var olmayan başka bir yola yönlendirdi. "O zaman yapma, Jas. Gerekirse evi sat, ihtiyacın olduğu sürece benimle kal ama nefret ettiğin şeyleri yapmaya devam etme."

Başımı salladım, *onunla birlikte yaşamayı* gerçekten kabul edemesem de kabul ettim. Zaten orada olsam bile.

Yürürken sessizdik, birbirimizden nefret etmemenin ağırlığı üzerimizden kalkıp etrafımıza çöküyordu. Bu sözleri söylemek haftalardır kıvrılıp büküldüğümüz gerginlik ipini kopardı ama aynı zamanda *geçici, şimdilik, sadece bir kaçamak* olduğuna dair ettiğimiz tüm yeminleri de bozdu.

Bir kaçamaktan nefret etmemek ciddi bir işti, ya da ben öyle sanıyordum, çünkü yakın geçmişte çok fazla kaçamağım olmamıştı. Ama nefret etmeme duygusuna sahip olmamam gerektiğini biliyordum. Burası benim için sadece bir dolambaçlı yolken olmazdı.

Bu bir dolambaçlı yoldu, değil mi? Bu benim varış noktam değildi.

Durdum, çıplak dallara baktım, güneşe sertçe göz kırptım. Olmam gereken yer burası değildi. Değildi işte.

"Orası iyi mi?" Linden sordu.

"Evet. İyiyim. Sadece bir baykuş gördüğümü sandım."

"Öğleden sonra değil ama belki bir şahin. Buralarda onlardan çok var."

"Bekle." Bir elimi göğsüne bastırdım. "Bana neden bekâr olduğunu ya da neden bekâr kaldığını ve bunun üçüz olmakla ne ilgisi olduğunu anlatmayı bitirmedin."

Elimi kendi eliyle kapattı. "Daha önemli konulara geçtiğimizi sanıyordum."

"Daha önce de söylediğim gibi, kendi sorunlarıma odaklanarak yeterince zaman harcıyorum. Onun yerine seninkiler hakkında konuşalım."

Güldü. "Benim hiçbir sorunum yok."

"Sen otuz altı yaşında bir bekarsın. Toplum aynı fikirde değil." Ellerimiz kenetlenmiş halde yeniden yürümeye başladık. "En azından bana şu üçüz olayını anlat. Bu konuda daha fazla şey duymak istiyorum."

"Bildiğiniz gibi birlikte büyüdük ve her şeyi birlikte yaptık. Gerçekten de kendimize ait küçük bir dünyamız vardı ama sonra liseyi bitirdik ve ayrıldık. Bu sistem için büyük bir şoktu. Hayatımda ilk kez Ash ve Magnolia'nın bir kol mesafesinde değildim."

"Zor olmuş olmalı."

"Tuhaftı," diye yanıtladı. "Yalnız olmayı ve sadece bana ait olan şeylere sahip olmayı ne kadar çok tercih ettiğimi fark etmemi sağladı. Onlar hala en iyi arkadaşlarımdı ve onlarla herkesten daha fazla zaman geçiriyordum ama her şeyi kardeşlerimle paylaşmamak bana çok iyi geldi. Bunu gizemli bir şekilde söylemiyorum. Sanki ilk kez kendi düşüncelerimi duymayı öğrendim ve her şeyin eskiden olduğu gibi olmasına geri dönemedim. Ayrıca, bu ayrılığın onlar için de iyi olduğunu düşünüyorum. Ash bizi kedi gibi gütmeye çalışmayı bıraktı, Magnolia bizim için yapacak şeyler icat etmeyi bıraktı. Her şeyin işbirliğine dayalı olması yerine bizi ilgilendiren şeyleri ayrı ayrı bulduk."

Durup dururken, "Benim hiç kardeşim yok. Bir sürü kuzenim var ama hiçbirine arkadaşım diyemem."

"Neden olmasın?"

"Bir sürü sebep var." Buna bir şey eklemek istemedim. "Yalnızlığı çok seviyorsun ama yine de garaj yoluna girdiğim anda kendini kapıya kadar sürükleyip tanıttın. Bunu açıkla."

"Bunu konuşmuştuk."

"Hırsızlığa teşebbüs, evet, ama neden kendini sürekli o sıcak eve davet ettirdin?"

"Her şeyden önce, tanıştıktan sonra kendini evime davet ettirdin," dedi. "Ama ondan sonra, öldüğün ortaya çıkarsa şüpheli olacağımı biliyordum. Sorgulanmak üzere içeri alınmak istemiyorsam seni takip etmek zorundaydım."

"Ciddiyim," diye azarladım.

"Ciddi misin?" Boynunun arkasını kaşıdı. "Uyuyamadım. Orada yapayalnız olduğunu bilmek."

"Ama sen yalnız olmayı seviyorsun. Bu senin olayın."

Yaklaşık yirmi metre ileride bir geyik yolumuzu kesince çenesini yukarı kaldırdı. "Bu farklıydı."

Daha fazla nefret etmeme duygusuyla başa çıkamayacağım için ama yine de bu çürüğü bastırmak istediğim için, "Tamam, yalnız olmayı seviyorsun. Bu nereye kadar uzanıyor? Sen de mi ilişkilere tövbe ettin?"

"İlişkiler hakkında fazla düşünmeyeli birkaç yıl oldu.

Gündelik şeyler benim için yeterince işe yarıyor." "Birkaç yıl önce ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı görmezden gelinemeyecek kadar inançlı bir şekilde. "Bir şey."

Sinirli bir nefes verdi. "Genelde bu konu hakkında konuşmam."

"Genelde ormanda yürümem ve asla pantolon ve spor ayakkabı giymem. Bunu anlıyor musun? Ben bir elbise kıızıyım ama sen istediğin için tozluk ve çirkin düz ayakkabılar giyiyorum ve bu da bana tüm iğrenç, duygusal sırlarını anlatarak iyiliğime karşılık vermeni gerektiriyor."

"İğrenç ya da duygusal sırlarım yok," diye yanıtladı gülerek.

"O zaman bana genellikle bahsetmediğin şeyden bahset."

Linden bana yan gözle baktı. "Çok konuşuyorsun. Bunu biliyor muydun? Hiç durmadan."

"Bunu biliyorum. İstediğim zaman son derece dikkat dağıtıcı olabilmemin yanı sıra, meşhur köpeği et arabasından indirebilirim. Duvarlarla konuşabilirim

ve bana yanıt vermelerini sağlamak. Bu benim pek çok yetenek ve becerimden biri." "Ben köpek miyim yoksa duvar mı?"

"İkisi de değil," diye cevap verdim. "Ama sen *benim* tüm iğrenç, duygusal sırlarımı duyan kişisin."

"Yeterince adil," diye homurdandı. "Ben yirmili yaşlarımdayken biri vardı. Üniversite boyunca yakındık ve aynı arkadaş çevresini paylaşıyorduk, bu yüzden okuldan çıktıktan sonra da hep birlikte takılıyorduk. Kamp gezileri, snowboard gezileri, plaj gezileri. Hep aynı gruptaydık. Ona karşı büyük duygular besliyordum. O zamana kadar hissettiklerimden daha büyüktü ve üniversite boyunca payıma düşenden çok daha fazla kişiyle çıkmıştım."

Utangaç sırtışı karşısında bir kakhahayı bastırdım.

"Birkaç kez -bilmiyorum- *bir şeylere* yaklaşmıştık. Ama sonra o biriyle görüşmeye başladı ya da ben biriyle görüşmeye başladım ve bu gerçekleşmedi."

Durdu ve diz çökerek patikanın kenarındaki çiçekleri inceledi. Emin değildim ama çiçekler onun ormanı genel olarak incelemesinin bir parçası değil de konuşmayı kesmek için bir fırsat gibi görünüyordu.

Adil olan buydu. Ben de sorunlarım hakkında konuşmaktan kaçınmak için bu ormandaki birçok çiçeğe ve kayaya bakmıştım.

"Bu duygular hakkında düşünmek için çok zaman harcadım. Takıntı haline getirdim, gerçekten. Her zaman ona söyleyecek cesareti bulmaya çalışıyordum. Bu yıllarca sürdü, hatta bir kamp gezisinde birlikte olduktan sonra bile. Daha fazlasını istemek için açık bir şansım vardı ve bunu kullanmadım. Bazen bunu düşünüyorum ve benim neyim var diye merak ediyorum."

"Bunu gerçekten her gün kendime soruyorum," diye yanıtladım. "Geçen gün, on iki ya da on üç yıl önce yönettiğim bir stajyer oryantasyon toplantısını yeniden yaşadım. İnsanların bana nasıl katlandığını anlamıyorum. Çok kötüydüm."

Linden kalçamı sıkarak, "Hatırladığın kadar kötü değildi. Söz veriyorum. Ve sen de değildin."

"Takıntılara geri dön. Bunun devamını dinlemem gerek. Hangimizin felaket olduğu konusunda teraziyi yeniden ayarlamamıza gerçekten yardımcı oluyor. Çok uzun zamandır favori olan bendim."

"Hikayenin geri kalanı yok. Ben hiçbir şey söylemedim. Idaho'ya taşındı ve ben ona söylemedim."

"Onun taşınmış olması senin taşınamayacağın anlamına gelmez-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "*Biliyorum*. O şehri terk ettikten sonra, ulaşmaya hazır olduğuma karar verdim çünkü mesafenin bir önemi yoktu.

Neden olsun ki?

Bunca yıl boyunca bu duyguları kendime saklamayı başarmıştım, biraz mesafe koymayı da başarabilirdim. Ama bir kaza oldu."

"Oh, hayır."

"Evet." Linden başını salladı, bakışları yere sabitlenmişti. "Aylardır yaşam destek ünitesine bağlıydı. Ailesi bu durumdan kurtulacağına inanıyordu. Gençti, sağlıklıydı. Bütün bunlar. Ve her zaman başka bir genç, sağlıklı adamın komadan çıktığına dair bir hikaye vardı. Mümkün gibi görünüyordu. Sanki boş bir umuda tutunmuyormuşuz gibi." İç çekti, bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Kazadan yaklaşık altı ay sonra gitmesine izin verdiler. Bunu ne zaman yapacaklarını herkese söylediler, belki insanlar onu yaşam destek ünitesinden çıkarmadan önce veda etmek isterler diye."

"Aman Tanrım. Linden. Çok özür dilerim."

"Hastaneye gidebilirdim. Okuldan bütün grup Idaho'ya gitti. Aslında gitmeliydim. Ama ona tüm bu hisleri yaşadığımı söylemek zorunda kalacaktım gibi hissettim ve bu bir kapıyı açarken diğerini kapatmak gibi geldi. O zamanlar doğru gelmiyordu. Bana ya da ona adil gelmedi, bilmiyorum."

Tek söyleyebildiğim, yine, "Çok üzgünüm." oldu.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Toplamda, hayatımın beş, altı yılı ona yaklaşmak ve onu tekrar tekrar kaybetmekle geçti, her seferinde bir öncekinden daha kötü oldu. O öldükten sonra" -durdu, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi- "bunu bir daha yaşamak istemedim. Tüm enerjimi *umut* etmeye ve *istemeye harcamak istemedim*. Birinin parmaklarımın arasından kayıp gitmesini izlemek istemedim ve keşke her şeyi daha önce anlasaydım demek istemedim."

Elini elime aldım, sıktım. Konuşmadan yürüdük. Arada bir kitabına not almak için, bazen de patikadan düşen dalları itmek için duruyordu.

Yaklaşık on dakika süren ağır bir sessizlikten sonra, "Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordum.

Linden sanki beni orada bulduğuna şaşırmış gibi yan tarafa baktı. "Yirmi yedi yaşına girmeden hemen önce, yani dokuz yıl önce."

"Bu birkaç yıldan daha uzun bir süre, biliyorsun."

"Evet."

"Ve o zamandan beri gündelik şeyler sizin için işe yarıyor mu?" Tekrar- "Evet."

Bu konuda benim kariyer beklentilerimden emin olduğum kadar emin görünüyordu ve bu yüzden bu yanıtı zorlamadan geçmesine izin verdim. Tüm cevaplar onda değildi, bende de yoktu.

JASPER

"Seni götürmeme izin vermeyeceğine emin misin?"

Makyajıma dönmeden önce banyo aynasından Linden'a baktım. "Olumlu."

"Bir çıkışı kaçırdığın için beni Providence ya da Springfield'dan aradığını hayal ediyorum."

Bakışlarını kot gömleğimin üzerinde gezdirdi, gözleri ya sevdiğini ya da nefret ettiğini belli edecek şekilde kısılmıştı. Nefret etse bile ben değişmeyecektim. Bu elbise benim hafta sonu kız kıza öğle yemeğinde giydiğim elbiseydi. Capitol'de denim giymek hiç uygun değildi, bu yüzden fazla giymeşdim ve bu elbise askıda sıkıcı mavi bir çuval gibi görünse de, doğru kemer onu üzerimde büyülü bir hale getiriyordu. Son hayatımda bunu işe giderken giyemediğim için çok içlerlemiştim.

"Muhtemelen öyle bir şey olmayacak. Kız kardeşin bana çok açık bir şekilde yolu tarif etti ve nereye park edeceğimi de söyledi. İyi olacağım."

"Araba servisine ne dersiniz? Uber ya da onun gibi bir şey."

Rimeli bükerek açtım. "Endişelenmene gerek yok."

"Endişemin temelinde küçük bir kasabada birçok kez kaybolmanız yatıyor."

"Trafik çemberlerinden sağ çıktım. Tek başıma gayet iyi olacağım, teşekkür ederim."

"Rotaryler." Kirpiklerimi değneğe karşı kırptıştırırken bana baktı. "Araban kaç yaşında?"

"Üniversiteyi bitirdiğimde ikinci el almıştım ama yeni gibi çalışıyor." "Yeni nasıl çalışır biliyor musun ki?"

Maskarayı kapattım ve kaş kalemine yöneldim. "Yeni aldığım zamanki gibi akıyor, bu da yeterince iyi. Hiç sorun yaşamadım."

"Üniversiteden yeni mezun olmuşken neden kullanılmış bir station wagon aldın?"

"Çünkü benim fiyatımdaki küçük sevimli BMW'ler ve beyaz Jetta'lar tükenmişti, tamam mı?"

Kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şehre arabayla gitmen fikri hâlâ hoşuma gitmiyor. Seni ben götüreceğim."

"Gerçekten gerekli değil."

Kalemi makyaj çantama bıraktım ve parfümüme uzandım. Rollerball'u kulaklarımın arkasında ve dekoltemin hizasında gezdirdim. Linden dikkatle beni izliyordu, bir an için bu küçük anlaşmazlığımızdan uzaklaşmıştı. Doğrusu, öğle yemeği ve alışveriş için Boston'a gitme konusunda biraz tereddütlerim vardı ama bunu ona itiraf etmiyordum.

"Tamam. İşte bu kadar," dedi öne doğru bir adım atarak. Eteğimi belime kadar sıyırdı ve ben parfüm kalemini kapatmaya çalışırken külotumu dizlerime kadar indirdi. Elini sırtıma, kürek kemiklerimin arasına bastırarak beni öne doğru eğilmeye zorladı. "Ellerini lavaboya koy. Bu kadar yeter."

"Neye yetecek kadar?"

Fermuarının tıslama sesi duyuldu ve sonra kırımın kıvrımına bıraktığında şaftının ağır sıcaklığını hissettim. "Seni izlediğim yeter. Bu elbise yeter. Seninle tartıştığım yeter. Sadece...yeter."

Linden'in dolaptan bir prezervatif alıp hızla kendini kılıfına sokmasını izlerken kanım damarlarımda dolaşüyor ve içim sızlıyordu. Aynı zamanda- "Az önce yüzümde on dakika geçirdim."

"Sikmeyi planladığım senin yüzün değil."

Elini bacaklarımın arasında gezdirerek sert ve talepkâr bir geçiş yaptıktan sonra sikini yumruklayıp içime itti. Ellerim makyaj tezgahının kenarlarını kavramak için çabalarken, sahip olabileceğim tüm kelimeler benden fırladı.

"Sana dayanmanı söylemiştim," diye homurdandı, kalçaları yavaş, amansız bir ritimle itiliyordu.

"Deniyorum," diye kekeledim.

Bir eli belimde, saçlarımı avucunun etrafında döndürdü. "Daha sıkı dene."

"Saçımı mahvetme," diye uyardım.

"İstesem de yapamam," diye gürledi. "Enkaz halindeyken bile benim için mükemmelsin. Her zaman olduğun gibi mükemmelsin."

Bu sözlerin beni neden bu kadar etkilediğini açıklayamıyordum ama her şeyimi alt üst etmişlerdi. Tek yapabildiğim aynada Linden'ı izlemek, kaşlarının arasındaki konsantrasyon kırıışıklığını ve içime girerken çenesinin sertleşmesini izlemektir.

"Oraya git, Peach. Seni beklemeyeceğim."

Bekleyecekti. Kesinlikle bekleyecekti. Ama beklemeyecekmiş gibi davranmak eğlenceliydi. O gücü teslim etmek ve ikimizin de sağlayacağını bildiğimiz bir şeyi benden talep etmesine izin vermek eğlenceliydi.

"Neredeyse," demeyi başardım. Başka bir şey söyleyemedim. Zar zor nefes alabiliyordum. Her zaman kalındı ama bu pozisyonda inanılmaz, gülünç derecede kalındı. Beni parçalara ayırdığından emindim.

Onu her yerde hissediyordum. O dolgunluk, o basınç omuzlarımda, kafa derimde, yanaklarımda karıncalanmalara yol açtı. Parmak uçlarımda ve kalçalarımda arkasında küçük elektrik titreşimleri hissettim. Tüm vücudum patlamaya hazır ve beni buraya getirmek için gereken tek şey biraz kaba, bencilce bir itiş ve hırıltılı bir talepti. Bunun benim için mi yoksa Linden için mi bir övgü olduğuna karar veremiyordum.

Belimde duran elini arka tarafıma kaydırdı ve "Kıçını böyle seviyorum. En tatlı kalp şeklini oluşturuyor."

Parmaklarını tenime batırdı, beni acıtacak, iz bırakacak kadar sert tuttu. Dürüst olmak gerekirse, bedenimi istediği şekilde kullanırken bu kadar rahat olması kabaydı. Tamamen kabaydı.

"Ciddiyim. Seni beklemiyorum. Bitirmeyeceğimi ve sonra da seni kızgın, muhtaç ve boş bir halde öğle yemeğine göndereceğimi sanıyorsan yanıyorsun." İçime girdi, vücudumu makyaj masasına sıkıca sabitledi ve ben biraz sürtünme bulmak için kıvranıp kıpırdandıkça beni orada tuttu. "Bunu yapacağım, Jas. Seni perişan halde bırakacağım."

"Peki bu neyi kanıtlayacak?"

Aynada bakışlarımla karşılaştı, onun yabanıllığı benim çılgınlığıma karşılık geliyordu. "Ben hiçbir şeyi kanıtlamıyorum. Sen kanıtlıyorsun."

Yeni ve agresif bir hız bulduğunda saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. Tezgâhtaki el sabununu, diş fırçalarını da yere düşürdüm. Elbisenin içinden meme uçlarımı bükte, klitorisimi çimdikledi, omuzlarımı ısırdı, kık deliğimi okşadı. Beni kullanma yöntemlerinin sınırı yoktu. Bu kaba, buyurgan muamelenin sınırı yoktu.

"Hadi, Jasper. Beni bekletmeyi bırak."

Kendimi hiçbir zaman boşalmak için kelimelere ya da duygulara ihtiyaç duyan biri olarak düşünmemiştim, benim için işi halledecek mükemmel derecede güvenilir bir klitorisim varken değil, ama bir kez daha yanıldım çünkü bu kelimeler beni ateşe verdi. Onlar hakkında özel bir şey yoktu, gerçekten değil, ama içimde umutsuzca onlara ihtiyaç duyan bir alan buldular ve bitirdim. Sadece bitmişim.

"İşte buradasın," diye mırıldandı, kıcımlı tutuşu orgazmın içimden geçmesinden öncekinden daha az acımasız değildi. "Aynen böyle."

Linden, gözlerimi açık tutamayacak kadar derinden hissettiğim hızlı, cezalandırıcı itişlerle salıverilmesini kovalarken başımı uzanmış kollarımın arasına bıraktım. Boşalırken muhteşem, hırıltılı bir ses çıkardı ve parmaklarını arka tarafımdan yavaşça çekti. Geriye ne kaldıysa.

Hâlâ içimde nabızı atarken uzandı ve saçlarımı düzeltti. Dokunuşu, az önce beni neredeyse acımasızca dövmesine kıyasla saçma bir şekilde nazikti. Sanki beni parçalara ayırabilir ama sonra tüm parçalarımı toplayıp büyük bir özenle yeniden birleştirebilirdi. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bir insanın böylesine uç noktalarda, büyük ölçüde birinde ya da diğerinde ikamet etmeden var olabileceğini düşünmemiştim.

"İşte bu," diye mırıldandı.

Yansımasına göz kırptım. "Ne dedin?" "Seni öğle yemeğine götüreceğim."

Sadece "Tamam." diyebilirdim.

"Bunu gerçekleştirebildiğimiz için çok mutluyum," dedi Magnolia bardağını benim ve Zelda'nınkilerle tokuştururken. "Kimse bana üçüncü üç aylık dönemin bu kadar yoğun geçeceğini söylememişti. Bu ikinize de ders olsun."

Zelda ve ben, *üçüncü üç aylık dönemi yakın zamanda göremeyeceğimizi* söyleyen *bir* bakış attık.

"Bunu not edeceğim," dedi Zelda gülerek. "Umarım beş ya da altı yıl sonra hamile kalmayı düşünmeye hazır olduğumda hatırlarım."

Magnolia diğer kadına doğru bir el salladı. "Merak etme. Sana hatırlatırım."

Menüme bakıp güldüm. Bebekler hakkında düşünmek istemiyordum, kişisel olarak değil. Soyut bebek kavramıyla başa çıkabilirdim, hatta

Linden'in yakında amcası olacağı fikrini yerel olarak benimsemişti, ancak bu fikir daha da yaklaşmıştı.

Daha fazla yaklaşamazdı.

"Benim hakkımda bu kadar konuşmak yeter," dedi Magnolia. "Herkesin konuşmak istediği tek şey ben ve rahmimin içindekiler, bu da ilk başta eğlendiriyor ama sonra eskiyor. Ben kardeşlerimin hayatındaki güzel bayanlar hakkında konuşmak istiyorum. Böyle bir yemeği ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun? Dostum, bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Zelda önündeki bez peçeteyi açıp kucağına yaymakla meşguldü. Sol elinde safir ve elmaslardan oluşan parlak bir yüzük vardı. Magnolia'nın fantezi öğle yemeği planlarını engelleyen Ash değildi. Bu, Linden ve onun uzun süredir yaşadığı sıradan ilişkilerle ilgiliydi - ve ben, hayatına giren ve henüz çıkmamış olan kadın.

Bu kadınlara bir sonraki durağımın neresi olacağını bilmediğimi ve muhtemelen Santillian kızlarının öğle yemeklerinin demirbaşı olamayacağını ve Linden için bunu nasıl gerçekleştireceğimi göremediğimi açıklamak için karşı konulmaz bir istek duydum.

Magnolia'nın buna hiç tahammülü yoktu. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi, "ve anlıyorum."

Kıçımın acıdığını, muhtemelen banyo tezgahı yüzünden bikini bölgede bir çürük olduğunu ve Magnolia'nın düzenli öğle yemeği arkadaşları rotasyonuna ait olmadığını düşünüyordum.

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Her şey yeni. Anlıyorum ama yine de Linden'in hayatında olduğun için mutluyum." Başını yana eğerek ekledi, "Şu anda."

Bu kısım benim yararımıydı, ancak çok daha fazlasını umduğu belliydi. Ben de aynısını yapabileceğimden emin değildim. Birkaç gün ya da haftadan daha fazla ileriye bakabileceğimden emin değildim.

Zelda, "Yeter ki bugün ona gelinlik denetmeyin," dedi.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o benim annemdi. Ben değildim." Magnolia bana baktı. "Son provam için oradaydık. Her yerde elbiseler vardı. Zelda'yı bir giyinme odasına koymayı planlamamıştım ama işe yaradı. Artık gelinlik bulmak zorunda değil. Bunu düğün planlama listesinden çıkar."

Zelda havada bir onay işareti yaptı. "Endişelenecek bir şey daha azaldı."

Garson siparişlerimizi almak için masaya yanaştı. Diğer kadınlar ançüezsiz Sezar salata ve patates kızartması isterken

Masaya oturduğumda, dönüşümü planladım. Linden ve ben bu yemeğin konusu olamazdık ve her şeyi benimle ilgili hale de getiremezdik. Tanrım, hayır.

Garson uzaklaştığında Zelda'ya doğru kaydım. "Elbise sende. Randevunuz var mı?"

Ekmek sepetine uzanırken başını salladı. "Hayır, konu randevu ayarlamaya gelince ben çok büyük bir sorun çocuğuyum. Saha çalışma programım -bu arada yüksek lisans yapıyorum- birkaç ay daha belirsiz. Önümüzdeki bir ya da iki yılın nasıl geçeceğine dair iyi bir fikrim var ama kesinleşmeden hiçbir şey için söz veremem."

"Ash bir hafta sonu seni Tahoe Gölü'ne götürecek ve kaçacak," dedi Magnolia. "Tabii bunu çoktan yapmadıysa."

"Beni henüz Tahoe'ya götürmediğine dair sana söz verebilirim," diye cevap verdi Zelda. "Bahsetti, evet. Ama yapmadı."

Magnolia bana baktı. "Yapacaktır. Onun sabrı bir shot bardağını bile doldurmaz."

Zelda, Magnolia'nın kardeşi hakkında çok şey bildiğini ama her şeyi bilmediğini düşündüren sabırlı ve uzlaşmacı bir tavırla başını salladı. "Bunu söyleyebileceğimden emin değilim," dedi, dikkati yeniden ekmeğe odaklanmıştı. "Büyük bir düğün partisi istiyor."

"Büyük bir nişan partisi verebilirsiniz," dedi Magnolia. "Sonra da kaçarsınız."

Zelda nazıkçe, "Düğün için büyük bir parti istiyor," diye cevap verdi. "Sen ne istiyorsun?" Ben sordum.

Bana hızlı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Çok fazla önceliğim yok. Sadece evlenmek istiyorum." Uzanıp ön kolumu okşadı. "Parti ve tüm bu büyük olay, isteyeceğim şeyler olarak aklıma gelmiyor çünkü daha önce hiç sadece kendim için parti vermedim. Bu yüzden Ash'e güveniyorum. Arkadaşlarımız ve ailemizle kutlayacağımız özel bir günü hak ettiğimizi düşünüyor ve ben de kendime onun haklı olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. O haklı ve bir tarih belirleyene kadar beklemeliyiz çünkü kutlama olmadan aynı şey olmaz."

Bu kelimeleri düşünürken kendimi biraz şaşkın bir şekilde ona bakarken buldum. Sonra, hiç düşünmeden, "Benim de pek partim olmadı," diye itiraf ettim.

"O zaman anlıyorsun," dedi Zelda, eli hâlâ kolumda sabitti. "Sadece kendin için büyük ve görkemli bir şey planlamanın ne kadar tuhaf olduğunu biliyorsun."

"Yapabileceğimden emin değilim."

Gülümseyerek, "İşte Ash burada devreye giriyor. Eğer kendime bunun onun için olduğunu söylersem -ve o da bana bunun *bizim* için olduğunu hatırlatırsa- kendimi son derece bencil hissettiren bir şeyi yapmanın garipliğini aşabilirim."

"Başkalarının bencil olmasına yardım etmek daha kolay," diye mırıldandım. Başıyla bilgece bir onay verdi.

"Öyle ama bu onu doğru yapmaz."

Bilmiş bir baş hareketiyle cevap verme sırası bendeydi. "Neredeyse hiç doğru değil."

Sanki bir sonraki yorumunu düşünüyormuş gibi bir an için gözlerini kaçırdı. "Birbirimizi çok az tanıdığımızı ve hayatında birçok değişim yaşadığını biliyorum" -bunun üzerine bir kahkaha attım- "bu yüzden burada olduğun için mutlu olduğumu söylemem umarım uygunsuz olmaz. Hem Linden'in hem de bizim hayatımıza girdiğin için mutluyum." Masanın karşısındaki Magnolia'yı işaret etti. "Umarım bunun gibi daha pek çok gün geçiririz."

"Onun dediği gibi," diye ekledi Magnolia. "Umarım biz de bundan daha fazlasını elde ederiz. Bu bebekler doğduktan sonra, onlara çılgınca takıntılı olsam bile, hayatımdaki tüm erkeklerden biraz uzak kalmaya ihtiyacım olacağını zaten biliyorum."

"Evet, o. Birine çılgınca takıntılı olsanız bile, ondan ayrı kalmaya da ihtiyacınız var. Geçtiğimiz yıl bana ilişkiler dışında, yüksek lisans okulu dışında arkadaşlara sahip olmanın önemli olduğunu öğretti," dedi Zelda. "Mezun olduğum okul ekibimi seviyorum, harikalar, saatlerce konuşabiliriz. Ancak hayatımın birçok yönü var ve birlikte vakit geçirdiğim insanlar da bunu yansıtmalı. Kendimi tek bir yöne atıp yine de bütün hissetmeyi bekleyemem."

Ona biraz daha yaklaştım. "Bunu tekrar söyler misin?"

"Hayatımdaki boyutları hesaba katmam gerektiğini fark ettim" dedi. "Geçen sonbahar yüksek lisansa başladığımda harika insanlarla tanıştım. Gerçekten, en iyi insanlarla. Her ne kadar hepsi tek bir şeyle ilgili olsa da, en iyi ilişkilerimiz bile tek bir şeyle ilgilidir. Bir topluluğum olmasını seviyorum çünkü okul başladığında çok fazla insan tanıımıyordum ve kendimi bir yere ait hissetmeme yardımcı oldular-"

"Ve ben. Ben yardım ettim," dedi Magnolia.

Zelda müstakbel baldızına doğru bir hareket yaparak, "Ben de bundan bahsediyorum," dedi. "Magnolia ve Ash'in ailesiyle inanılmaz bir bağım vardı, bana kendimi çok iyi hissettirdiler ve sevildim. Bir de Magnolia'nın arkadaşları vardı ki onlar da ekstra özel bir bağlantı bonusu gibiydi. Yani, Erin Walsh ve Alex Emmerling bu şehirde en sevdiğim insanlardan bazıları.

Onları tanıdığımı inanamıyorum."

"Onlarla tanışacaksın," dedi Magnolia bana. "Shannon Halsted ve Lauren Halsted-Walsh'a bayılacaksın. Andy Asani'yi de."

Bu insanların hiçbirinin kim olduğunu bilmiyordum ama başımı sallayarak "Sabırsızlanıyorum" dedim.

"Tüm bu muhteşem insanlara sahiptim," diye devam etti Zelda, "ve beni akademik topluluğun bir parçası gibi hissettiren okul bağlantılarım vardı. Yıllardır bunu özliyordum. Ama okulun ya da herhangi bir şeyin tüm varlığım olmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Okul bitecek ve ben yeniden başlamak zorunda kalacağım çünkü hepimiz biliyoruz ki tek bir şey etrafında kurulan ilişkiler nadiren o yapıların ötesine geçer. Çok eskiden beri bir kamp arkadaşım var ama bu bir istisna, anlıyor musunuz?"

Su kadehime uzandım ve uzun bir yudum aldım çünkü her şeyi çok iyi biliyordum. "Evet. Bunu anlıyorum."

"Ve iş yerinden ya da okuldan insanların siz olmadan yollarına devam ettiklerini fark etmek her zaman çok kötüdür. Bu yüzden toplumla ilgili tüm yumurtalarımı tek bir sepete koymayı bırakmam gerektiğini biliyorum." Ekmeğinden bir ısırık aldı. "Ve dediğim gibi, burada olduğun için mutluyum."

Hayatım bir dizi zoraki hatadan ibaret olduğu için "Umarım kalabilirim" dedim.

"Neden kalmıyorsun?" Magnolia sordu.

Garson yemeklerimizi getirecek kadar nazikti ve beni bir dakikalığına cevap vermekten kurtardı. O gittiğinde, iki çift meraklı gözle karşılaştım, ikisi de benim cevabım için yemeklerini görmezden geliyorlardı. Yumuşak bir iç çekişle, "Hâlâ işle ilgili bir sonraki adımlarımı sıralıyorum. Şu anda her şey biraz karışık."

Zelda bu yanıtı sempatik bir mırıltıyla kabul ederken, Manolya devam etti. "Ama sen burada kalmak istiyorsun," dedi.

Cobb salatamı elime aldım, krutonları bir tarafa, domatesleri diğer tarafa ittim. "Umarım yapabilirim," diye tekrarladım.

Söyleyebileceğim en doğru şey buydu. Hiçbir şey kesin değildi. Hiçbir şey kararlı değildi. İri yarı oduncu ayım ve kendin yap projelerimle birlikte kurduğum küçük hayattan ne kadar keyif almaya başladığımın bir önemi yoktu. Bazen, telefonumun bedenimin bir uzantısı olduğu ve her sabah beşte uyandığımda günün üç saat gerisinde olduğumu fark ettiğim bir dünyaya nasıl döneceğimi merak etmem önemli değildi. Topuklu ayakkabılarla koşu-yürüyüşe nasıl geri döneceğimi ve tam gün izin yapmadan haftalarca nasıl çalışacağımı merak ettim. Ve tembelliği nasıl bırakacağımı merak ediyordum.

Yüzüklerin Efendisi'ni çekerken Rohan'ın erkek binicilerini nasıl kadınların oynamak zorunda kaldığını anlattığı Linden'in koltuğundaki akşamlar: *İki Kule* filminin çekimleri sırasında, ata binme becerisine sahip yeterli sayıda erkek bulamadıkları için metinsel olarak erkek olan Rohan Atlıları'nın kadınlar tarafından canlandırılması gerektiğini anlattı.

"Seni destekleyeceğiz," dedi Zelda. "Rüzgâr seni nereye savurursa savursun."

"Evet. Onun dediği gibi." Magnolia çatalını Zelda'ya salladı. "Ama yine de yıldönümü partisine geliyorsun, değil mi?"

"Eminim yaparım," dedim, beni bir kan yeminine zorlamadan konuyu kapatmayı umarak.

"Bugün elbise alışverişi yapacağız. Partiye gelmek zorundasın," diye ısrar etti Magnolia.

"Tatlım, Jasper elinden geleni yapıyor. Yapabilirse orada olacak, tamam mı?" Zelda dikkatini Magnolia'dan çevirdi ve bana sırtıttı. "Mag için endişelenme. Acıktığında biraz hırçınlaşıyor."

"İkizleri suçlardım ama ben hep böyleydim. İkizler sadece bunu sosyal olarak kabul edilebilir kılıyor." Masanın karşısından bizi süzerken elini patates kızartması sepetine uzattı. "Yanılmışım. Her şeyi yanlış anlamışım."

"Hayır, kes şunu. Her zaman acıkmaya hakkın var," dedi Zelda.

"O konuda değil." Magnolia aramıza bir bakış attı. "Kardeşlerim ve kime ihtiyaç duydukları konusunda yanılmışım. Her şeyi karıştırdım. Sanırım bu, çöpçatanlıkla işim olmadığını hatırlatan iyi bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Bir yudum su içerken elini karnına götürdü. Bir süre durakladıktan sonra, "Kafamda kardeşlerimin birlikte olacağı insanlarla ilgili canlı bir fikir vardı-" dedi.

Çatalımı salata kâseme bıraktım. "Oh, biz -yani, biz değiliz- hala-"

"Biliyorum," dedi Magnolia dikkatle, "biliyorum. Bunu biliyorum ve anlıyorum. Ve bunun onlar hakkında yanıldığım gerçeğini değiştirmediyi de biliyorum. Doğru fikirlere sahiptim" -bir eliyle Zelda'yı, diğeriyle beni işaret etti ve kollarını bileklerinde kavuşturdu- "yanlış kardeşler için."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve görünüşteki kesinlikten memnun değildim ama Zelda anı kurtararak, "Erkeklerden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bizi ilginç kılmaları için onlara ihtiyacımız yok."

Gereğinden fazla bir gayretle, "Yok," diye kabul ettim.

"Hiç de değil," diye onayladı Magnolia. Sonra, "*Oof*. Bu yorumlardan hiç hoşlanmıyorlar." Bir elini karnının yan tarafına sürttü, gözleri parlıyordu. "Bunu hissetmelisin. Haydi, ikiniz de. Yemin ederim break-dans yapıyorlar. Ya da güreşiyorlar. Aman Tanrım, sürekli güreşecekler, değil mi?" Bankı okşadı. "Güldür beni, lütfen. Bunu hissetmelisin. Yasal bir izdiham gibi."

Zelda ve ben masanın banket tarafında Magnolia'ya katılmadan önce bakıştık. Ellerimizi tuttu ve düz bir şekilde yumruğuna bastırdı.

"Sadece bekle," diye mırıldandı.

Bir an geçti, sonra bir an daha ve sonra burada oturup Linden'in kız kardeşinin bedeninde bir şeyler olmasını beklerken kendimi çok aptal hissettim. Tam kibarca geri çekilmeye karar vermiştim ki, avucuma hızlı bir tekme geldi. "Aman Tanrım," diye kekeledim.

"Bu bir dirsekti," dedi Magnolia. "Sürekli dirsek atıyor. Bence kışkırtan o."

"Vay anasını," diye bağırdı Zelda. "Sen, ne bileyim, nasıl yaşıyorsun bunu? Büyük, kemikli bir mısır patlağı gibi ama senin içinde."

"Sadece kaburgalarımın altına kıvrıldıklarında acıyor. Ya da kaburgalarımın altındaymış gibi hissettiren ve hangisinin önce bir tanesini kırabileceğini görmek için yarıştıkları her yerde. Ya da mesanemi ezdiklerinde. Geçen hafta neredeyse hiç uyuyamadım çünkü çok iyi vakit geçiriyorlardı." "Kulağa korkunç geliyor," diye mırıldandı Zelda. "Bebek sahibi olmak istiyorum. Doğru değil şimdi, tabii ki, ama bir gün. Etrafta gürlemeyi ve dirsek atmayı seven küçük birini istiyorum."

Bir yumruk daha avucuma saplandığında, ilk kez kendi kendime "*Ben de*" diye düşündüm.

Skor tutmuyordum ama bu sundurmayı en az kırk kez ölçtüğümden ve yine de aynı sayıları iki kez bulamadığımdan emindim. Hayatımın bu anının teması olduğu gibi, neyi yanlış yaptığımı ya da sorunu çözmenin doğru yolunu bilmiyordum ama bu beni deli gibi denemekten alıkoymadı.

En son ölçüm hiçbir anlam ifade etmediğinden ve bu rakamları düzeltene kadar ahşabı kesmeyi reddettiğinden, defterimi ve mezuramı bıraktım ve uzaklaştım.

Midge'in bahçesi de tıpkı Linden'in bahçesi gibiydi, ormanın kenarına kadar uzanıyordu ama onda çeşitli boyutlarda, şekillerde ve bakımsız durumda bir düzine ahşap saksı yoktu. Yazları Midge'i ziyaret ettiğimde beni sebze bahçesini ayıklamakla görevlendirirdi. Burada her şeyi yetiştirirdi. Kabak, her türden fasulye, on farklı çeşit domates.

Her zaman işe yaramayan bir bitki vardı. Bir yıl salatalıklardı. Dallar çıkarır ve destek kafesinin etrafına sarılırlardı, çiçek açarlardı, dikenli küçük bir lahana filizlenirdi ve sonra... hiçbir şey olmazdı. Hasat için çok olgunlaşmamış, dikenli küçük lahanalarımız vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Bütün mahsul bu şekilde ortaya çıktı.

Artık yataklar, dökülmüş yapraklardan oluşan bir örtünün altına sıkışmıştı. Bazıları o kadar eğrilmiş ve yıpranmıştı ki, dikiş yerlerinden çökmeleri için tek gereken şiddetli bir yağmur fırtınasıydı.

Bahçeye pek önem vermemiştim çünkü taşındığımda büyüme mevsimi büyük ölçüde sona ermişti. Bahar geldiğinde bahçeyi eski ihtişamına kavuşturmak eğlenceli olacaktı. Midge'in ekim stratejisinin ayrıntılarını hatırlamıyordum -ki onun her zaman bir stratejisi vardı- ama bir şeyler bulabileceğimi biliyordum. İyi bir proje olacaktı ve sundurma kadar hassas ölçümler gerektirmeyecekti.

Şu an ile ilkbahar yetiştirme sezonu arasında en az altı ay vardı. Bu bahçeyi yeniden inşa etmek için altı ay içinde *burada olmam* gerekiyordu ki bu çok saçmaydı. Nisan'da burada olamazdım. Olamazdım. Eğer Nisan'da hâlâ buradaysam, hâlâ rastgele projelerle uğraşıyor ve onları berbat ediyorsam, bir şeyler fena halde ters gitmiş demektir.

Durdum, yüzümü eve ve verandanın hüzünlü iskeletine döndüm. Ya Nisan ayında burada olsaydım? Ya bir bahçem olsaydı? Ya tam burada olsaydım, sürekli penislerle karşılaştırılmayı gerektiren küçük tatlı domatesler ve kocaman kabaklar yetiştiriyor olsaydım? Ya Linden'in önerdiği her şeyi yapsaydım ve bir sonraki adım hakkında endişelenmeyi bıraksaydım? Ya Linden'la kalsaydım ve bu geçici olmasaydı?

Geriye doğru yürüyerek bahçenin en derin köşesine doğru birkaç adım attım. Bu mesafeden çatıdaki çökmeleri ve oluklardaki düzensiz eğilmeleri görebiliyordum. Kalmak gibi bir niyetim varsa hepsinin yenilenmesi gerekiyordu.

Bunu istiyor muydum? Bunu nasıl yapacağımı biliyor muydum? Nasıl kalacağımı ve bir sonraki şey için endişelenmeyi nasıl bırakacağımı? Bilmemek beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Burada kalabilirdim ve bunu yapabilirdik. Bu bir seçenektir, elli farklı nedenden ötürü ödümü koparan bir seçenektir, ama şimdi her zamankinden daha fazla bir seçenektir. Bir bahçe ekebilir, bir aday ya da parti için yardım toplayan giriş seviyesinde bir iş bulabilir, Linden ile yaşayabilirdim. Bunlar gerçek şeylerdi ve bunlara sahip olabilirdim.

Geriye doğru bir adım daha attım ve ayakkabılarım yumuşak, kaygan, engebeli toprağa değdiğinde neredeyse kırımın üzerine düşüyordum. Kendimi toparladıktan sonra yere göz kırptım, ayaklarımın altındaki elmaları görüyor ama anlayamıyordum. Etrafıma bir göz attığımda, yakınlarda daha birçok çürüyen elma gördüm.

"Neden bahçenin her yerinde elmalar var?" Yüksek sesle sordum.

Tanıdık yaşlı kara kedi, yükseltilmiş yataklardan birinden atladı ve ormana doğru fırlamadan önce elmaların arasından kendine bir yol açtı.

"Çok yardımcı oluyorsun," diye seslendim arkasından.

Eve doğru geri döndüm ve Linden'in evine geçmeden önce bıraktığım malzemeleri aldım. Öğleden sonra evrak işleriyle uğraşıyordu ve elma sorunumu araştırmak için ara vermekten hoşlanacağını biliyordum.

Güverteden içeri girdiğimde, önündeki belgelere yönelttiği kaşlarının tanıdık bir gülümsemeye dönüşmesini izleme zevkine eriştim. Bu kısa dürüstlük anının beni neden herhangi bir kelimedenden ya da öpücükten daha fazla ısıttığını açıklayamazdım ama o sıcaklığı yanaklarımda, ellerimde, enseimde hissettim.

"Çok uzun sürmedi," dedi elini bana doğru uzatarak.

Beni kucağına çekmek istediğini biliyordum ama bunun için zamanım yoktu. "Elmalar var. Arka bahçenin her yerinde. Ve çürüyorlar."

Masanın karşı tarafındaki pozisyonumdan memnun olmayıp beni yaklaştıırken başını salladı. "Ağaçlardan, sanırım."

"Hangi ağaçlar?"

"Elma ağaçları."

Ona baktım. "Yakınlarda nerede elma ağacı var?"

Linden gülerken uzattığı elini bıraktı. "Senin bahçendeler, Peach."

"Nerede?"

"Arkada," dedi ayağa kalkarak. "Dört, belki beş kişi? Oldukça gençler. Sanırım on yaşından küçükler." Masanın etrafında döndü

Parmaklarını tozluğumun kemerine geçirdi ve beni kendine doğru çekti. "Bazen benden çok uzakta kalıyorsun."

"Elmalar konusunda ne yapacağım?" "Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bir meyve bahçem olduğunu yeni keşfettim, Linden. Bunun gitmesine izin veremem. Bütün elmaları ne yapacağım? Onları orada bırakmak sorun olmaz mı?"

Başımın üstünü öptü ve sırtımı sıvazladı. "Otur. Elmalar bir dakika bekleyebilir."

Bir sandalye çekti ve beni herkesin yapabileceği kadar tatlı bir şekilde içine itti. Kendime rağmen sırtıttım. İtip kakan Linden olunca iyi bir itiş kakışa aldırımıyordum. Önümüzdeki altı ay boyunca beni itip çekmesine aldırılmazdım. Ya da daha uzun.

"Nasıl oldu da elma ağaçlarım olduğunu şimdiye kadar fark etmedim?" dediğimde önce dolapları sonra da buzdolabını karıştırdığını duydum.

"Birçok karmaşık konuda son derece yetenekli ve birkaç temel konuda daha az yetenekli olduğunuz dışında size ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bir ampülü bile değiştiremeyecek kadar bilgili olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Rotary'den çıkamayan bir tür alim olduğunu söylüyorum."

"*Yapabilirim*, sadece birkaç denememi alıyor."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Seni özel kılan da bu ve en sıradan şeylerde bile güvenilmezsin." Omzumun üzerinden süt kutusunu salladığını duydum. "Dur bir saniye. Bu sabah hiç kahve içmedin."

"Hmm?"

"Kahve. Weymouth'taki randevuma gitmeden önce doldurduğumda sen duştaydın. Bugün hiç içmedin."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Oh. Evet. Unutmuş olmalıyım. E-postalara dalmışım."

Linden bana sert bir bakış fırlatırken sütü yere bıraktı. "Bütün hafta boyunca marmelata dokunmadın."

Omuz silktim. "Havamda değildim."

"Bu kadar mı? Gerçekten mi, Jasper? Sabahları kendine bir fincan kahve koymayı unutuyor, marmelatın son parçasıyla ilgilenmiyor musun?"

Gerçeğe benim rahatım için fazla yaklaşan herkese attığım ilgisiz bakışı ona da attım. "Bunların neden bir sorun olduğunu anlayamıyorum."

Linden ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler homurdandı ve kahvesini hazırlama işine geri döndü. Son kalan soğuk demliği ve Diana'nın ev yapımı marmelatını ona bırakmam konusunu kapatmış gibiydik ve bu beni rahatlatmıştı. Çok fazla almaktan endişe etmekten daha kötü olan tek şey, birinin çok fazla almaktan endişe ettiğimi fark etmesine dayanan bir tartışma yapmaktı. Bu neredeyse birinin benim sürekli erken gelme ihtiyacımı fark *edip konuşması* kadar kötüydü.

Linden bir fincanı önüme koydu, bir diğerini de ben içeri girdiğimde üzerinde çalıştığı kâğıt yığınının yanına. Yerel olarak kavrulmuş, küçük ölçekli, yavaş demlenen kahveden ne zaman daha fazla aldığından emin değildim, çünkü bugün erken saatlerde sadece bir porsiyon kalmıştı.

Masanın etrafında dönüp yerine oturmadan önce bir elini omuzlarımda gezdirdi. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, Jasper."

Ona baktım, kaşlarım otomatik bir meydan okuma gösterisiyle yukarı kalktı. Elimde değildi. Çoğu zaman yaptığımın farkına bile varmazdım. Ama düzeltme işini başkasının yapmasından hoşlanmazdım. Buralarda şerif bendim.

"Artık son birkaç kaşık marmelatı, son fincan kahveyi, hiçbirini bırakmayacaksın. Benden sonra duş almak için ısrar ettiğini görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bağımsız olarak duş almama izin verdiğiniz nadir durumlarda mı? Bu kanıt bana yetersiz görünüyor."

Kollarını masaya dayadı, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıdı ve eğildi. "Bana karşı o hançer gibi keskin, katil patron kadın sesini kullandığında genellikle bunu yapmam ama şu anda işe yarıyor. İşe yarıyor." Dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Belki de bu saçma konuyu bir kenara bırakıp, karşılıklı olarak daha kabul edilebilir bir konu seçmeniz sizin için daha iyi olacaktır."

"Çok tatlısın amına koyayım."

Şakacı bir omuz silkmeye cevap verdim ve hazırladığı kahveden bir yudum aldım.

Ben.

"Çok tatlısın ama bu işten sıyrılmana izin vermeyeceğim," dedi.

"Benim için son bir şey bıraktığını görmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Bir an için onu inceledim. Sakalları bugün her zamankinden daha gür görünüyordu, sanki kesmek için günlerce beklemiş gibiydi. Bu hoşuma gitmişti. Biraz fazla uzamış, biraz vahşi halini seviyordum. Ona yakışıyordu.

Bu konuşmayı ne kadar rahatsız edici bulsam da, içimdeki küçük, kırılğan bir parça onun kontrolü ele almasından da hoşlanıyordu. *İsrar* ettiğinde. Bundan hoşlanmak istemiyordum, kendimi görülmüş ve korunmuş hissetmek istemiyordum çünkü kahveyi ve sıcak suyu onun için bıraktığımı fark etmişti. Bu şekilde muhtaç olmak istemiyordum. İşte bu yüzden ellerimi gözlerime bastırdım ve omuzlarımın düşmesine izin vererek, "Ama yapamam. Tamam mı? Yapamam."

"Bu çok zor Jas, çünkü buna mecbur kalacaksın. Artık senin bu anlamsız kısıtlamalarına katlanmayacağım."

"Burada kalmama izin veriyorsun. En azından sabah sıcak bir duş almanı sağlayabilirim."

Masanın öbür ucuna uzandı ve bir elini yüzümden çekti. "Neden ılık bir duşu kaldıramayacağımı düşünüyorsun? Ya da soğuk bir duşla."

"Üstesinden gelebileceğini biliyorum," diye cevap verdim. "Ama içeride homurdanıyor ve hepsini kullanmasaydım nasıl sıcak suya sahip olabileceğin konusunda homurdanıyor olacaktın."

"İki uzun ve sıcak duşu sorunsuzca alabilecek bir tanksız su ısıtıcım olduğunu bir an için göz ardı edersek, suyun tamamını kullanıp kullanmamanız umurumda bile değil. Bütün kahveyi içsen de, bütün marmelatı yesen de. Gerçekten sikimde değil. Ama burada yaşamamız gerektiği gibi yaşamayı kendinize yasaklamanız umurumda."

"Ama bir sorun olmak ya da senin alanını çok fazla işgal etmek istemiyorum. Ne kadar korumacı olduğunu ve kimsenin sana tecavüz etmesinden hoşlanmadığını biliyorum ve-"

"Evet, haklısın. Birinin bana yardım etmesine izin verme konusunda oldukça emin olmalıyım. içeri."

Bu konuda küçük bir konuşma yapıp yapmadığımızı anlayamadım. Kahve ve duş ya da benim kişisel felaketlerim ile onun gündelik ve bağımsız her şeyi tercih etmesi arasındaki boşlukta filizlenen ilişki hakkında büyük bir konuşma. Bunun ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden anlıyormuş gibi başımı salladım ve bunun doğru cevap olmasını umdum.

"Senden nefret etmiyorum, biliyorsun," diye devam etti. "Senden zerre kadar nefret etmiyorum ve benim yüzümden marmelat alımını sınırlamanı istemiyorum. İstedığın kadar marmelat yiyeceksin ve bunun için özür dilemeyeceksin, duydun mu beni?"

"Ama bu son clementine kavanozu! Ve sen clementine'i diğerlerinden daha çok seviyorsun!"

"Benim için marmelat saklamayı istediğim tek zaman, memelerinden yalamamı istediğin zamandır. Anladın mı?" diye sordu, sesi yükselmişti.

"Senden bunu yapmanı asla istemeyeceğim çünkü cildimin yapış yapış olmasından nefret ediyorum," diye bağırdım.

"Bunu bildiğim iyi oldu çünkü yemek ve seksi karıştırmayı sevmiyorum ve göğüslerinin onları benim için daha çekici kılacak hiçbir şeye ihtiyacı yok."

"Tamam, o zaman neden bağıırıyoruz?"

Linden gözlerini devirdi. "Çünkü yer kaplamayı istediğim halde yer kaplamanın suç olduğunu düşünüyorsun. Benden istediğin kadar almanı istiyorum."

Bu konuşmada benim için çok fazla rahatsızlık katmanı vardı. Kendimi küçük tuttuğumu ya da insanların yanında parmak ucunda yürüdüğümü asla kabul etmek istemedim. Önümdeki odaya giren özgüvenin kağıt kadar ince olduğunu ve rolümün ve gücümün net olduğu durumlara bağlı olduğunu asla kabul etmek istemedim. Asla zayıf, çaresiz ve sessiz olmak istemedim.

Bu tartışmanın merkezindeki kahveden bir yudum aldım. "Artık elma sorunlarımı tartışabilir miyiz?"

Linden hafif manik görünen geniş bir sırıtışla bana baktı. "Sen imkansızsın."

"Bunu birkaç kez duydum."

"Öyle mi? Siz neredeyse hiçbir şey almayı reddederken birinin size her şeyi vermeye çalışması bağlamında hiç mi?"

"Belki de değildir," diye düşündüm, o anın gerektirdiğinden daha hafif, daha şakacı bir ton takınarak. Linden tekrar gözlerini devirdiğinde, "Ne dediğini duydum. Anlıyorum. Her şey için minnettarım."

"Tanrım, Jasper. Beni tekrar takdir etmeye başlama. Takdirinin ardından ne geldiğini biliyorum ve ilk seferinde yeterince zordu. Bir tur daha pişirmeni kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Bu konuyu kapatıp elmalarım hakkında konuşabilirsek bir daha asla yemek pişirmeyeceğim."

Linden parmaklarını benimkilere doladı. "Benden nefret etmediğini söyler söylemez."

Birbirimize bakarken ağır bir an geçti. Sonra, o kelimeleri içimde tutmanın baskısı - o kelimeler değil ama önemli olacak kadar yakın olanlar - dayanılamayacak kadar büyük olduğunda, "Senden nefret etmiyorum. Azıcık bile."

"Biliyorum, Peach. Sadece bunu senden duymak hoşuma gidiyor." Elimi sıktı, başını salladı ve devam etti, "Elmalar için endişelenmene gerek yok. Ben alırım."

onlara iyi bak."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Bu neyi içeriyor? Halledebileceğime eminim."

"Çoğu şeyde olduğu gibi, bunu da halledebileceğinden şüphem yok. Yapmak zorunda değilsin diyorum."

Kupasının kenarından bana sırttı ve bu adamdan nefret etmediğimden kesinlikle emindim. Ondan *gerçekten* ama *gerçekten* nefret etmiyordum.

"Bu kahveyi nereden alıyorsunuz? Dükkânı araştırdım ama ne zaman oraya gitmeye çalışsam bulamıyorum. Burası sanki başka bir boyutta yaşıyor."

Elini sakalında gezdirerek, "İşte bu yüzden senin için son elmalarını toplayacağım. Şimdiye kadar fark etmediğin ağaçlardan."

"Bunu yapabilirim."

"Merdiven gerekecek, bu yüzden hayır bebeğim, yapmayacaksın."

Linden ısrar ettiğinde içimde büyüyen gerilimden ne kadar hoşlansam da ona ters ters baktım. "Peki ya çoktan düşmüş olan elmalar? Onlar için ne yapmalıyım?"

"Ya onları oldukları yerde bırakıp geyiklerin yemesine izin vereceğiz ya da onları temizleyeceğiz. Bir başka seçenek de bir kompost yığını kazmak ve ormanın kenarında çürümelerine izin vermek. Ağaçkakanlar içine girecektir ama zararsızdırlar."

"Dışarıda ağaçkakanlar mı var?"

Linden ayağa kalktı, masanın etrafında döndü ve sandalyemi geri çekti. Eğildi, kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma bastırdı. "Bil diye söylüyorum, imkansız olmana bayılıyorum."

LINDEN

"NE OLMAN GEREKİYOR?"

Şeker kasesini doldurmak için arkamı döndüğümde Jasper'ın bahçelerimizin arasından geçtiğini gördüm. Siyah ve kırmızı flanel gömleğimi ve kırmızı pantolon askımı işaret ettim. "Belli değil mi? Ben bir oduncuyum."

İç çekerken omuzları çöktü. "Bu nasıl bir kostüm? O gömleği geçen hafta giymiştin."

"Sadece bir kostüme ihtiyacın olduğunu söyledim. Karmaşık bir kostüm olması gerektiğini hiç söylemedim." Siyah beyaz elbisesine ve kiraz kırmızısı topuklu ayakkabılarına baktım. "Bana bundan bahset."

"Birkaç kez önerdiğin gibi gerçekten dalmam gerektiğini düşündüğüm için Cruella de Vil havasını tercih ettim." Elini çivili kırmızı saç bandının üzerinde gezdirdi. "Bu elbiseyi giydiğimde insanlar bana hep Cruella'ya mı yoksa Moira Rose'a mı benzemeye çalıştığını soruyor. Bu yüzden neredeyse hiç giymiyorum. Hatırlatılmaya ihtiyacım olduğundan değil ama işe yarayacağını düşündüm. Başka bir şeyle kurtulabileceğimi bilseydim-"

"Hayır, hayır. Sen iyisin. Bunu sorgulama."

Şeker kasesine geri döndüm çünkü şu anda bana iki şey oluyordu. Birincisi, Jasper çok seksi görünüyordu. Seksi Cadılar Bayramı kostümü olayını kazanıyordu ve bunu denemiyordu bile. Onu içeri sürüklemek ve o topuklulardan başka bir şey giymezen ona korkunç şeyler yapmak istiyordum.

İkincisi, kendini küçümseyen yorumlarından nefret ediyordum. *Nefret* ediyordum. Bu kadının nasıl olup da hem serçe parmağında çoğu insanın bir ömür boyu yaratabileceğinden daha fazla güce sahip, kemik kıran bir kraken kraliçesi hem de kendi zehrinin kaynağı olduğunu bilmiyordum. Bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Yine de beni mantıksız bir şekilde öfkелendirdi. Bu saçmalığı onun kafasına sokan insanları tokatlamak istedim.

"Bir paltoya ihtiyacın olacak," dedim omzumun üzerinden. "Bu gece hava kırkların altına inecek."

Bana güzel bir şey söylemenin bir yolunu bulmam gerektiğini söyleyecek kadar uzun bir duraklama oldu. Deniyordu ve bu Cadılar Bayramı'ydı. Olumsuzluklara odaklanmak zorunda değildim çünkü bu durum kafamı allak bullak etmişti.

"Evet. Hemen döneceğim," dedi.

Kaseye bir torba şeker daha attım. "Tanrı aşkına," diye mırıldandım kendi kendime.

Şekeri bırakarak, bu gece için hazırladığım eşyaları almak üzere içeri yöneldim. Şeker mi şaka mı oyunu gün batımından sonra iki saat sürüyordu ve sokağın bu kadar aşağısına çok fazla çocuk gelmese de, her şeyi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Garaj yoluna döndüğümde, Jasper uzun, krem si beyaz bir palto ve taklit kürkle süslenmiş siyah eldivenlerle oradaydı. Eğer bana bu kadar yanlış ve zararlı gelmeseydi, ona iyi bir Cruella olduğunu söyledim.

Onun yerine, "Şu ayakkabılar, Peach." dedim.

Bir bacağına kırdı. "Peki ya onlar?"

Sokağa baktım, şaka mı şeker mi diye kontrol ediyordum. Boştu. "Onları omuzlarımdan üzerinden alabilir miyim? Ya da kıcıma sokabilir miyim? Çünkü...kahretsin bebeğim, onları iyi gösteriyorsun."

"Teşekkür ederim." Kâseye bir göz attı. "Bu nasıl çalışıyor? Ne yapıyoruz?"

"Şeker dağıtıyoruz, Jasper. Cadılar Bayramı'ndayız."

"Oh, bunu biliyorum," diye cevap verdi. "Ama belli ki bir stratejiniz var. Bir sisteminiz var. Ticari sırlarınız bile olabilir. Bilmiyorum. Bu işlerde yeniyim."

Mutfaktan getirdiğim kutuyu ona uzattım. "Burada bekle." Garaja yöneldim, orada duran plaj sandalyelerini aldım ve araba yoluna döndüm. "İşte işin sırrı. Kaseyi dolduruyoruz, sandalyeleri yerleştiriyoruz ve bir kokteyllle arkamıza yaslanıyoruz." Kutudan yalıtımlı içecek şişelerini çıkardım. "Bu evdeki ilk Cadılar Bayramı'mda şeker mi şaka mı yapacağımı unutmuştum ama Midge beni idare etti. İçecekleri de hazırlamıştı. Beyaz Ruslar."

"Nedense bu beni şaşırtmadı."

Güldüm. "Ondan sonra şekeri unutmama izin vermedi."

"İçkileri de unutmama izin vermediğinden neden şüpheleniyorum?"

"O hanımefendi sıkı bir kokteyl programı uygulardı. Hiçbir şey engel olamazdı." Ellerimi uzattım. "İşte sistem bu. Strateji bu."

"Ve sırlar." Yalıtımlı şişeyi göğsüne bastırdı. "Hadi yapalım şu işi."

Yolun sonunda durduk, devrilmiş kutunun üzerine şekerlerimizi koyduk ve kucağımıza battaniyelerimizi aldık çünkü güneş ufku geçtiğinden beri hava buz gibiydi.

"Bu sabah Preston'dan bir e-posta aldım," dedi, bakışları battaniyesine sabitlenmişti.

Eski kocaya karşı hiç ama hiç sabrım olmadığı için sinirli bir nefes verdim. "Bu lanet herifin şimdi neye ihtiyacı var?"

Hâlâ battaniyeyi düzeltmekle meşgul olan kadın, "O herif benim Washington'daki en iyi arkadaşımdı," diye cevap verdi.

"En iyi arkadaşlar birbirlerine onun sana davrandığından daha iyi davranırlar. Kocalar da öyle. Okyanusun diğer tarafında olması çok iyi bir şey." Omuz silkip sanki bu soğuk ve acı gerçek değilmiş gibi davrandığında, "Kendisi için ne söyleyecekti?" diye sordum.

"Araştırmak isteyebileceğimi düşündüğü bir iş gönderdi." Detay vermesini bekledim ama vermedi. "Sen istiyor musun?"

"Emin değilim. İlginç ama farklı." Devam etmesi için işaret ettim. "Seçmen baskısının en yüksek olduğu bölgeleri tespit eden ve bu konuda harekete geçmek için kapsamlı bir toplumsal aktivizm yürüten bir organizasyon kuran bazı kişileri tanıyor. Benim için büyüleyici olan, tamamen partizan olmayan bir yaklaşım benimsemiş olmaları - ya da baskı çabalarının arkasındaki niyetleri göz önünde bulundurarak mümkün olduğunca partizan olmayan bir yaklaşım benimsemiş olmaları - ve bazı olumlu sonuçlar elde etmiş olmaları." Bir omzunu kaldırdı. "Preston bu yıl çalıştıkları bölge sayısını iki katına çıkarmak istediklerini ve bunun benim için uygun olabileceğini düşündüğünü söyledi."

"Bunun son konserinizden çok farklı olduğunu düşünmekte haklı mıyım?"

"Evet, kesinlikle. Tamamen farklı. Bu kuruluşun amacı tüm seçmenler için erişimi arttırmaktır. Özellikle seçmenlerin bastırılmasıyla bağlantılı olanlar dışında adaylar ya da konular hakkında bir tavır takınmıyorlar." Bir tutam saçını kulağının üzerine sıkıştırdı. "Yani, kulağa harika geliyor ama eğer o yöne gidersem, bu muazzam bir değişiklik olur."

"Bu çok mu kötü olurdu?"

"Bir senatörün Kongre Binası'ndaki ekibinde çalışmaktan, Çevre Yolu'ndan tamamen uzaklaşmaya büyük bir geçiş dışında ne olacağını bilmiyorum. Başkent'in gerçek hayat olmadığı ve gerçek insanların ihtiyaçları ve öncelikleriyle hiçbir bağlantısı olmadığı düşünüldüğünde bu iyi olabilir."

Konuşurken biraz nefes nefese kalmıştı, sanki kelimeleri yeterince hızlı çıkaramıyormuş gibiydi. Sesinde bir tını vardı, tosttan ve yerel otoyol sistemiyle ilgili sorunlarından bahsederken duyduğum tınının aynısıydı. "Sesin heyecanlı geliyor."

"Olabilir miyim? Belki mi? Emin değilim."

"Heyecanlanmaya hakkın var," dedim. "Bunun farkındayım, Linden."

Ses tonundaki sertlik karşısında gülümsemek zorunda kaldım. Tanrım, acımasız olmasına bayılıyordum. "Kendini bunu yaparken görebilirsin."

"Yine, belki. İyi de olabilir, dünyanın en sıkıcı, en çıkmaz işi de olabilir. Kesin olarak bildiğim tek şey, beni kimsenin özel kalem müdürü yapmayacağı ve partiler üstü tavşan deliğinde dolaşırsam muhtemelen başka bir büyük kampanyada çalışmayacağım ama-" ellerini kaldırdı-"Artık o yöne doğru gitmiyorum, değil mi? İki ay oldu. Başka skandallar da oldu. Benim sıcak mikrofon anım artık önemli bir haber değil. Hiç telefon almıyorum çünkü kimse beni aramak istemiyor."

"Bir sürü telefon aldın. Hepsini reddettiniz."

"Evet ama o farklıydı," diye yanıtladı. "Bu medya ve siyasi korsanlıktı."

"Heyecanlanmaya hakkın var," diye tekrarladım. "Ve bunu son çare olarak görmek zorunda değilsin."

"Bunu göreceğiz." Sokağa bir göz attı. "Bu kasabanın Cadılar Bayramı ile ne ilgisi var? Geçen hafta sonu ilkokulda Ürkütücü Gezinti vardı ve şehir merkezindeki jack-o'-lantern galerisi, ayrıca belediye binasının dışındaki çimenlikte iki bin kadar balkabağı vardı. Ve tüm bunlar gerçek etkinliğin üstünde. Bu çok fazla, değil mi?"

Tamam. Jasper'dan ve onun sonraki adımlarından uzaklaşıyoruz.

"Salem tüm dikkatleri üzerine çekse de, tüm bu bölge cadılarla dolu ve perili. Buna eğilmek gerek."

"Yeterince adil."

Inside Out filmindeki duygular gibi giyinmiş bir aile sokağa geri döndükten sonra Jasper tuhaf bir gülümsemeyle bana döndü. "Bahse girerim sen ve senin

Siz çocukken kardeşlerinizin çok değerli grup kostümleri vardı."

"Annem her zaman bunun olmasını sağlamaya çalıştı ama sadece bir kez, neler olup bittiğini bilecek kadar büyük olmamıza rağmen buna izin verdi." Şişemden bir yudum aldım. Kahlua ya da votkayı pek sevmezdim ama gelenek gelenektir ve ben de buna saygı duyuyordum. "Hâlâ anlamadığım nedenlerden dolayı bizim için sebze kostümleri yaptı. Magnolia yeşil lahana, Ash pancar ve ben de mor soğandım."

Jasper gülerek, "Toprak gibi çıtır kalbini kutsa," dedi. "Bu çok değerli bir tuhaflık."

"Peki ya sen? Çılgın kostümleriniz var mı?"

Gülümsemesindeki parlaklık bir milyon watt azaldı ve bakışlarını sokağa çevirdi. "Çocukluğumdan hatırladığım tek bir Cadılar Bayramı var. Japonya'da yaşadığımız zamandı."

"Sen... Japonya'da yaşadın."

"Ben orada doğdum." Bunu söylerken bana bakmadı. "Babam Misawa'da görevliydi ve ben beş yaşına kadar orada, Honshu'da yaşadık. Hava Kuvvetleri'ndeydi." Şişesinin kapağını çevirdi, açtı, kapattı, açtı, kapattı. "Japonya'da Cadılar Bayramı buradaki gibi değildir. Ya da ben otuz yıl önce oradayken öyle değildi. Gerçi üs hala eğleniyordu ve herkesin sevdiği bir aile kostümü yapmıştık. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım ama bir şey bulamadım. Sadece harika olduğunu ve bizim için iyi bir yıl olduğunu biliyorum."

Birkaç şey aynı anda doğruydı. Jasper daha önce ailesi hakkında hiç bu kadar uzun konuşmamıştı. Sesi son derece üzgün, neredeyse kederli geliyordu. Ve sesindeki kesinlik, bu mutlu Cadılar Bayramı'nın bir tür son nokta olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir yanım sokaktan bir çocuk sürüsünün gelip çılgınlıkları ve heyecanlarıyla bu melankoliyi bozmasını diliyordu. Diğer yanım ise Jasper'ın son iki aydır benimle pek çok kişisel şey paylaştığını ama ailesiyle ilgili tek kelime etmediğini biliyordu; bu da paylaşmak isterse dinlemem için iyi bir fırsat olduğu anlamına geliyordu.

"Onunla birlikte olduğumu hatırladığım tek an o andı," diye devam etti. "Üsteki o Cadılar Bayramı."

Uzanıp eldivenli elini elime aldım.

"O taburcu olduktan sonra Louisiana'ya taşındık, sonra da ailesinin Georgia'daki arazisine. Eski plantasyonun parçalarını satıyorlardı.

Ama yine de bir tarafta yaşamamıza ve diğer tarafta yaşayan akrabalarımızı hiç görmememize yetecek kadar vardı. Kısa bir süre için iyiydi. Ta ki iyi olmayana kadar."

Elini sıktım ama onu sandalyeden kaldırıp kollarımın arasına almak istedim çünkü bu hikâyenin bundan sonraki kısmı zor olacaktı. Her ne ise, canı yanacaktı ve o bu acıyı paylaşıırken ben *burada öylece oturamazdım*. Bir dakika içinde onu bir dürüm gibi sarıp sarmalayıp kucağıma oturtabilirdim. Bana işaret verdiği anda ben de yapardım.

Jasper tüm sinyallerini yayınlayan biri değildi ama iki aylık yakın çalışmadan sonra iyi bir fikrim vardı. Henüz üzerine çullanmamı istemediğini bilecek kadar.

"O yaz hayatına son verdi. Anlamıyordum ama bununla uğraşacak zamanım yoktu çünkü babamın ailesi onun ölümünden annemi sorumlu tutuyor ve intiharla ilgili her türlü korkunç şeyi söylüyorlardı. Annemden, ne mutfağı ne de ısıtması olan tek odalı küçük kulübede yaşamaya devam edebilmemiz için babamın emekli maaşının tamamını ödemesini istediler. Elbette bu talep çok saçmaydı ve kabul etmemeliydi ama kimse dünyası yıkılmışken iyi seçimler yapmaz. Yapmazlar işte. İşte bu şekilde o kulübede parasız ve gidecek hiçbir yerimiz olmadan yaşamaya başladık ve ondan sonra bir daha Cadılar Bayramını kutladığımı hatırlamıyorum."

Tamam, bana işaret verip vermemesi umurumda değildi, kırık parçalar tekrar bir araya gelene kadar bu kıza sarılmam gerekiyordu. Üzerimdeki battaniyeyi atıp ona doğru kaydım ama Jasper elini kaldırdı.

"Hayır. Lütfen, yapma. Teşekkür ederim. Ben burada iyiyim. Kendi başıma."

Midge'in kulübesinde kalamayacağını söylediğimde bana söylediği şeyin neredeyse aynısıydı. Bana daha kötülerini gördüğünü söylemişti. Kahretsin, ona inanmamıştım. Daha önce yarasalar tarafından işgal edilmiş bir evden daha kötüsü olduğuna kim inanabilirdi ki?

Bundan nefret ettim. Hepsinden.

"İyileşti mi?" Ben sordum.

Şişesini açıp kapatmaya devam ederken başını salladı. "Evet. Yeterince beklersen her şey daha iyi olur. Sonunda annem uluslararası bir havayolu şirketinde iş buldu. Biz denizaşırı ülkelerdeyken Japonca öğrenmişti ve... evet. Bunun yardımı oldu. Ama bu, babamın ailesiyle kalmak zorunda olduğum anlamına geliyordu-tanrım, onları düşündüğümde çok sinirleniyorum-ve onlar çok kötüydü. At arabası gibi eski moda ama sadece

onlara uygun olduşunda, biliyor musun? Dizel kamyonları ve büyük televizyonları seviyorlardı ama pop müziğe ve parlak renkli her şeye şüpheyle yaklaşıyorlardı."

"Parlak... renkler," diye tekrarladım.

"Pek sayılmaz ama aynı zamanda evet. Kesinlikle. Neon renkler onlar için söz konusu bile değildi. Herkesin ihtiyacı olan tek şey temel ana renklerdi. Diğer her şey bir tür şeytanlıktı. Açıkçası, bunun gerçek renklerle değil, renklerin neyi temsil ettiğiyle ilgisi vardı. Yeni şeyler ya da varyasyonlar hakkında bir şey duymak istemiyorlardı. Farklılıklar zaman kaybıydı. Akıl sağlığı için de aynısı geçerliydi. Buna inanmıyorlardı. Depresyon ya da TSSB diye bir şey yoktu. Bunlar yeni icatları ve eğer yeniyseler, bu daha önce var olmadıkları anlamına geliyordu. Daha önce var olmamışlarsa, gerçek olamazlardı, anlıyor musunuz?"

"Sanırım sizi anlıyorum," dedim.

"Ateş ve kükürtlerini, geleneksel cinsiyet rollerini seviyorlardı. Bunu anlamam çok uzun sürdü ama sonunda intihar için annemi suçladıklarını fark ettim çünkü annem tipik ev kadını rutinine bağlılık yemini etmemişti. Ayrıca birkaç pembe kıyafetten fazlasına sahipti ve babamı depresyon tedavisi görmesi için zorluyordu; tüm bunlar annemin hastalık değil sorun olduğunu gösteriyordu."

"Çok özür dilerim."

Başını, *bunun berbat bir şey olduğunu* söylercesine salladı, *değil mi?* Ama sonra "Sorun yok." dedi. İyi değildi. "Annem düzenli olarak uluslararası uçuşlara katılmaya başlayınca teyzelerim, amcalarım ve onların çocuklarıyla birlikte ana evde yaşamaya başladım. Devasa eski bir plantasyon eviydi ama çok kötü durumdaydı. Her şey dökölüyordu. Bakım yapılmamış ya da güncellenmemişti ama o yer konusunda çok hırslıydılar. Sanki mirasları duvarlara işlenmiş gibiydi ve sanırım gerçekten düşündüğünüzde öyleydi. Ama burası Georgia ya da Güney değil. Bu tür şeyler her yerde var. Benim büyüdüğüm ceviz plantasyonunda olduğu kadar burada da var."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Tüm bunlar hakkında ne diyeceğimi bilmiyordum ama kesinlikle bir şeyleri kırmak istiyordum. En azından bir odun kırmak. Ve annemin Jasper'a biraz daha yaltaklanmasını istiyordum. Çocukken kaybettiği o baskıcı ve sevgi dolu aile deneyimini yaşamasını istiyordum.

"Annem haftanın dört gecesi evde olmuyordu ve kulübede yalnız kalmak, annemle birlikte kalan insanlarla kalmaktan sadece biraz daha iyiydi.

beni erkeklerin ihtiyaçlarına hizmet etmem için yetiştirmek istedi."

"Jasper-" Bundan sonra ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama hiçbir şey söyleyemedim. Babasının yasını tutarken ona bunları yaşatan insanları bulup onlara bir ya da iki ders vermek istiyordum. İnsanların nesi vardı böyle? Lanet olsun.

"Sorun yok. Sorun yok." Sanki teselliye ihtiyaı olan benmişim gibi elimi okşadı. "Korkunç insanlardı ama bana hiç zarar vermediler. İz bırakacak şekilde değil." şişesine alaycı bir sırıtış fırlattı. "Hiçbir zaman serseri bir düşünceden ya da çok fazla kaçak ikiden daha fazlası olmadılar ama sessiz kalmayı ve yoldan uzak durmayı yeterince çabuk öğrendim. Zaten beni dinlemekten hoşlanmazlardı. Amcalarım söylediğim her şeyi görmezden gelirlerdi. Her kelimemi. Bu beni çok kızdırıyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu. Liseden sonra ayrıldım."

Georgia'daki evine gitmek yerine buraya gelmesinin nedeni buydu. Neden yalnızdı. Neden bu süre zarfında sırtını dayayacağı kimse yoktu. Neden kimsenin yardımına ihtiyaı yoktu, asla, teşekkürler.

Ama- "Midge ile nasıl bir akrabalığınız vardı?"

Jasper şişesini açtı ve derin bir yudum aldı. Gülerek, "Kan bağım yok ama yine de teyzemdi. Annem ocukken ailesi çok sık taşınırmış - annem ordudaymış - ve bu bölgede yaşadığı bir yıl boyunca Midge'in ğretmeni olmuş."

"Annen Midge'in lise öğrencilerinden biriydi," dedim yavaşça. "Vay canına. Buna inanamıyorum."

"Mmhmm. On birinci sınıf Amerika Birleşik Devletleri tarihi. Annemin ailesi taşındığında da görüşmeye devam etmişler. Midge anneme dünyanın her yerinden mektup almayı sevdiğini söylemiş."

"Mektuplarını gerçekten çok severdi," diye mırıldandım.

"Oh, biliyorum. Hatırlıyorum." Jasper kıkırdadı. "Japonya'da yaşarken ona içinde her türlü yerel eşyanın olduğu mektuplar ve paketler gönderirdik. Annem her şeyi tercüme eden ve açıklayan küçük notlar yazardı. Midge bize Amerika'dan paketler gönderirdi. Midge Teyze'den bir kutu geldiğinde her zaman çok özel bir gün olurdu."

"Ve onu yazları ziyaret ettiniz?"

"Mmhmm." Battaniyeyi tekrar bacaklarının etrafına yerleştirmekle meşguldü. "Annem Cleary'lerin evinin gezegendeki en sağlıksız yer olduğunu biliyordu, özellikle de bütün gün okula gitmediğim zamanlarda, bu yüzden okul biter bitmez beni buraya getirmeye başladı." Sokağa baktı, zorla bir tane

o sahte gülümsemelerin yerine. "Bütün çocuklar nerede? Kalabalık olacağımızı söylediğini sanıyordum."

Bir omzumu kaldırdım. "Her yıl farklı oluyor."

"Bu gidişle bir ton şekerimiz kalacak."

Sanki büyük çocukluk travmalarından oluşan bir kutuyu açıp sokağa dökmemiş gibi kasenin içindekileri karıştırdı. Yine ne diyeceğimi bilemedim ama sessizlik bir seçenek değildi, o şeker fazlalıkları hakkında düşünürken bu sandalyede kalmak da bir seçenek değildi.

"Pekâlâ." Ayağa kalktım ve çizmemin yanıyla kâseyi kenara çektim. "Bu kadar yeter. Buraya gel."

Ellerimi Jasper'a uzattım ama bana sadece göz kırptı. "Nereye gidiyorum ben?"

Göğsümü işaret ettim. "Tam burası."

Bana soğukkanlı bir şekilde aşağı yukarı baktı. "Peki bunu neden yapıyorum?"

"Çünkü sana sarılmak istiyorum ve bir dakikalığına kimseye ihtiyacın yokmuş gibi davranmayı bırakırsan, sarılmak istediğine karar verebilirsin."

Battaniyeyi katladı ve içkisiyle oynadı. "Kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymak *istemiyorum*. Orası olmayı sevdiğim bir yer değil."

"Biliyorum." Şişeyi elinden aldım ve yere bıraktım. "Ama burada duruyorum, sana ihtiyacım var. Gerçekten hayır demek istiyor musun?" Jartiyerimi çektim. "Bir oduncuya mı?"

"Sana ihtiyacım olduğunu düşünmem için beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Ya da başka birine?"

Başparmaklarımı tekrar askıların altına soktum. "İşe yarıyor mu?"

Jasper boğuk bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve kollarıma atıldı. "Tamam. Tamam. Beni yakaladın. *Şimdilik*."

Gerçek bu değil miydi?

JASPER

Linden'in yaşam alanının sonundan ön kapıya kadar PAKETLEDİM ve tekrar geri döndüm çünkü bir şeyler *yapmalıydım*, hareket etmeliydim. En son bir dakikalığına durmaya çalıştığımda, çok güzel bir ekmek parçasını yaktım ve çöpe atarken bu israfın yasını tutmak zorunda kaldım.

Öğle yemeği gereksizdi. Zaten artık çok geç olmuştu. Öğleden sonra saat dörtte yemek yemenin bir anlamı yoktu, tabii günün geri kalanında dengesiz olmak istemiyorsam.

Bu fikre yüksek sesle güldüm. Kendimi şu anda hissettiğimden daha dengesiz hissetmem mümkün değildi. İnsani olarak mümkün değil.

Aşırı tepki verdiğimi biliyordum. Bundan emindim. Ama bir türlü duramıyordum. *Birkaç* kez dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Gelecek hafta sonu Linden'in ailesinin yıldönümü partisinde giymeyi planladığımı elbiseyi buharda pişirmeyi denedim ama sonunda üzerime su döktüm. Akşam yemeği için salata yapmayı denedim ama bu sırada bir domatesi mahvettim. Dikkat dağıtıcı şeyler işe yaramıyordu.

Evin arka tarafındaki pencere duvarına ulaştığımda, Linden'in kamyonetinin garaj yoluna girdiğini duydum. Bir an sonra metalik bir çarpma sesi geldi ve ondan bir an sonra da ön kapı açıldı.

Linden beni fark ettiğinde hâlâ volta atıyordum - gerçekten duramıyordum. Yüz ifadesi birkaç saniye içinde zevkten meraka ve endişeye dönüştü.

"Ateş nerede?" diye sordu, kolunun altına küçük bir kutu sıkıştırmış ve başında bir şapka vardı.

"Ateş yok. Sadece tost çok uzun süre beklettim."

"Tamam." Başını salladı ama bana dönmeden önce mutfağı dikkatle inceledi. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok," dedim otomatik olarak.

"O zaman neden zeminimde bir delik var?"

Parmaklarımı kazağımın yakasının altında gezdirdim. "Önemli bir şey değil, gerçekten."

"Kıpırdamadan dur ve bunu bana söyle."

Ellerimi ceplerime sokmadan önce ona eğlenen bir bakış attım. Gerçek cepleri olan etekler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Bugün Midge'in odasına başlamaya karar verdim. Zamanı gelmiş gibi görünüyordu."

Kutuyu tezgâhın üzerine koydu, şapkasını yanına bıraktı. "Sakın bana onu yaktığını söyleme."

"Yangın falan yoktu, tamam mı?"

"Yangın çıkmış gibi kokuyor."

"Tostu yaktım. Hem de çok," diye ekledim. "Ama alevli yangınlar yok."

Ceketini silkti ve mutfak masasındaki sandalyeye oturdu. "Pekâlâ. Yangın yok. Midge'in odasında ne oldu?"

Tekrar volta atmaya başladım. "Küçük bir şeyle başlayabileceğimi düşündüm. Bu benim için gerçekten duygusal bir durum ve henüz onun eşyalarından herhangi biriyle ayrılabilceğimi hissetmiyorum ama dolabında bir sürü eski ayakkabı kutusu olduğunu fark ettiğim için küçük bir çentik atabileceğimi düşündüm. Onları neden sakladığını bilmiyorum ama açmaya karar verdim çünkü eski banka ekstrelerini ya da ne bileyim, artık var olmayan mağazaların kuponlarını saklamış olabileceğini düşündüm."

Manşetlerinin düğmelerini açarken başını salladı ve ben bugünkü travmayı anlatırken kollarını sıvaması düşüncesizlikti. Cidden düşüncesizlik. Ön kollarına bayılmışım. Kasları, kılları, damarları. Damarları *sevmek* çok garipti ama onun damarlarını seviyordum. Ya kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kollarını sıvadığında? Aman Tanrım. Külotumu bundan kurtaramazdım.

"Ve... o kutularda ne buldunuz?"

Ellerimi gözlerime bastırdım ve pencereye doğru döndüm çünkü Linden'in kolları bugünkü keşifle aynı dünyada var olamazdı. "Yetişkin ürünleri."

"Ne? Anlamadım bebeğim."

"Yetişkin ürünleri," diye bağırdım, sırtım hâlâ ona dönüktü. "Bu da ne demek oluyor?"

Bu çıkarımı kendi başına yapmadığı için, "Bunun eski kırık zincirlerden oluşan bir kutu olduğunu düşünmüştüm. Bilezik ya da kolye gibi bir şey. I

atmıştım çünkü bu önemli gibi görünüyordu. Bir de baktım ki, kapsamlı ve çeşitli bir meme ucu kelepçesi koleksiyonuymuş."

Pencerenin yansımasında onu ayağa kalkarken gördüm. "Az önce ne dedin sen?"

İçimden hafif manik bir kahkaha kekeleyerek çıktı. "Doğru duydun. Bir kutu dolusu meme ucu kelepçesi."

Linden parmaklarını boynunun arkasına doladı. "Aman Tanrım."

Başımı sallayarak kollarımı gövdem etrafında birleştirdim. "Ve bunun sorun olmadığını düşündüm, bilirsin, o canlı bir kadındı. Aynı derecede hareketli bir cinsel hayatı olmasına izin vardı. Ben kimim ki bunları yargılayayım? Bana düşmez. Benim işim değil."

"Aferin sana," diye mırıldandı.

"Ama sonra çift uçlu dildonun olduğu kutuyu açtım, *aynısından bende de olduğu* için tanımlamam o kadar uzun sürmedi."

"Vay anasını." Gözlerini ovuşturdu ve "Peki, tüm bunlarla ne yaptın?" diye sordu.

"Dolabın kapısını kapattım, yatak odasının kapısını kapattım ve kıcımlı kaldırıp oradan çıktım. Onları atmak zorundayım, değil mi? Başka ne yapabilirim ki? Geri dönüştürülemezler. Onları ihtiyacı olan sapık insanlara bağışlayamam."

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Evet, biliyorum." diyerek döndüm.

"Hey, Peach?" Dudaklarında tuhaf bir kaş çatmayla bana doğru işaret etti. "Başka bir zaman, şu dildo hakkında daha fazla konuşuruz, değil mi? *Sende olanı* yani."

"Üzgünüm ama eski bir ayakkabı kutusunda bir tane bulduğumu düşünmeden ona bir daha bakabileceğimden emin değilim." Bu anıyı kafamdan silkeledim. "Ve bil diye söylüyorum, iyi kullanmak çok zor olabilir. Çok fazla koordinasyon gerektirir. Bunu bir hafta boyunca karın kaslarında hissedeceksin."

"Dört gözle bekliyorum." Başını sallayarak buzdolabına doğru yürüdü ve "Paltonu al," dedi.

Pencereden dışarı baktım. "Ormanda yürüyüş için biraz geç değil mi? Güneş neredeyse batmak üzere."

"Yürümeyeceğiz." Bir şarap şişesini -benim *şişemi*- kaldırdı ve dolaptan bir bardak aldı. "Arka tarafa gidiyoruz. Küçük bir şenlik ateşi yakacağız ve sonra seni sarhoş etmek için elimden geleni yapacağım. Bunu hak ediyorsun, bebeğim. Bu konuşmadan sonra ben de hak ediyorum."

"Makul bir çözüm gibi görünüyor."

Parmak eklemlerini getirdiği kutuya vurdu. "Bugünkü duraklarımdan biri bir mandıraydı. Beni bir peynir tabağıyla gönderdiler."

Paltoma uzandım, onu incelerken göğsüme bastırdım. "Paranı genellikle peynir olarak mı alırsın?"

Şarabın mantarını patlattı. "Benim için bir şeyler hazırlayıp hazırlamayacaklarını sorduğumda, evet, hazırlıyorum."

"Peki bu ne sıklıkla oluyor?" Bu konuda neden ısrar ettiğimi bilmiyordum. Ne söylemesini umduğumu da bilmiyordum.

Açık şarap şişesini peynirin yanına koydu ve ceketini tekrar giymeden önce buzdolabından bir bira aldı. "Sadece evde tost, şarap ve peynir için yaşayan biri olduğunda."

Kollarımı ceketimin içine sokarken, "Eski Dünya Paris yaşam tarzı bana her zaman çekici gelmiştir," diye şaka yaptım.

Onu dışarıda, güneşin gökyüzünde alçakta olduğu ve Kasım havasının nefesimi görebileceğim kadar soğuk olduğu yere kadar takip ettim. Linden güverteden çıkıp bahçenin ortasındaki küçük taş ateş çemberine doğru ilerledi, iki yanında birer çift beyaz Adirondack sandalye duruyordu.

"Otur," diye emretti diğer sandalyeyi yaklaştırırken.

"Biliyor musun, bunu senin talimatların olmadan da yapabilirdim."

"Belki." İçecekleri ve peynir tabağını dar bir masanın üzerine koydu ve yan bahçeye doğru yürüdü. Bir süre sonra kolunun altına sıkıştırdığı bir odun demetiyle geri döndü. Beni işaret ederek, "İç şu şarabı." dedi.

"O siparişe de ihtiyacım yoktu," diye cevap verdim.

Linden odunları taş çemberin içine yerleştirirken sadece başını salladı. Ateşi yakması uzun sürmedi ve sonra yanımdaki koltuğa yerleşti. Ben itaatkâr bir şekilde şarabımı yudumlarken o peynir tabağındaki plastik ambalajı çıkarmak ve birasını açmakla meşguldü.

Daha fazla içimde tutamadığım için, "Elinizde sadece sauvignon blanc mı var?" diye sordum.

Tabağı aramızdaki masaya geri koydu. "Bunu senin için aldığımı kabul etmek senin için neden bu kadar zor?"

Ateşe baktım, çıtırdamasını ve yükselmesini izledim.

"Öyle değil." "Belli ki öyle."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." İçimi çektim. "Gerek yok-"

"Senin meyveli şarabını evimde saklamak istediğim hiç aklına geldi mi? En sevdiğin şeyleri burada bulundurmamak istediğim için bodrumda bir kasa şarap bulundurduğum? Ya da peynir için çıldırdığın için mandracılara ağaç işlerini takas edip edemeyeceklerini sormak istediğim? Bunları senin için yaptığım bir kez bile aklına geldi mi? Ve bunları senin için yapmaktan hoşlandığım?"

Linden bana bakarken ben ateşe bakmaya devam ettim. Bahçenin diğer tarafında, kara kedinin ormana dalmadan önce bize birkaç kez göz kırptığını gördüm. Çok komik bir adamdı, her zaman en rastgele anlarda ortaya çıkıyordu.

Sonunda, "Bu tür bir jeste nasıl güveneceğimi bilmiyorum" dedim.

"İşte böyle." Tabağı bana uzattı. "Bir şeyler ye. Daha iyi hissedeceksin."

Siyah benekli kabuğu olan kremi beyaz bir peynir dilimi ile biberiye ve kuru üzümle süslenmiş bir kraker aldım. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve birasından bir yudum aldı. Sonra şişeyi kaldırarak, "Midge'e. Birçok kişi tarafından sevilen ve herkesin tahmin edebileceğinden daha acayip bir kadın."

"Tanrı onu korusun," dedim kadehimi onun şişesine vurarak. "Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayı tercih etsem bile."

"En azından ayakkabı kutularının gizemini çözmüşsün."

"Lin, *iki tanesini* açtım. En az yirmi tane var."

Tabaktan bir parça kaşar ve bir üzüm aldı, "Evet, belki diğerlerine bakmazsın" dedi.

"Belki de odasına girmeyi biraz daha ertelemeliyim. Dildolar işin içine girmeden önce çok zordu."

"Bunu bir kere söylediysem, yüz kere söylemişimdir," diye mırıldandı.

O zaman güldüm, yüksek sesle, müstehcen ve kemiklerimi biraz sarsacak kadar derin. Gülmek, ateşin ve şarabın sıcaklığında yumuşamak güzeldi. Burada olmak ve Linden'la birlikte olmak güzeldi. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum. Henüz istemedim.

Bir zamanlar hukuk fakültesine gitmeyi ciddi ciddi düşünmüştüm. D.C.'deki herkes avukattı, neden ben de adımın sonuna birkaç harf eklemeyeyim?

Hukuk fakültesi gerçekten çok pahalı olduğu ve işimi bırakıp siyasetin günlük işlerinden uzaklaşma fikri bana imkansız görüldüğü için buna karşı çıkmaya karar vermiştim, her ne kadar "Bir avukat olarak size şunu söyleyebilirim..." ve "Size sadece fikrimi söyleyebilirim, hukuki tavsiye değil." gibi ifadeler kullanma hakkına sahip olsam da.

Keşke hukuk fakültesi için işi ve günlük politikayı bırakmanın tweet yoluyla fesihten daha az karmaşık olacağını bilseydim. Keşke.

Şimdi, Midge'in avukatı kulaklığımda vergi beyannamelerini doldurmak ve başka bir dizi belgeyi imzalamakla ilgili bir şeyler gevelerken evin etrafında bir tur atarken, hukuk fakültesini tekrar düşündüm.

Benim için çok mu geçti? Sırf bu adamın bana bir şeyler açıklamasına güvenmek istemediğim için üç yıl sürecektir bir projeyi benimsemek mantıklı mıydı? Bu, bir eğitim için iki yüz bin dolardan fazla para harcamak için geçerli bir sebep miydi? Bu bana hayatımı düzene sokmak için ihtiyacım olan zamanı verir miydi? Muhtemelen hayır ama hiçbir şey için kimseye ihtiyacım olmamasının bir bedeli var mıydı?

Öte yandan, bu evi onarmanın doğru yolunu öğrenmek çok daha az maliyetli olacaktır. Daha az sınav da.

Mutfaktan geçerken büyük bir *gümbürtü* duydum. Sesin kaynağını bulmak için etrafıma bakındım, yeni bir bildirim olup olmadığını görmek için telefonuma baktım, bodrum merdivenlerinin yarısına kadar indim ve sonra her şeyin çoğunlukla düzenli olduğunu görünce geri çıktım.

Sonra tekrar duydum.

Dışarıdaydı. Kesinlikle dışarıda.

Avukat emlak vergileri ve emanet hesapları hakkında bir şeyler söylerken onaylarcasına mırıldandım ve yeniden inşa ettiğim merdivenlerden inerek yan kapıdan aceleyle çıktım. Bir tanesinde rahatsız edici bir sallantı olsa da onlarla hâlâ gurur duyuyordum.

Evin yanından yürüyerek sokağa doğru yöneldim, ta ki gürültünün orada olmadığını fark edene kadar. İki büküm ilerlemekte olan verandaya doğru döndüm ve öğleden sonra güneşinin bir kısmını engellemek için bir elimi kaşlarımın üzerine koydum. Bugün hava sıcaktı, Kasım ayı için mevsim normallerinin dışında bir sıcak. Bu kazak büyük bir hataydı.

O gümbürtüyü tekrar duyduğumda, verandanın geri kalan çevresinde ilerledim, avukat tapu sigortası hakkında bir şeyler söylerken gözlerim kısıldı. Buna dikkat etmeme gerek yoktu. Sorun değildi.

Sonra Linden'ı gördüm.

Daha doğrusu, baltayı havada savrulurken gördüm *ve sonra* onu tutan adamı fark ettim. Bir gümbürtü daha yükseldi ve iki odun parçasının önündeki kütükten yuvarlanıp yere düşmesini izledim.

Sırtını bana dönmüştü ve baltayı tekrar kaldırırken ayaklarını bir omuz genişliğinde açmıştı. Tişörtünün arkasını bir çizgi ter ıslatıyordu. Pazularındaki dövmeleler kollarının altından görünüyor ve parlak sonbahar ışığında parlıyordu.

Sonra sopayı salladı ve o *gümbürtüyü* içimde hissettim. Onu gizlice izlemenin heyecanı mıydı yoksa tahtaya vururken kasların çılginca dalgalanmasına tanık olmak mıydı bilmiyorum ama umurumda değildi çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Yarılmış odunları güvertenin kenarına inşa ettiği düzgün yığının üzerine attı. Kış için bu kadar yakacak odunu bir arada bulundurmanın kullanışlı olduğunu fark ettim. Elbette bu şekilde planlamıştı. Linden böyle çalışırdı. Dikkatli, hassas ve... kahretsin, o omuzlar muhteşemdi. Adamımın üst düzey seksi olması benim için sürpriz değildi ama *bu* - bu - oduncu aylar için bir dersti.

Eğilip kütüğün üzerine saçma sapan büyüklükte bir ağaç parçası yığıldı. En az üç metre boyunda ve dört ya da beş eninde *saçma* derecede büyüktü. Bunu baltayla kesmesine imkân yoktu.

Yaptığı şey tam olarak buydu.

Burada durdum, bir elimle gözlerimi güneşten korurken, diğer elimi göğsümün üzerine koyarak verandaya yaslandım, bir avukat kulağıma devlet emeklilik hesapları ve tahakkuk eden yardımlar hakkında gevezelik etti ve Linden'in o odun yığınına parçalamasını izledim. Baltasını birkaç kez savurması gerekti ama o saçma sapan büyüklükteki levhanın bir düzine takoza bölünüp yığına eklenmesi uzun sürmedi.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Biraz nefes nefese kalmıştım ama bunu havaya bağlıyordum. Kabaran göğsümün kaynağı buydu. Bacaklarımı bileklerimden kavuşturmuştum, kalçalarım birbirine yapışmıştı. Tenim aşırı derecede hassastı. Kendimi başımı yana eğerken ve hiç düşünmeden boynumu açarken buldum. Aklımdan milyonlarca iğrenç fantezi geçiyordu. Amımın nabızı atıyordu.

"Tamam efendim, evet, bu çok iyi. Çok iyi bir bilgi. Tüm bunlar hakkında sizi tekrar aramam gerekecek. İyi günler ve hoşça kalın." "Hey" diye seslendiğimde avluyu yarılamaıştım.

Döndü ve bileğini alnında gezdirdi. Sırıtarak, "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet," dedim ve kulaklıkları çıkarıp telefonla birlikte cebime soktum. Uzanıp onu gömleğinin önünden tuttum. "Umarım sakıncası yoktur ama seni hemen içeri sürüklemem ve kıyafetlerini çıkarmam gerekiyor."

Sırıttı. "Öyle mi?"

Daha da yaklaştım. "Seni ne kadar istediğimi bilemezsin."

Bakışları göğsüme düştü ve meme uçlarıma *baktığını hissedebiliyordum*. Utanmazca kazağımın yününe sürtünüyor ve dikkat çekmek için yalvarıyorlardı. "Sanırım biliyorum." Yukarı baktı, hâlâ sıırıttı. "Öyle mi Peach? Odun kesmek senin için işe yarıyor mu?"

"Bunu daha sonra analiz edebiliriz," dedim. "Siz inceledikten sonra" - her ne kadar anlamsız olsa da kütüğü işaret ettim- "*sonra*."

Linden geri adım attı ve ben de gömleğindeki tutuşumu bırakmak zorunda kaldım ama bu sorun olmadı çünkü gömleğini derisinden sıyrıp başının üzerine geçirdi ve göğsündeki teri silmek için kullandı.

Gelmeye *bu kadar* yakındım. *Bu kadar yakın*.

"Gir içeri," dedi bileğiyle eve doğru bir hareket yaparak. "Eğer o eteği senden kendim çıkarmak zorunda kalırsam, yırtarım. Seni uyarıyorum."

Ohhhhhh. Israr etmesine gerçekten bayıldım.

İçeri daldım, istek ve ihtiyaçla kendimden geçmişim. Çok basit olmalıydı, gerçekten, sadece Linden'in talimatlarını takip etmeliydim. Buraya gir ve soyun. Çok basitti. Ama söylediğim sözleri tekrar dinlediğimde kendimi kaybettim. Onu nasıl izlediğimi ve vücudunu nasıl kullanmak istediğimi. Buna hazır olması önemli değildi. Hayır, o bu utanç sarmalına hiç dahil değildi.

Yine de kazağımı başıma geçirdim ve serbest kalınca saçlarımı düzelttim. Bu sıcakta -ve Linden'i izlerken karıştırdığım her şeyde-soyunmak rahatlatıcıydı. Ayakkabılarımı çıkardım, konyağın en tatlı tonunda şirin bir çift orta topuklu oxfords ve cebimden telefonumu ve kulaklıklarımı aldım. Onları kılıflarına geri koymam gerekiyordu ve bu da kılıfı *bulmak* anlamına geliyordu. Bir kulaklık setimi Milwaukee'ye uçarken, diğerini de bir keresinde sıkma makinesinde kaybetmişim ve şimdi bunu yapamazdım, böyle aptalca bir israfa izin veremezdim.

Linden beni, buradan Midge'in evine kıyafet taşımak için kullandığım çantamı karıştırırken buldu. Hazır değildim.

Eşyalarımı onun dolabına asmak ya da yatak odasında yer talep etme konusunda tartışmak bile. Hayır, buna gerek yoktu.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu, güneş sırtındaydı ve göğsü hâlâ terden nemliydi.

Nefesim kesildi. Bu adam kolları ve gömleksizliğiyle inanılmaz derecede kaba olabiliyordu. "Kulaklıklarımı kaldırıyorum."

"Sana bunu yapmanı mı söyledim?"

"Öyle değil ama çıkardıktan sonra hemen kaldırmazsam kaybediyorum ya da çamaşır makinesinde boğuluyorum." Çantayı kapattım. "Ve biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

Bakışları bana kilitlendi, botlarını çıkardı. "Hâlâ giyiniksin."

Eteğime baktım. İnce çizgili yün dizlerimin altını okşuyordu ve birden kendimi boğucu bir battaniye gibi hissettim. "Sana söylediğim gibi, nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım vardı."

Kemerini çözdü, fermuarını indirdi. Pantolonunu açık bıraktı. Meme uçlarım sutyenimin dantelinin arkasında sızladı. "Bir saniyen vardı, Peach."

Ben arzu ve güvensizliğin çirkin karışımına karşı mücadele ederken Linden yanımdan geçip banyoya doğru yürüdü. Her ikisini de çok fazla hissediyordum ve bu çatışma beni orada tutuyordu, parmaklarım hala kulaklık kılıfının etrafında kapalıydı.

Hemen geri döndü ve bacaklarını iki yana açarak kanepenin tam ortasına yerleşti. "Seni burada istiyorum" diyerek bana işaret etti.

Beynim onun kaba komutuyla oraya gitmeme izin verecek kadar hizaya geldi ama yanaklarım sıcaktı. Göğsüm de. Yanına gittim, kucağına tırmandım ve ellerimi omuzlarına koydum. "Kıyafetlerini yırtıp atmak istiyorum," dedim usulca. "Ama bu konuda kendimi tuhaf da hissediyorum. Sanki bunu söylememeliymişim gibi. Bunu istememeliymişim gibi."

"Neden yapmayasın ki?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim. Daha önce hiç böyle sözler söylememiştim. "Ama bazen böyle hissediyorum ve bu beni bunaltıyor."

Eteğimin altına uzandı, iki eli kırımın yanaklarındaydı ve külotumu ikiye ayırdı. Kumaşın yanması, çekilmesi ve bu hareketin ahlaksızlığı karşısında nefesim kesildi. "Bunaldığında bana söyle, tamam mı? Söyle bana. Geçene kadar seni aklından çıkaracağım."

Linden iki eliyle eteğimi topladı ve belimi sıkıca sarana kadar büküdü. Bakışlarını bacaklarımın arasına indirdi, bana öyle soğukkanlı, etkilenmemiş bir *odaklanmayla* bakıyordu ki

beni tahrik etti. Neden böyle olduğunu, bu teftişin neden tenimi çok sıcak, çok gergin hissettirdiğini bilmiyordum ama bundan kaçamıyordum.

Ve ben istemedim.

"Cebimde bir prezervatif var. Hallet şunu," diye emretti.

Şimdi titriyordum, her yanıma doğru ve yanlışın bu birleşimiyle dolup taşıyordu. Ama bütün mesele bu değildi çünkü bu yanlış *değildi*. İri yarı bir oduncunun beni gelecek Cuma gününe kadar becermesini istemekte yanlış bir şey yoktu ve bunu kaba, şehvetli terimlerle istemekte de yanlış bir şey yoktu. Beynimin bu utanç sarmallarını başlatan kısmı bana yalan söylüyordu. Güzellik, saygınlık ve kendime ait olduğunu iddia etmeme izin verilen alan hakkında yalan söylüyordu. Her şey hakkında yalan söylüyordu ve bunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyordum. Buna sahip olmama izin vardı. *İznim vardı*.

Kot pantolonunu dizlerine kadar indirip prezervatifi boyunun üzerinde yuvarladığımda kalçaları kıpırdadı. O kadar sert bir ereksiyonu vardı ki, şaftı doğrudan tavanı gösteriyordu. Hepsinden hoşlanıyordum ama bu tip özeldi.

"Eğer o amcığını hemen sikimin üzerine oturtmazsan, o küçük klitoris emici vibratörünü bulacağım ve önümüzdeki altı saat boyunca sana işkence edeceğim."

Yüksek sesle inledim çünkü oyuncaklarımla oynadığımız ilk ve tek seferde herkes için feci orgazmlar olmuştu. Linden on bir saat uyudu. Üç gün boyunca hissetmeden oturamadım, ayakta duramadım ya da yürüyemedim.

"Her zaman çok buyurgan," diye mırıldandım.

Dizlerimi iki yanına dayadım ve beni sabit tutmak için elimi omzuna koydum, onu açıklığıma yönlendirdim. Parmak eklemlerini sırtımda gezdirdi, elini sütyenimin bandına doladı, beni yerimde tuttu ve sonra yukarı çıkarken beni aşağı doğru zorladı. Müstehcen bir şekilde çakıllanmış meme uçlarıma, belimdeki eteğe ve içime giren kalın sikine baktım. Kendimi hiç o içimdeyken hissettiğim kadar güçlü, arzulanan ve *tapılan* biri olarak hissetmemiştim. Daha önce hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Bunun için uygun kelime bu muydu? Hayranlık mı? Bu muydu? Ya da güzel hissetmenin anlamı bu muydu?

Bilmiyordum. Güzellik bana hep yanlış gelirdi ama bu çok doğruduydu. Gözlerimi kapattım ve bacaklarımla arasına vuran şaftın ve göğsümdeki, boynumdaki sakalının zevkinde kaybolmama izin verdim. Onun ritmine uydum, vücudumu onunkine doğru sallayarak sürtünmenin her zerresini yakalayabildim ve düşünmeyi bıraktım. Merak etmeyi bıraktım.

Linden tapındığı şekilde sevişti ve hem güzel olup hem de ahlaksız olmanın mümkün olup olmadığını ve aşık olmanın böyle bir şey olup olmadığını düşündü.

LINDEN

Aynadaki yansımama kaşlarımı çatarak baktım ve papyonumu tekrar düzelttim. Tanrım, bu şeylerden nefret ederdim. Genel olarak kravatlardan ama smokinlere eşlik eden kravatlar tam bir baş belasıydı. Ailem bu yıldönümü partisini siyah kravatla yapmak zorundaydı. Sanki herkes şık kıyafetler giydiği için etkinliğin değeri bir şekilde artacakmış gibi.

Banyo kapısından Jasper'a seslendim: "Geceyi Dartmouth'ta geçirmek istemediğine emin misin? Ash ve Zelda'nın bir odası var, Magnolia ve Rob da ailemin evine dönüyorlar."

"Bunu yapmamıza gerek yok," diye boğuk bir yanıt verdi.

Kendimi meşgul etmek için mutfakta dolaştım, başıboş birkaç posta parçasını düzelttim, kaçan bir limonu meyve sepetine geri koydum, sandalyeleri ittim. Jasper'ın defteri masanın üzerinde açık duruyordu, düzenli yazıları sayfadan bana sesleniyordu. Alt yarısına *avokado, kızartmak için ekmek, Lin'in sandviçleri için ekmek, el sabunu ve tarçından* oluşan bir alışveriş listesi not etmişti.

Bunun beni neden gülümsettiğini bilmiyordum ama gülümsetti. Histerik hissettiren büyük, özensiz bir gülümseme. Bu küçük listeyi okumak ve göğsümde kocaman bir ısı topu hissetmek tamamen histerikti, sanki güneş artık içimde yaşıyormuş gibi ve kendi kendime "*Onu seviyorsun*" dediğimi duyduğumda daha da histerikti.

O sırada banyonun kapısı açıldı, ben defterine aptalca sırtırken ve yuttuğum güneşten yanarken ve çirkin düşünceler düşünürken, Jasper kaburgalarımın arkasına hapsolmuş aynı güneş gibi görünerek dışarı çıktı.

"Sen," diye nefes alarak beni baştan aşağı süzdü. "Oldukça güzel temizleniyorsun."

Ne zaman hareket etmeye başladığımı bilmiyordum ama önünde durdum, hala kör ve özensizdim ve belki de ona çok aşıkım. Parmak uçlarımı köprücük kemiklerini örten kumaşın üzerinde gezdirdim. "Bu ne renk?"

"Çok soluk bir sarı," dedi elime bakarken. "Bazı ışıklarda neredeyse beyaz görünüyor. Diğerlerinde ise tereyağı sarısı. Şifon böyledir, ışıkla oynar."

"Bu o mu? Şifon mu?" Omuzlarından bileklerine ve ayak bileklerine kadar etrafında dönüyor ve dalgalanıyor gibiydi. "Sana çok yakışmış."

Dünyanın en sevimli kayıtsız yüz ifadesini takınarak "Bu eski şey mi?" dedi.

Parmak uçlarımı kolunda gezdirdim ve tekrar yukarı kaldırdım. Ona dokunmadan duramıyordum ama onu tutup istediğim gibi sarılmaktan da korkuyordum çünkü bu elbise ellerimde parçalanacakmış gibi görünüyordu. Kıyafetleri yırtmak için zaman vardı ve bunu yapmak için büyük parti sonrasına kadar beklemek için zaman vardı.

"Bunu Magnolia ve Zelda ile birlikte mi aldın? Alışverişe gittiğiniz o gün mü?"

Başını salladı ve kulaklarının üzerinden kayan saç tutamları yanaklarını okşadı. Ensesindeki karmaşık topuzu bozmamak için elimden geldiğince dikkat ederek onları tekrar yerlerine yerleştirdim.

"Bu bende vardı," dedi. "Aslında ikinci el bir dükkanda buldum. D.C.'den birkaç yıl önce. Bir sonraki açılış balosunda giyeceğimi düşünerek almıştım."

"Gerçekçi ol. Massachusetts'in Güney Sahili'ndeki bir golf kulübünde kırkıncı yıldönümü partisi, açılış balosunu her zaman yener," diye takıldım.

"Olabilir." Parmağını gömleğimin önünde gezdirerek, "Bu görüntünü beğendim. Günlük görünümünden daha fazla değil ama beğendim. İsviçre çakını nereye saklıyorsun ki?"

Yan cebimi yokladım. "İşte burada."

"Ah. Çok iyi. İsviçre Ordusu'nun yardımına ne zaman ihtiyacımız olacağını asla bilemeyiz."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım. "Geceyi orada geçirmek istemediğine emin misin?"

Alnında düşünceli bir kırılganlıkla bana baktı. "Buradan sadece bir saat uzaklıkta olduğunu söylemiştin?"

"Evet, o konuda."

"Hayır, gecenin sonunda eve gelmeyi tercih ederim. Burayı seviyorum. Sabah erkenden birkaç telefon görüşmem var. Preston'ın elinde beni görüştürmek istediği kişilerin bir listesi var ama önce hepsiyle görüşmemi istiyor ki bu harika bir şey, gerçekten öyle ama sadece listeyle de yetinirim."

Bir an Jasper'a baktım, buraya ev dediğini fark etmesini bekledim. Taciz etmekle terk etmek arasında kararsız kalan eski kocası umurunda bile değildi. Bunu daha sonra önemserdim ama şu anda benim ya da Midge'in *evinde* kalmadığını, *evinde* olduğunu kabul etmesine ihtiyacım vardı.

"Eğer istediğin buysa," dedim. "Partiden sonra eve dönmek."

Başparmağını gömleğimin önündeki parlak düğmelerin üzerinde gezdirdi. Onlara düğme denmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Güneş göğsümün içindeydi ve sırtışım çok büyüktü, çok çok büyüktü ve onu sevmem biraz, potansiyel olarak, tamamen mümkündü. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Evet, kulağa hoş geliyor. Zaten gece için toparlanmaya vaktimiz yok."

"Peach. Sana kaç kere pijamanın gereksiz olduğunu söyledim?"

"Olmayabilirler ama sabah otelden çıkarken bir önceki geceden kalma bir elbise giymekle ilgilenmiyorum," dedi. "Skandal hayatla işim bitti, biliyorsunuz."

Başımı salladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "O zaman eve geliriz."

Jasper senatörün ilk seçim kampanyasında birlikte çalıştığı insanlarla ilgili yedi bölümlük bir hikaye anlatırken sonraki bir saati dinleyerek ve doğru anlarda mırıldanarak geçirdim. Onlardan biriyle yakın zamanda konuşmuş ve eski günleri yad etmişti.

Jasper'ın tüm müttefiklerinin numarasını sildiğine dair inancının aksine, ona sık sık ulaşan pek çok insan vardı. Bu insanları küçümsediğinden değil, insanların kendisinden uzaklaşmasını beklediğinden kaynaklanıyordu. Bunu yapmayanlar anomaliydi, kural değil.

Hikayesini sonuna kadar takip etmedim ama Jasper'ın senatörle yaptığı çalışmalarından nasıl bahsettiğini fark ettim. Acı ya da üzüntüyle dolu değildi.

Kızgınlık, hatta bazı durumlarda hissettiğim hüzünlü bir düşkünlük. İnsanların lise ya da üniversitedeki eski güzel günlerden bahsettikleri gibi, dikkat çekici bir şekilde geçmiş zamandı. Onun için her şey bitmişti.

Bu da kalabileceği anlamına geliyordu. Sadece Midge'in kulübesi yaşanmaz olduğu ve benim evim de *evi* olduğu için değil, o dünyaya dönmek zorunda olmadığı için. Gitmek zorunda değildi. Burada kalabilirdi ve biz de - Tanrım, bundan sonra ne olacağını bile bilmiyordum. Sonrasında her şey olabilirdi, her şey.

"Bir aile gibiydik," dedi, sözleri nostaljiyle sıcaktı. "Bazı insanların tiyatro prodüksiyonu aileleri vardır, Zelda gibi bazı insanların yaz kampı aileleri vardır. Benim kampanya ailem vardı."

Vardı.

"Bu gerçekten harika," dedim golf kulübünün garaj yolundan aşağı dönerken. Aşırı budanmış ortancalar farların ışığında odunsu ve yapraksız bir şekilde parlıyordu ve bana kız kardeşimi ve benimle kurmak istediği ortaklığı hatırlattı. Ama bu gece değil. O konuya başka zaman geliriz.

"Lafı açılmışken." Jasper vizörü aşağı çevirdi ve küçük aynadaki yansımasını inceledi. "Ailenin evindeki o garip anın tekrarlanma ihtimali nedir?"

"Hangisi?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," diye azarladı. "*Televizyondaki o kadın* olduğum zamanlardan."

"Sıfır şans" diyerek park yerine girdim. Ben hallettim." "Ne demek bu? *Hallettin* mi? Neyi hallettin?"

Göz ucuyla Jasper'ı inceledim. O toplantının ertesi sabahı babamın benden aldığı telefonu ya da benim koyduğum son derece net sınırları bilmesine gerek yoktu. Ona *o kadın* dediği için en az on beş dakika boyunca babama çıkıştığımı ve misafirleri aile sofrasına idam mangasıyla tanışsınlar diye getirmediğimi bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

"Babamdan biraz sağduyulu davranmasını istedim," dedim. "Arkadaşlarının da öyle yaptığından emin ol."

"Bunu yapmak zorunda değildin." "Belki de gerekmiyordu. Yine de yaptım."

Bana baktı ve geri adım atmak istediği belliydi. Ama sonra "Teşekkür ederim." dedi.

"Her zaman." Kapısını işaret ettim. "Şimdi dinle. Kapını açmam için beni beklemiyorsun ama bu gece açacaksın."

"Neden böyle bir şeyi düşünüyüm ki?"

"Çünkü giyinip kuşanmışsın ve bir su birikintisine basmana ya da eteğini kapıya kaptırmana izin vermeyeceğim. İstedığın kadar tartış ama mecbur kalırsam seni buraya kilitlerim."

Vizörü tekrar yerine oturttu. Sırf beni kızdırmak için kendini kamyonundan atıp atmayacağını merak etmeme neden olan bir duraksamadan sonra, "Pekâlâ. Bana yardım etmene izin vereceğim. *Bu seferlik.*"

"Bu sefer," diye yineledim.

"Mmhmm."

Dışarı çıktım ve yanıma geldim, onu asfalttan bana sırtlamak yerine yolcu koltuğunda görünce biraz şaşırdım. Kapıyı açtım ve bir kolumu beline, diğerini dizlerinin arkasına yerleştirdim ve onu kamyonetten dışarı çıkardım.

"Buna asla alışamayacağım," dedi soluk pembe dudaklarından bir kıkırdama fişkırarak. "Alışamıyorum işte."

"Sorun değil," diye mırıldandım boynuna. "Sadece şimdilik buna alış."

Onu yere bıraktım, gereğinden uzun süre bekledim. Her zamanki gibi güzel kokuyordu ama bu kokunun tanıdıklığı beni hazırlıksız yakaladı. Bu koku benim için yeni olalı ne kadar olmuştu? Ve ne zamandan beri hayatımın günlük bir parçası haline gelmişti?

"Oh, burası çok soğuk," dedi kollarını vücuduna sımsıkı sararak.

"Evet, hadi seni içeri alalım." Kamyonetten smokin ceketimi aldım ve Jasper'ı ana girişe doğru yönlendirdim. "Erken ayrılmak istersen bana işaret vermen yeterli."

"Sinyal nedir?"

"Güven bana. Ben bilirim. Yüzün bir kitap gibi okunuyor."

Elini dirseğimin kıvrımına sıkıştırıp onu merdivenlerden yukarı çıkardığımda bana baktı. "Sanırım poker suratımı kaybettim. Eskiden efsaneviydi."

"Sende hâlâ var. Sadece geçmişî görebiliyorum."

Cevap vermeye başladı ama kendimizi Rob ve Magnolia ile Ash ve Zelda'nın arasında sıkışmış bulduk.

"Ah, görüyorum ki bu gece üçüz saatiyle çalışıyoruz," dedi Rob. "Üçünüz bir araya gelip kalkış saatine karar verebilir misiniz? Ben uzun zamandır uyanıktım."

iki gün."

Magnolia ona geniş bir gülümseme atarak, "Aptal oyunlar oyna, aptal ödülleri kazan," dedi.

Rob bize "Londra'ya gitmek zorundaydım." dedi.

"Bir günlüğüne," dedi Magnolia gülerek. "Bir gün bile değil. Dört saat. Bir toplantı."

Başını salladı. "Evet. Bu doğru. Ama anlaşmayı kapattım, yani bu yıl endişelenmem gereken başka bir anlaşma yok ve bebekler istedikleri zaman gelebilirler."

"Her zaman değil," diye yanıtladı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Ve şimdi bu iş halloldu, akşam yemeği sırasında omzunda uyuyakalacağım, karıcığım."

"Güzel olman iyi bir şey Russo," dedi ona.

Zelda, Magnolia ve Jasper'la dirsek temasında bulunurken, "Muhteşem görünmüyor muyuz?" diye şarkı söyledi. Jasper'ın elbisesine takdirle baktı. "Sana denettiğimiz elbiselerden hiçbirine ihtiyacın olmadığı konusunda haklıydın. Bu nefes kesici."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Magnolia. "Teşekkür ederim," dedi Jasper.

Ash, kükreyen bir ateş ve önünde duran kulüp sandalyeleriyle tamamlanmış büyük taş ocağa baktı. "Sence annemle babamın arkadaşlarına nerede yaşadığımızı, ne iş yaptığımızı ve çocuklarıyla iletişim kurup kurmadığımızı hatırlatacağımız kısmı atlayıp burada takılabilir miyiz? Ya da-"

"İşte buradasın," diye seslendi annem, oflayıp puflayarak yürürken.

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandı Ash.

"Neden burada bir avuç aylak gibi dikilip duruyorsunuz?" Bizi girişten uzaklaştırdı ve kalın halılarla kaplı bir koridora götürdü. "İşte gidiyoruz, evet, sen de Robert. Biraz tekila iç, seni uyandırır."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi kız kardeşim.

"Denemekten zarar gelmez," diye cevap verdi annem. "Bu kadar kaş çatma yeter Linden ve Ash, şu suratı yapmayı kes. İnsanlar ülser olduğunu düşünecek."

"Olabilir," diye mırıldandı.

Annem başını kesin bir ifadeyle sallayarak, "Yok," dedi. "Zelda, canım, ışıl ışıl parlıyorsun. Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Çok özel bir

yıldönümü hediyesi olabilir mi?"

"Anne. Ne oluyor lan?" Ash tersledi.

Zelda bir elini karnında gezdirirken ona baktı. "Hamile gibi mi görünüyorum?"

Şakaklarını ovuşturdu. "Hayır, aşkım, yok."

Zelda elmacık kemiklerini göstererek anneme, "Sanırım sadece yeni parıltılı far çubuğu," dedi. "Hepsi bu kadar. Söz veriyorum."

"Bütün hayallerim gerçek olamaz, değil mi?" Annem düşündü. "Oh, ve Jasper. Bu gece bir hazine gibisin. Vay canına." Bana onaylayan bir sırıtışla vurdu. "En iyi yıldönümü hediyelerinden biri."

Annemin korkunç Güney aksanının yeniden ortaya çıkması üzerine, "Yeter artık," dedim.

"Pekâlâ, pekâlâ." Sanki altımız da zar zor geçiyormuşuz gibi acımasız bir gülümsemeyle bize baktı. Bunu biz küçükken, sabahları bizi okula göndermeden önce yapardı. "Manolya, canım, sen de çok güzel görünüyorsun ama gülümsersen çok daha iyi görünürsün. Bunu dene, olur mu? Unutma, üçüzleri taşımak ikizleri taşımaktan daha zordur." Grubumuza şöyle bir baktı ve "İçeri girin. Kaynaşın. İyi eğlenceler."

Annem balo salonunun içine daldı, payetli elbisesi arkasından parlıyordu. Onu.

Magnolia, "Aklını kaybettiğinde çok harika oluyor. Sanki hafif zehirli bir şekilde eğlenceli."

Ash başını salladı. "Neden bu kadar geveze?"

"Çünkü büyük etkinlikler düzenlemek çok stresli," diyor Jasper. "Çok fazla koordinasyon gerekiyor ve her zaman son dakika sorunları çıkıyor. Etkinlik planlayıcıları tuttuğumuzda bile, yine de bir şeyleri idare edip hiçbir şey yemiyordum. Kendinizi çalışmayı bırakmaya ve bir şeylerin olmasına izin vermeye zorlamanız gerekiyor." Grubun etrafına hızlı bir bakış attı. "Bilmiyorum, sadece bunun gerçekten zor olduğunu söylüyorum. Gemiye ben yönetirken, benimle çalışan insanlara karşı çok kötü davrandığımı biliyorum. Annen muhtemelen kulübün etkinlik koordinatörünün her şeyi halletmesini bekliyordu ve her şeyin kendi istediği gibi yapıldığından emin olmak için ek bir koordinatör tutmadı."

Magnolia, "Biri kocamı uyanık tutup tekiladan uzak tutarsa, bu değerli küçük dağ trollerine doksan dört aylık hamile olduğum için sızlanmayı bırakıp yetişkinlerle sohbet edeceğim," demeden önce kolektif bir koyunluk anı yaşandı.

"Ama bu kulağa çok hoş bir fikir gibi geliyordu," dedi Rob.

Zelda, Magnolia ve Jasper'ı balo salonuna yönlendirirken, "Asla iyi bir fikir değil," dedi. "Asla ve asla."

"Tekila yoksa şikâyet de yok," diye mırıldandı Ash. "Anladım."

"Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil." Ash ve Rob'un sırtlarını sıvazladım. "Ö y l e değil mi çocuklar?"

KÜÇÜK KONUŞMALARDAN NEFRET EDERDİM -GENELDE

Bu tür partileri, tüm konuşmayı kız kardeşimin yapmasına izin vererek ya da diğer insanların söylediği rastgele şeylerle aşırı derecede ilgileniyormuş gibi davranarak karıştırdım.

Bu Jasper'dan önceydi.

Hala havadan sudan konuşmaktan nefret ediyordum ama artık kolumda en iyileriyle saçmalamanın kraken kraliçesi vardı ve Jasper'ın bir kalabalığı idare etmesini izlemeyi ne kadar sevdiğimi abartmak mümkün değildi. Ve kız hiç durmadı. Kokteyl saatini sonuna kadar götürdü, akşam yemeği boyunca kardeşlerimi gülmekten kırdı geçirdi ve şimdi de gecenin tatlı ve dans bölümünde karşılaştığımız herkesin aklını başından alıyordu.

Benim çocukluk komşularımızla acı dolu bir sohbeti homurdanarak geçiştirip sonra da Johnnie Walker Blue ile uzun bir sohbet için kendimi bara atacağım yerde, Jasper bu insanlara 1970'lerdeki petrol krizi sırasında Kanada'ya giderken kaybolmaları ve benzinlerinin bitmesiyle ilgili komik bir hikaye anlattı. Özel mülke girip Vermont sınırını geçtikten sonra bir yerde Kanada Kraliyet Atlı Polisi tarafından yakalanmalarıyla ilgili bir bölüm vardı.

"Sonra da erkekleri ayrı bir odaya aldılar," dedi Bayan Freitas, bakışları şaşkındı.

"Sonra ne oldu?" Jasper, parlak kel kafalı, kısa boylu bir adam olan Bay Freitas'a sordu.

"Söylemeyeceğim," diye cevap verdi derin bir kıkırdamayla. "Bu konuda hiç konuşmadım ve şimdi de konuşmayacağım."

"Mezara götürülen sırlar," dedi Jasper bulaşıcı olmaktan başka bir şey olmayan bir sırıtışla.

"Ne olacağını bilmiyordum," diye devam etti Bayan Freitas. "Hiçbir fikrim yoktu. Sadece ambargomu aramalarını istedim - ki bu yanlış bir kelime, şimdi biliyorum ama on dokuz yaşıyordum ve zeki değildim ve kendimi

Büyükelçiliği aradım ve bana petrol ambargosu konusunda hiçbir şey yapamayacağımı söyleyip durdular."

Bay Freitas, "O zamandan beri Vermont'ta yarım depodan daha az bir depoyla hiç araba kullanmadım," diye ekledi.

Jasper, "Eminim bilmiyorsundur," diye söylendi.

Kolunu okşadı ve o da benimle aynı şeyi anladı - bu kadın *en iyisiydi*. Hem de en iyisi.

"Unutulmayacak bir geceydi, inanın bana." Bay Freitas, Jasper'a doğru başıyla işaret ederek, "Çok ateşli bir kızınız var," dedi.

Güldüm çünkü bu lanet olası bir gerçektir. "Bu konuda haklı olduğunu söylemek zorundayım."

"Siz genç çocukları bir arada görmeye bayılıyorum," diye devam etti. "Beni mutlu ediyor, anlıyor musunuz?"

Başımı salladım. Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başımı salladım. "Elbette."

"İyi haberi duyduk," diye söze girdi Bayan Freitas. "İkinize de en iyi dileklerimizi iletmek istedik."

"İyi haber," diye tekrarladı Jasper.

Bayan Freitas eğildi ve sesini sahne fısıltısına indirdi. "Nişanınızı partiden sonra ilan etmeniz çok hoş. Bilirsiniz, ailenize baş başa bir gece yaşatmak için. Bu onlar için çok özel."

"Nişanımız," dedi Jasper.

Göz kırptım. Jasper'a baktım. Biraz daha göz kırptım. Ash ve Zelda'yı düşünüyor olmalıydılar. Öyle olmalıydı. Çünkü...hayır. Bu o olmalı.

Bay Freitas smokin ceketinin göğüs cebine uzandı. "Sizin için küçük bir şeyimiz var. Sadece bizden bir randevu gecesi. Vincenzo's. En sevdiğimiz yerdir. Tiramisuları şehre gitmek için yeterli bir sebep."

Bayan Freitas, "Birbirinizle çıkmaya devam etmeniz çok önemli," derken bana bir zarf uzattı. Romantizmi canlı tutmalısınız ve bunu günlük tabaklarınızda rosto yiyerek yapamazsınız."

"Mmhmm. Bu konuda haklısın," dedi Jasper. "Bizi düşündüğünüz için çok teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Sizin adınıza çok mutluyuz." Bayan Freitas Jasper'a, "Her zaman söylediğim gibi. Bir erkek hazır olduğunu düşünmese bile, *doğru kişiyle* karşılaştığında hazır olur. Bildiği zaman da, oyun oynamaz."

Kafamdan çık, bayan.

"Mmhmm. Bu çok cömert bir düşünce," dedi Jasper.

Bayan Freitas, "Keşke Janelle'imiz iyi bir çocuk bulsa da düğün yapsak," diye ekledi.

Jasper göz kırparak, "Ona zaman tanırsan, sen de tanırsın," dedi. "Çok yakında!" "Oh, Barkwood'lar orada mı? Barın yanında mı? Bir merhaba demeliyiz.

Bay Freitas çenesini o yöne doğru eğerek, "Gitmeden önce onlarla konuşmalıyım," dedi. "Her zaman erken ayrılırlar."

"Tekrar tebrikler," dedi Bayan Freitas, Jasper'ı hızlıca sıkarak.

İkimiz de bir an bile konuşmadan uzaklaşmalarını izledik.

Sonra Jasper dedi ki, "Nişanlandığımı duydum. Bu çok hoş."

Çıldırmasını bekliyordum. İsabet etmediğinde, "Bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama bununla başa çıkma şeklinden etkilendim" dedim.

"Bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsanız, bana daha zorlu görevler vermelisiniz. Bu, teyzenin bu partinin ailenize ne kadara mal olduğundan şikayet etmeyi bırakıp kongre üyesi hakkında şikayet etmeye başlamasını sağlamak kadar basitti."

"Tüm tavsiyelerinize uyacak," dedim. "Pazartesi ilk iş olarak yerel ofisine gideceğine ve tüm şikayetlerini dile getirene kadar oradan ayrılmayacağına bahse girerim."

"Güzel. Yetkilileri seçmenin amacı da budur. Seçmenlerin endişelerini dinlemek ve ardından bu durumları düzeltmek ya da en azından savunmak için ellerinden geleni yapmakla yükümlüdürler. Tam da bu amaçlar için eyalet ve Washington'da çalışanları var. Arada bir temsilcilerinize bağırıp çağırıyorsanız, ter dökmeden maaş çeklerini almalarına izin veriyorsunuz demektir."

Zarfin içine baktım. "Yüz dolarlık bir hediye kartımız var. o."

"Ve ben burada, garip konuşmaların kaynağı olacağımı düşünüyordum Bu gece. Bir şaşırtmaca yapmanın daha güvenli olacağını bilmeliydim." Bana doğru eğildi, kolu ceketimin altından geçip belime dolandı. "Muhtemelen bundan daha önce bahsetmeliydim ama bir sonraki evlilik teklifimin aşırı olmasını istiyorum. Abartılı. O kadar büyük olsun ki gözümü kırıp kaçırmayayım ve eskiden yan komşu olan insanlardan duymayayım."

"Evet, ben de," diye mırıldandım.

Ağır bir dakika boyunca birbirimize baktık. Bu bir hataydı. Rol yaptığımız bir andı. Gerçek değildi. Nişanlanmamıştık, evlenmiyorduk. Gelecek ayın ne getireceğini bile bilmiyorduk. Ama-

Ama yanlış değildi. Lanet olsun, en ufak bir yanlış bile değildi ve Jasper bunu biliyordu. O da benim kadar biliyordu.

"Sence bizi Ash ve Zelda ile mi karıştırdılar?" diye sordu. "Ben genelde Ash ile karıştırılmam."

"Daha birkaç ay önce nişanlandılar, değil mi?"

"Evet, yaz sonu." Zarfı cebime soktum. "Hediye kartı bizde kalacak."

"Hediye kartı kesinlikle bizde kalacak," dedi.

"İşte benim kızım," dedim ve onu odanın diğer ucuna götürdüm. "Gel bakalım. Yeterince sohbet ettik. Seni tamamen kendime istiyorum ve bunu elde etmenin tek yolu dans pisti gibi görünüyor."

"Seni bir dansçı olarak görmezdim."

"Bebeğim, beni hiç de öyle görmedin."

"Henüz değil," dedi hınzır bir kahkaha atarak. "Dans pistini unut. Eminim buralarda bir ya da iki soyunma odası vardır. Bayan golfçüler için bir salon ya da onun gibi bir şey. Belki fazladan bir vestiyer odası ya da terk edilmiş bir ofis."

Bu kızı sevmiştim. Sevdim, onu *sevdim*. "Şimdi de sen konuşuyorsun."

Yan kapıdan çıktık ve koridordan geçerek girişi ve oradaki büyük taş şömineyi geçtik. Dışarısı sessizdi, parti uzaktan zar zor duyuluyordu ve yalnız kalabileceğimiz bir yer bulacağımız kesin gibiydi.

Ash ve Zelda ile karşılaşana kadar.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Burada ne *işimiz* var?" diye sordu, kolu Zelda'nın beline sıkıca sarılmıştı. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Ama önce sana sordum."

"Çocuklar," dedi Zelda kararlı bir şekilde.

Ash abartılı bir iç çekiş ve aynı derecede gereksiz bir göz devirmeyle Zelda'dan uzaklaşarak bana doğru eğildi. "Arkada bir oda var."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim sesimi alçaltarak.

"Kapıyı kilitletiğinden emin ol," diye mırıldandı. "Bart Amca tuvalete giderken kayboldu ve... neyse ki hiçbir zaman neler olup bittiğinden haberi yok ama kapıyı kilitletiğinden emin ol."

"Nesin sen, on yedi mi? Tabii ki lanet kapıyı kilitleyeceğim." Gözlerinin içine bakarak, "Oraya geri dönsen iyi olur. İnsanlar benim sen olduğumu düşünmeye ve nişanımızı kutlamaya başladılar."

"Yani? Sadece bir zaman meselesi, değil mi?"

"Kızına eşarp gibi bir şey al. Boynunda sakal izi bırakmışsın." Ben "Amatör" diye mırıldanırken Zelda'ya baktı.

Yakamı okşadı ve "Kapıyı kilitle." dedi. Tamam mı?" dedi.

Jasper ve ben kilitlenmesi gereken kapıyı bulurken Ash ve Zelda balo salonuna geri dönmek üzere ayrıldık. Odaya hiç dikkat etmedim, kilidi açıp Jasper'ı sert panele doğru itmeden önce etrafa bakmadım bile.

"Bu işi çabuk halletmeliyiz," diye fısıldadı dudaklarıma. "Her an biri içeri girebilir."

Bunu söylemesi, pantolonumun üzerinden sikimi avuçlamasına ya da bir bacağını kalçama dolayarak beni kendisine yaklaştırmasına engel olmadı.

Ritmi yoğunlaştığında boynuna doğru inledim. Dişlerimi tenine bastırdım, iz bırakacak kadar değil ama sadece onu tadacak, teninin altındaki nabzının atışını hissedecek kadar. "O zaman acele etmelisin, Peach."

"Ne yapmalıyım?" diye sordu, kalçaları benimkilere çarpıyordu. "Eğer hızlı olmam gerekiyorsa, sana ne yapmalıyım?"

"Ne istersen." Üzerindeki elbiseyi yırtıp atmak istedim. Eğer bir noktada bu partiye tekrar katılmak zorunda olmasaydık, bunu yapardım. "Ne istersen, Jas."

Vücudu benimkine doğru eğilirken başı kapıya çarptı. "Beni buruşturup atacaksın," dedi nefes nefese. "Buna izin veremeyiz."

"Neden olmasın," dedim boynunda bir çizgi yalayarak. "Bundan kurtulabiliriz. Birbirimize deliler gibi aşışız ve evleniyoruz. Tabii ki seni en yakın köşeye sürükleyip ırzına geçerim."

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin içerdiği risk miktarı... *lanet olsun*. Şu anda her şey alevler içinde kalabilir.

"Öyle görünüyor," dedi gülerek. "Ama sanırım bu gece büyüleyici olanın ben olmasını tercih ederim."

Jasper kapıdan aşağı kaydı, giderken fermuarımı çekiyordu ve ben onun elimden kayması hakkında homurdanmadan önce, ağzında sikimle dizlerinin üzerindeydi. Alay etmek yok, başlangıç yok. Sadece sikim dilinin üzerindeydi ve dudakları beni sımsıkı sarmıştı. Göremiyordum, düşünemiyordum. Tek ses kendi soluk alışlarım ve kafamın içindeki nabız atışlarımdı. Kollarımı kapıya dayadım çünkü saçlarını çekmeyi *çok* istesem bile beceremiyordum. Hiç düşünmeden kalçalarım ileri fırladı ve göğsümün derinliklerinden öfkeli, neredeyse vahşi bir hırıltı yükseldi.

Biraz geri çekilmek istemiştim. Tempoyu onun ayarlamasını istemiştim. Niyetim buydu. Başaramadım. Vücudum başka hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaçla kıvrılırken değil, sadece kaynakken. Bunun iki dakika mı yoksa iki saat mi sürdüğü umurumda değildi. Aklımı başımdan alıyordu, mükemmeldi ve en önemlisi *onu seviyordum*.

"şeftali," diye mırıldandım, elim omzuna yerleşti. Dokunabildiğim tek yeri orasıydı. "Jasper, ben-oh, siktir, ben-ah, *fuuuuck*."

Etrafımda mırıldandı ve oyun bitti. İşte bu kadar. Tırnaklarını kalçalarıma, kıcıma batırdı ve her bir santimim titredi. Kalçalarım hızlı, neredeyse çılgınca itişlerle yüzüne çarptı. Dili şaftımın alt tarafını en şaşırtıcı şekilde işledi. Her tarafımda soluk pembe ruj vardı ve hiç anlamadığım nedenlerden dolayı bu beni sınırın ötesine itti.

Kemikleri titreten spazmları atlatırken içimden hırıltılı bir kükreme çıktı ve elimi onun üzerinde sabit tuttum, parmaklarım beni yutarken omzuna küçük daireler çizdi. Dilinin üzerinde sarsılmaya ve nabız atmaya devam ederken içimden bir ürperti geçti. Sonsuz gibiydi, sanki böyle anlarda elde edilen orgazmlar çok daha uzundu.

Bittiğinde, Jasper hâlâ kalın, ağır ve daha fazlası için zonklayan sikimi eline aldı ve beni pantolonuma geri sokmadan önce tenime hafif öpücükler kondurdu. Çenesini kavradım, yüzünü yukarı kaldırdım ve başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. *Onu seviyordum*.

Bir an orada öylece kaldık, Jasper zar zor sarı güneş ışığı havuzundaydı ve ben ona doğru bakıyordum. Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama bu an için kelimeler yoktu. Ve buraya ait değillerdi, gerçekten değillerdi. Burası o itiraflar için uygun bir yer değildi. Doğru zaman değildi.

Başparmağım hâlâ dudaklarında gezinirken, "şimdi şöyle olacak," dedim. Pembe ve şişmişlerdi ve bahse girerim tatları da benim gibiydi. "Ayağa kalkmana yardım edeceğim ve oraya geri dönmeden önce yüzünü düzeltmen için sana bir dakika vereceğim. Sonra da vedalaşacağız. Sakın biriyle sohbet etmeyi aklından bile geçirme. Eğer yaparsan, acı çekecek olan sensin. Evle burası arasında bir saat var ve seni kıvrılırken izlemek hoşuma gidiyor, bu yüzden çırılçıplak soyunup yatağımıza uzanana kadar sana kendini iyi hissettirecek kişi ben olmayacağım. Anladın mı, Peach?"

Dudaklarından asi bir nefes çıktı ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Belki de kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak kişi ben olurum."

Elimi uzattım. Bir an elimi tutmak istemiyormuş gibi göründü ama tuttu. Ayağa kalkarken göğüslerini de göğsümün üzerinde gezdirdi, böylece eşitlenmiştik. "Deneyebilirsin ama ihtiyacın olanı alamayacaksın."

"Mmhmm." Bana şöyle bir baktı ve "O zaman yola çıksak iyi olacak gibi görünüyor" dedi.

JASPER

BU BANYO Nostaljiye yeni bir anlam kazandırdı. *Neredeyse* yeniden moda olacak kadar eski ama antika, tarihi bir şekilde geriye dönüş gibiydi. Midge'in evinin geri kalanının aksine, bu oda dökülmüyordu ya da talihsiz yaralarının yuva yaptığı bir yer değildi. Sadece *gerçekten* eskiydi.

Küvetin kenarına oturarak elimi duvarları kaplayan nane yeşili karoların üzerinde gezdirdim ve parlak siyah karolardan oluşan kenarlık art deco görünümünü tamamlıyordu. Sorun şu ki, tüm bu nane yeşili ihtişam iyi durumda görünüyordu. Küflü, çatlak ya da solmuş bile değildi. Sadece...eskiydi. Ayrıca banyoları tamir etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu da bana burada yapacak hiçbir şey bırakmıyordu.

Eğer banyoda bir ya da iki haftalık işim yoksa, enerjimi Midge'in odasına harcamak zorundaydım. Benim için yapacak başka bir şey yoktu. Kaçındığım tek oda ya banyoydu ya da diğer odaydı. Kuralları ben koymadım.

"Pekâlâ. Sanırım biraz fayans sökeceğim," dedim boş alana.

Güvenilir levyemi nane şekerine doğru kaldıramadan telefonum yerde titredi ve ekranda tanımadığım bir numara yanıp sönmeye başladı.

Bilinmeyen numaralardan gelen aramalara cevap vermemem gerektiğini biliyordum ama-

"Alo?"

"Hey! Bu Jasper-Anne Cleary mi?"

Hemen alarma geçtim. Cevap vermemeliydim. *Herhangi birinden* gelen telefona cevap vermek kötü bir fikirdi. Başka bir muhabire "yorum yok" demekle uğraşmak zorunda değildim.

"Evet," dedim, ama bu bir soru gibi geldi.

"Tamam, harika. Ben NCVC'den Dino Thatcher-Wheelwright."

Durakladı ve bu duraklamanın "Ah, NCVC, tabii ki, Marsha bugünlerde nasıl?" gibi bir şeyle cevap vermem için olduğuna inanmak zorundaydım. Hâlâ sizinle mi, değil mi?" diye sordum ama hiçbir fikrim yoktu. Kuzey Carolina Gaziler Koalisyonu ya da Nevada Ziyaretçi Ticareti Komisyonu ya da-

"Northern California Voters Count," dedi, bilmediğim için beni affedecek kadar kıkırdadı. "Eminim sen de kısaltmalardan payını alıyorsundur, ha?"

"Bana bu işte bunu yapmamış birini gösterin." Kelimelerim sanki günlerdir yüksek sesle konuşmamışım gibi paslanmıştı.

"Aramamın nedeni, Jasper-Anne" -bana Jasper demesini istemedim çünkü başka bir şey yapmadan önce ne istediğini bilmem gerekiyordu-"Kaliforniya'ya gelip birkaç yeni Kongre üyesi seçtirmemize yardım etmek isteyeceğini umuyoruz."

"Ne istiyorum? Ne dedin sen?"

"Seni anlıyorum, bu büyük bir değişiklik. NorCal tamamen farklı bir dünya ve bu sadece Kaliforniya'nın geri kalanı için geçerli, Doğu Yakası siyaset oyununu boş verin."

Kendimi "Mmhmm." derken buldum.

"Biz küçük patatesken sizin bu oyunda büyük bir oyuncu olduğunuzu biliyoruz ama Washington'da her zamanki gibi iş yapmaktan sıkıldığınızı da biliyoruz."

Tekrar- "Mmhmm."

"Size karşı dürüst olacağım," diye devam etti. "Bunu tek başımıza başaracak insan gücüne sahip değiliz. Seçmenleri kazanma konusunda çok iyiyiz ve eyalet ve yerel yarışlarda yarışacak adaylar çıkarma konusunda erken bir başarı elde ettik, ancak onları seçtirecek zekaya sahip değiliz. İşte burada siz devreye giriyorsunuz."

Şu anda nane yeşili küvetteydim, dizlerim göğsümde, başım duvardaydı ve elime kramp giriyordu çünkü telefonu tutuşum o çılgın adrenalin güç gösterilerinden biri olarak sınıflandırılabilirdi. "Mmhmm."

"Ekip sizi tanımak için sabırsızlanıyor. Bir sonraki adımınızın bu yol olup olmadığını görmek için sizinle sahada bir veya iki gün geçirebilirsek çok seviniriz."

Konuşma sırasının bende olduğunu fark etmem bir anımı aldı. "Yerinde," diye tekrarlardım. "Seni Kaliforniya'da ziyaret etmemi mi istiyorsun?"

"Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama sizi yarın uçurabiliriz. Eğer bunu yapamazsanız, hafta içinde bunu gerçekleştirebiliriz."

"Yarın." Benim tüm konuşma strateji merkezli ve işe yarıyor gibi görünüyordu.

"Evet, tabii ki çok kısa bir süre kaldı ama şu anda çok fazla meşgul olmadığınızı düşündük."

Bu acıttı. Birazcık. Beni bu yankı sersemliğinden kurtarmaya yetecek kadar. "Dino, aradığın için minnettarım. Yaptıklarınızı duymak harika ve ben de bu tür girişimleri destekliyorum. Kaliforniya'ya uçmadan önce biraz durum tespiti yapmam ve programımın esnek olup olmadığını görmem gerekiyor." "Anladım, anladım. İşte sizin için yapabileceğim şey. Sana bizim belgeleri ve ekibin bu hafta ve önümüzdeki hafta başındaki müsaitlik durumunun anlık görüntüsü. Yollarımızın kesişebileceğini düşünüyorsanız, seyahat düzenlemelerini koordine etmesi için operasyon müdürümüze ulaşmasını söyleyeceğim. Burada zayıf bir gösteri yürütüyoruz, bu yüzden alıştığınız gibi bir şey için söz veremem ama-"

Homurdandım. "O kısım için endişelenme, Dino. Her kampanya kısıtlı imkanlarla yürütülür. Her şeyi başarmış gibi görünenler bile."

"İhtiyacımız olan içeriden sırlar," dedi gülerek. "Bu ve birkaç görevdeki kişiyi göndermeye yetecek kadar kirli numara."

Dino'nun ayrılık sözlerini düzgün bir şekilde değerlendirmek için içimde patlayan çok fazla duygu vardı. Biraz inkâr da vardı elbette, ama heyecan, rahatlama ve gururun -geri dönmüştüm! -Hoş olmayan kısımları bastırdım.

Bir anda küvetten çıkıp arka bahçeye doğru koşmaya başladım, kasım rüzgârı kıyafetlerimi keserek Midge'in evinden paltosuz çıktığımı hatırlattı. Ama bunun bir önemi yoktu. Neredeyse eve varmışım ve Kuzey Kaliforniya'nın siyasi sahnesini dönüştürmemi isteyen NCVC'yi araştırırken ısınacaktım.

Kulağa yeterince basit geliyordu ama o bölge bir insan mozaigi ve birbiriyle rekabet eden çıkarlardan oluşuyordu ve Güney Kaliforniya'ya hiç benzemiyordu. Oraya girip bir şeyler yapma fırsatı muazzamdı. Ve hepsi benim olacaktı.

Mutfak masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarına ulaştığımda ellerim o kadar çok titriyordu ki yazamıyordum. Orada öylece oturdum, tüm vücudum sonsuz bir ürperti içindeydi ve gözyaşlarımın gözlerime dolmasına izin verdim.

Devam ederdim. Başımı eğdim ve her şeyin bitmesine izin verdim. Her zamanki gibi hayatta kalmışım. Atlatmışım. Hayatta kaldım.

LINDEN

Eve döndüğümde Jasper'ı mutfakta ağlarken buldum. Dirseklerini dizüstü bilgisayarının kapalı kapağına dayamış, başını ellerinin arasına almış, hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Jasper'ın ağladığını ilk kez görmediğime göre, bu hataları tekrarlamak yerine geçmişten bir şeyler öğrenebilirdim. Bunun yerine, bir müşterimin bana hediye ettiği çeşitli kızcılık ürünlerinden oluşan ahşap bir sandığı tezgahın üzerine bıraktım ve "Ne oldu?" diye sordum.

Jasper tabii ki yerinden fırladı ve bir elini göğsüne götürdü. Yanaklarını koluna sildi ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Ödümü kopardın. Ne diye bağırıp çağırıyorsun?"

"Eve geldim ve sen burada oturmuş ağlıyorsun, Peach. Bunu görmek hoşuma gitmiyor. Bunu sana kim yaptı? Eğer seni rahatsız eden yine eski sevgilinse, sorularını bana yöneltebilir. Bu noktadan sonra Preston'la ben ilgileneceğim, tamam mı?"

Rulodan bir tomar kağıt havlu kopardı. "Bu Preston değil ama senin sertliğin bugün ekstra özel."

Ellerimi beline koydum ve burnunu iyice sümürmesini bekledim. "Tahmin etmeye devam edeyim mi?"

Dolaplara yaslanarak, "Bir iş teklifi aldım," dedi. "Sen-ne? Ne zaman?"

Elindeki kağıt havluyu salladı. "Bu öğleden sonra. Bir çiftlik adayından telefon aldım ve-"

"İngilizce, Jasper. İngilizce."

Yine kağıt havluyla, "Yarışlara öncelik veren ve görevdeki adayları saf dışı bırakmak için bir aday listesi geliştiren veya

tarihsel olarak tartışmasıız ya da rekabetsiz koltuklar. Adayları büyütmek için para topluyorlar."

"Ve..." O cümleyi bitiremedim.

"Ve ekipleriyle görüşmek için Kaliforniya'ya uçmamı istiyorlar. Çiftliği benim yönetmemi istiyorlar."

Jasper'da her zaman olduğu gibi birkaç şey aynı anda doğruydu. Sesi mutlu geliyordu ama titriyordu, gözlerinde gururlu, hafif mağrur bir parıltı vardı ama bir dakika önce hıçkırır hıçkırır ağlıyordu ve bu tür şeylerden nefret ediyordu ama belli ki teklifin milyonlarca adım geri attıktan sonra ileri bir adım olduğuna inanıyordu.

Ve bu iş bir uçak yolculuğu kadar uzaktayken bile heyecanını paylaşmamı istedi.

"Bu iş tam olarak nerede? Bu çiftlik?"

"Kuzey Kaliforniya. Ofis Sacramento'da ama iş San Francisco'nun kuzeyindeki her yeri kapsıyor." Bunu söyleme şeklinden, ülkenin diğer ucunda olduğunun aklına gelmediği anlaşılıyordu. Biliyorsa bile umurunda değildi. "*Hadi* ama. Bir şeyler söyle. Orada öylece durup bana bakamazsın. Günüm neredeyse bir banyoyu yıkmakla geçti-"

"Neredeyse ne yapıyordun?"

"-operasyonlarını yönetmemi isteyen bir siyasi eylem komitesine. Bir gün oldu Lin."

"Senin adına sevindim," demeyi başardım. "Ama Jasper, bebeğim, Peach, artık bunu yapmak istediğini sanmıyordum."

Bir süre sonra omuzları çöktü, bakışları yere düştü. Kağıt havluları tutan eli bile yanına doğru sarktı.

"Bir şeyler *yapmalıyım*."

"Hayır, yapmayacaksın. Bir şey yapman için hiçbir sebep yok. Bunu kendin de söyledin. Herhangi bir karar vermeden önce birkaç ay daha sallanabilirsin."

"Yapabiliyor olmam yapmam gerektiği anlamına gelmez," diye cevap verdi. "Belki de öyledir, Jas."

"Bütün gün burada oturup duvarları boyayıp yeniden boyayamam ve eski ıvır zıvırları düzenleyemem. Tamam mı? Bunu yapamam. Ama Kaliforniya'ya gidip uygun adaylar çıkarabilirim. Peki ya nefret edersem? *Ne olmuş yani?* Herkes işinden nefret eder. Bu bana özel değil. Herkese özel. Ve ben bu işte iyiyim! Nefret etsem bile bu işte iyiyim. Elimdeki en iyi şey bu. Tamam mı?"

Başımı salladım, bu doğru bir yanıt değildi, hem de hiç değildi, ama kendi kendine yalan söylemesini izlemeyecektim. "O zaman duvarları yeniden boyamayı bırak. Başka bir şey yap. Ne istiyorsan onu yap ama sadece istediğin için yap."

"Belki de bir aday çiftliği işletmek istiyorumdur. Bunu hiç düşündün mü? Belki de Kuzey Kaliforniya'yı sarsmak istiyorum. Burası insanların beklediğinden çok daha az ilerici."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu doğru mu?"

"Hem de çok. Önemli bir şey yapma fırsatını görmezden gelemem."

"Bunu görmezden gelememeniz ama kendi işinizi görmezden gelebilmeniz çok ilginç.

ihhtiyaç ve menfaatlerini süresiz olarak karşılayacaktır."

Boğazında sinirli bir ses çınladı. "Neden benim adıma mutlu olamıyorsun?"

"Neden kendini cezalandırmaktan vazgeçemiyorsun?"

Yüzündeki ifade... Jasper'ın öfkesinin her tonunu gördüğümü sanmıştım ama yanılmışım. Geri dönülmez bir şekilde yanılmışım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır mı? Gerçekten mi? Bundan emin misin?" Verdiği tek yanıt bana tanıştığımız günü hatırlatan bir bakıştı ve ilk izlenimim onun insanları terlemeden yok edebileceği yönündeydi. "Geri kalmış ailene inat Timbrooks için çalıştın. Bir adam ülkeyi terk ettikten sonra onunla evli kaldın. Oradaki sefaletle rağmen kendini Midge'in kulübesinde kalmaya zorladın ve son birkaç aydır saçma sapan siyasi oyunlardan bıkmış herkesin düşündüğü gibi bir kahraman olmak yerine kurban olmayı seçtin."

"Bir kez daha, benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

"Bir kez daha," diye karşı çıktım, "ne gördüğümü biliyorum. Tanrı aşkına Jasper, Cadılar Bayramı'nda Cruella de Vil gibi giyindin çünkü kendini korkunç bir şeytan kadın sanıyorsun."

"Şu Cruella olayını aşar mısın? Aman Tanrım. Moira Rose olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum ama çocukların *Schitt's Creek* göndermesini anlamayacağını düşündüm."

Kâğıt havluyu masaya fırlattı ve parmaklarını bir sandalyenin arkasına doladı. Saçları darmadağındı, sanki parmaklarını geçirmiş gibiydi ve gözleri şişmişti. Yüz yaşındaki insanların yaşadığı gibi önemli bir şey yaşamış gibi görünüyordu.

fotoğraflar yaptı. Perili, temkinli ve durdurulamaz. Hâlâ ayakta idi ve bunu unutmama izin vermeyecekti.

"Özür dilerim. Cadılar Bayramı hakkında söylediklerimi unut. Ama kendine sor, gerçekten sor, Kaliforniya'ya taşınmak ve başka bir işin tüm hayatını yutmasına izin vermek istiyor musun?"

Sabırsızca başını salladı. "Sonsuza kadar burada kalamam."

"Neden kalamazsın?"

"Neden olmasın?" diye tekrarladı, kelimeler çılgınlığa dönüşüyordu. "Çünkü ben neyim o zaman, Linden? Kendimi tanıyana kadar senin evinde yaşayıp seninle ormanda dolaşmak da ne demek oluyor?"

"Tam da ihtiyacın olan şey."

"Bunu nasıl söylersin? Yani, işimin her anını sevmediğim için tüm profesyonel hayatımı terk edebileceğimi mi düşündün gerçekten? Çünkü böyle bir şey asla olmayacaktı. Öyle ya da böyle her zaman o dünyaya geri dönecektim."

Söyledikleri kafama dank edince topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Yani, bu kadar mı? Her şey burada mı bitiyor?"

İnatçı çenesinin kaydığı ve planlarından çok daha az emin görüldüğü bir an oldu, ancak bu sadece bir andı. Gerçekten var olmadan önce kayboldu. Sonra, "Benim adıma mutlu olsaydın bu daha kolay olurdu."

Pek çok şey bunu kolaylaştırabilirdi ama bu onlardan biri değildi.

"Önemli olan tek şey senin mutlu olman," diye cevap verdim. "Benim bu denklemin bir parçası olmamı hiç istemedin. Benim fikirlerim senin için önemli olmamalı." Bu konuşmanın bir dakikası daha uzuvlarımı bedenimden ayırmayı başaracağından, dev bir adım geri attım ve anahtarlarımı kaptım. "Ben gidiyorum. Bu gece burada kal ya da kalma. Bu sana kalmış. Her iki durumda da burada olmayacağım."

"Linden, yapma-"

"Hayır, bu iyi." Onu durdurmak için elimi kaldırdım çünkü yapamazdım. Buna daha fazla katlanamazdım. O evimdeyken ve ona söylemek, ona yalvarmak istediğim onca şey varken kalamazdım. Ve o yan odadayken geceleri hayatta kalamazdım. Bunların hiçbirini yapamazdım. Sadece onun gidişini izlemek için kendimi bu duruma sokamazdım. "Dinle, umarım Kaliforniya'da istediğin her şeyi elde edersin. Zaten kanın New England kışı için fazla ince. Ama fikrini değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun." Mutfaktan çıktım, arkamdan kapı koluna uzandım. "Orada iyi şanslar."

Kapıyı çarpmadan önce bir yanıt beklemedim.

JASPER

Ertesi sabah Boston'dan kalkan ilk uçaktaydım ve havada geçirdiğim beş buçuk saatin her dakikasını kendime Linden'in her konuda yanıldığını söyleyerek geçirdim.

Yanılıyor olmalıydı.

Kendimi hiçbir şey için cezalandırmıyordum. Bu çok gülünçtü. Mantıklı bile değildi.

Kendime sürekli bunu söylüyordum çünkü yarım saniye bile öfkelenmeyi bırakırsam dağılacaktım ve Dino ve ortaklarıyla tanışmadan önce bunu yapamazdım.

Ayrıca, ben dağılacak türden bir kadın değildim. Önemli olduğunda değil ve *bu önemliydi*. Evet, dün gece yaptığım araştırma -ki bunu Midge'in evinde bir saat boyunca dolaştıktan sonra yaptım- NCVC'nin elinde istediğimden çok daha az nakit olduğunu ve operasyonlarının kısıtlama tanımını zorladığını ortaya çıkardı, ama Timbrooks'la geçirdiğim ilk yıllar da böyleydi. Ve başlangıç organizasyonları eğlenceliydi! Eğlenceliydiler. Herkes çok çalışır ve eğlenirdi.

Bu harika olurdu. Herkesin bıkkınlık içinde boğulmak yerine önündeki olasılıklara takıntılı olduğu hevesli yeni bir ekiple çalışmayı özlemiştim. Yine de zor olacaktı ve çok çalışacaktım. Uzun günler, uzun haftalar. Ama harika olacaktı.

Yeni başlangıçların sevicecek çok yanı vardı. Bölge hakkında her şeyi öğrenmem ve her şeyi anında çözmem gerekecekti ama bunların hepsini daha önce yapmışım. Ve meydan okumayı seviyordum. Kim hep aynı şeyleri isterdi ki? Bu kız değil.

Kaliforniya'da kimseyi tanıımıyordum, bir bağlantıdan ziyade bir arkadaş olarak görebileceğim kimseyi tanıımıyordum ama bu sorun değildi. Yeni arkadaşlar edinebilirdim. Yeni arkadaşlar edinebilirdim.

maceranın bir parçası. Yeni yerler, yeni insanlar, yeni deneyimler. Kendime bir topluluk bulurdum. İyi olurdu.

Bir anda, Linden'in ailesiyle yediğim Pazar yemeğine geri döndüm. Öylesine güçlü bir birliktelikleri vardı ki, hayatları benim çözebileceğimden çok daha fazla şekilde birbirine örülmüştü. Kendi başlarına bir topluluklardı ama kimseyi dışlamıyorlardı. Sıkı kucaklaşmalar, marmelat ve şakalarla sizi içlerine çekerlerdi. Harikaydılar.

Linden'in kalmamı istememiş olması çok kötü.

Bunu ima bile etmemişti. Linden'in dün bana söylediği onca şeyden hiçbirisi bu fırsatı kaçırmakla ilgili değildi çünkü bu, ülkenin diğer ucuna taşınmak ve bildiğimiz ilişkimizin sona ermesi anlamına geliyordu.

Bizden bahsetmemişti bile ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Sorun yoktu. Önemli değildi. Ona ya da oduncu hislerine ihtiyacım yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Benim için savaşmasını falan beklemiyordum. Tanrım, hayır. Ne kadar saçma. Sanki beni hayatında ne kadar çok istediğine dair büyük bir konuşma yapacaktı. Tabii ki yapmazdı. Bu gerçek insanların başına gelmez. Olmadı işte. Bir kaçamak yapmıştık ve artık bitmişti. Ondan hiçbir şey beklemiyordum. Devam edelim.

Kalmamı isteseydi bile, kalacak gibi değildim. *Lütfen*. Kalamazdım. Huysuz bir adam beni hayattaki tutkumu bulmaya teşvik ederken, Boston'un sakin bir banliyösünde oyalanamazdım. Bu gerçek insanların da başına gelmedi. Gerçek insanlar kendilerini toparlar, kıçlarını yırtarak çalışır ve kimsenin onlara yardım etmeyeceğini bilirlerdi.

Bu durak asla kalıcı olmamalıydı. Hiçbir şey kalıcı değildir ve bunu aklımda tutmam iyi olur.

DINO ve meslektaşları benimle her şeyin mason kavanozlarda veya rustik ekmek tahtalarında servis edildiği bir restoranda buluştu. Menü, bir duvarın üst yarısını kaplayan büyük bir kara tahtaya karalanmıştı ve müşteriler uyumsuz piknik masalarında oturuyordu. Müzik yüksek sesli ama yumuşaktı.

Gerçekten güzeldi. Bir dakika verdiğimde büyüleyiciydi. Bir elimle diğer elimi sıvayarak yapmak zorunda kaldığım garip bank oturuşuna bile aldırış etmedim.

Biri eteğimin önünü indirdi, diğeri arkasını çünkü aylardır ilk kez bu durumu nasıl idare edeceğimi biliyordum.

Yine de Linden'ın burası hakkında ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamadım. Bu kadar basit olmasından nefret eder miydi? Ortamı sever ama kendini lanet olası bir piknik masasına sıkıştırmaktan nefret eder miydi? Masanın karşısından bana bakar mıydı, "İyi görünüyorsun, Peach. Gerçekten iyi görünüyorsun."

Dino, Chester, Slater ve Saylor son seçim döneminde genç seçmenleri sandık başına götürmek için yaptıkları çalışmaları anlatırken, mırıldanarak ve başımı sallayarak kendimi tekrar konuşmanın içine attım. İşlerini *sevdikleri* her hallerinden belliydi ve bu bana Timbrooks'la geçirdiğim ilk günleri hatırlattı.

O küçük kampanya ailesini çok sevmiştim ve o bir aileydi. Her zaman bir anne ve baba, küçük erkek kardeşler, ortanca kız kardeşler, tuhaf amcalar, çılgın teyzeler, kan bağıni takip edemediğimiz kuzenler, imtiyaz konuşmaları ve onaylar aracılığıyla bize gelen üvey kardeşler vardı. Elbette katı bir cinsiyet paradigması yoktu. Kadın babalar, erkek ortanca kız kardeşler, nonbinary kuzenler vardı.

Kendi kimliğim gibi, bu da parçalar değil, zihinler ve kalplerle ilgiliydi.

Benim için her zaman otoriter bir ablaydım, işleri halleden ve diğer herkesin de kendi işlerini halletmesini sağlayan kişiydim.

Hiçbir zaman anne olmasam da her zaman baba rolünü benimsedim.

Anneler kampanya hayatı için çok önemliydi - birilerinin ön ekibi yönetmesi ve balon iplerinin eşleşmesi veya zıtlığı ve otel odası atamaları gibi santimetrelilik ayrıntılarla uğraşması gerekiyordu - ama asla yıldız olmadılar. Bir basın toplantısında bayrakların podyumun arkasına uygun şekilde yerleştirilmesi ya da senatörün hızlı bir şekilde ip hattından geçirilmesi gibi işler için kimse takdir görmedi. Aynı anda hem herkesi bir arada tutup hem de göze çarpacak kadar parlak bir yıldız olamazdınız.

Saylor bu operasyonun annesi değildi. Daha çok en küçük çocuk özüne sahipti, yeni olduğu için öne çıkan biriydi ve bu da tüm hikayelerinin "Bu benim ilk seçim dönemim olduğu için..." ve "Önceki işimde..." ile başladığı anlamına geliyordu. Tabii ki bu da Dino, Chester ve Slater'ın o anları takıma katılmadan önceki olayların özetleriyle takip etmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Tonlarca ağabey enerjisi.

Hepsi baba olmak istiyordu ama bu, diğer iş arkadaşlarının da katıldığı gürültülü bir partiden sonra birinin başkasının küvetinde uyuduğu deneyimleri yaşamayı bırakmalarını gerektiriyordu.

Sorun parti ya da küvet değildi. Sorun Dino'nun Slater'ın patronu olamaması ve bir gece uyumak için uygun bir apartman küveti bulacak kadar doğrudan raporlarıyla içki içememesiydi. Bulabilirdi ama bu hiç kimse için iyi olmamıştı ve ben onun bunu kendi başına fark ettiği izlenimini edinmemiştim.

Ablası onu oturtup, gündüzleri eşitlik ve erişim için kamuoyunu etkilemeye çalışırken akşamları bir erkek öğrenci gibi davranmanın risklerini açıklamak zorunda kalacaktı. Ablalar için durum böyleydi.

Umursadığımdan değil. Bu tür şeylerde iyiydim. Aslında ürkütücü derecede iyiydim. Çoğu insanın nefes nefese kalmasına neden olan türden zor konuşmaları, kahve siparişimi verdiğim kadar kolay yapabiliyordum. Sonuçta, sevilip sevilmemem benim için önemli değildi. Sevilmek zorunda değildim. Etkili ve yetenekli olmak zorundaydım.

Sevilmek annelerin önceliği idi -ama sadece herkesin karnı doyduğunda- ve ortanca çocukların -çünkü kimse onları fark etmiyordu. Bu gruplardan hiçbirinin bu tür bir işte uzun süre kalamamasının nedeni de buydu. Kampanyaların çalkantısına ve ardından öfke ve fon toplama döngülerinin onları tüketmesine ve morallerini bozmasına izin verdiler. Gelişmek için ihtiyaç duydukları sevgi ve ilgiyi göremediler.

Sevgiye ya da ilgiye ihtiyacım yoktu. Kimsenin beni çalışanlarına ne kadar çok istediklerini hatırlatarak şımartmasına ihtiyacım yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu. Bir aileye ya da Pazar akşamı yemeği geleneğine ihtiyacım yoktu. Bir hafta sonu öğle yemeğinde birlikte gülebileceğim bir çift yarı kız kardeşe ya da beni bir topluluğa sürükleyecek fazladan bir anneye ihtiyacım yoktu. Ormanda şirin bir kulübeye ya da benim diyebileceğim insanlara ihtiyacım yoktu.

Ben lanet olası bir profesyoneldim ve kendimden başka kimseye ihtiyacım yoktu. Slater dirseklerini masaya dayayarak, "Tamam, gerçekleri konuşalım," dedi. "Benim "Jasper, bunu nasıl başardın?" diye sormak istiyorum.

Altı ila dokuz ay içinde Dino'yla yapacağım konuşmayı ve bir ya da iki yıl içinde Saylor'a yapacağım yönlendirmeyi düşünmekle meşgul olduğum için -çünkü önümdeki engeller bunlar olacaktı, başka bir şey değil- bu sorunun girişini kaçırdım. Ona uzun bir süre göz kırptım ve hoş görünmek için hafifçe gülümsedim. "Ben ne yaptım?"

Kıs kıs güldü ve meslektaşlarına "Bu konuda benimle misiniz?" der gibi bir bakış attı. "Timbrooks'u indiriyorum."

İtiraz etmeye başladım ama Chester söze karıştı: "Bu tam bir sürüklenmeydi ve sen çok sakın davrandın. Sanki bir kazaymış gibi."

Kahkahalarla güldüler ve kavanozlarını tokuşturdular çünkü bu felaketi benim planladığıma inanıyorlardı. Bunu Timbrooks'u başkanlık yarışından düşürmek için düzenlediğime inanıyorlardı.

O üst akıl seviyesinde manipülasyon yapabileceğime, hatta bu uğurda kendimi feda edebileceğime inanıyorlardı. Bunun benim hakkımda ne söylediğini incelemek istediğimden emin değildim.

Slater sözlerine şöyle devam etti: "*Her zaman* iki yüzlü seçilmiş yetkilileri alaşağı etmeyi düşünürüm ama intihar bombacısı yolunu hiç düşünmemiştim." "Bu çok dahice."

Biri intihardan üstünkörü bir şekilde bahsettiğinde her zaman yaptığım gibi irkildim ve donakaldım ama grup bunu fark etmedi. Taktiksel zekâm konusunda birbirleriyle hemfikir olmakla meşguldüler.

"Dahice ama biraz da tehlikeli," dedi Saylor gülerek. "Yani"-bir omzunu kaldırdı, rahatsız edici bir gülümseme takındı-"gerçekten geri tepebilirdi, değil mi?"

Öyle oldu, Saylor. Öyle oldu.

Ben hemen yanıt vermeyince ekledi: "Demek istediğim, kasıtlı bir karakter suikastından ziyade kişisel bir patlama gibi görünebilirdi -ki yanlış hatırlamıyorsam bazı kanallar bu açıyla yayın yaptı- ve bu sizin için işleri gerçekten berbat edebilirdi."

Ne kadar haklı olduğunu bilmiyorsun, Saylor.

"Bu işte kiminle çalıştın?" Chester sordu. "Bunu tek başınıza başaramayacağınızı söylemiyorum - son birkaç yıldır çalışmalarınızı takdir ediyoruz ve A+ olduğunu söylemeliyim - ama bu tür bir koordinasyon yalnız bir tetikçiden daha fazlasını gerektirir."

"Ya da silahlı kadın," dedi Saylor, bu tür sözleri sık sık söylediğini ve sağır kulaklara düşme eğiliminde olduklarını söyleyen gergin bir tuval gülümsemesiyle.

Buna odaklandım çünkü toplumsal cinsiyet politikalarının satır aralarını okumak, kablolu haberlerde patronuma diz çöktürmek için komplo kurduğum imasından daha az acı vericiydi. Sadece bu da değil, komplo kurmuştum ve diz çöktürmüştüm ve bu insanlar bu seçimlere *hayranlık* duyuyordu. Beni istediler çünkü kabus gibiydim, manipülatifim ve herkesten daha kirli oynamaya istekliydim. Timbrooks'u öldürmek için kullandığım kurşun boruyu yanımda getirdiğim sürece masaya getirdiğim diğer her şey bonus sayılırdı.

Kafamın içinde derin bir ses sordu: *İşinden ne zamandır nefret ediyorsun?*

Sorusuna ilk kez bu kadar net bir yanıt verebildim. İş, olumlu değişim olasılığı ve iyi bir sorun yaratma -her şeyin idealizmi- ile ilgili olmaktan çıkıp hileler, oyunlar ve uydurma skandallarla ilgili olmaya başladığından beri nefret ediyordum. İnsanlar sonradan akla gelen bir şeye dönüştüğünde. Senatörlerin oyları satılık mallara dönüştüğünde. Kazanmayı her şeyin üstünde tuttuğum zaman.

Gülümsedim ama yanlış hissettim. Zorla, sanki Cadılar Bayramı'nda insanların verdiği o korkunç balmumu dudakları takıyormuşum gibi. Onlar korkunç Cadılar Bayramı ikramlarıydı. Bir insan bunu çocuklara neden yapar bilmiyordum ama "Bir stratejist sırlarını asla açıklamaz" diyerek tüm bunları kafamdan silip attım.

Dino, "Bedava değil," diye cıvıldadı ve grup kahkahalara boğuldu.

Yine o derin ses bana, "*Bu bir onur nişanı değil, biliyorsun*" dedi.

Evet. Bunu şimdi anladım. *Sonunda* anlamıştım.

Bir tur daha kadeh tokuşturduktan sonra Slater, "İşte bu yüzden buradasınız. Umarım Dino'nun da açıkladığı gibi, sizi aramıza katmak ve bu sırlardan bazılarını yerel sahneyi yeniden şekillendirmek için kullanmak istiyoruz."

Saylor başını sallayarak yakındaki masaları işaret etti. "Bu konuyu burada konuşmamalıyız ama Slater haklı. Bu bölgedeki bazı sorunları ortadan kaldırmanın tek yolu ortalığı karıştırmak."

Masanın etrafında dolaşarak, kafamın karışması ihtimaline karşı bu düşünceyi çeşitli metaforlarla yinelediler - eldivenleri çıkarma, çamur atma, esir alma, üzerinde ölünecek tepeler ve benzeri. Eyaletin bu bölgesindeki bazı seçilmiş yetkililere savaş ilan etmek istiyorlardı ve zafer kazanmak için önlerine çıkan her şeyi kesip yakmaktan çekinmiyorlardı.

Bir anlamda, beni aradıkları için onlara hak vermem gerekiyordu. İş geçmişim tam da hedeflerine ulaşmak için ihtiyaç duydukları şeydi. Bir başka açıdan ise, banktan kaymamak ve kendimi bu konuşmadan uzak tutmak için çok çalışıyordum çünkü *aman tanrım*, bu tür politikalardan nefret ediyordum.

Bundan nefret ediyordum ama yine de nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu. Politika ya da seçmenlere oy hakkı verme ya da hatta her operasyonun en büyük belası olan bağış toplama konusunda yetenekli olup olmamamın bir önemi yoktu. Önemli değildi çünkü canlı yayındaki bir kazayı evin içinden çıkarılmış stratejik bir yangın gibi gösterebilirdim.

Onlar konuşurken balmumu dudaklarımla gülümsemeyi sürdürdüm ve doğru anlarda başımı salladım ve eski halime üzülmeyi bıraktım. Son birkaç

ayda kaybettiğim her şey için acı çekmeyi bıraktım ve soğuk, batan uyuşukluğun o boşluğu doldurmasına izin verdim. Her ne kadar dinlediğimi hissetsem de

Bu konuşmayı derin bir havuzun dibinden izlerken, yüzeydeki figürlerin gölgeleri üzerimde hareket ediyor, bensiz ilerliyor.

Buradaydım, yüzeyden çok uzaktaydım ve kendime bunun daha iyi olduğunu söylediğim için yalnız ve boştum. İstedğim buydu.

LINDEN

Düşünmeden gidebildiğim birkaç rota vardı. Bu bir çeşit kas hafızasıydı, nereye gittiğimi biliyordum ve yolculuğa dair pek bir şey hatırlamadan otomatik pilotta oraya varabiliyordum. Bu yönde bir şey söylediğimde ağabeyimin canı sıkılırdı, çünkü o tüm dikkatini vererek araba kullanmayı dikkatsizliğin zirvesi olarak görürdü.

Otomatik pilotumu Boston'daki dairesine ayarlamadım çünkü çok fazla soru soruyordu ve bu sorulara her zaman somut cevaplar bekliyordu, yine de kendimi New Bedford'a yönlendirdim. Gitmenin mantıklı olduğu tek yer ailemin eviydi.

Bunu yapmadan önce bir spor barında durup bir buçuk bira ve tadına bakmadığım bir hamburger yedim. Bir futbol maçı müşterilerin ilgisinin ve enerjisinin çoğunu alıyordu ve çoğu durumda bu kadar gürültü beni rahatsız ederdi. Ama şimdi umurumda değildi. Sadece tüm o gürültünün ve dikkat dağınıklığının içine dalmak ve Jasper'a ihtiyacı olduğunu düşündüğüm her şeyi verdiğimi ama hiçbirinin önemi olmadığını çünkü onun gittiğini unutmak istiyordum.

Bağlanmakla aptallık ettim. Her şey olabileceğimizi düşünmek aptallıktı. Denemem aptalcaydı. Bu anlaşmanın sürme ihtimali hiç yoktu. Ve bu bir anlaşmaydı, hiçbir şekilde gerçek bir ilişki değildi. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyorduk ve birbirimizden pek hoşlanmıyorduk bile.

Senden nefret etmiyorum.

Sikeyim. Sadece...siktir.

Ama Jasper burada sıkışıp kalmıştı. Kapana kısılmıştı, gerçekten. Şimdi bir çıkış yolu vardı ve sadece bir aptal bunu es geçerci. Jasper pek çok çelişkili şeye sahipti ama aptal değildi.

Maç bittiğinde ve hamburger midemde beton gibi hissettiğimde ailemin evine gittim. Dartmouth'ta erken bir randevum olduğu ve 495'teki sabah trafiğinden kaçınmak istediğim konusunda yarım bir gerçek uydurmuştum ve annem çocukluk odamda yeni çarşaflar vaat eden emoji ağırlıklı bir yanıt göndermişti.

Oraya hızlı *bir merhaba, seni gördüğüme sevindim, iyi geceler* demekten başka bir şey yapamayacak kadar geç varmaya özen gösterdim ve hemen kendimi Ash ile paylaştığım odaya kapattım. Artık bir misafir odasıydı, çocuksu mavileri ve kahverengilerinden sıyrılmıştı ve biz çocukken hiç olmadığı kadar zarifti.

Geceyi tavana bakarak, telefonumu kontrol ederek ve hayal kırıklığı yaratan uykular arasında gidip gelerek geçirdim. Mesajlaşma uygulamasını her açtığımda ve Jasper'dan yeni bir şey bulamadığımda göğsümde bir sızı vardı. Ona mesaj atabilecek durumdaydım ama bu yanlış bir hareket tarzı gibi görünüyordu. Ne istediği konusunda netti ve benim onun yoluna çıkmaya hiç hakkım yoktu.

Ona fazla bir şey teklif edemezdim ama bundan daha fazlası, burada benimle kalmak için istediğini düşündüğü her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Ve bunun beni, peşinden koştuğu şeylerin hiçbirini aslında istemediğini öne sürerek beni suçladığı tam bir mansplainer sik kafalı yaptığını biliyordum, ama gerçek buydu.

Kaliforniya'daki o işi değil, onun temsil ettiği kurtuluşu istiyordu.

Başka bir kampanyada -ya da her ne haltsa- çalışmak istemiyordu; aranan biri olmak istiyordu.

Tüm varlığını başka bir politikacıya adamak istemiyordu, bir yer ve bir aile istiyordu ve-

Bunun bir önemi
yoktu. Hiçbirinin
önemi yoktu.

O sabah ailemden önce kalkıp dışarı çıkmıştım. Yakındaki Dartmouth'taki randevum öğleden sonraya kalmıştı ama o zamana kadar kendimi Güney Sahili bölgesindeki iki golf sahasında ağaçları kontrol etmekle meşgul ettim. Not tutma konusunda biraz aşırıya kaçtım (tamamen okunaksız saçmalıklar) ve koşulların gerektirdiğinden daha fazla ağaca tırmandım (hiçbiri bir an bile dikkat gerektirmedi) ama yerden yirmi metre yüksekte ve tek elimle tutunurken Jasper'a ve onun kararlarına takılamazdım.

İki ayağım da yerdeyken yeterince takıntılıydım.

Daha önce hiç incelemediğim ağaçlar söz konusu olduğunda, onlarla bir süre oturmayı severdim. Bu, nasıl büyüdüklerini ve rüzgârın içlerinde nasıl hareket ettiğini anlamama yardımcı oluyordu. Genellikle bu göreve odaklanmakta zorlanmazdım. Ağaçların arasında olmak benim için dünyadaki en doğal şeydi ve derin bir farkındalık düzeyi gerektirmiyordu ama bugün, kahretsin, bugün Jasper'dan başka bir şey göremiyordum.

Birlikte ormana her gidişimiz bir anı defteri gibi gözümün önünden geçti. Onu her ağaca yasladığımda. O yuvarlak, savunmasız gözleriyle bana her baktığında ve onu korkutan şeyler hakkında gerçeği söylediğinde. Her seferinde her şeyi çözeceğine yemin ettim.

Ve çözdü de. Her şeyi çözdü. Hayatımdan çıkmayı başardı.

Tamamen işlevsiz olmama rağmen konsültasyonu atlatmayı başardım ve Dartmouth'tan defolup gittim. Ailemin evine döndüm çünkü Jasper evde olabilirdi ya da gitmiş olabilirdi ve her iki seçenek de kabul edilemezdi. Zor durumda kalırsam, tam bir ay boyunca evimden uzak durabilirdim.

Mutfağa girdiğimde kız kardeşimi masada oturmuş, ayaklarını karşıdaki sandalyeye uzatmış, dizüstü bilgisayarını ve not defterini önüne yaymış halde buldum. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Nesin sen?" diye karşılık verdi.

Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Dartmouth'ta işim vardı."

İki elini de karnının üzerine koydu. "Rob'un New York'ta son dakika işi çıktı ve tam zamanlı gözetime ihtiyacım olduğu için bu sabah beni annem aldı." Omuz silkerek ekledi, "Markete koştu çünkü ona organik bebek havuçlarına ihtiyacım olduğunu söyledim."

"O kadar baş belası mısın yoksa ara vermeye mi ihtiyacın vardı?" "Evet."

Bir kahkaha attık ve muhtemelen yirmi dört saattir ilk kez kaşlarımı çatmaktan fazlasını yapabildim. Garip hissettirdi.

Ayaklarının yanındaki sandalyeye çöktüm. "Herkes tepende dolaşırken nasıl aklını kaçırmıyorsun?"

"Oh, ben çoktan kaybettim. Ultrason teknisyeni 've burada ikinci bir kalp atışı var' dediğinde kaybettim. O zamandan beri her şey çılgınca ve tuhaf bir şekilde aşağıya doğru gidiyor."

"Ve sen de bunu kabulleniyor musun? Kocan gece dışarıda olduğu için annen senin velayetini mi alacak?"

Karnını işaret etti. "Birinin bana bakıcılık yapmasını ister miyim? Hayır. Tabii ki istemezsin Lin. Ama bu çocukları tahliye etme zamanına kadar beş günüm daha var ve bu süreyi aşacaklarına dair ciddi şüphelerim var. İstedğim zaman bana havuç getirecek birine ihtiyacım var. Bu hafta çalışmıyorum çünkü-"

"Affedersiniz." Dizüstü bilgisayarının kapağına dokundum. "Bu size neye benziyor?"

Gözlerini devirdi. "Tamam, evet, bu iş ama ofiste değilim ve tüm aramalarım yönlendiriliyor. Hatta e-postalarımı da ofis dışında açtım."

"Çok cesursun."

Başka bir eyeroll. "Şu anda annemin başımda durmasına ihtiyacım var. Kendi başıma hastaneye gitmeye niyetim yok, evde doğum yapmaya da niyetim yok." Koltuğunda kıpırdandı, yüzünü buruşturdu ve ifade etmek üzere olduğum endişeyi gidermek istercesine elini kaldırdı. "Her şey yolunda. Sadece kemiklerim yanlış yerlerdeymiş gibi hissediyorum."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Gerçekten öyle ama ikizler doğduktan sonra ait oldukları yere döneceklerine dair büyük umutlarım var." Başıyla onayladı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Madem buradasın, benimle çalışmak istemezsen sorun olmayacağını söylemek istiyorum. Hayır, lütfen bana bu konudaki düşüncelerini söylemeden önce bitirmeme izin ver. Lin, sana hayır deme ve geri çekilme izni veriyorum. Sorun değil. Sen istemiyorsan ben de bu ortaklıkla ilgilenmiyorum. Neden seni böyle bir şeye zorlamak isteyeyim ki? Zorlamam. İstemiyorum. Bu ikimiz için de adil olmaz. Bu yüzden, eğer bu konuyu geride bırakmak ve bir daha asla konuşmamak istiyorsan, sadece söyle çünkü doğuma girmeden önce bu konuyu proje panomdan çıkarmak istiyorum."

Neredeyse yapıyordum. Neredeyse Magnolia'ya bunu yapmak istemediğimi söyleyecektim çünkü ortaklıklar ve yasal omurgası olan iş ilişkileri benim tarzım değildi. Bu konulardan daha da önemlisi, taahhütlere önem vermiyordum.

Ama bu doğru değildi, gerçek anlamda değildi. *Doğru* bağlılıklar istiyordum, bana ait olan bağlılıklar çünkü onları ben yaptım ve onlara değer verdim.

"Teklifinizle ilerlemek istiyorum," dedim, sözcükler hissettiğim kadar kararsız geliyordu.

Gözlerini kırptırdı. "Bekle. Ahbab. Sen ciddi misin? Yoksa bu konuyu bir daha asla konuşmama teklifimi kabul etmek istediğini mi söylüyorsun?"

Yüzümde paslı bir sırıtış belirirken başımı salladım. "Seninle çalışmak istiyorum. Sadece bunu düşünmem biraz zaman aldı."

Karnını ovuştururken bir nefes verdi. "Bunu beklemiyordum." "Ben de beklemiyordum."

Magnolia gülerek, "Farkında mısın, bu iş senin için biraz zaman alacak. Jasper'a evlenme teklif etmek için *on yıl*."

Sonunda bu kararı vermenin verdiği rahatlama hissi, Jasper'dan bahsedilince yok oldu.

Ve onunla evlenmek.

Sikeyim.

Sadece...*fuuuuuuck*.

"Ah." Magnolia kaşlarını çattı ve ne olduğunu anladığı belliydi. Belki dokusunu ve boyutunu değil ama şeklini anlayacak kadar. Bazen zihnini okuyabilen bir üçüzünüzün olması işe yarıyordu. "Özür dilerim Lin. Bilmiyordum."

"Kimsenin yok," dedim bir konuşmayı o kadar çok tekrarlamış birinin buruk enerjisiyle ki kelimeler artık kulağa gerçek gelmiyor ya da bir anlam ifade etmiyordu. "Geçen gece oldu."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin? Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece burada oturup antiasit yiyeceğim."

"Pek sayılmaz." Bunu söyledim ve ciddiydim ama sonra devam ettim, "Bir iş teklifi aldı. Ya da bir mülakat teklifi. Bilmiyorum. Her neyse, Kaliforniya'ya taşınmasını ve büyük bir projenin başına geçmesini istiyorlar."

"Bu onun için heyecan verici olmalı."

"Orada sessizce oturup antiasitlerinizi çiğnemeye ne oldu?"

"Özür dilerim. Üzgünüm, dostum, üzgünüm. Lütfen devam edin."

"Her şey hakkında oldukça heyecanlıydı." Kız kardeşim kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına götürdü ve bana "*sana söylemiştim*" der gibi baktı. "Eğer o işten nefret etmeseydi ben de heyecanlanırdım. Maggie, eski işinden ne kadar nefret ettiğini bilemezsin ama inan bana-"

"Ne olmuş ona? Çünkü Pazar akşam yemeği için buraya geldiğinde kendinden çok emin ve enerjik görünüyordu. Hiçbir şeyden nefret ediyor gibi görünmüyordu."

"Oturup dinlemeyi bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, görünüşe göre bilmiyorum," dedi gülerek.

"Bakın, tam olarak hangi bölümden nefret ettiğini bilmiyorum ama ettiğini biliyorum. Bu işin de onun için farklı olmayacağını biliyorum. Bunu söyleyebilirim. Hem de Kaliforniya'da."

"Tamam, öncelikle, bu işin aynı olacağını nereden biliyorsun? Geçmişte işleri çekilmez kılan o acı verici noktayı ortadan kaldırmayacağını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, "ama-"

"Hayır, bunu tartışamazsınız. Küçük değişiklikler dünyadaki tüm farkı yaratabilir. Tamamen farklı bir kariyere ihtiyacı olduğunu bilmiyorsun-"

"İstiyorum," dedim nefesimin altında.

"-ve bu durumun onun için dramatik bir gelişme olmayacağını bilmiyorsunuz."

"Belki değil ama yine de büyük bir hata yaptığını düşünüyorum-"

"Neyle?" Magnolia araya girdi. "Görüşerek mi? Şartları değerlendirerek mi? Kontrol ederek ve rol hakkında bir fikir edinerek mi? Hayır, bu bir hata değil. Bu akıllı bir kızın seçeneklerini açık tutmasıdır."

"Hâlâ Kaliforniya'da," diye cevap verdim.

"Bu da onun gitmesini gerektiriyor," dedi Magnolia. "Ondan kalmasını istediniz mi?"

Başımı salladım.

"Neden olmasın?"

Bir dakika cevap vermedim. Sonra, "Eğer gitmek istiyorsa, onu engellemeyeceğim." dedim.

"Nefret edeceği bir işe girecek ve o kadar lanet yer varken Kaliforniya'ya taşınacak olsa bile."

Omuz silktim. "Bu onun seçimi."

"Ama onu işten vazgeçirmeye çalıştınız, değil mi? Yanlış mı anladım?" "Endişelerimi paylaştım."

"Peki, ona bunun bir felaket olduğunu söylediniz ama kalmasını istediğinizi söylediniz mi? Onu önemseydiğinizi ve her gün, yüz yüze olarak hayatınızda olmasını istediğinizi?"

"Hayır" diye cevap verdiğimde bir mayına basıyormuşum gibi hissettim.

"Tekrar sormama izin verin: Neden olmasın? Ve onu geride tutmakla ilgili hiçbir şey söyleyemezsiniz çünkü işi baştan batırmaya çalışarak tüm bunları boşa çıkardınız."

"Çünkü- çünkü bilmiyorum. Tamam mı? Bilmiyorum. Ve onu geride tutmak konusunda ciddiydim. Benim için burada kalmasını istemiyorum."

Magnolia antiasit şişesinden birkaç tablet salladı. "Neden?" "Çünkü bu kimsenin kalması için yeterince iyi bir neden değil." "Öyle değil mi?"

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Bunu nasıl söylersin? Sırf onu yanımda istiyorum diye her şeyden vazgeçmesini isteyemem."

"Seninle tanışmadan önce her şeyden vazgeçmemiş miydi?"

Vazgeçmek ya da almak, fark tamamen bakış açıсындаydı ve önemli olan tek şey bakış açısydı. "Ondan benim için kalmasını isteyemem," diye tekrarladım.

"Buna inandığınızı söyleyebilirim ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence kalmasını istediğinizi duyması gerekiyor. Bunu çıkarıma bırakamazsın." Magnolia kıpırdandı ve tekrar yüzünü buruşturdu. "Sen pek çok harika şeysin ama etkileyici ve iletişimsel olmak bunların arasında değil. Onu burada istediğini ve aynı zamanda kariyerini de yürütmek istediğini söyle."

Başımı salladım çünkü o kadar basit değildi, hiçbir zaman o kadar basit olmadı ama ben cevap veremedim annem arka kapıdan içeri daldı. Bu iyi bir şeydi. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

Anneme, "Şunları alayım," dedim ve onu ağır market poşetlerinden kurtardım. "Burada ne var? Yirmi kiloluk bir hindi mi?"

"On beş kiloluk bir tavuk," diye yanıtladı. "Kız kardeşin benim orzo ve limonlu kızarmış tavuğumu istedi-"

"On beş kiloya mı ihtiyacı var?" Gülererek sordum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben orzo ile limonlu tavuk istemedim. Canımın orzo çektiğini ama onu sadece annemin tavuğuyla sevdiğimi söyledim."

Magnolia'ya sııttım. "Yeterince yakın, sence de öyle değil mi?"

"Linden, ben kardeşinin tansiyonunu ölçerken sen de şu süt kutularını buzdolabına koy."

Magnolia, "Kız kardeşinizin tansiyonu iyi ve saat başı takip edilmesine gerek yok, çok teşekkür ederim," dedi. "Ama ayağı uyuşmuş durumda ve bir saat içinde ikinci kez tuvalete gidebilmek için kalkarken yardıma ihtiyacı olabilir."

Annem Magnolia'nın ayağa kalkmasına yardım etmek için koştururken ben de yiyecekleri yerleştirdim. Kız kardeşimin nasıl hissettiğini, annemin markette kiminle karşılaştığını, Şükran Günü yemeğini ne yapacağımızı, bebeklerin o zamana kadar geleceğini ve tabii ki her şeyi değiştirdiklerini konuştular.

Bu bana çok garip gelmişti. Her şeyin değişmesinin nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Hayatımda çok fazla değişiklik yoktu. Ağaçlar ve ormanlar, ailem, top oyunları. Canım istediğinde seks, sıkıldığımda macera. Bu benim için yeterliydi. İhtiyacım olan tek şey buydu. Tek istediğim buydu.

Dünyanın en inatçı, bağımsız kadını istemedim. İstemiyordum. Hiç de değil.

Ama ben onu çok istiyordum ve sahte gülümsemelerini, etkilenmiş sesini ve içindeki menzili ve ham güzelliği tüketen her şeyi terk etmesini istiyordum.

Benim için her şeyi değiştirmesini istedim çünkü elbette değiştirecekti ve bir gün annemin sırf bundan bahsettiği için tepesine dikilip bir tavuk kızartmasını istedim. Farkında olmadan kendisi için başka bir tehlike yarattığı için öfkeyle yanmak istedim. Rotary ve duvar boyası gibi basit şeyleri becerememesi ve aynı anda az bir çabayla imkansızı başarma becerisi yüzünden dikkatimin dağılmasını istedim. Tatillerde ne yapacağımızı merak etmek istiyordum çünkü her şey değişmişti, her şey.

Ama ondan kalmasını istememiştim -kalabileceğimi bile düşünmemiştim- ve çok geç olmadan eve gidip bu enkazı kurtarmaya çalışmak için kaşlarımı çatmakla meşguldüm.

Kaşlarımı çatmama izin vardı, kahretsin. Biraz acıya, biraz kızgınlığa hakkım vardı. Levyeler, kaos ve o şeftali gibi tatlı cazibesıyla dünyama girdi ve bende yarattığı pisliği toplayıp gittiği için homurdanmaya hakkım vardı.

Bu onun hatasıydı. Bundan, kaşlarımı çatmamdan o sorumluydu. Bunların hiçbirini ben istemedim. İhtiyacım olan son şey kendi elma ağaçlarını fark etmeyen bir kadındı. Tanrı aşkına. Ve tanrım, güveç tenceresi. Lanet olası güveç.

Son yiyecekleri de kaldırırken sert, acı dolu bir kahkaha göğsümü burktu. Buzdolabını kapattım ve alnımı soğuk yüzeye yasladım. "Çok boktan bir durumdayım."

"O da neydi?" diye cıvıladı annem. "Bu akşam masada senin için bir yer ayarlıyor muyum? Bir sürü var."

"Hayır, geri dönmeliyim," dedim ve bunun doğru cevap olduğunu biliyordum. Belki doğru değildi ama doğru cevaptı. Eve gitmeli ve bir şeyler yapmalıydım. Ne olduğunu bilmiyordum ama bunun elzem olduğunu biliyordum.

"Emin misiniz? Sorun değil." Durakladı, kaşlarını kaldırdı. "Son zamanlarda seni pek görmedim."

"Bunlar sonuçları anne. Bana özel birini bulmamı söylersen, onunla vakit geçirmemi beklemek zorundasın."

Bir bulaşık havlusuna uzandı. "Bu seve seve ödeyeceğim bir bedel, sevgili oğlum."

"Ben buradayken sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Anne!" Magnolia koridorun sonundan bağırdı. "Sanırım suyum geldi."

"Küçük bir kaza geçirmediğine emin misin? Bu benim başıma birden fazla kez geldi," diye karşılık verdi, aniden mutfağın etrafında daireler çizerek dolaşmaya başladı.

Fırını açtı, kapattı. Dondurucuyu açtı, kapattı. İzledim, bu durumda ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Anne! *Küçük bir kaza* geçirseydim bilirdim, sence de öyle değil mi?"

"Ben de aynı şeyi söyledim," diye cevap verdi annem, şimdi dolapları ve çekmeceleri açıyordu. "Beni iki kez hastaneden eve gönderdiler ve her hapşırdığımda suyumun geldiğini düşünmeyi bırakmamı söylediler."

"Ne arıyorsun?" Ben sordum.

Sorumu elinin tersiyle itti. "Oh, hiçbir şey, tatlım, hiçbir şey. Sadece telefonum. Ve anahtarlarım. Evet, onları buralarda bıraktığıma eminim. Babanı aramalıyım. Ama o golf sahasında ve biliyorsun telefonunu asla yanına almaz. O yüzden sahayı aramam gerekecek. Ve Rob! Tanrım, o New York'ta. Oradan kimi arayacağımı bile bilmiyorum. New York'ta yaşayan Eleanor Greene adında bir arkadaşım var. Ama onunla yıllardır konuşmadım. Çok şikayetçi biri. Onun için her şey sorun. Bu yüzden aramıyorum." Anahtarları ve telefonu her zamanki gibi arka kapının yanındaki küçük masanın üzerindeydi. "Ve cüzdanım, cüzdanımı arıyorum. Buralarda bir yerde olduğuna eminim."

Bir an için ona göz kırptım. "Tamam. Sen aramaya devam et. Ben Maggie'yi kontrol edeceğim." Köşeyi döndüğümde merdiven altındaki tuvaletin kapısının açık olduğunu ve kız kardeşimin el havlularını yere attığını gördüm. "Her şey yolunda mı?"

Ayağını havlulardan birine bastırdı ve yerde gezdirdi. "Her şey yoluna girecek," diye yanıtladı zoraki bir sakinlikle. "Annem çıldırıyor, değil mi?"

Tıkırdayan tencere ve tavalara doğru bir bakış attım. Annem üç hızda çalışırdı: buharlı silindir, dağınık veya kafası güzel. Başka seçenek yoktu - aramıştım- ama karışık kombinasyonlar vardı. Çoğu zaman olduğu gibi kafası güzel ve buharlı ya da kafası güzel ve dağınık olabilirdi. Şu anda kafasının iyi olduğunu düşünmüyordum ama en üst düzeyde dağınıktı. "Beklediğimden daha fazla değil."

"Bugün Zelda'yla kalmam gerektiğini biliyordum," diye mırıldandı. "Dörde kadar dersteydi ve sınavları yaklaşırken onu rahatsız etmek istemedim ama en azından gitme zamanı geldiğinde kendini kaybetmeyeceğini biliyordum." Küçük havlu yığınının başını kaldırıp baktı. "Her şey yoluna girecek."

Mutfaktan daha fazla çınlama ve çarpılan bir kapı sesi duydum, şakaklarımı ovuştururken bir kahkahayı bastırdım. Kız kardeşim doğuruyordu, annem panikliyordu ve Jasper'ın onun için savaşmama ihtiyacı vardı.

Bunların hiçbirini ben istemedim. Bir tanesini bile.

Ve yine de- "Kamyonetime girebileceğini düşünüyor musun? Tırmanmak için çok mu yüksek?"

Magnolia bir elini sırtının alt kısmına bastırdı. "Bana yardım edersen, eminim her şey yoluna girecek."

"Ve bana nereye gitmen gerektiğini söyleyebilir misin?" Başını salladı. "Evet. Elbette. Ama sen-"

"Annem telefonunu bulmak için kızartma tavaalarını karıştırırken seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Hiç şansın yok. Ona biraz otlu sakız vereceğiz ve başka bir şey olmadan seni hastaneye götüreceğiz."

"Peki ya Jasper? Onunla konuşman gerek."

Bir kolumu Magnolia'nın omuzlarına doladım ve onu banyodan dışarı çıkardım. "Onunla sonra konuşurum. Ya da yarın. Bunu anlayacağını biliyorum."

Mutfağa girdiğimizde annemi kolunu dirseğine kadar un çuvalına daldırmış halde bulduk.

"Şu anda yemek pişirmiyoruz büyükanne," dedi Magnolia. "Bebek zamanı. Kocam dört saatlik bir tren yolculuğu uzakta ve hazırlanmak için beş günüm daha vardı ve gerçekten istediğim gibi limonlu tavuk ve orzo alamadım ama bebek zamanı. Kendinizi undan arındırın."

"Telefonumu düşürmüş olabileceğimi düşündüm," diye cevap verdi. "En son elime aldığımda çikolatalı kurabiye pişirmeyi düşünüyordum ama

burada olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," dedim. Dağınık beyinli. Çok dağınık.

"Lütfen bana bir iyilik yap ve sakinleşebilmen için özel şekerlerini al. Önümüzdeki birkaç saat içinde, tercihen kocam yanımdayken, iki bebek doğuracağım ve tüm bunları tersine çevirmene ihtiyacım var"-Magnolia iki elini anneme doğru salladı-"çok aşağı."

"Doğru, evet, tamam." Annem mutfağın etrafında bir daire daha çizerken kolunun tozunu aldı, ta ki şişman bir keşiş şeklindeki kurabiye kavanozunun önünde durup içinden bir düzine mor jöleli küçük bir fermuarlı poşet çıkarana kadar. "Gitme zamanı o zaman!"

Magnolia'nın kapının yanında işaret ettiği çantayı, annemin anahtarlarını ve telefonunu aldım; kısa bir süre önce marketten gelirken bıraktığı yerde duruyorlardı. "Evet. Gitme zamanı."

JASPER

Annemin numarasının yanındaki simgeye dokunmadan önce uzun bir süre telefonuma **baktım**. NCVC ofislerinden - yarı terk edilmiş bir alışveriş merkezindeki eski bir elektronik mağazasından - ayrıldığımdan beri annemi arama dürtüsüyle savaşıyordum. Hiç böyle hissetmemiştim. Son yirmi yılda anneme *ihtiyaç duyduğum* tek bir an bile hatırlamıyordum ama anlamsız nedenlerden ötürü şu anda ona ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Piste ve telefon çaldığında bana geri dönen yansıtıcı giysili işçilere baktım. Kırmızı göz uçuşlarından nefret ederdim. Farklı bir zaman diliminde yarı uyuyup yarı uyanmaktan ve sonra da işlevsel bir insanmışım gibi davranmaktan nefret ediyordum. *Nefret* ediyordum ama bej rengi otel odamdan daha çok nefret ediyordum. Sacramento'da bir gece daha kalmak istemiyordum.

"Alo? Jasper?"

"Anne," dedim, sebepsiz yere gözlerim yaşardı. "Umarım aramak için çok geç değildir."

"Hayır, saat onu biraz geçiyor ve zaten hiçbir zaman çok geç değildir," dedi. "Bu gece uçakla mı geliyorsun yoksa gidiyor musun?"

Annem havaalanı seslerini benim kongre bölgelerini bildiğim gibi bilirdi. İki dakika daha arkamdaki sesleri dinlese, havaalanını terminaline ve yolcu salonuna kadar sayabilirdi. "Dışarı. Boston'a dönüyorum. Ben Sacramento'dayım. Bir görüşme vardı."

Bu, olayların uygun bir açıklaması gibi geldi. *Bir görüşme oldu*. Benimle mülakat yapılmadı. Gizli bölgelere biraz fazla uzanan sorularla sistematik olarak köşeye sıkıştırıldım ve önceki çalışmalarım ile ilgili belirli ayrıntıları paylaşmam için defalarca azarlandım.

Kampanyalar. Ama eski patronumun tuvalet alışkanlıklarını kablolu haberlerde anlatmıştım. Onlara göre benim için hiçbir şey kutsal değildi.

"Ah! Keşke bana söyleseydin! Uçakla gelip seni yemeğe çıkarabilirdim."

Sadece annem Seattle'dan Sacramento'ya uçmanın akşam yemeği için makul bir yol olduğunu düşünürdü. "Hayır, sorun değil. Günün büyük bir kısmında bağılıydım."

"O zaman başka zaman," dedi ve şimdi benimle ne yapacağını bilmediği belliydi.

Hiçbir zaman gerçekten bilmedi ama denedi ve bunun için ona kredi verdim. Her şey ona karşı yığılmışken bile çok çabalamıştı. Seçeneklerinin imkânsız olduğu zamanlarda bile. Denedi ve hayatın ona sunduğu kayıp ve yıkımla elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Elimden geleni yapıyorum," dedim, yanaklarımdan aşağı süzülmeğe üzere olan bir gözyaşı dalgasıyla. Tanrım, bu havaalanının ortasında ağlamak istemiyordum. Sadece biraz daha dayanmak istiyordum. Sadece birazcık. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor."

"İşe yarayacak, tatlım. Bundan eminim. Her zaman çok çabaladın, kimsenin senden bunu bekleyemeyeceği kadar gençken bile." Durakladı ama ben cevap vermedim çünkü gözlerim dolacak ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım ve bunu istemiyordum. Havaalanının ortasında telefonda ağlayan kişi olmak istemiyordum. Sürekli dağılan biri olmak istemiyordum. "Neden bu gece Seattle'a gelmiyorsun? Bir telefon açıp seyahat programını değiştiririm ve birlikte bir gün geçiririz."

Onun yazdığını duyunca başımı salladım. "Cadılar Bayramı'nı hatırlıyor musun? Üste geçirdiğimiz son Cadılar Bayramı'nı?"

Yazması durdu ama konuşmadan önce bir an geçti. "Bunu asla unutmayacağım."

Sulu bir kahkaha attım. "İşte benim sorunum da bu. Hatırlayamıyorum.

Tek bildiğim iyi bir gün geçirdiğimiz."

Mırıldanarak onayladı. "Harika bir gündü. Üsteki tüm aileler çocuklar için etkinlikler düzenlemek üzere birlikte çalıştılar. Babanın da morali yerindeydi. Haklısın. Güzel günlerden biriydi."

"Aile kostümümüz var mıydı? Bunun gibi bir şey? Yaptığımızı düşünüp duruyorum ama ne olduğunu hatırlamıyorum."

Güldü ve şöyle dedi: "Denedik. Sana söyleyeyim, denedik ama sen bunun bir parçası olmak istemedin. Her yıl yeni bir kostümle gelirdim ve her şey

ama iş giyinmeye gelince, çılgına döndün." "Bu bana hiç benzemiyor."

"Küçük Jasper da en az yetişkin Jasper kadar kararlı ve inatçıydı," dedi. "İşte bu yüzden babanla ben Fred ve Wilma Çakmaktaş kılığına girdik ve sen de Midge Teyze'nin verdiği o küçük tatlı siyah kedi kostümünü giydin. Hani şu üç yıl üst üste giydiğin."

Uçuşum için bir anons duyuldu. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

"Sen bir bebektin. Yapmazdın. Ama o kostümü çok severdin. Hangi mevsim olduğu fark etmezdi, o kedi olmak isterdin. Benden sürekli yüzüne bıyık çizmemi isterdin. Pembe bir burun da." Yumuşak bir şekilde güldü. "Yıllar sonra planlarımı mahvetse de kostümü deli gibi severdin."

Başımı salladım. Bütün bunlarla ne yapacağımı bilmiyordum. "Anne, gitmem gerek."

"Seni bir uçağa bindirebilirim," dedi. "Her zaman buraya gelebilirsin Jasper. Bunu yeterince söylemediğimi ve mesailerimin asla senin işinle uyuşmadığını biliyorum ama hayatımda senin için her zaman yer var. Her zaman."

El çantamın sapına uzandım. "Biliyorum anne."

"Beni ziyaret etmeni istiyorum, Jasper. Belki bu gece değil ama yakın bir zamanda."

Eminim sizin için o Cadılar Bayramı'ndan fotoğraflar bulabilirim."

"Ne yaptığımdan emin değilim-" Yüce programımı milyonuncu kez kalkan olarak kullanmadan önce kendimi durdurdum. Artık bir programım yoktu. Kalmamı istemediği için göğsümde kalbimin olması gereken yerde açılan bir delikten ve herkesin sorunsuzca bulduğu önemli bir şeyi kaçırdığım hissinden başka hiçbir şeyim yoktu. "Nereye gittiğimden emin değilim. Hayatımda. Hem de hiç. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Uçuşum için bir anons daha yapıldı ama uçağa binmek için sırada bekleyen bir sürü insan vardı. Birkaç dakikam daha vardı.

Bir süre sonra, "Yeniden başlamak için kendime izin vermem gerekiyordu. Bunu yapmaya iznim olduğunu düşünmüyordum. Bir anneyken ve otuzlu yaşlarımda ortasındaiken bunu yapabileceğimi düşünmüyordum ama kendimi ve seni kurtarmak için bunu yapmam gerektiğini fark ettim. Yeniden başlamanın babanı unuttuğum ya da onu hâlâ çok sevmediğim anlamına gelmediğine kendimi ikna etmek zorundaydım. Bu, yaşadığımız hayatın değerli olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu benim için içeri girme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

yeni bir yön seçtim ve bu seçim yüzünden kendime zulmedemezdim. Beni inciten şeylerden uzaklaştığım için kendimden nefret edemezdim."

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Burnumu çektim. "Mmhmm."

"Hayatını değiştirmende bir sorun yok Jasper. Dağınık olması ve her şeyi mahvedip mahvetmediğini merak etmen sorun değil."

"Ya gerçekten her şeyi mahvettiysen?"

"Bu mümkün değil, tatlım. Mümkün değil. Önünde çok şey var. Geçmişten ders al ama sana neşe ve huzur getirecek bir hayat kurarken onu orada bırak."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye tersledim, sebepsiz yere sinirlenmişim.

Nazik ve hüzünlü bir şekilde güldü ve "Sizi neyin mutlu etmediğini bulun. Oradan başlayın. Bir liste yap. Listelerini her zaman sevmişsindir. Sonra, tüm o pisliklerden kurtul. Ya da vergi kaçakçılığından hapse girmeden atabildiğin kadarını. Yakında ne istediğini anlayacaksın."

"Ya bunu da berbat edersem? Ya asla doğru yapamazsam?"

"O zaman yeni deneyimlerle dolu bir hayat yaşarsınız. Oyununuzdaki rollerin sayısında bir sınır yoktur. Ne kadar isterseniz o kadar oynarsınız. Sadece sahneye çıkmaya devam etmelisiniz."

Uçağım için yapılan son çağrı, cevap vermeden önce gözyaşlarımı kurutmam ve nefes almam için bana bir dakika verdi.

"Eğer bu gece Boston'a gidecekseniz, o uçağa binmeniz gerekiyor," dedi.

"Öyleyim," diye cevap verdim, kapıya doğru sürünerek. "Ben gidiyorum."

"Sabah beni ara. Gelecek hafta iki vardiyam var ama istersen ondan sonraki hafta da gelebilirim. Ya da buraya gelebilirsin. Seni uçakla gönderirim. Burada senin için her zaman bir yer var."

"Biliyorum anne. Teşekkür ederim."

"Senin için doğru olan seçimleri yapacaksın, Jasper. Buna inanıyorum."

Uçağa binmek için bekleyen yolcuların oluşturduğu kısa sıraya girdim. "Buna neden inanıyorsun? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bir fırtınanın ortasındayken yüzünün önündeki eli görememenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ve şu anda o fırtınanın içinde olduğunu biliyorum. Benimkinden farklı ama yine de berbat bir fırtına. Bunu biliyorum, seni de tanıyorum ve bunu atlatacağımı biliyorum."

Uzun, ürpertici bir nefes aldım ve bu uçağa yüzüm gözüm yaş içinde girmiş olsam da umurumda olmadığına karar verdim. Sadece umursamadım. Üzgündüm ve

Yalnızdım ve eskiden yerimi, konumumu bildiğim bir dünyada kaybolmuştum. Ayaklarım ağrıyordu ve bu gece uyuyamayacağımı biliyordum ve Linden'i arayıp neden kalmamı istemediğini sormak istiyordum ama yapamazdım. *Yapamazdım.*

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Yarın beni arar mısın?"

"Yapacağım." Kapı görevlisine biniş kartımı uzattım ve jet yolunda ilerlemeye başladım. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Konuştuğun için teşekkürler," dedi sertçe. İçimi çektim. "Kötü davrandığımı biliyorum-"

"Bu gece kendimizi hırpalamayı bırakalım, tamam mı? Yapman gerekeni yaptın ve bana bir açıklama borçlu değilsin. Kendine iyi davran. Bunu hak ediyorsun."

"İyi geceler anne."

"İyi geceler, Jasper."

Koltuğuma doğru ilerlerken çantamdan bir not defteri ve geçen gün Linden'dan kaptığım pazen gömleği aldım çünkü ona kızgındım ve her aradığında beni düşünmesini istiyordum. Gömleği bir şal gibi omuzlarıma attım ve defterimde yeni bir sayfa açtım.

Kalem kâğıdın üzerinde dururken ona gülünç derecede uzun bir süre baktım. O kadar uzun süre ki, kalkış sırasında kalemi koltuğun arka cebine koymam ve kucağıma geri koymak için uçağın alçalmasını beklemem gerekti. İçecek servisi boyunca ve yarım paket Cheez-Its'in içinden ona baktım ve sonra yazdım: *Şimdi Olmak İstedğim Kişi.*

LINDEN

Keskin Kasım sabahlarında güneşle ilgili bir şey vardı. Bulutları sert açılarla keser ve o tembel dalgaları parlatacak şekilde yoğun sisi delerdi. Böyle sabahlar bana kendimi sessiz ama bir o kadar da canlı hissettirirdi.

Belki de bunun Kasım ayıyla ya da parlak sisle hiçbir ilgisi yoktu ama her şey yeni yeğenlerimin sağ salim gelişini kutlamakla geçen uzun bir geceyle ilgiliydi. Buna bir de kız kardeşimi iş çıkış saatinde hastaneye götürmenin stresini ve kocasına olabildiğince hızlı bir şekilde eve dönmesi için fısıldayarak bağırmasını eklediğimizde, geçtiğimiz on sekiz saat hayatımın en çılgın saatlerinden biriydi.

Her şey onu hastaneye götürmekle ve ardından Rob'u havaalanından almakla bitmedi çünkü bu durumda bir saatlik bir uçak yolculuğu yaklaşık dört saatlik bir tren yolculuğundan daha iyiydi. Rob ve Magnolia'ya kavuştuktan sonra ama bebekler gelmeden önce kız kardeşim Boston teriyerini ailemin evinde unuttuğumuzu hatırladı. Babam şehre yirmi dakika mesafede olduğu için -telefonu kapalıyken golf oynuyordu ve haberleri en son duydu- New Bedford'a geri dönmeye, Rob Gronkowski adlı köpeği almaya ve küçük kardeşleriyle tanışmadan önce Ash ve Zelda ile birkaç gün geçireceği Boston'a geri götürmeye gönüllü oldum.

Bu Magnolia'nın ifadesiydi, benim değil.

Zelda ve ben yavruyu yerleştirdikten sonra, bebeklerin doğduğu ve herkesin sağlıklı olduğu haberini aldık. Hastane herkesi kapı dışarı etti, annem de buna dahildi, o da kendini bu dağınıklıktan tam zamanında kurtarmıştı ve babam bunun bir kutlama yemeği gerektirdiğine karar verdi.

Annemler hastanede, Ash ofiste, Zelda ve ben de onların evinde olduğumuz için bu durum büyük bir karmaşaya yol açtı.

Buna bir karmaşa diyebilirdim ama tüm gün hayal bile edemeyeceğim boyutlarda bir karmaşaydı.

Sonunda ailemin tercih ettiği bir et lokantasında toplandık. Şampanya vardı, muhtemelen bu durum için mantıklı olandan daha fazla ama bu kimseyi yavaşılatmadı. Biftek vardı, her durum için gayet makul bir miktardı. Ve hikayeler vardı. Bir sürü hikâye. Ash, Magnolia ve benim doğduğumuz gün. Ailemizin bizi eve götürdüğü gün. Ağlamayı kesmediğimiz gün, tek birimiz bile, ve Ash ve ben oturma odasındaki kanepenin altına sürünüp annemiz bizi bulmaya çalışırken ölüm sessizliğinde kaldığımız gün.

İyi geçirilmiş bir geceydi ama Jasper'ın yokluğunun içimi sızlatmadığı tek bir dakika bile olmadı. Ona dönme, ona uzanma, bal rengi saçlarına özel bir şeyler fısıldama arzumu bastırmak zorunda kalmadığım tek bir dakika bile olmadı.

Bunu onunla paylaşmak istedim. Şampanya kadehini tekrar tekrar doldurmak ve onunla hikâyeler anlatmak istedim. Ash'in misafir odasında, o kollarımdayken kendimden geçmek istiyordum. Bunu ya da başka bir şeyi yalnız yapmak istemiyordum. Onu burada istiyordum ve bunun beni açgözlü bir piç yaptığını biliyordum ama elimde değildi. Denemiştım. Onu Kaliforniya'ya gönderdiğimden beri denedim ama artık yapamıyordum.

Yapmak istediğim tek şey -bu zonklayan şampanya baş ağrısını kovalamak dışında- kendim için üzölmekti. Bu bencilce bir soruna bencilce bir cevaptı ama umurumda değildi. Duş alıp giyinecek, biraz kahve içip kendime tosttan başka bir şey yedirmeyecek ve günümü istediğim kadar kendime acıyarak geçirecektim.

Jasper'ın çoktan gittiğini düşünürsek bu adil görünüyordu. Bebekler, köpekler ve garip rüyalarla geçen günlerden bu yana ne kadar zamandır ondan haber almamıştım ama hayatına devam ettiğini bilecek kadar uzun bir süreydi. Bundan emindim.

Dışında-

Sokağımın ortasında, çıkmaz sokağın sonundaki bir çift kulübeyi ve Jasper'ın garaj yolunda sarhoş bir açıyla park etmiş eski steysin arabasını ortaya çıkarmak için kıvrılan virajın açıldığı yerde sert bir şekilde durdum.

Uzun bir süre ona baktım, akşamdan kalmalığın, adrenalinin ve uykusuz geçen korkunç gecelerin etkisiyle halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırıştırdım.

Onu bıraktığımdan beri bunu başarmıştım. Tekrar göz kırptım ve hayır, hayır, halüsinasyon görmüyordum. Yine de bunların hiçbirine güvenmiyordum. Burada olması için pek çok neden vardı. Hiçbir anlamı yoktu. Olamazdı.

Kendime bunu söyledim ama arabamı evimin önüne park ettim ve hiçbir şey için durmadan doğruca onun bahçesine girdim.

Ön kapı açıktı ve içeri baktım. Ayakkabılarını ve el çantasını girişte bırakmıştı. Bunun bir şey ifade etmediğine karar verdim. Aynı şekilde arka yatak odasından gelen belli belirsiz gümbürtüleri de duydum. Son eşyalarını topluyor ya da bir duvarı yıkıyor olabilirdi, ya da ikisi arasında bir şey. Jasper böyle çalışırdı.

Bir yanım bunu öğrenmek istemiyordu. Ondan tekrar uzaklaşmayı midem kaldırmadı.

Kendimi onun küçük yatak odasının kapısında bulana kadar alçak gümbürtülerin sesini takip ettim. Çok küçük bir yerdi, ama Jasper yanlarında muzlar olan üstü açık bir kutuya ayakkabılarını atmakla meşgulken buna odaklanamazdım. İlk bakışta toparlanıyor gibi görünüyordu ama bu toparlanma değildi. Yıkımdı.

"Hey. Kapı açıktı," dedim.

Döndü, her iki elinde de iki farklı ayakkabı vardı. "Bunları artık istemiyorum," dedi, kara gözleri hiç görmediğim kadar kararlılıkla dolup taşıyordu.

Ellerimi ceplerime soktum. Kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için tek yapabildiğim buydu. "Tamam."

Ayakkabıları kutunun içine attı. "Hiçbirini istemiyorum. Kendimi güçlü hissetmek için yüksek topuklara ihtiyaç duymak istemiyorum."

"Ayakkabıları siktir et. Sen zaten güçlüsün."

"Artık bunu yapmak istemiyorum." Ayakkabı kutusuna ve yatağın üzerine yığıldığı kıyafetlere baktı. "Bir kabus olmak istemiyorum. Bununla tanınmak istemiyorum." Gözlerini kırıştırarak bana baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Ellerimi ceplerime soktum. "Kaliforniya'ya gitmek istemiyorum. İş istemiyorum. Onun gibi bir iş istemiyorum. Ne pahasına olursa olsun kazanmak istemiyorum ve kirli numaralarımı satmak istemiyorum. O kişi olmayı ne zaman bıraktım bilmiyorum ama geri dönmek istemiyorum."

"Zorunda değilsin." Milyonlarca sorum vardı ama şu anda gerçekten cevaplamasını istediğim tek bir soru vardı. "Ne istiyorsun?"

Jasper gözyaşlarını sildi ve yatağa doğru dönerek orada yığılı duran giysileri karıştırdı. Dibe yakın bir yerden,

bir defter çıkardı. Jasper hakkında bir şeyler bilseydim, o defterin listelerle dolu olduğunu bilirdim.

"Bütün gecemi buna harcadım" diyerek sayfaları çevirdi. "Ön kapı o kadar zamandır mı açık?"

Başını iki yana salladı. "Bu sabah altıda Boston'a indim." Sağ sayfada durdu ve okumadan önce bana şöyle bir baktı: "İşimle ilgisi olmayan arkadaşlarım olsun istiyorum. Etrafımda beni önemseyen ve değerimi onlara sağlayabileceğim erişim ya da bilgi ile ölçmeyen insanlar olsun istiyorum. Benim için anlamı olan bir iş istiyorum ama her şey demek olan bir iş değil. Rahat bulduğum kıyafetler giymek istiyorum, zırh ya da gözdağı işlevi gören kıyafetler değil. Bazı hobiler edinmek istiyorum ve bunlarda çok kötü olsam da umurumda değil." Kitaptan başını kaldırıp baktı. "Yemek pişirme ve ev tadilatında çok kötü olsam da, ikisinin de devam etmek istediğim hobiler olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Ağzımın bir köşesinde bir gülümseme belirirken başımı salladım. "Başka bir şey var mı?"

Başını salladı ve şöyle dedi: "Kendime ait bir topluluk istiyorum, benim olan bir yer çünkü ben onu seçtim, ona mahkum olduğum için değil. İnsanlara güvenmek istiyorum, bu korkutucu olsa bile. İnsanların çok mutlu ve misafirperver olduğu için ziyaret etmek istedikleri bir ev istiyorum. Bir yere ve birine ait olmak istiyorum. Bir aile kurmak ve bir ya da iki bebek sahibi olmak istiyorum ve bunu yapmak için her şeyin mükemmel bir şekilde yoluna girmesini beklemek istemiyorum. Çok uzun süre bekledim ve artık bekleyebileceğimi sanmıyorum. Aslında, hayır. Bekleyemem. Bunu biliyorum." Odaya girdim, giderken muz kutusundaki ayakkabıları kenara çektim.

"Kaliforniya'ya gitmiyorsun."

Başını yavaşça salladı. "Başka bir gün, iş konusunda ne kadar haklı olduğunu ve benim için ne kadar yanlış olduğunu açıklayacağım."

"Eğer bu tartışmayı başka bir güne erteliyorsak, bu burada kalacağınız anlamına mı geliyor? Burayı seçtiğin anlamına mı geliyor?"

Jasper bir süre not defterini inceledi, parmakları arka kapağa vuruyordu. "Kalmamı sen istemedin, Linden."

"Çünkü senden bunu benim için yapmanı isteyemezdim. Eğer oraya gidip o işi kendin görmeseydin, pişman olurdun. İhtiyacın olan şeyin bu olup olmadığını merak ederdin ve lanet olsun Jas, bunu yapmak zorundaydım. Beni öldürse bile gitmene izin vermeliydim."

Defteri yatağa fırlattı. "Bu kararları benim adıma veremezsin. Benden bilgi saklayacağına karar veremezsin ve

En iyisini ummak. Kimse için adil değil. Peki ya oraya gidip nefret etsem bile işi kabul etmeye karar verseydim? O zaman ne olurdu Lin? Sen ne yapardın?"

"Bununla yaşayabilirim."

"Böylece ikimiz de mutsuz mu olacaktık? Sırf bana yanlış bir şey söylemek istemediğın için mi? Bulduğın çözüm gerçekten bu mu?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunun iyi bir çözüm olduğunu söylemedim, sadece seni buraya hapsetmekten daha iyi olduğunu söyledim."

"Bana karşı açık sözlü olsaydın bu bir tuzak olmazdı. Kalmamı istemene ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tabii ki hayır. Tamam mı? Bilmiyordum. Seni koruduğumu sanıyordum."

Bir nefes verdi ve gözlerini tavana dikti. "Herkesi istediğın şeylerden korumak zorundaymışsın gibi davranmayı bırakırsan, bunun yerine dürüst olabilirsin."

"Dürüst mü olmak istiyorsun?" Ona doğru bir adım daha attım. Biraz daha yaklaşırsam birbirimizin üzerine çıkacaktık. "Tamam, bebeğim. Sana dürüst olacağım. Sana aşığım. Tamam mı? Seni seviyorum ve gittiğinde fiziksel olarak acı çektim ve umarım-"

Uzandı, ellerini gömleğimin içine soktu ve beni göğsüne çekti, ben daha tek kelime edemeden dudaklarını dudaklarımla üzerine yapıştırdı. Tepki vermeden, cevap vermeden önce bunu algılamam sersemlemiş bir saniye sürdü.

"Jasper," diye fısıldadım dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa bile seninle olmak istiyorum."

Kollarımı gövdesine doladım ve onu kendime sımsıkı bağladım. "Az önce bana bundan sonra ne olacağını söyledin."

Parmaklarını sakallarımın arasından geçirene kadar ellerini göğsümde ve omuzlarımda gezdirdi. "Sadece sen de aynı şeyleri istiyorsan."

Onu alıp buradan gitmeye hazırdım. Onu eve, yatağa götürmeye. Gözlerinin altındaki koyu lekeler bana son birkaç gündür benim kadar iyi uyuduğunu söylüyordu ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

"Şimdi sana ne olacağını söyleyeceğim," dedim ve onu kollarımda döndürüp kapıya doğru yönlendirdim. "Seni eve götürüyorum. İşte bu Jas, burası senin evin. Burayla ne yapmaya karar vereceğın tamamen ikinci planda."

ve bu seçim artık zihninizde yer işgal etmeyecek. Sende kalsın, sat, fark etmez çünkü biz yan evde yaşıyoruz ve mali durum hakkında endişelenmene gerek yok."

"Birine bu şekilde bel bağlama fikrinden hoşlanmıyorum," dedi. "Tüm hayatım bu tür şeylere karşı bir dizi isyanla geçti."

"İnanın bana, fark ettim ve anlıyorum. Ama para konusunda endişelenmiyorum ve endişelenmeyeceğim, özellikle de Magnolia ile ortak olmayı kabul ettikten sonra-"

"Yaptın mı? Ne dedin? Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç gün önce -hayır, bekle- dündü. Tanrım, bu hafta çok bulanık geçti." Girişe vardığımızda çantasını aldım ve ayakkabılarını işaret ettim. "Dün öğleden sonra, doğuma girmeden hemen önce."

Jasper avuçlarını yanaklarına bastırdı. "Aman Tanrım! Bebekler burada mı?"

"Dün gece geldiler. İlki tam beş kilo, ikincisi ise dört buçuk kilodan biraz fazla geldi. Magnolia iyi gidiyor ama ona isim sormayın çünkü henüz karar vermediler."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, elleri hâlâ yanaklarındaydı. "Bu harika. Tek kelimeyle harika. Ve bunu yapacaksın, ortaklığa devam edeceksin. Bir karara vardığınız için çok mutluyum ve-oh, bir dakika bekleyin."

Ayakkabılarını henüz giymemişti ve bu beni deli ediyordu, bu yüzden çantayı bıraktım, diz çöktüm ve onun için yaptım. "Hayır, bir dakika bile beklemeyeceğim. Eve gidiyoruz. Bebekleri daha sonra ziyaret edebiliriz."

"Hayır, demek istediğim bu değildi. Yeni iş anlaşmanız ne olursa olsun, alıkonulan bir kadın olmak istemediğimi söylemeye çalışıyordum."

"Bu zor bir şey çünkü böyle olacak. Belki o zaman hayatta kalmak için endişelenmek zorunda olmadığında hayatınla ne yapacağını bulabilirsin."

Bana kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Sanki buna karşı koyabilirmişim gibi. Bugün değil, hiçbir zaman. Ben de kıcını tuttum ve onu sertçe öptüm.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

Kapıyı arkamızdan kapatırken başımı salladım. "Bir nedene ihtiyacım yok."

"Görüyorum ki bugün ekstra buyurgan davranıyoruz."

Kolumu beline doladım ve onu yürüyüş yoluna doğru götürdüm. Aynı yaşlı kedi gül ağaçlarının yanından fırladı ve biz yürürken bize doğru miyavladı. "Sana bunun nasıl olacağını anlatmayı bitirmedim."

Jasper boğuk bir kahkaha atarak, "Bunun devamını dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Sen bana ait olacaksın, ben de sana ait olacağım," dedim, kelimeler boğazımda düğümlendi. "Senin için gerçekten rahatsız edici olduğunda bile bana güveneceksin. Her şeyi kendi başına yapabileceğini kanıtlamak istediğinde bile bana yaslanacaksın çünkü bizim işimiz bu. Anladın mı?"

"Peki ya sen? Senin için gerçekten rahatsız edici olsa bile istediğin şeyler konusunda dürüst ve açık olacak mısın?"

"Evet," dedim, ön kapıya vardığımızda evin anahtarlarını cebimden çıkarmak için onun eşyalarını yere bıraktım. "Öyleyim."

Kapıyı iterek açtığımda, "Bu hiç kolay olmayacak" dedi.

"Bunların kolay olacağını mı sanıyorsun? Değil, Jas. Kolay olmayacak. Her gün zor olacak ve bunun için çalışmamız gerekecek ama dünyada güveç tencereleri ve rotariler için kavga etmeyi tercih edeceğim kimse yok-"

"Trafik çemberleri."

"-ve senden daha çok tartıştığımız diğer tüm rastgele saçmalıklar. Dünyadaki hiç kimse. Hazır olduğunda, seninle evlenmeyi hak ettiğin şekilde evleneceğim ve-"

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu bu konudan hoşlanmadığı anlamına gelen küçük bir kahkaha atarak.

"Bu, içinde kesinlikle Elfçe yazılar olacak bir yüzük ve tek bir Hobbit bile içermeyeceğine söz verdiğim abartılı bir evlenme teklifi alacağın anlamına geliyor. Bir sürü pasta örneği yiyeceğiz ve oturma düzeni gibi aptalca şeylere kafa yoracağız. Annem sana büyük bir gelin partisi düzenleyecek ve tek amacı günümüzü senin istediğin her şeye dönüştürmek için yaşayacak. Kız kardeşim seni saçma sapan, patron-kadın arkadaşlarından oluşan çevresine kabul edecek ve sana öyle bir bekarlığa veda partisi düzenleyecekler ki, benim bu tür şeylere olan tüm toleransım sınanacak. Ve bizim günümüz geldiğinde, yanında uyanacağım ve seni o kadar çok seveceğim ki o koridorda titrek bacaklarla yürüyeceksin. İyi günde, kötü günde ve aradaki tüm günlerde seni böyle seveceğim. Ve asla ama asla sensiz Kuzey İrlanda'ya taşınmayacağım."

"Bu hiç komik değildi." Bunu kahkahalarla gülerken söyledi. "Kuzey İrlanda hakkında."

"Evet, seninle hak ettiğin şekilde evleneceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum ve sen bu boku hak etmedin."

Hâlâ açık kapının önünde dururken, "Artık Preston hakkında konuşmayalım. Gerçi şu toplumsal aktivizm örgütüyle bir röportaj yapmam için muhtemelen onu aramam gerekecek. Sanırım bu konuda daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Buna izin vereceğim." Kapı aralığını işaret ettim. "Ne diyorsun, Jas? Bunu yapıyor muyuz?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Başka bir şey var mı? Yoksa bütün plan bu mu?"

Daha fazla dayanamadığım için, gerçekten dayanamadım, çantasını içeri koydum ve sonra onu kollarıma aldım. "Yüksek elli, öyle mi?"

"Ne halt ediyorsun sen?"

Yatak odasına doğru ilerlerken, "İşleri hızlandırıyorum," diye cevap verdim. "Burada bizi bekleyen mükemmel bir yatak varken ön verandada durmak için çok soğuk."

"Bazen son derece gülünç oluyorsun." "Ve sen imkansızsın. Seni hala seviyorum."

Yatak odasına doğru yürürken bana baktığını hissettim. Sıcak ama yine de biraz temkinli bakışlarını hissettim. Neden olmasın ki? Hayatındaki diğer herkes onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Gittiler, bazıları diğerlerinden daha açık bir şekilde, ama hepsi gitti. Ben onlardan biri olmayacaktım.

Giysiler aceleyle çıkarıldı, ikimiz de diğerine yardım ettik, ta ki işi çok daha karmaşık hale getirdiğimizi fark edip işi kendi başımıza bitirene kadar. Battaniyeler ve çarşaflar aşağıya inerken, birbirimize sarılmak için yüzümüzü birbirimize döndük.

"Seninle doğru şekilde evleneceğim," diye yineledim, bir elim dış kalçasında, diğeri sırtında geziniyordu. "Sana istediğin kadar bebek, bakabileceğin kadar aile vereceğim. Bana ait olacağını söylediğimde ciddiydim Peach, ama aynı zamanda buraya da ait olacaksın. Zaten öylesin. Anladın mı?"

Aramıza uzandı ve sikimi eline aldı. Beni okşarken ciddi bir sohbet sürdürmeyi amaçladığını düşünürsek, bu hiç de adil değildi. "İstediğin bu mu? Bir düşün, bebekler ve

Her şeyi mi? Yalnız kalmaya ne oldu? Sessizliğinizi, alanınızı korumaya ne oldu?"

Avuçlarının ağrıyan sikimin üzerinde kaydığı o tek dakika çok fazla geldiğinden, üzerine tırmandım, onu altıma hapsedtim ve kalçalarını araladım. "Sen oldun."

İçinden bir kahkaha geçti, göğsüne ve omuzlarına yayıldı, çenesindeki endişeli gerginliği yumuşattı. "Bu yeterli gibi görünmüyor."

"İşte bu yüzden eli yüksek planlar yapıyorum," diye cevap verdim. "Çünkü sen levyeyle üzerime geldiğin gün dünyamı yıkmadığını düşünmekle meşgulsün."

"Olanlar *böyle değildi* ve siz de bunu biliyorsunuz."

Kendimi onun açıklığına çentikledim, çıplak horoz kafam onun ıslaklığına karşı yanıyordu. "İstediğin bu mu?" Gözlerini gövdesinden aşağıya, kendimi sabit tuttuğum yere dikti. Bir süre yanıt vermeyince, sikimi yukarı çekip klitorisinin etrafında dolaştırdım. "Sen yaptın, biliyorsun. Her şeyi açtın. O zamandan beri aynı değilim."

"Bu iyi bir şey mi?"

"En iyisi."

Başını salladı, dizlerini kalçalarıma doğru kaydırды ve şöyle dedi: "Ben de eskisi gibi değilim. Aynı olmak istemiyorum. Ama seni istediğimi biliyorum." İçine doğru ittim ve geriye doğru eğilmesini, dudaklarını ayırmasını, sessiz bir iç çekişini izledim. "Senden nefret etmiyorum."

Kalçaları yuvarlandı, kısa sürede bir ritim buldu ve her geçişte biraz daha derine kayıyordum. "Senden hiç nefret etmedim." Tekrar içine girmeden önce geri çektim. "Bir kere bile."

"Bundan emin misin?" diye sordu, istediği pozisyonu bulmak için kalçalarını eğerek.

"Öyle olduğumu biliyorsun."

Sikim klitorisinin üzerinden kayarken mırıldandı. Beynim ona sokulmamı ve ikimiz de hareket edemeyene kadar onu becermemi istiyordu ama başka bir yanımda bana yavaş gitmemi, bunun tadını çıkarmamı hatırlattı. Ayağa kalktı ve orada kaldık, öpüştük, ittiştik, söylemeden duramadığımız her şeyi fısıldadık.

Seni seviyorum. Seni çok uzun zamandır seviyorum. Sensiz olmak istemiyorum.

Birlikte hareket *ettik*, yavaş yavaş yavaş ve benim için dünyadaki tek şey bu kadındı.

"Lin. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inledi, etrafımda kenetlenerek.

Ellerimi beline doğru kaydurdum ve onu tutarken daha hızlı bir ritim buldum, parmaklarım teninin yumuşaklığına sertçe giriyordu. Orgazmının ilk nabız atışları kas hafızamı tetikledi, kalçalarım o hızlı, acil şekilde nasıl sevişeceğimi hatırlatan ve penis başımı inanılmaz derecede hassaslaştıran ve ayrılığın, mesafenin ve kaybın gerginliğini çözen. Bu kadının benim için, benim de onun için olduğumu ve şu anda, burada paylaştığımız bağdan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını bilen. Bunu taşaklarımda hissettim ve sonra bu his omurgamda yukarı ve aşağı doğru spiral çizerek patlamanın eşiğine geldi. Bir başka hamle benden bir inilti kopardı ve bunu klitorisine hızlı bir çimdik atarak eşleştirdim.

"Şimdi benim için geldiğini hissetmek istiyorum," dedim kulağına karşı. "Benim için bırak."

Onu tekrar çimdikledim ve iniltisi şiddetli bir feryada dönüştü. İnanılmaz derecede sıcak ve ıslaktı ve kasları etrafımda çırpındığında, kendimi onun içine boşaltırken onu kollarımın arasına aldım. Birlikte yuvarlandık, hâlâ nefes alıp veriyorduk ve elimde olmadan ulaşabildiğim her santim derisini öpüyordum. Bu öpücükler onu ne kadar istediğimi, onu ne kadar sevdiğimi ve benim olduğunu anlatıyordu.

Ve o, bir insanın bir başkasına sahip olabileceği kadar büyük bir şekilde benimdi.

Omzunun üzerinden bana baktı. "İkizler ve üçüzler ailenizde var, değil mi?"

Sırıttım. "Anne tarafından geçer."

Sırtını yatağa yaslayıp başını koluma yaslayana kadar kaydı. "Muhtemelen bunu daha önce sormalıydım" -aramızda işaret etti- "bunlardan herhangi birini."

"Fark eder mi?"

Bana, ne kadar sevimli olduğu için göğsümü sıkkan bir göz kırptı ve "Hayır, olmaz. Bunu değiştirebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kolumu onun altından çektim ve yatağın altına doğru ilerledim. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Her şeyden çok haklıyım." Dudakları titreyerek sordu: "Aşağıda ne yapıyorsun? Şimdi ne yapıyorsun?"

Bacaklarının arasına yerleştim, omuzlarım kalçalarını iyice açmaya zorluyordu. "Sana istediğin her şeyi veriyorum."

EPİLOG

JASPER

BİR SONRAKİ SONBAHAR

Eskiden kovulmanın başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünürdüm. Şimdiye kadar iyi olduğum tek şey olan ve tüm gururumun ve özgüvenimin kaynağı olan işimi kaybetmek beni en mutlak anlamda yıkmıştı.

Ve öyle de oldu, beni tamamen ezdi. Beni en çıplak kemiklerime kadar soydu. Kendimle ilgili doğru ve gerçek olduğuna inandığım her şeyi elimden aldı.

Beni kendimle ilgili nelerin doğru olmasını *istediğimi* bulmaya zorladı. Zor bir yıl oldu ama aynı zamanda gerçekten önemli bir yıldı.

Seçmen kaydını, bilgisini ve katılımını artırmaya odaklanan yerel bir kuruluştaki çalışmaya başladım. Toplumsal aktivizm benim için çok uygun bir şeydi, *gerçekten çok* uygun bir şeydi, ancak şimdiye kadar bildiğim tek şey işe balıklama dalmaktı ve artık bunu yapamıyordum. Artık bunu yapmak *istemiyordum*. Linden'in ofisten belirli bir saatte ayrılmak, evdeyken telefonumu kapatmak, mümkün olduğunca hafta sonlarını çalışmadan geçirmek gibi sınırları uygulamama yardımcı olmasına ihtiyacım vardı. Açıkçası, bu kereste ayımın nazik bir hatırlatmasından daha fazlasını gerektiriyordu ve kendimi ön kapıda yakalanmış ve telefonumdan ve dizüstü bilgisayarımdan kurtulmuş bulduğum birkaç durumdan daha fazlası vardı. Telefonumun hafta sonu ortadan kaybolduğu birkaç durum daha oldu. Bir diğeri de Linden beni ofis dışından aradığında

ve eğer içeri girip beni omzunun üzerinden atmasını istemiyorsam, toparlanmam için üç dakika süre verdi.

Geçen yıl zordu. İyiydi, harikaydı, gerçekten ama zordu.

Midge'in kulübesindeki işleri tamamlaması için bir ekip tuttuk. Parkeleri kendim yeniden döşeyemez, çatıyı değiştiremez ya da elektrik sistemini yenileyemezdim. Ve lanet olsun, o sundurma. O sundurma. Özellikle de annem ve Martin ilkbaharda ziyaret ettikten ve kısa bir süre sonra kiraya verdikten sonra, onu profesyonellere teslim etmek mantıklı geldi.

Kayınvalidemden Midge'in odasını temizlememe yardım etmesini istedim, çünkü kadınla sadece geçerken tanışmıştı ve başıboş bir dildoya rastlarsa alev almazdı. Diana her zamanki gibi bir öğleden sonra ortalığı toparlayıp düzene soktu ve seks oyuncakları hakkında tek bir kelime bile etmedi.

Oh, evet. *Kayınvalidem. Gelecekteki* herhangi bir işle uğraşmadım ve zaten Diana da böyle bir şeye izin vermezdi. Linden bu abartılı evlenme teklifi sözünü Boston'da bir restoranda verdiği yılbaşı partisiyle yerine getirdi. Gece yarısı herkes "Mutlu Yıllar" diye bağırarak yerine, o bir yüzük çıkarırken sessizliğe gömüldü. Vücudumdaki tüm gözyaşlarını hıçkırığa döktükten ve *evet, evet*, onunla kesinlikle evleneceğime dair sarsıntılı bir baş sallamayı başardıktan sonra, konfetiler uçuştu ve "Mutlu Yıllar" çınladı ve o yıl doğru başladı.

Bu ilişkiler bana kolay gelmeseydi de Magnolia ve Zelda'da en iyi arkadaşlarımı - aslında kız kardeşlerimi - buldum. Gün içinde bana mesaj atmamışlarsa kendimi hâlâ onlara mesaj atmak için beklerken buluyordum. Yardımlarını aşırı şekillerde hemen kabul etmeden onlardan nasıl yardım isteyeceğimi bilmiyordum. Ta ki Zelda yaz boyunca beni oturtup, gelinlik provasına her katıldığında ya da çiçekler veya müzik grupları hakkında fikir beyan ettiğinde ona düzinelerce kurabiye gönderemeyeceğimi açıklayana kadar. Zamanı ya da ilgisi yoksa yardım etmeyeceği konusunda ısrar etti ve benim minnettarlık sözcüklerimden fazlasına ihtiyacı yoktu. Özellikle de Zelda daha elini sürmeden Ash tüm kurabiyeleri mideye indirdiği için.

Linden ve Magnolia'nın ortaklığı sorunsuz bir şekilde başladı. Düzenli ofis toplantıları yerine, her Cuma öğleden sonra saat üçte Magnolia'nın South End'deki evinde birlikte oturmaya karar verdiler. Ash de sık sık onlara katılıyordu. Bu toplantılar kısa sürede bir aile yemeğini de içerecek şekilde genişledi ve evlerimiz arasında dönüşümlü olarak gerçekleştirdik. Haftanın en sevdiğim bölümüydü. Çok severdim.

Herkesi evimizde ağırlamak veya Ash ve Zelda'yı ya da Magnolia, Rob ve ikizleri Boston'da ziyaret etmek. Bu yeni doğan geleneklerimizi çok sevdim. Bir eve ve onu dolduracak insanlara sahip olmayı seviyordum.

Ve şimdi, işimi ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi kaybetmemin üzerinden tam bir yıl geçmişken, bir limuzin beni ve nedimelerimi Linden'la evlenmek üzere koridorda yürüyeceğim meyve bahçesine götürmeden önce saçlarımı bir kez daha kontrol etmek için otel odamdaki aynaya baktım. Saçlarım her zamanki gibi dalgalıydı ama yine de bunun eski bir şeyim olduğunu düşünmüyordum. Gelinliğimin astarına, tam kalbimin üzerine dikilmiş olan mendil de eski bir şeydi.

Boynumdaki tek inci dizisini annemden ödünç almıştım. Onları düğün gününde takmıştı.

Krem beyazı elbisemin altından görünen mükemmel şeftali rengi babetler yeniydi; en iyi hanımlarım Zelda ve Magnolia'nın hediyesiydi.

Göğsümün alt tarafındaki ısıruk izi mavi bir şeydi.

Yansımana bakarken, Linden'in kapı aralığından beni izlediğini fark ettim. Bileklerime ve sırtıma kadar uzanan dantellere baktı. Bana uygun bir şekilde vintage hissettirdi, neredeyse Grace Kelly havasındaydı.

"Unutacağımı düşünmedin, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Linden unutmazdı. Verdiği sözleri tutmadı. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Aylar önce söylediği gibi, o insanlardan biri olmayacaktı. Bunun yastık muhabbetinden başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. İnsanların cinsel gerilim içinde boğulurken söyledikleri türden şeyler.

Artık daha iyi biliyordum. Ciddi olduğunu biliyordum. "Senden bir an bile şüphe etmedim," dedim.

Bir adım daha yaklaştı, elleri elbisemin üzerinde gezinirken genişçe tutuyordu. "Ne kadar vaktimiz var?"

Yansıma da yatağın yanındaki dijital saati gördüm. "Beş dakika. Magnolia oyalayabilirse belki bir ya da iki tane daha."

Takım elbise ceketini çıkarıp yatağa fırlattı. Kravatını omzuna attı. Kelepçelerini sardı. "Çabuk olmalısın," dedi ve arkamda dizlerinin üzerine çöktü. Eteğimi dikkatlice belime kadar kaldırdı, elini kalçamda gezdirdi ve külotumu aşağı çekti. "Dayan, Peach. Bunu senin için iyi yapacağım."

Elini göbeğimin altına koydu, ayağımı kaybettiğimde devrilmemi önlemek için bir çapa. Elbette düşecektim. Her zaman olduğu gibi şimdi de onun için parçalanacaktım.

Dudakları popomda gezindi, yumuşak kaba sakalları beni en iyi şekilde tahrik etti ve duruşumu dirsekleyerek açıp başını bacaklarımın arasına eğdiğinde yüksek sesle inledim.

Diliyle kıvrımlarımı ayırdı, dudaklarımdan umutsuz bir inilti çıkarmaya yetecek kadar yaladı. Parmak uçlarımda yükselirken topuklarım ayakkabılarımdan çıktı. Dilini içime soktu ve ben de onun yıkıcı sıcaklığına doğru eğildim. Hırıltısı içimde gürledi. "Oh, kahretsin, evet. Evet. Ye o amcığl."

"Bu doğru, küçük karıcığım," dedi. "Bunların hepsi benim."

Dişlerinin arasında en hassas yerlerimi çekiştirirken, emerken, ısırırken ve iki parmağıyla beni becerirken aynadaki yansımama baktım, kendimi bulanık gözler ve gevşek dudaklarla buldum. Koridorda sabit bacaklarla yürümemin imkânı yoktu ve planım da tam olarak buydu.

"Bu sabahki tadımı sende alabiliyorum," diye fısıldadı.

"Bunu sevdim." Bu pozisyon onu görmeme izin vermiyordu -en azından pek değil- ama bunu da sevdim. Düğün günü batıl inançlarına sapkın bir dönüştü. Gerçi şu anda sertleştiğini ve zonkladığını bilmek için onu görmeme gerek yoktu. "Aletini çıkar. Kendini benim için boşalt."

"Sen yapana kadar olmaz," dedi.

"Senden," diye başladım, ses tonum her zamanki gibi kırılmıştı, "aletini çıkarmanı istedim. Düğün günümde beni hayal kırıklığına uğratmak çok kötü bir şey olurdu. "

Kemerinin şingirtisini ve giysilerinin hışırtısını duydum. Kendini eline aldığı anda inlediğini hissettim. Boyunu yavaşça ovduğunu, tepesinde bir bükülme ve ardından tabana doğru sert bir sarsıntı yaptığını bilmek için onu görmeme gerek yoktu. İhtiyacı olan ritmi bulduğunda elini sikinin üzerinde daha hızlı gezdirirken her an mırıltılı bir hırıltı çıkaracağını biliyordum.

Linden kendini okşarken klitorisimi sertçe emdi, parmakları hala amımı okşuyordu ve inlemelerimizin ve çığlıklarımızın karışık korosu elbisemin ince dantellerinin, takım elbisesinin keskin kesiminin etrafında toplanıyor gibiydi. *Bir saat* içinde evleniyorduk.

"Seni çok seviyorum," diye nefes nefese kaldım. "Kıçıma boşalmanı istiyorum."

Bu ifadeleri bu kadar derinden doğru yapan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama orgazmım hızla üzerime geldi, içimde sarmal yapan ve göbek deliğimden aşağıya her şeyi titrek ve kararsız bırakan pürüzlü, dikenli bir zonklama.

Linden ayağa kalkarken bir şeyler homurdandı ve sikinin etrafındaki elini bir an önce amıma gömdüğü eliyle değiştirdi. Beni aşağı doğru bastırırken elbisemi yerinde tuttu, büyük avucu sırtımın ortasındaydı. "Seni seviyorum amına koyayım," diye homurdandı.

Aynadan kolunun esnemesini, elinin sikinin üzerinde mekik dokumasını izledim. Kıçımın yanakları arasında tokatlanan etin sesi ve parmak eklemlerinin fırçası, orgazmımın son artçı şoklarına sımsıkı sarılmama ve sıkılmama neden oldu.

Tekrar. "Seni *seviyorum*."

Ve serbest kalışının sıcak kırbacı tenime çarptı.

Hayatımın bu yeni bölümü, öncekiler kadar zor değildi. Yalnız, üzgün ya da savunmacı değildi. Kirli ve dağınıktı, kaba ve şehvetliydi, güvenliydi ve seviliyordum. İstedğim her şey vardı.

EPİLOG

LINDEN

ÜÇ YIL SONRA

Onlara Sawyer Reuel ve Savannah Eowyn isimlerini verdik.

Jasper'ın memleketini çağrıştıran isimler önermesi beni şaşırttı ama memleket artık kaçınması gereken bir şey değildi. Göbek adları *Yüzüklerin Efendisi*'nden fırlamış gibiydi ve bu galibiyet beni çok memnun etti.

Belki de olmamalıydı ama ikizlerimizin olacağını öğrenmemiz bir şok etkisi yarattı. Jasper'ın aklını başından aldı. Onlar için her şeyin mükemmel olmasını, her şeyin yerli *yerinde* olmasını istiyordu ve bu da hamileliğinin ilk beş ayının kargaşa içinde geçmesi anlamına geliyordu.

Daha fazla yatak odasına, daha fazla banyoya, daha fazla alana ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar ettiği için eve bir ek bina yaptırdık. Her şeyden daha fazla. Boyamak, dekore etmek, hazırlamak ve sonra hepsini değiştirip yeniden yapmak zorundaydı. Derslere girdik, kitapları okuduk,

bilinmesi gereken her şeyi öğrendik, annem ise endişelenmememiz gerektiğini çünkü bunların doğal olduğunu söylüyordu. Ondan nazıkçe

karımın kafasını *ne yapacağını bilirsin* saçmalığıyla doldurmamasını istemek zorunda kaldım. Jasper'ın işletim sistemi bu değildi.

Jasper'ın hamileliğinin diğer iki buçuk ayı da kargaşa içinde geçti çünkü doktorlar onu yatak istirahatine aldı. Yardım istemesi ve başkalarına dayanması gereken bir zaman varsa, o da o zamandı. Neredeyse üç aylık lohusalığın üstesinden herkesin gelebileceği kadar iyi geldi. Magnolia bir program geliştirdi, böylece kardeşlerim ve eşleri, artı

Arkadaşlarımız, ben çalışırken sürekli Jasper'ı ziyarete geliyorlardı. Bazıları bu süre zarfında süslü tost yapmakta gerçekten ustalaştı. Kayınbiraderim hala din değiştirmişti. Annem sürekli sandviç yapmaya çalışıyordu ama onu affettik çünkü o ayların her dakikasında bizim yanımızdaydı.

İkizler savaştıkları kiloya ulaşana ve onları eve getirene kadar yenidoğan bakımında iki hafta geçirdiler. Tüm o kitapları okuduğumuz ve tüm o dersleri aldığımız için mutluydum ama annem ne yapacağımızı bilmek konusunda haklıydı. Bunu ona söylemedim ama haklıydı. Onları kucağıma aldığım da ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Jasper'ı kucağıma aldığım da aynı şekilde ne yapacağımı anlamıştım.

Onlar artık neredeyse bir yaşındaydı ve Magnolia'nın oğulları Elijah ve Ethan da üç yaşındaydı. Ash ve Zelda'nın henüz çocukları yoktu ama nihayet evlendikleri için şehir dışında bir ev aramakla meşguldüler. Jasper onların yan tarafa, Midge'in kulübesine taşınmaları için yoğun bir kulis faaliyeti yürütüyordu. Bunun gerçekleşeceğini sanmıyordum ama orada olmalarının güzel olacağını da inkâr edemezdim.

Bu, o yaşlı kara kediye takip edecek yeni birini verirdi.

Kilerimizde dokuz tencere, mutfak tezgahımızda iki çeşit tost makinesi ve ormanda yürümek için altı farklı bebek taşıyıcımız vardı. Artık hayatımız buydu ve bunu anlatamayacağım kadar çok seviyordum.

Magnolia ve ben her gün birlikte çalıştık ve bu ortaklık onun en iyi fikirlerinden ve benim en iyi kararlarımdan biriydi. Bağlılık ve sorumluluk hayal ettiğim kadar korkunç değildi. Jasper bir toplumsal aktivizm örgütünün yönetici direktörüydü çünkü söz konusu eşim olduğunda dünya hakimiyeti sadece bir zaman meselesiydi. Ayrıca her ay kitap (şarap) kulübü toplantılarına ev sahipliği yapıyor, ortalama bir mutfak bahçesi yetiştiriyor ve arkadaşlarıyla ayakta pedikür randevusu yapıyordu.

Karmaşık sadeliğini sevdim. Düzen ve rutin ama aynı zamanda kaos. Bebekler *kaosun ta* kendisiydi ve bunu biliyorlardı. Gürültüyü bile sevdim, insanların ve ağlamanın her zaman var olan gürültüsünü ve *bu da neydi?* ve yaşamayı. Yaşamak gürültülüydü ve aşk da öyleydi ve tüm bunlara anlatamayacağım kadar değer veriyordum.

Sawyer ve Savvi'yi beşiklerine geri koyarken, "İşte böyle, sizi küçük Hobbitler," dedim. İki beşiğimiz vardı. Her şeyden iki tane vardı. Yine de sadece birlikte olduklarında uyuyorlardı. "Karnınız tok ve bezleriniz temiz. Birkaç saat daha uyuyabilirsiniz." Savvi bana mırıldandı

kızgınlıkla. "O zaman sessizce oynayabilirsiniz ama annemi uyandırmak için çok erken."

Davanın umutsuz olduğunu hisseden Sawyer yatağa uzandı ve başparmağını ağzına soktu. Her zaman önce o pes ederdi. Kız kardeşi ise farklı bir hikâyeydi. Bir süre durakladıktan sonra Savvi battaniyesini göğsüne çekti ve yan tarafına doğru yalpaladı.

Odadan çıkarken onları izledim. Birbirleriyle birkaç dakika gevezelik ettikten sonra uyuyakalıyorlardı. İşin püf noktası uyku zamanı olduğuna inanmalarını sağlamaktı. Eğer annelerinin uyanık olduğunu, mutfakta dolaşıp tost hazırladığını düşünürlerse, ben onları kucağıma alıp özgürce yürümelerine izin verene kadar bana lanet yağdırırlardı.

Jasper'ın yanındaki yatağa geri tırmandım. Saçlarının yarısı her zamanki topuzunda, yarısı açıktı ve ekose gömleği omzundan aşağı kaymıştı. *Benim gömleğimdi* ama onundu. Benim olan her şey onundu.

"Şişelerinden sonra sakinleştiler mi?"

"Çoğunlukla," diye cevap verdim, kıcını kucağıma yatırarak. "Eğer yapmazlarsa bir ya da iki saat boyunca orada iyi olacaklar. Birbirleriyle konuşabilirler."

Jasper yatağının başucundaki video monitörüne uzandı. Ekranda ikizlerin birbirlerine bakacak şekilde yan yattıkları görülüyordu. Sawyer'ın başparmağı hâlâ ağzındaydı ama bu Savvi'yle gevezelik etmesini engellemiyordu. Savvi battaniyeyi başının altına almış, küçük bacaklarını hızlıca tekmeleyerek kardeşine karşılık veriyordu.

"Onlar dünyadaki en sevimli şeyler," diye fısıldadı.

"Biliyorum." İzlemeye devam edince monitörü elinden aldım ve masaya geri koydum. "Bir saat içinde hâlâ sevimli olacaklar."

"Eğer bana bir saat içinde huysuz ve hırçın olmayacağını söylemeye çalışıyorsan, seninle aynı fikirde değilim kocacığım. Sen her zaman huysuz ve hırçınsın."

"Bu konuda haklısın, Peach. Haklıyım." Açıkta kalan omzunu boğazının dibine kadar öptüm. "Her zaman."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM! Umarım Linden ve Jasper'ı sevmişsinizdir! Jasper, Linden, Magnolia, Rob, Ash, Zelda, bazı Walsh aile dostları ve (tabii ki) Grandmazilla'nın yer aldığı bebek brunchi bonus bölümünü okumak isterseniz [https:// geni. us/ BATBBC](https://geni.us/BATBBC) adresinden kaydolun

Kate Canterbury'nin Office Memos posta listesine ([https:// geni. us/ officememos](https://geni.us/officememos)) katılarak ara sıra haber ve güncellemelerin yanı sıra yeni yayın uyarıları, özel genişletilmiş epiloglar ve bonus sahneler ve kek alın. İşte

Her zaman pasta.

Kate'in özel okuyucu grubunu ziyaret edin ([https:// www. facebook. com/ groups/ TheWalshery/](https://www.facebook.com/groups/TheWalshery/)) kitaplar hakkında sohbet etmek, yeni kitaplara erken göz atmak ve

kitapseverlerle dışarı!

Haber bültenleri size göre değilse, Kate'i BookBub'da ([https:// geni. us/KCBB](https://geni.us/KCBB)) n sipariş ve yeni yayın uyarıları için takip edin.

AYRICA KATE CANTERBARY TARAFINDAN

Santillian Üçüzleri

Manolya Günlükleri - Manolya
Çarşaplardaki Patron - Ash ve Zelda
Güzel ve Sakallı - Linden ve Jasper-Anne

Hayati İşaretler

Kızdan Önce - Cal ve Stella
En Kötü Adam - Sebastian Stremmel'in hikayesi ~ çok yakında

Benchmark Serisi

Mesleki Gelişim - Drew ve Tara
Oryantasyon - Jory ve Max

Walsh Serisi

Underneath It All - Matt ve Lauren The
Space Between - Patrick ve Andy
Necessary Restorations - Sam ve Tiel
The Cornerstone - Shannon ve Will
Restore Edildi - Sam ve Tiel

[*The Spire*](#) - Erin ve Nick
[*Koruma*](#) - Riley ve Alexandra
[*Thresholds*](#) - Walsh Ailesi [*Vakıfları*](#) -
Matt ve Lauren

Walsh Ailesi Yan Ürünleri

[*Görev Başında Kayıp*](#) - Wes ve Tom
[*Coastal Elite*](#) - Jordan ve April

Talbott's Cove

[*Fresh Catch*](#) - Owen ve Cole
[*Sıkıştırılmış*](#) - Jackson ve Annette
[*Far Cry*](#) - Brooke ve JJ
[*Kaba Taslak*](#) - Gus ve Neera

Almak özel sinisi önizlemeler . yaklaşıyor
Bültenler aracılığıyla Kate'in [bülteni](#) ve özel okuyucu grubu,
[The Canterbury Tales](#) , Facebook'ta.

TEŞEKKÜRLER

Güzel ve Sakal benim yayımlanmış yirmi birinci romanım.

Sadece kendi yaratım sürecim ve kafamdaki insanların hikayelerini anlatmak için harcadığım sevgi emeği adına konuşabilirim, ancak bunun kolaylaşmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Hikayeler, yolculuklar, çiftler, hepsi birbirinden farklı. Hiçbiri aynı şekilde yazılmıyor.

Ve her gün yaratacağım yeni yolları keşfederken bana katlanan insanlara son derece minnettarım. Bunu anlamaya devam etmeme izin veren sevdiklerime ve sevgili arkadaşlarıma minnettarım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.